

A woman with long dark hair, seen from behind, stands in a lush tropical landscape. She is wearing a long, flowing red dress with a dark floral pattern. The background features a dense green forest, a palm tree on the left, and misty mountains in the distance under a cloudy sky. Several birds are visible in flight.

De la autoarea bestsellerurilor
Fiica negustorului de mătase
& *Soția plantatorului de ceai*

Despărțirea noastră

DAMEN TANGO

Dinah Jefferies

NEMIRA

Dinah Jefferies **Despărțirea noastră**

În 1955, familia Cartwright se pregătește să părăsească pentru totdeauna Malaya Britanică. Emma are unsprezece ani și nu înțelege de ce pleacă fără mama ei și de ce tatăl său refuză să-i răspundă la întrebări.

Mama Emmei, Lydia, se întoarce acasă și găsește locul pustiu: soțul, fiicele, servitorii au dispărut cu toții fără urmă. Liniile telefonice nu mai funcționează. Dar ea trebuie să îi găsească, chiar dacă asta înseamnă să traverseze o țară distrusă de războiul civil și să poarte mai departe povara propriilor secrete.

„Malaya anilor '50 e plină de frământări, dar și de o incredibilă frumusețe. Mi-a plăcut la nebunie acest roman!“

LUCINDA RILEY

„O poveste captivantă despre iubire și despre despărțire. Antrenantă, puternică și inteligent scrisă.“

KATE FURNIVALL

„Am suspinat și, privind-o drept în ochi pe bunica, am întrebat-o:

— De ce mă urăște tata?

Bunica părea încurcată și a rămas pe gânduri, netezindu-și șorțul cu palmele. [...]

— Nu e vina ta, draga mea, dar sunt lucruri pe care nu le înțelegi.

— Ce lucruri?

— Poate când vei fi mai mare, rățușcă... Tatăl tău are multe pe cap, face tot ce poate.

Să nu uiți asta! Nu fi obraznică în preajma lui și totul va fi bine,

îți promit, dar, Emma, draga mea, trebuie să înveți să te mai controlezi.

Am lăsat capul în jos, însă vorbele ei mi-au dat de gândit. Oare tata chiar era așa de rău cum mi se părea mie sau inventasem un personaj, ca un ticălos din poveștile scrise de mine? [...] Cum de toți ceilalți păreau să știe ce e bine? Această ultimă întrebare mă frământa mai mult decât pot spune.“

© Susie Mackie

Dinah Jefferies s-a născut în Malaysia, în 1948, iar la opt ani s-a mutat în Anglia. De-a lungul timpului, a călătorit mult și a rămas foarte atașată de cultura sud-asiatică. A studiat literatura engleză la Birmingham College of Art și apoi la University of Ulster. În 2013 i s-a publicat primul roman, *The Separation*, căruia i-au urmat bestsellerurile *Soția plantatorului de ceai* (Nemira, 2017; *The Tea Planter's Wife*, 2015), *Fiiica negustorului de mătașc* (Nemira, 2018; *The Silk Merchant's Daughter*, 2016), *Înainte de ploi* (Nemira, 2018; *Before the Rains*, 2017), *Văduva de safir* (Nemira, 2020; *The Sapphire Widow*, 2018), *Sora dispărută* (Nemira, 2021; *The Missing Sister*, 2019), *Contesa din Toscana* (Nemira, 2020; *The Tuscan Contessa*, 2020). Cărțile ei au fost traduse în peste 30 de limbi.

Despărțirea noastră

Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
Cristina Broșțianu

NEMIRA

Ilustrația copertei: © Iliana SIMEONOVA/Trevillion Images

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Jefferies, Dinah

 Despărțirea noastră / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Cristina Broșțianu. –
București: Nemira Publishing House, 2021

I. Broșțianu, Cristina (trad.)

Dinah Jefferies

THE SEPARATION

© 2013 Dinah Jefferies

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London in 2013.

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

© Nemira, 2021

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT, Brăila.

Pentru mama și fiica mea

Prolog

1931, Weston-super-Mare, Anglia

Bărbatul șterse labele leului cu un burete pe care îl cufundase într-o găleată cu apă, apoi scoase un cuțit din pungă din piele pe care o avea prinsă la cingătoare. Aruncă o privire spre mulțimea din jur, care îl urmărea tăcută, apoi își plecă fruntea și începu să ascuță cu grijă ghearele animalului din nisip.

Fetița, stând ghemuită la mică distanță, se întinse să atingă coama leului cu vârful degetelor.

— Nu! strigă bărbatul, împingând-o deoparte. Nu încă!

O clipă, fata lăsă capul în jos, dar apoi se uită peste umăr, zâmbindu-i cu timiditate femeii care se oprise să privească, după care se întoarse și își aținti din nou ochii asupra animalului.

O adiere de vânt ridică un nor de nisip, făcând mii de fire să danseze și să se rotească în aer. Bărbatul nu stătu pe gânduri și umezi repede blana fiarei, înainte ca următoarea rafală să stârnească din nou firele de nisip.

Femeia care privea fu străbătută de un fior. Avea părul auriu-roșcat, tuns scurt și cu onduleuri tip Marcel¹, care-i dădeau un aspect îngrijit,

¹ Tehnică la modă în anii 1920, folosită pentru ondularea părului cu ajutorul unor cleștișori din fier încălziti; inventatorul acestei tehnici a fost Marcel Grateau (1852–1936) (n. tr.).

și purta o rochie de un albastru-deschis cu flori de albăstrele mai închise spre poale. Doar un cardigan subțire alb o proteja de răcoarea ce se lăsase brusc.

Odată ce se convinse că animalul era gata, sculptorul se înclină, apoi făcu înconjurul mulțimii, întinzându-le pălăria întoarsă. Femeia ascultă sunetul monedelor care se adunau și scotoci prin poșetă.

Drumul din spatele esplanadei răsună de copite de cai, dar asta nu o distrase. Privirea îi rămase ațintită asupra fetei care îngenunchese în nisip și se juca, adunându-l cu pumnii și făcându-l să strălucească în nuanțe argintii și aurii în lumina slabă.

Mulțimea deja rărită se împrăstie de tot, iar zumzetul acesteia, țipetele pescărușilor și zgomotul valurilor oceanului fură înlocuite de loviturile ciocanului pe metal. Femeia aruncă o privire spre ceea ce fusese cândva Marele Debarcader, a cărui feronerie elegantă și în același timp dură se îndoise sub căldura flăcărilor. Simți miros de scoici în oțet.

— Ți-e foame? o întrebă pe copilă.

Fata clătină din cap. Ezitase totuși o fracțiune de secundă, o clipă de nesiguranță, care fu imediat trădată de obrajii îmbujorați subit.

— Ce-ai zice atunci de un bețișor de lemn-dulce?

Femeia se lăsă pe vine lângă copilă, apropiindu-se. Suficient cât să-i simtă mirosul dulce al părului. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet printre buzele care-i tremurau abia văzut. Se ridică, își scutură nisipul de pe poalele fusteii înflorate, apoi o prinse pe fată de mână.

— Hai să alergăm, vrei?

Schimbară o privire, apoi se luară la întrecere pe plajă, stârnind nisipul și scoicile, împiedicându-se și alunecând, până ajunseră la călugărița care le aștepta.

Călugărița nu avea suflet rău; atinse umărul femeii, privind-o cu bunăvoință. Un gest cumva în treacăt, menit să o asigure că schimbul

va fi lin, lacrimile reținute și emoția stăpânită. Copilul își dădu capul pe spate și le privi cu ochii de culoarea alunei când pe una, când pe cealaltă, apoi se uită undeva în spatele lor, acolo unde steagurile albastre și roșii mărgineau deschiderea nisipoasă a golfului.

Femeia începuse cu emoție și cu un sentiment de exaltare ziua care era acum aproape pe sfârșite, iar ea nu-și putea lua ochii de la trupul subțire, numai piele și os, al copilului. Mângâie părul roșcat al fetei, căutând să-și întipărească momentul în memorie pentru totdeauna.

Pentru copil însă lucrurile nu vor sta tot așa. Pe măsură ce amintirile i se vor estompa, amestecându-se cu trecutul, va începe să se îndoiască: se va întreba dacă ziua aceea, leul din nisip sau femeia existaseră cu adevărat. Se va zbate să găsească frânturi dintr-un timp pe care nu va reuși să-l regăsească. Își va aminti, poate, o rochie, un zâmbet. Doar atât. Iar femeia va continua să-și înăbușe durerea.

— Haide, vino! o îndemnă călugărița, luând-o pe fetiță de mână. Trebuie să prindem tramvaiul, altfel nu vom ajunge la timp la gară.

Femeia în rochie albastră se îndepărtă, aruncând apoi o privire în urmă, spre leul din nisip auriu, conștientă că sculptura avea să fie măturată de fluxul care se apropia.

CAPITOLUL 1

1955, Malaya¹

Nu mă puteau vedea sub casa pe piloni, dar eu le spionam pe bona noastră și pe Fleur, sora mea mai mică. Am auzit zgomotul unor sandale lipăind pe terasă și suspinele lui Fleur în timp ce alerga, apoi foșnetul scos de vechiul ei iepure roz, pe care îl târa de urechi pe alea pietruită.

Imediat s-a auzit și vocea stridentă a bonei noastre chinezoaice:

— Treci aici chiar acum, domnișoară! O să rupi iepurele ăla târându-l așa!

— Nu-mi pasă! Nu vreau să merg! i-a răspuns Fleur pe un ton obraznic. Îmi place aici!

— Și mie, am adăugat în șoaptă, trăgând în piept mirosul de șopârle moarte și păianjeni cu picioare lungi, care pe mine nu mă deranja.

Dincolo de ascunzătoarea mea de pământ și de capătul grădinii era zona cu iarbă înaltă unde nimeni nu îndrăznea să intre. Nici ea nu mă speria.

Mă *speria* însă plecarea.

¹ Acțiunea romanului se petrece în anii 1950, când Federația Malaya era denumirea oficială a Federației Malaysia din prezent (n. red.).

Mai târziu, când cerul a căpătat culoarea lavandei, tata a arătat exact în acea direcție. Stătea pe balconul de la etaj, cu o bere Tiger în mână, privind în zare peste câmpuri, dincolo de dealuri. Spre Anglia.

— Nu e niciodată cald acolo în ianuarie, a comentat el, vorbind ca pentru sine și frecându-și ușor bărbia. Bate un vânt care îți pătrunde până în oase. Nu e ca aici, nici pe departe.

— Tati?

Îi priveam fața osoasă, mărul lui Adam uriaș și linia dreaptă a gurii. A înghițit, iar mărul lui Adam s-a ridicat și a coborât, apoi privirea i-a revenit asupra mea și a surorii mele, ca și cum tocmai și-ar fi adus aminte de noi. A zâmbit strâmb și ne-a cuprins pe amândouă într-o îmbrățișare.

— Ia veniți voi două încoace! Nu mai fiți așa de necăjite! O să ducem o viață nemaipomenită în Anglia. Em, ție îți place să te cațări în copaci, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Da, dar...

— Tu ce zici, Fleur? Sunt o grămadă de pâraie pe care să vâslești...

Gura surorii mele a rămas tot pungită. I-am surprins pentru o clipă privirea și m-am strâmbat la ea; mie mi se părea că seamănă mult cu jungla.

— Ei, hai! a spus tata. Emma, ești fetiță mare de acum, ai aproape doisprezece ani. Trebuie să-i fii model surorii tale.

— Dar, tati... am încercat să protestez.

Tata a pornit spre ușă.

— Emma, totul a fost deja hotărât! Alege ce cărți vrei să iei cu tine, o să ai ceva treabă. Hai, Fleur!

— Dar, tati...

Văzându-mi lacrimile, s-a oprit.

— Să știi că o să-ți placă, în caz că asta te deranjează. Îți promit.

Simțeam că mă aprind, dar gândul la mama m-a făcut să-mi înghit cuvintele.

Tata a deschis ușa.

— Dar, tati, am strigat în timp ce el și Fleur ieșeau. Nu o așteptăm și pe mami?

CAPITOLUL 2

Lydia lăsă jos valiza prăfuită. Pe terasă, bicicletele fetelor ei zăceau abandonate lângă arborele jacaranda.

— Emma, Fleur! Am ajuns!

Ieși de pe verandă să arunce o privire pe aleea pietruită care ducea spre zona cu iarbă înaltă din spatele grădinii. Cerul se întuneca, iar un fluture cu aripi cernite, ivit din adâncurile junglei, o lovi drept în obraz. Își șterse praful negru de pe față, apoi se întoarse să se adăpostească de ploaia care se apropia.

— Alec! strigă din nou. Am ajuns acasă!

Îi veniră în minte trăsăturile proeminente ale soțului ei, mirosul de săpun chinezesc al pielii, părul castaniu-deschis, tuns scurt la spate și pe laterale. Nu primi niciun răspuns.

Se luptă să alunge o undă de dezamăgire care o cuprindea în casa prea tăcută. Trimisese o telegramă, așa cum o rugase el, deci unde era acum familia sa? Era mult prea cald să fi plecat la o plimbare. Oare să fi fost la piscină? Sau poate că Alec le luase pe fete la un ceai la club?

Urcă scările spre dormitor, aruncă o privire spre fotografia cu Emma și Fleur de pe noptieră și simți cum inima i se umple de dragoste. Îi fusese dor de ele.

După ce-și scoase hainele, își trecu degetele prin părul roșcat-închis care-i ajungea până la umeri și porni ventilatorul. Era obosită după călătorie și după luna în care își îngrijise prietena bolnavă; simțea nevoia să facă o baie. Deschise ușile șifonierului și se opri, încruntându-se. I se tăie răsuflarea – hainele lui Alec lipseau. Își trase repede pe ea chimonoul ușor și fugi desculță spre camera fetelor.

Șifonierul lor fusese lăsat deschis, iar ea văzu imediat că era aproape gol, cu excepția câtorva perechi de pantalonași scurți împăturite neglijent pe raftul de sus și a colii de hârtie mototolite de pe cel de dedesubt. Unde le erau toate lucrurile?

Dar dacă... Nu-și duse gândul la capăt. Încercă să-și domolească respirația. „Asta-și doresc bărbații din junglă: să ne sperie.“ Își imagină ce ar spune Alec: „Capul sus! Nu-i lăsa să câștige!“ Dar ce-ai putea simți când cineva aruncă o grenadă într-o piață plină de oameni?

Auzi un țipăt și se întoarse, alergând spre fereastră, însă rămase dezamăgită. Nu erau decât liliicii din copaci.

Cu o mână pe inimă, își strecură degetele sub coala mototolită din șifonier și scoase un caiet de-ale Emmei, sperând să primească un indiciu. Se așază pe cufărul din lemn de camfor, bucurându-se de mirosul lui liniștitor, apoi trase caietul mai aproape. Inspiră adânc, apoi îl deschise și citi:

Matroana este o doamnă grasă cu gușă mare. Numele ei este Harriet Parrott. Are ochii ca stafidele și un nas lucios și unsuros, pe care încearcă să-l mascheze cu pudră. Își strecoară picioarele mici în papuci chinezești, dar poartă rochii lungi, așa încât nu le poți vedea decât vârful.

Harriet. Să se fi dus la Harriet?

Se opri brusc și își apăsă pieptul cu mâinile, amețită de valul de căldură și de panică uriașă ce o copleșea. Lipseau prea multe. Un bilet. Desigur! Trebuie să fi lăsat un bilet sau un mesaj servitorilor.

Coborî în fugă scările, câte două odată, călcând în gol, luând la rând încăperile de la parter: sufrageria, bucătăria, spălătoria, coridorul acoperit care ducea în aripa servitorilor, debaralele. Nu văzu decât câteva lăzi abandonate, în rest, totul era întunecat și gol. Servitorii pleaseră. Nici urmă de balansoarul bonei sau de bancheta bucătarului, iar uneltele grădinarului dispăruseră. Cercetă din priviri încăperea, dar nu era niciun bilet.

Ascultă cântecul ploii și, rozându-și o unghie, stătu să se gândească, abia amintindu-și să mai respire. Refăcu în minte tot ce făcuse în ziua aceea până ajunsese acasă, orele lungi petrecute în tren, afectată de fereastra stricată a trenului, acoperindu-și nasul cu mâna. Mirosul înțepător de vomă care venea dinspre băiatul indian bolnav. Împuşcăturile îndepărtate.

Se chirci, fiindcă lipsa fetelor o lăsase fără aer. Se strădui să-și domolească respirația. Așa ceva era cu neputință. Era prea obosită. Nu mai gândea limpede. Trebuia să existe o explicație rațională. Trebuia să fie una. Alec ar fi găsit o cale să-i spună dacă ar fi trebuit să plece undeva. Nu-i așa?

Se întoarse în loc și le strigă.

— *Emma! Fleur!*

Glasul îi fu înecat de un suspin. În minte îi veni chipul lui Fleur, gropița din bărbie, ochii ei albaștri și părul blond, prins cu o panglică. Apoi, amintindu-și cețurile junglei care îi adăposteau pe cei disperăți, cele mai groaznice temeri luată locul oricărei fărâme de speranță rațională care-i mai rămăsese. Sudoarea începu să i se prelingă pe sub chimono. Făcu ochii mari și își acoperi gura cu palma.

Ridică receptorul cu mâini tremurătoare ca să-l sune pe șeful lui Alec. El știa, cu siguranță, ce se întâmplase și avea să-i spună ce are de făcut.

Rămase însă cu telefonul în poală și cu transpirația răcindu-i-se pe piele, auzind doar muștele bâzâindu-i pe deasupra capului, sunetul sacadat al ventilatorului, clic-clic-clic, și foșnetul aripilor unui fluture. Telefonul nu avea ton.

CAPITOLUL 3

În taxi, în drum spre port, nu puteam să înțeleg de ce mami nu venise la timp ca să plecăm împreună, deși tata spusese că o va face. În ultima noastră zi în casa din Malacca, sperasem până în ultima clipă că va ajunge, tot dând fuga la fereastră s-o văd când apare.

Tata era complet neîndemânatic când venea vorba despre treburile casei, așa că, mama nefiind prin preajmă, am ajutat-o eu pe bună. Fleur nu avea decât opt ani și n-ar fi făcut decât să ne stea în cale.

Pentru început, am luat rochia roz pepit pe care mi-o făcuse mami și-am strecurat-o în valiză. Datorită fustei lungi și mânecilor bufante, era singura rochie care-mi plăcea. Plânsesem când ajunsese la Fleur din cauză că eu crescusem și nu-mi mai venea.

Tata tocmai intra în dormitor.

— Nu vei avea nevoie de rochii de petrecere acolo, a spus.

— Nu sunt petreceri în Anglia?

Tati a oftat.

— Nu vreau decât să-ți lași hainele malaeze aici. Și ar cam trebui s-o luăm din loc.

— Dar ce-o să se întâmple cu toate lucrurile pe care le lăsăm aici? Să le pun înapoi în șifonier?

— Nu e nevoie, o să se ocupe bona de ele.

— Cât timp vom fi plecați?

Tata și-a dres vocea, dar nu a adăugat nimic.

I-am dat rochia bonei noastre, lui Mei-Lien, care a azvârlit-o pe mormanul în creștere de lucruri nedorite.

— Dar cu cele de Încoronare¹ ce facem?

Am ridicat rochița albă a lui Fleur, împodobită cu panglici roșii și albastre, mult prea mică de-acum.

Tata a clătinat din cap, dar eu am reușit să pun mâna pe prețioasa mea ediție specială cu ocazia Încoronării a revistei *Dandy* și am ascuns-o la spate. Coperta cu un cal auriu² alături de alți șase albi era motivul pentru care nu puteam să o las acolo.

— Unde e Fleur?

Mei-Lien a arătat spre curte.

— Face roata, presupun, a comentat tata. O să vă descurcați voi două, nu-i așa?

Am încuviințat.

Era pe punctul de a ieși, dar chiar atunci a aruncat o privire spre patul meu și s-a oprit.

— Ce-i acolo?

— I-am scris lui mami, am răspuns, ridicând plicul să i-l arăt.

— A, da?! a făcut el, ridicând o sprânceană. Și ce anume i-ai scris?

— Doar că mi-e foarte dor de ea și că abia aștept să ne vedem în Anglia.

— Bine. Acum, dă-mi-o mie.

— Voiam să i-o las pe măsuța din hol...

A întins mâna, spunând:

— Nu e nevoie, o să mă ocup eu.

¹ Referire la ceremonia de încoronare a reginei Elisabeta a II-a din 2 iunie 1953 (n. tr.).

² Cal din rasa ahaltechin, de origine turkmenă, a cărui robă este de un galben-deschis, aproape auriu (izabel) (n. red.).

— Dar voiam să o fac eu!

— Emma, am spus că o să mă ocup eu de asta!

Nu aveam de ales.

— Așa, vezi? Fii fată bună, a mai zis el și s-a întors să plece.

— Tati, înainte să pleci...

Am luat iepurele lui Fleur.

— Cu asta ce fac? Să-l pun în bagaj sau oare Fleur vrea să-l ia cu ea în cabină?

— Pentru Dumnezeu, n-am timp acum de lucrurile astea neînsemnate! a izbucnit el. Ne pregătim de schimbări importante, Emma, de mari schimbări!

M-am încruntat, neștiind ce să spun. Mie mi se părea că deja se petrecuseră *mari schimbări*. Cu mai bine de două săptămâni înainte. Atunci începuseră, din câte aş putea spune.

Veneam acasă de la o nuntă. Era o seară întunecată și ploioasă. La petrecere, mami dansase în rochia ei galben-aprins și în pantofii cu toc înalt, din piele de crocodil. Mami e mai tânără decât tata și e foarte frumoasă, cu pielea ei deschisă la culoare și ochii de culoarea alunei. Tata nu dansa din cauza răniilor căpătate în război, dar care nu-l împiedica totuși să joace tenis. Când am urcat în mașină, mami și-a frecat fruntea cu buricele degetelor și atunci am știut că *el* era foarte furios.

— Mergi mai încet, Alec! a țipat mami. Știu că ești supărat, dar mergi mult prea repede, iar drumul e ud. Pentru Dumnezeu, uită-te la apă!

Am tras cu ochiul pe geam. Eram la poalele dealului și drumul se umplea de apă.

Din spate, de unde stăteam, i-am văzut venele umflate pe gât și am băgat de seamă că lui mami i-a căzut unul din cerceii în formă de șopârlă când s-a întins să apuce de volan. Cu piciorul încă pe pedala de accelerație, tati a încercat să revină pe partea dreaptă a drumului, însă ajunsese într-o curbă, așa că a trebuit să calce frâna.

Mașina a ieșit de pe drum cu un zgomot infernal și a intrat cu botul într-un canal de scurgere, lângă un pâlc de bambus.

Mami a izbucnit, cu o voce spartă:

— Pentru Dumnezeu, Alec, ai ieșit de pe nenorocitul de drum! Uite ce rahat ai făcut acum!

Știam că dăduserăm de necaz, pentru că mami nu obișnuia să înjure, mai puțin atunci când credea că nu o auzim, deși eu o auzeam înjurând când amândoi întreceau măsura cu băutura. Rostogoleam sunetele, le murmuram, ba chiar de fiecare dată mai tare și încercam să găsesc cuvinte cu care să rimeze.

Auzeam cum mami încerca să-l convingă pe tata:

— Nu ne lăsa aici. Dacă se blochează drumul?

Părea speriată, dar asta nu l-a oprit.

— Uite, ia ăsta și folosește-l dacă va fi nevoie, a spus el, aruncând un pistol pe scaunul din dreapta șoferului. Emma, să ai grijă de Fleur!

Imediat ce a plecat să aducă ajutoare, jungla parcă a venit mai aproape, cu frunze de mărimea unei tigăi și crengi din desișul cărora clipeau ochi nevăzuți. Mama s-a întors încet și s-a oprit din suspinat, ca și cum tocmai și-ar fi amintit că eram și noi acolo, cu picioarele goale lipite de scaunele fierbinți din piele.

— Emma, Fleur! Sunteți bine?

— Da, mami, am răspuns amândouă la unison.

Vocea lui Fleur părea mai îngrozită decât a mea.

— Totul e bine, dragilor. Tati tocmai a plecat să aducă ajutoare.

Ne-a aruncat o privire, încercând să ne convingă că lucrurile erau sub control, dar eu aveam senzația că nu era așa. Știam că în junglă se ascund teroriști. Te legau de un copac, apoi îți tăiau capul imediat ce dădeau cu ochii de tine, după care îl înfingeau într-un par. Am strâns din ochi cât de tare am putut, îngrozită de gândul că un cap ar putea rânji la mine.

Mami a început să fredoneze.

În curând, când se va întuneca de tot și stelele vor răsări, va fi mai bine. Deși, apropo de groază, trebuie să spun că mama nu știa că văzusem și mai rele la Muzeul figurilor de ceară. Imediat după capetele mumificate era o secțiune interzisă copiilor. N-am stat prea mult, doar cât să văd modele mici din ceară ale unor femei și copii de albi, ținuiți de pământ, încă vii, cu gurile vopsite în roșu deschise într-un strigăt mut. Spre ei se îndrepta un tăvălug enorm, condus de un japonez, folosit în mod normal la netezit asfaltul. De data asta îi netezea pe oamenii aceia. Când am ieșit, am vomitat într-un coș de gunoi.

Japonezii fuseseră răi. Așa spuneau părinții noștri. Deși oamenii din junglă, cei pe care-i numeau teroriști, erau chinezi. Nu puteam înțelege. Bona noastră, Mei-Lien, era chinezoaică, iar eu o iubeam. Cum de japonezii fuseseră răi, iar acum așa erau chinezii, dar nu toți, doar unii? Nu avea niciun sens.

Mașina noastră se stricase la ceva distanță de drumul principal, dar aproape de locul unde se adăposteau bandiții. Însă, în adâncul junglei, trăiau spiritele care mâncau copii. Ne spusese asta grădinarul nostru, a cărui gură era roșie din cauză că mesteca betel¹.

— Dacă vreodată se întâmplă să vă pierdeți prin junglă, feriți-vă de *hantu hantuan*, ne-a mai zis el, mijind ochii amenințător.

Nu ne spusese însă și cum arată aceștia, ceea ce ne-a cam derutat.

— Emma, îți poți mișca mâinile și picioarele? m-a întrebat mami. Mi le-am scuturat ca să vadă că pot.

— Dar tu, Fleur?

Surioara mea a încercat și ea, la rândul său. Și-a mișcat brațele și piciorul stâng, dar când a vrut să și-l miște pe celălalt, a scos un țipăt.

¹ Denumirea unui amestec (*gutka*) din tutun, nuci de betel și hidroxid de calciu care se rulează în frunze de betel (n. red.).

— Probabil s-a învinețit. Emma, scoate-i pantoful înainte să apuce să i se umfle.

Am făcut ce mi-a spus, în ciuda protestelor lui Fleur.

— Nu-mi place. Unde e tati?

I-am spus să tacă din gură și că tati plecase să caute ajutoare. S-a smiorcăit un pic, s-a plâns, apoi s-a liniștit.

Se lăsase seara, dar sunetul unei explozii undeva în depărtare a spulberat liniștea.

— Mami! am țipat amândouă.

— Șșșș! E departe de noi.

Cerul a devenit cafeniu, iar dinspre vârful muntelui a coborât o ceață alburie. Dar bine măcar că nu eram chiar pe dealuri, căci *Ada bukit, ada paya* – „Unde sunt dealuri, sunt și mlaștini“. Care te pot înghiți cu totul.

În cele din urmă, tati a revenit cu un camion blindat care se întâmpla să se întoarcă în Malacca. A trebuit să ieșim din mașină înainte ca soldații să scoată automobilul din șanț, iar când în sfârșit ne-am pus în pat, ne-am dat seama că niciodată nu ne duseserăm atât de târziu la culcare.

A doua zi, n-a venit mami să ne ia de la școală, ci tati. Cu fața lui de „nu am chef de întrebările voastre“, nici măcar nu ne-a băgat în seamă când l-am întrebat unde era ea. Ne-a spus doar că ne mutăm în Anglia.

Când am ajuns acasă, am luat-o la fugă pe scări să vedem dacă mami e în dormitor. Nu era. Prin fereastra deschisă a camerei noastre pătrundea mirosul de *lemongrass*, ceea ce m-a dus cu gândul la zâmbetul mamei și la părul ei ondulat. Obișnuia să și-l prindă în coc, cu o floare de strelitzia, dar până la prânz era tot desfăcut. Și cânta mereu, de cum se trezea.

— Hai, Em, a zis Fleur, nu-i aici. Hai afară să ne jucăm!

Am clătinat din cap.

Fleur s-a dus să facă roata, nu avea nimic la gleznă, dar așa era ea, făcea din orice o tragedie.

M-am pieptănat. Părul meu e mai creț și mai roșcat decât al mamei. Păr de sălbăticiune, cum zice ea. Apoi am pipăit sub pernă să-mi găsesc jurnalul, dar odată cu el am scos și un plic, pe care erau trecute numele noastre. „Ce loc ciudat să lași o scrisoare!“, mi-a trecut prin cap în timp ce-l deschideam.

Dragile mele,

Azi m-a sunat Suzanne. Îmi pare tare rău, dar trebuie să mă duc să o ajut. A fost diagnosticată cu o boală îngrozitoare și, pur și simplu, nu o poate scoate de una singură la capăt. Soțul ei, Eric, se va întoarce din Borneo peste două săptămâni, deci nu voi sta mult mai mult de atât.

Aveți grijă de voi! Fiți cuminți! Tati și Mei-Lien știu ce au de făcut în ceea ce privește școala. Puteți să luați autobuzul până acolo, știu că mereu v-ați dorit asta. Dacă aveți nevoie vreodată de ajutor, rugați-o pe bonă să apeleze la Cicely sau la Harriet Parrott, adresele lor sunt în caietul roșu.

Vă iubesc!

Mami

Am pus scrisoarea înapoi sub pernă, apoi m-am dus să mă ascund sub casă.

Era ultima noastră zi aici și trecuseră mai mult de trei săptămâni de la plecarea mamei. Chiar înainte să ne îndreptăm spre port, Mei-Lien încă punea haine dintre cele folosite în valiză: pantaloni, lenjerie de corp, vreo două pulovere. Dar mie nu-mi păsa de ele. Rochia mea roz pepit, de petrecere era în vârful grămezii de lucruri

inutile, iar *eu* stăteam pe pat, gândindu-mă la Holy Infant College, școala mea. Aflată lângă un șir de palmieri, avea pereții albi, câteva încăperi adăugate cu timpul, cu ferestrele lipsite de geamuri, doar cu niște obloane din bambus ce rămâneau închise când stăteam acasă.

Eram tristă. Nu aveam să mai mergem la școală, dar nu asta mă întrista cel mai tare, ci faptul că se părea că o să plecăm înainte ca mami să se întoarcă, pentru că, dacă se va întâmpla așa, nu va mai găsi decât o casă pustie. Singurul lucru care mă bucura era că avea să găsească scrisoarea mea.

Mei-Lien mi-a arătat uniforma.

— Vrei s-o păstrezi?

M-am uitat la ea și am clătinat din cap.

— La ce bun?

— Tatăl tău spune că trebuie să terminăm chiar acum împachetatul. Nu mai visăm cu ochii deschiși, plecăm.

Am luat uniforma, am împachetat-o frumos și am așezat-o pe grămada cu haine. Am pus apoi scrisoarea de la mama în valiză, strecurând lângă ea și o poză înrămată în care își ținea ochii mijiți. Apoi a venit și rândul iepurelui roz al lui Fleur. Dacă-l lua cu ea în cabină, putea să-l rătăcească pe undeva sau chiar să-i cadă peste bord.

Jumătate de oră mai târziu, plecam fără mami. Un camion a venit să ne ia valizele, iar eu, Fleur și tati am luat un taxi. Pe când părăseam Malacca, priveam marea, aplecată pe geam ca să simt mirosul orhideelor sălbatice. Era îmbătător, dar aveam mintea prea plină de întrebări și a fost nevoie să mă ciupesc foarte tare ca să-mi pot stăpâni lacrimile.

CAPITOLUL 4

La impunătoarea locuință în stil colonial, slujnica de origine malaeză o pofti pe Lydia să intre în holul uriaș cu tavan vitrat și candelabru din cristal. O imagine înrămată a reginei te întâmpina încă de la intrare, podeaua era placată cu pătrate negre și argintii de marmură, ca o tablă de șah, iar de-a lungul pereților de un verde-deschis erau aliniată corpuri de mobilier masiv. Formalismul, menit să impresioneze, făcu inima să-i bată mai tare.

Soțul lui Harriet Parrott, George, era polițist districtual – PD, cum obișnuia să i se spună. Cu excepția comisarului, era cea mai înaltă poziție pe care o puteai avea în Administrația Britanică a Malaei, cu un rol extrem de important în susținerea forțelor armate britanice. Dacă nici el nu știa ce se întâmplase, se gândise ea, atunci cine ar fi putut să o facă?

Holul ducea către o verandă, unde fu rugată să aștepte la umbra unui copac angsana bătrân. Bucuroasă să se afle la adăpost de soarele dimineții, se uită în jur, încercând să-și domolească răsuflarea. La marginea peluzei, o pasăre a soarelui purpurie zbură peste două tufe de hibiscus auriu. În depărtare, cocotierii își întindeau trunchiurile înalte spre cer.

Totul era anapoda. Era ora de dus copiii la școală. Închise ochii și se văzu conducând într-acolo. Dar mintea îi era tulbure, ceva o oprea, ca într-un coșmar. O voce repeta întruna: „Unde sunt fetele? Unde sunt?” Văzu cu ochii minții clădirea principală a școlii și pe fete alergând pe pietrișul din față, cu ghiozdanele zburând în aer.

Simți un miros de ardei iute ce venea dinspre bucătărie și i se puse un nod în gât. Era vineri? Reuși să înghită în cele din urmă. Orice zi ar fi fost, nu avea cum să ajungă la școală; odată ce avea să se lase căldura, avea să devină imposibil să mergi undeva altfel decât cu mașina. Privi cerul albastru. Mașina. Nu se uitase în garaj. Dar poate că șoferul lui Alec îi dusese undeva cu o mașină oficială...

Auzi pași și se întoarse spre femeia înaltă și posomorâtă ce se îndrepta spre ea: Harriet, echilibrată și sigură pe sine. Avea buzele date cu un ruj portocaliu ce ieșea în evidență pe fața rotundă și pudrată, plină de riduri, părul vopsit negru era prins într-un coc pe creștet și, vestită pentru culorile vii ale hainelor, era îmbrăcată doar în mătase. În acea zi purta verde și galben. Cu toate că descrierea pe care i-o făcuse Em era foarte puțin măgulitoare, Lydia își putea da seama de ce o făcuse matroană.

— Lydia, draga mea! spuse doamna Parrott, întinzându-i mâna fleșcăită cu unghiile vopsite într-un portocaliu-aprins.

În ochii negri, oblici i se ghicea un început de zâmbet.

Conștientă de ora matinală, Lydia înghiți în sec, simțind că roșește.

— Îmi pare foarte rău, dar telefonul nostru e mort, reuși ea să zică.

Doamna Parrott încuviință din cap și se instală pe un fotoliu din ratan. Lydia se așază pe marginea altuia și trase adânc aer în piept.

— Alec și fetele nu sunt acasă. N-am mai găsit nimic în loc...

Vocea îi deveni tot mai stridentă pe măsură ce rosti cuvintele și fu nevoită să-și împreuneze mâinile ca să le împiedice tremurul.

— Am luat un taxi până aici. Îmi pare rău că am venit atât de devreme. Nu știu ce să fac. Mă gândeam că poate George știe ceva, fiind șeful lui Alec...

Harriet ridică din sprâncenele desenate cu creionul dermatograf.

— Draga mea! Chiar nu ai nicio idee? Ai fost la poliție?

Lydia clătină din cap, abia reținându-și lacrimile.

— Ar fi trebuit să mă duc aseară, dar n-am îndrăznit să plec de acasă. Proasta de mine! Am crezut că se întorc.

— Poate nici nu e nevoie. Sunt sigură că George știe despre ce e vorba, doar sunt prieteni la cataramă.

Se opri și luă clopoțelul.

— Ai noroc, azi lucrează de acasă.

În câteva minute, Noor, servitorul subțirel, fu trimis să-l cheme pe stăpân în salon. Fără amânare.

Lydia rămase cu privirea ațintită pe fereastră, rugându-se ca Harriet să aibă dreptate. Auzi vocea groasă a lui George răsunând între pereții holului care ducea spre biroul său. Putea să-și dea seama că era nervos chiar și de la distanța la care se afla.

— Ce-i cu toate astea, Harriet? Sunt ocupat! strigă el, țâșnind pe terasă.

Corpul său pătrășos umplu tocul ușii.

Fără să clipească, Harriet arătă spre Lydia, așezată lângă ea.

— Lydia e disperată, nu știe unde sunt Alec și fetele.

George, îmbrăcat în haine din in specifice zonei tropicale, se întoarse și dădu cu ochii de Lydia. Sprâncenele groase i se îmbinau deasupra nasului. Tuși, își trecu o mână prin părul scurt, grizonant, apoi peste bărbie.

— Scuză-mă, Lydia, nu te-am văzut.

Privirea femeii fu atrasă de broboanele de sudoare ce-i străluceau pe piele, deasupra buzei de sus.

După o scurtă tăcere, bărbatul continuă:

— Mă gândeam că ți-a lăsat lămuriri, gâfâi el, cu obrajii împurpurați. A fost detașat în nord, la Ipoh. A fost cam pe nepusă masă, individul care conducea Administrația financiară a dat ortul popii. Inima, cred.

Lydia răsuflă ușurată, simțind că o ia amețeala, apoi își puse o mână pe piept.

— Of, Dumnezeule! zise ea. Mulțumesc! Acum se explică totul. Îți mulțumesc, George! Mă gândeam eu că trebuie să existe o explicație. Probabil că biletul lui s-a rătăcit pe undeva.

Harriet aprobă din cap.

— Are sens.

— E foarte prost drumul până la Ipoh, zise George.

— Cât se face până acolo?

— Vreo două zile cu mașina, depinde și de minele terestre, precum și cu ce circuli. Cu autobuzul, și mai mult, desigur. Cu trenul ar fi cel mai bine. E o gară maură nemaipomenită în Ipoh.

— Aș putea să-l sun pe Alec, să-i spun să mă aștepte acolo.

— Nu funcționează nici telefoanele, nici poșta. Liniile au fost tăiate, e un haos teribil. Nu chiar ca la Penang, dar pe acolo, mai zise el, apoi se îndepărtă, mormăind ceva către Harriet în timp ce trecu pe lângă ea.

— Poți să-mi dai adresa? strigă Lydia după el.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr.

— Stau în adăpost. E mai mare decât de obicei, vreo cincizeci de camere, pe acolo. E ceva temporar, doar până le va fi dată o casă, dar ar trebui să fie încă acolo. Ai mare grijă, e complicat să călătorești singură când e stare de urgență.

În timp ce bărbatul se îndepărtă, se așternu liniștea.

Harriet îi aruncă o privire.

— N-am de gând să te iau la întrebări, dar nu arăți prea bine. Aduci mai puțin cu Rita Hayworth¹ decât de obicei.

Lydia își tamponă umezeala de pe frunte și alungă muștele care i se așezaseră pe piele. La cei treizeci și unu de ani ai ei, era bine

¹ Celebră actriță și dansatoare americană, supranumită „Zeița iubirii“ în anii 1940 (n. red.).

proporționată, plină de viață și știa să facă impresie, dar, cu excepția pă-rului, asemănarea ei cu starul de cinema era departe de a fi izbitoare.

— O veche prietenă de-ale mele, Suzanne Fleetwood, are poli-omielită. Abia m-am întors de la ea. Nu mi-a fost deloc la îndemână să lipsesc de lângă fete atât de mult timp, aproape o lună, dacă stau să mă gândesc, dar soțul ei e în Borneo și nu a reușit să dea de el. Lucrează în Serviciul de Informații, după cum știi.

Harriet aruncă o privire spre George, care continua să se îndepărteze.

Lydia oftă.

— Știi. Fie vorba între noi acum, îngrozitor este că o trimit în Anglia, ținând-o pe respirație artificială.

— Vai, ce trist! Dar cred că i-ai fost de mare ajutor. Și probabil că te simți mai bine acum, știind unde este familia ta.

Ochii Lydiei își recăpătară strălucirea.

— O, da! Doar că abia așteptam să le văd.

— Ai luat micul dejun?

Lydia clătină din cap.

Buzele lui Harriet se subțiară și mai mult.

— Bine. Propun să mâncăm ceva afară. Știi și tu la fel de bine că trebuie să ne păstrăm puterile în climatul ăsta afurisit, altfel ne dă gata. Eu ar trebui să o știu cel mai bine.

Lydia ridică dintr-o sprânceană.

— A, nu, nimic deosebit, dar, dacă nu ai grijă de tine, o iei la vale al naibii de repede. Așa, acum spune-mi ce fel de clătite vrei.

Fiindcă nu era nici cea mai mică adiere, Lydia simțea cum transpirația îi udă hainele. Mergea repede, aruncând din când în când câte o privire spre cer, dar nu se vedeau decât câteva fuioare de nori la orizont. Niciun semn de ploaie. Spera să prindă un autobuz spre Malacca, așa că se grăbi pe străzile zgomotoase unde, pe aleile înguste,

mirosea deja puternic a pește prăjit și a latrine. Se luptă să-și alunge senzația de sufocare.

La bancă, două ventilatoare vânturau ineficient aerul fierbinte. Aștepta la coadă, simțind cum scalpul începea să o înțepe. Acasă la familia Parrott reușise să-și pună puțină ordine în gânduri, dar acum călătoria pe care avea să o facă începuse să o neliniștească. Se apucă să întocmească o listă în minte. Să verifice orarul autobuzelor și al trenurilor, apoi garajul, să împacheteze. Cât de departe era Ipoh oare? Tot ce-și putea aminti despre locul acela era că se afla în Valea Kinta. Vreo sută și ceva de kilometri oare? Nu, mai degrabă peste două sute. Mai bine de două sute de kilometri de drumuri posibil minate. Iar, dacă lua autobuzul, călătoria avea să dureze zile întregi.

În graba din dimineața aceea, uitase să-și mai prindă părul. Cu mâinile împreunate la spate, reuși să-și strângă părul des și să-și dea la o parte firele care i se lipiseră de față. Majoritatea englezoaicelor își tunseseră scurt părul; nu și ea. Sora Patricia obișnuia să spună că e simbolul feminității, dar femeile acelea știuseră ele ce fac; și l-ar fi tăiat și ea pe loc. Se aplecă ușor, mișcându-și umerii ca să mai alunge din tensiunea care se aduna în ei.

Se gândi la fetele ei, imaginându-și că era în mașină, așteptându-le să iasă de la școală, le văzu făcându-i cu mâna iar și iar, venind de-a lungul aleilor mărginite de flori care șerpuiau pe după clădirile joase. La taraba improvizată de vizavi se vindeau pe câțiva cenți acadele înfipte ca niște steaguri într-o scândură. Doar vinerea le dădea voie să-și cumpere și ele, nu numai din cauza zahărului, dar și a combinației de vânzare și joc de noroc, căci după ce terminai vreuna sau două, dădeai de o hârtie de un dolar ascunsă în țiplă, ca premiu.

Clătină din cap. Nu voia ca ele să afle astfel de lucruri de la o vârstă așa de fragedă. Trebuie să fii foarte atent.

Măcar ajunsese în față. Malaezul tânăr cu păr ondulat aflat la ghișeu îi zâmbi.

— Vreau să retrag niște bani, spuse ea.

Tânărul aprobă din cap.

— Sigur, doamnă.

— Cartwright. Pe numele Cartwright.

El se întoarse spre un șir de fișete și, după o clipă, deschise un dosar.

— Cincizeci de dolari cred că sunt de ajuns.

Tânărul îi aruncă o privire, apoi se aplecă din nou asupra hârtiilor.

Lydia se încruntă.

— Este vreo problemă?

— Soldul spune că nu mai aveți decât cincisprezece dolari în cont.

— Ridicol! exclamă ea, cu obrajii în flăcări. Nici măcar nu am avut datorii luna asta!

Buzele funcționarului se subțiară.

— Domnul Cartwright a venit acum câteva zile și a retras o sumă mare.

— A spus ceva?

— Doar că urma să plece într-o călătorie.

— A lăsat vreo scrisoare pentru mine?

— Îmi pare rău, nu a zis decât că va merge la altă bancă. A lăsat cincisprezece dolari în cont și mi-a spus să-l închid după ce vor fi retrași și aceștia.

Lydia trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Deci nu a lăsat nicio altă instrucțiune?

Bărbatul negă.

Lydia se clătină ușor, însă reuși să-și păstreze cumpătul. Cel mai important era să ajungă la fetele ei. Dar cum să faci tot drumul până la Ipoh cu doar cincisprezece dolari? Nu era vina casierului, dar ce Dumnezeu se întâmpla?

CAPITOLUL 5

Tata ne-a zis să-l așteptăm nemișcate lângă scările metalice de pe punte, în timp ce el se duce să caute pe cineva din personalul de pe vas. Am rămas liniștită, ascultând sunetele.

— Șșșș! am făcut către sora mea și ne-am aplecat peste treptele umede să ne uităm pe casa scării. Îi auzi?

Fleur a făcut o față lungă și a spus:

— Nu.

M-am încrunțat. Nu trebuia să faci un efort deosebit ca să auzi pașii care răsunau pe pasarelele pudrate cu sare de sub noi.

— Vasul ăsta e bântuit, am șoptit eu, strâmbându-mă ca să o sperii.

Surioara mea a făcut ochii mari și s-a întors spre mine.

— Iartă-mă ! Hai, Viermilica, hai să alergăm!

Numele preferat al mamei era Emma. Cerceii ei în formă de șopârlă aveau literele E și M gravate pe spate. Era numele meu, însă al doilea prenume al lui Fleur era Emily, dar eu obișnuiam să-i spun Viermilica.

Am alergat în sus și-n jos pe punte, strigând una la cealaltă, iar când am rămas fără suflare, ne-am oprit, îndoite de mijloc, și am izbucnit în hohote de râs. Apoi am privit oceanul, soarele roșu tocmai

se scufunda în apă, iar ziua era înghițită de noapte. În apa întunecată ca lemnul-dulce se mișcau în sus și-n jos pete roz și galbene, iar țipătul păsărilor marine ajungea până la noi tocmai din port.

— Vezi comercianții cum navighează în sampane? am întrebat-o pe Fleur.

— Ce sunt alea?

— Bărcuțele astea, prostuțo. Nu le vezi?

Am chiuat când au tăiat calea vaselor mai mari ca să tragă lângă al nostru. Luminile felinarelor se reflectau în apă. Câțiva oameni s-au ridicat și au început să strige, apoi au umplut coșuri mari cu diverse obiecte. Marinarii ne-au izgonit, dar tot am apucat să vedem papucii orientali scânteietori și câteva șiraguri de mărgele strălucitoare.

Cum alergam de colo până colo, aveam senzația că vasul nostru era un fel de tărâm magic – până când am dat cu ochii de tata.

— Nu vreau să vă stric distracția, a spus el venind spre noi, dar nu puteți alerga de capul vostru peste tot.

— Dar, tati...

— Niciun „dar“, Emma!

— N-o să ne ducem prea aproape de margine, s-a băgat și Fleur.

— Bună încercare, drăguță, dar tot nu aveți voie. Puteți veni aici doar însoțite de un adult, mai ales noaptea. Și parcă vă zisesem să mă așteptați lângă scări...

— Nu e corect, am mormăit eu încet.

— Vorbesc serios, Emma. Se poate întâmpla orice.

N-am mai scos o vorbă, dar am ascultat vocile fantomatice venind dinspre banchetele din partea din spate a punții, imaginându-mi un chip întunecat ce se strecura să mă răstoarne peste bord. Sau poate marea m-ar smulge de pe punte, ducându-mă acolo unde Orfeu dansează împreună cu spiritele apei. Învățasem despre Orfeu la școală.

— Emma?

— Bine.

Am intrat toți trei, dar eu mi-am încrucișat degetele la spate. Pur și simplu, nu m-am putut abține să o fac. Iubeam oceanul, mai ales când lumea devenea violet, apoi era înghițită de cel mai întunecat negru.

În sinea mea, mă prefăceam că sunt într-o aventură, așa că am așteptat să adoarmă Fleur, după care m-am strecurat afară din cabină, am urcat scara îngustă din metal ce ducea pe punte și am așteptat să plece toți. Am alergat apoi la bărcile de salvare. Erau puse cam sus, dar am găsit o ladă uitată de cineva alături, m-am urcat pe ea și m-am săltat până am intrat cu capul înainte în prima barcă. M-am întors pe spate și am privit bolta cerească. Era cald încă, răsăriseră toate stelele. Bărcuța tresălta când mă mișcam, așa că am rămas la fel de liniștită ca marea.

Mă simțeam ca atunci când mă întindeam pe iarbă în curte și urmăream norii care treceau pe deasupra mea ca niște vârtejuri de șerbet de lămâie. Trebuia să mă forțez să-mi amintesc cât mai multe, pentru că nu știam când aveam să ne întoarcem. Când vocea din mîntea mea m-a atenționat *dacă* aveam să ne întoarcem, m-am ridicat și am privit oceanul. Cu brațele încrucișate la piept, am inspirat adânc aerul sărat. Aș fi vrut să sar peste bord și să înot înapoi, la mami, dar liniștea apei mi s-a transmis și mie, așa că am rămas în barca de salvare până mi s-a făcut frig.

Seara, a trebuit să împărțim masa cu domnul Oliver și cu sora acestuia. Ea se numea Veronica, el – Sidney. Veronica era înaltă și subțire, aproape la fel de înaltă ca tata, purta o fustă înfioată, avea părul blond, ondulat și o voce liniștită. Își tupa părul ca să și-l mențină coafat. Amândoi aveau pielea deschisă la culoare, ca și cum ar fi trăit departe de soarele din Malaya, deși ea avea obraji roz, la fel ca mărgelile micuțe din sticlă pe care le purta la gât. Părea să ne placă, mai ales pe tati, căruia îi zâmbea mereu, privindu-l cu ochii ei albaștri și chicotind la toate glumele lui.

Domnul Oliver și Veronica întârziaseră la prânz, așa că eram singure la masă. În timp ce așteptam mâncarea, tata ne-a spus că Veronica avea un apartament în Londra, dar că locuise, de fapt, în Cheltenham, nu departe de unde mergeam noi. Ne-a mai spus că avea o poveste tare nefericită, așa că trebuia să ne purtăm frumos cu ea. Nu avea copii, iar soțul ei fusese profesor, însă murise din cauza unei boli numite holeră.

— Ce e holera? am întrebat. Îți ies ochii din orbite?

Tata a oftat adânc.

— Nu, Emma, ești doar din ce în ce mai obosit și mai lipsit de culoare, iar starea continuă să se înrăutățească.

— Apoi mori.

Tata a aprobat dând din cap.

— Probabil.

Pe fundal, Doris Day cânta una dintre melodiile preferate ale mamei: „Secret Love“. M-am întristat amintindu-mi frumosul chip oval al mamei și ochii ei strălucitori, de culoarea alunei, parcă stroșiți cu scânteii verzi și albastre, precum coada unui păun. Una din sprâncene era ceva mai sus decât cealaltă. Îmi plăcea să o privesc cum încerca să le aducă pe amândouă la același nivel. Nu reușea niciodată.

La masă aveam mâncare malaeză și am simțit imediat mirosul dulceag de frunze de limeră, pe care îl adoram. Budinca nu a fost grozavă, dar am mâncat prea multe piersici Melba, așa că apoi m-a apucat durerea de burtă. L-am întrebat pe tati dacă mă puteam duce în cabină să mă întind puțin.

Veronica i-a zâmbit. Bronzat de la cât stătuse în soare, tata era drept și uscățiv, iar azi purta ochelari cu ramă rotundă. Băgasem de seamă că încerca mai mult decât de obicei să pară un intelectual.

— Am eu grijă de Fleur, dacă vrei, a zis Veronica entuziasmată. Așa, Emma o să poată dormi liniștită, iar, când se va trezi, se va simți mai bine.

Ajunsă în cabină, m-am întins peste cuvertura albastră. Îmi țiuiau urechile. M-am așezat pe patul de jos, al lui Fleur; din cauza durerii de burtă, nu voiam să mă mai cațăr pe scară până la al meu. Cabina noastră era mică, mirosea a stătut și a sare. Auzeam zgomotul vasului și valurile izbindu-se de el. Am închis ochii, iar uruitul motoarelor m-a adormit pe dată.

Nu peste multă vreme, m-a trezit un ciocănit în ușă. Era domnul Oliver. M-am gândit că îl trimisese tati să vadă cum mă simt, deși recunosc că eram destul de surprinsă să-l văd pe el, și nu pe sora lui.

S-a așezat pe marginea patului, cu răsuflarea tăiată, gâfâind.

— Fă-mi și mie un pic de loc, iubito, mi-a zis zâmbindu-mi.

Fața lui era acum atât de aproape de a mea, încât îi puteam vedea vinișoarele roșii, sparte, de pe nas.

— Închide ochii, draga mea, a șoptit, mângâindu-mă încet pe frunte.

Am uitat că e el și la început m-am simțit chiar bine. Îmi amintea de mami. Am alunecat într-un fel de vis bolnăvicios. Îmi era atât de dor de ea, iar tati nu voia deloc să-mi spună când avea să vină. Dar apoi am simțit ceva ciudat în burtică și la picioare. Ceva nu era deloc cum trebuie. Am răsuflat ușurată abia după ce domnul Oliver a ieșit din cabină.

Când am intrat în Golful Biscaya, pe cer alergau nori argintii, iar la prânz, vasul plutea zbuciumat. Domnul Oliver s-a strecurat lângă mine și mi-a pus o mână transpirată pe coapsa goală, pe sub masă. Nu-mi plăcea deloc. M-am foit, trăgându-mă cât mai în spate în scaun. Mi-a făcut atunci cu ochiul, iar eu am simțit că-mi iau foc obrazii. Toată lumea era atât de ocupată să vorbească despre vreme, încât nimeni nu a observat nimic.

După masă, am rămas pe punte să văd lumea cum se învăluie în întuneric. Spre norocul meu, domnul Oliver nu avea talent de

marinar, așa că a dispărut primul în cabină. Apoi i s-a făcut rău lui Fleur, așa că tati și Veronica au dus-o jos. Tati mi-a zis să cobor și eu, dar singură mă simțeam ceva mai bine, așa că am mai rămas puțin. Așa era mai bine. Apa a început să stropească tot mai sus, puntea se cutremura și se zgâlțâia... ba chiar și câtorva marinari li s-a făcut rău.

Eu nu aveam însă probleme, strigam când un val uriaș se prăbușea pe punte, lovindu-mă din toate părțile. Păsările țipau, vântul urla, ceea ce m-a făcut să uit de mâna domnului Oliver, ba chiar și de faptul că mama nu era cu noi. Inspirând cu nesaț aerul sărat, mi-am trecut mâinile peste crusta de sare de pe balustradă și am lins cristalele care mi se lipiseră pe degete. Gustul, ca și mirosul, era de pește și de sare.

Restul călătoriei a trecut foarte repede. În ultima zi, m-am trezit încă înainte să se lumineze afară. M-am urcat pe un scaun să arunc o privire pe hublou și am văzut în depărtare o formă lungă și întunecată. Prima mea imagine a Angliei. Ceva mai târziu, când nava a acostat, am urcat repede scările până pe puntea alunecoasă. M-am uitat o clipă la cer, apoi am închis ochii, am spus o rugăciune pentru frumoasa mea mamă și i-am trimis o sărutare peste ocean, rugând-o să vină cât mai repede.

În portul Liverpool, mulțimi de oameni blocau totul în cale, iar aerul mirosea a gudron și benzină. Bărbați cu capul acoperit de șepci moi înfășurau frânghiile peste bolarzii de pe chei; sunetul metalic al clopotelor se contopea cu cel al roților, cu strigătele vânzătorilor de ziare și cu bufnetul lăzilor trântite. Pe toate le acopereau însă strigătele oamenilor. Din cauza ceții, nimeni nu vedea nimic, așa că trebuia să te dai brusc la o parte din calea lor. Tati îi spunea smog.

Mă simțeam foarte mică. Am tras aer în piept, ca și cum viitorul luminos promis de tati era undeva aproape, așteptându-mă. Nu se

vedea însă nicăieri. Mirosea urât, totul părea rece și plumburiu. Nu știusem niciodată cum arăta culoarea asta până nu ajunsesem aici și nu-mi doream decât să o pot lua pe mami de mână, să-mi zâmbească și să-mi spună: „Totul va fi bine, o să vezi.“

Observând că sunt supărată, tati a rostit chiar el cuvintele astea, dar nu au avut același efect.

A trebuit să-i sărutăm de rămas-bun pe Veronica și pe un domn Oliver cam verde la față. M-am strâmbat și, odată scăpată, am fugit spre marginea docului. Era o zi înghețată de februarie, dar alergarea mă încălzise.

— Nu te apropia prea mult de margine! a strigat tata.

Nu am făcut-o. Mă dureau picioarele. Și eu, și Fleur eram obișnuite să stăm în papuci sau chiar desculțe; tata râdea de noi, spunea că suntem sălbaticе. Acum fuseserăm forțate să ne punem niște pantofi maro, cu o curelușă încheiată cu un nasture, precum și niște șosete lungi, care provocau mâncărimi. Protestaserăm amândouă cu putere, deși ne și dăduserăm mari cu jachetele roșii pe care ni le tricotase mama pentru următorul concediu peste ocean. Nu-mi aminteam decât unul, din care rămăsesem doar cu o idee foarte neclară despre acest loc pe nume Anglia.

Mă durea inima când mă gândeam la mami.

Până acum, tati nu-mi spusese care era motivul întârzierii ei, însă l-am mai întrebat o dată pe doc.

Și-a scos ochelarii, i-a șters de mâneca hainei, și-a umflat obrazii, mulțumindu-se să spună doar:

— Deocamdată nu poate fi prezentă. Din păcate, nu pot să-ți spun mai multe.

— Dar când vine?

— Emma, nu știu.

— I-ai lăsat scrisoarea mea?

— Bineînțeles.

Probabil că e reținută cu treburi, mi-am zis. Poate că tata nu-mi spune nimic pentru că nu vrea să-și asume vreo promisiune și să ne dezamăgească apoi. Dar imaginația mea nu s-a oprit aici, ci m-a făcut să o văd pe mama pretutindeni. Chiar și în sala de așteptare uriașă și vântoasă unde rămăseserăm până a venit cineva să ne ajute cu bagajele și unde mirosul de funingine și de fum ne înțepa ochii. Și, cu toate că mami nu era cu-adevărat aici, mi-am imaginat o linie subțire care ajungea până în cealaltă jumătate de lume, un fir subțire ce se întindea de la vest la est și înapoi, cu un capăt legat de inima mamei mele, iar cu celălalt, de a mea. Și am știut că, orice s-ar întâmpla, firul acesta nu se va rupe niciodată.

CAPITOLUL 6

Lydia se uită peste umăr când un jeep kaki al poliției trecu pe lângă ea. De când trupele de gherilă ale MNLA¹ îl uciseseră pe Înalt Comisarul englez Sir Henry Gurney, în 1961, nimeni nu se mai simțea în siguranță. Își duse o mână la gât, apoi bătui la ușa casei portugheze a lui Cicely, o frumoasă clădire de un roz-pal, cu ferestre arcuite și portic. Câteva clipe mai târziu, era condusă într-o încăpere aerisită din partea din spate a casei, cu pereții vopsiți într-un bleu-pal, unde un curent de aer aducea în sfârșit puțină ușurare după arșița zilei.

Se întoarse când Cicely intră în cameră, cu mâinile întinse spre ea. Unghiile roz se asortau perfect cu rochia comodă, deschisă la culoare.

— Draga mea, ce plăcere neașteptată! spuse Cicely cu vocea ei joasă, lungind vocalele.

Era de o frumusețe elegantă, cu părul ei blond platinat, un bronz ușor și buzele rujate într-o nuanță de prună coaptă; se așeză

¹ Acronim în limba engleză pentru Malayan National Liberation Army, Armata Națională Malaeză de Eliberare, trupe de partizani comuniști care au luptat pentru obținerea independenței față de Imperiul Britanic (n. red.).

trăgându-și plictisită picioarele lungi sub ea. Un pantof din piele, cu toc înalt și foarte subțire, îi rămase atârnat de degetul mare.

— Îmi pare rău... dar am nevoie de ajutorul tău. E foarte ciudat...

Lydia ezită o clipă și își îndreptă spatele, încercând să găsească o cale de a spune lucrurile fără să stârnească milă.

Cicely ridică o sprânceană perfect pensată, arcuită. Niciuna din ele nu era genul de soție colonială preocupată de rezolvarea problemelor digestive sau de bârfe casnice, așa că fusese cumva inevitabil să se împrietenească.

Lydia rezistă dorinței de a-și aranja părul și se sili să vorbească:

— Îmi pare rău că sunt nevoită să-ți cer asta, dar crezi că ai putea să-mi împrumuți niște bani?

Ochii scânteietori, între culoarea topazului și cea a smaraldului, ai prietenei sale se făcură mai mari de emoție:

— Of, draga mea, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Lydia continuă cu grijă. Cicely nu era rău intenționată, ci, cum obișnuia Alec să spună, prinsă într-un mariaj lipsit de dragoste și silită să trăiască printre poveștile despre aventurile soțului său. O vreme, nimeni nu mai zise nimic; se auziră doar paletele ventilatorului lovind aerul, în timp ce Lydia se întreba cât de mult să povestească.

În vechiul cartier chinezesc, își făcură drum cu coatele prin valul continuu de oameni, ferindu-se de o armată întreagă de ricșe trase de biciclete. Cicely o conduse printr-o piață aflată pe o stradă mai retrasă, unde vocile jucătorilor de Mahjong dublau cântecele păsărilor cu penaj albastru-deschis captive în cuști de bambus.

Zâmbitoare, Cicely îi salută prietenește pe negustorii chinezi și pe vânzătorii ambulanți malaezi. Se opri lângă o găleată cu crabi vii, apoi se întoarse cu niște pachete cu mâncare. Lydia făcu ochii mari, subit conștientă de mirosul acru de canalizare adus de vânt.

— Draga mea, trebuie să guști, e delicios! spuse Cicely zâmbind și îndesându-i în gură niște curry în frunză de banan. Hai, dulceață, totul va fi bine, o să vezi! Îți faci prea multe griji. Cu toate că nu pot să înțeleg totuși de ce Alec nu ți-a lăsat destui bani ca să te poți duce după el... Ce rahat!

La capătul unei alei, Cicely se opri lângă niște reclame viu colorate la Lucky Strike, în fața unui magazin pe ușa căruia era atârnat un semn roșu, cu un dragon pictat. Se sprijini provocator de tocul ușii, ignorându-l pe paznicul dur care avea o pușcă în poală.

— Am ajuns, spuse ea.

Chipul delicat i se destinse într-un rânjel larg, iar șiragul de perle pe care îl purta la gât sclipi în razele soarelui.

Alături era un magazin care îi aparținea unui vânzător de plante medicinale ce se ocupa și cu îmblânzirea șerpilor. Omul stătea afară, în fața ușii – un indian voinic ce mesteca betel. Lydia aruncă o privire spre coșurile cu șerpi.

— Nu-ți fie teamă, draga mea, hohoti Cicely, împingând ușa, cobrele nu se trezesc niciodată înainte de apus.

Înăuntru, Lydia își acoperi nasul, dar nu mirosea decât a parfum ieftin și a ulei de cocos. Chinezul din spatele tejghelei avea o robă roșie brodată și o privire ostilă. Își îndreptă ochii spre Cicely, care, fără să clipească, goli în fața lui o pungă de brățari, inele din aur și vreo jumătate de duzină de coliere.

Lydia simți cum i se prelinge transpirația pe frunte și cum se înroșește.

— Dar sunt pietre prețioase adevărate! exclamă ea.

Cicely ridică din umeri și o strânse mai tare de mână.

— Chinezării. Serios, nu-ți face griji. Așa, spune-mi acum dacă ai poze cu minunatele tale fete.

Lydia lăsă capul în jos, căută prin punga plină ochi și își scoase poșeta. Înăuntru avea două fotografii mici, una cu Emma și alta cu Fleur, ambele făcute la Grădina Zoologică. Se uită la Fleur, care

avea un ușor strabism, apoi la ochii serioși ai lui Alec și la zâmbetul strâmb al lui Em. Fotografia punea în evidență nasul drept și chipul ascuțit al fetei mai mari, dar nu și ochii ei surâzători, turcoaz și nici cum străluceau razele soarelui prin părul ei roșcat, ondulat. Nu arăta nici cât de înaltă era pentru vârsta ei și nici cât de inteligentă, se gândi ea, mândră.

— Ce mult a crescut! observă Cicely.

— Cine?

— Emma, desigur. Și Fleur e mai drăguță, dar abia dacă vorbește.

Când se gândi la mezina ei, Lydiei i se opri inima pentru o clipă. De când avusese pneumonie, Fleur era mai retrasă decât oricând.

— Ba vorbește și ea, dar, dintre ele, Em e maestră a cuvintelor.

Încă de când avea doar trei ani, se prefăcea că știe să citească.

— Pare că are mai mult de doisprezece.

Lydia clipi de câteva ori, apoi spuse:

— Aproape doisprezece.

Cicely îi puse o mână pe umăr, liniștind-o:

— Așa e, spuse ea, ridicând un lăntișor din argint cu medalion din cele lăsate pe tejghea. Țsta e cadoul meu pentru tine, spuse ea. În țara asta, cel mai sigur e să-l ții la gât. Să ai grijă de bani. Nu-ți fie teamă, o să le ajungi din urmă repede și pe ele, și pe uscățivul de bărbatu-tău.

Lydia încuviință, incapabilă să-și dea seama de ce nu se simțea în largul ei. Nu-i plăcuse niciodată să fie despărțită de fetele ei, iar pericolele unei separări în stare de urgență erau alarmante. Dar nu cumva era mai mult de atât?

— Și ai să vezi că, după ce vă reîntâlniți, o să tânjești după o clipă de liniște. Serios, nu știu cum reușești să te descurci. În rolul de mamă, vreau să spun.

Le iubesc, își zise Lydia, așa mă descurc.

— Ce simți pentru Jack? fu curioasă Cicely.

Lydia simți cum roșeața îi cuprinde pieptul, urcând spre obraji, și se luptă din răspuțeri cu dorința de a se despovăra de sentimentele pe care încă nu le acceptase.

Cicely miji ochii.

— Da, păi, cum ziceam, eu nu-s făcută pentru maternitate. Hai să te tunzi!

Într-un final, o răpăială scurtă făcu apa să iasă din jgheaburi, nu cât să răcorească aerul încins, dar îndeajuns pentru a-l mai împros-păta. Se strădui să dea la o parte tijele de bougainvillea care se încolăceau pe ușa garajului. Toate creșteau atât de repede aici! Ușa scârțâi când o smuci să o deschidă, apoi desluși conturul automobilului Humber Hawk. Aruncă o privire înăuntru și se mai liniști puțin, cheile erau încă în contact. Măcar îi lăsase mașina. Se strecură pe locul șoferului să verifice cât combustibil mai avea.

În dormitor, nu-i luase mult să-și strângă câteva haine practice și să și le pună într-o valijoară. Când își scosese rochia udă, casa pustie îi dăduse fiori. Adulmecase aerul. Lipsea mirosul obișnuit de ceară, iar acum, că fetele nu erau acolo, nici măcar nu mai mirosea a acasă. Atinsese mătasea rochiilor sale indiene, în combinații de culori neașteptate, alese chiar de ea: roz și portocaliu, verde și albastru-deschis, roșu-aprins și negru. Rochia ei preferată era una orientală, dar alesese în schimb una bleumarin, mai rezistentă la murdărie. Renunțase la rochiile indiene, însă împachetase două de seară, cu paiete, prea bune ca să le lase acolo.

Pusese în valiză și jurnalul Emmei. Cât de mult tânjea după fete, după atingerea și mirosul lor! I se făcuse pielea de găină de emoție, însă rezistase dorinței de a citi jurnalul. Avea să le revadă în curând pe amândouă.

Când se întoarse în hol, își dădu seama că totuși ceva nu era în regulă. Auzea sunete, erau semne de viață. Poate George se înșelase totuși și Alec se întorsese după ea. Simți că i se ridică o piatră de pe inimă. Poate că fuseseră doar pe insulă și nu plecaseră încă spre

Ipoh. Îi veniră în minte verdele-închis al apelor insulei, aerul sărat și mirosul de lămâie al pielii fetelor.

Auzi o succesiune de sunete venind dinspre bucătărie: cineva adulmecă, apoi suspină încet și spuse ceva repede în chineză. Probabil unul dintre servitori. Porni spre bucătărie și deschise larg ușa, umbrindu-și ochii cu mâna de soarele după-amiezii, cu raze ascuțite ca niște cuțite.

Într-un colț, o fată subțire, cu trăsături parcă desenate, cu părul negru prins într-un coc în vârful capului și cu ochi migdalați, înspăimântați, stătea pe podea cu picioarele încrucișate. Ținea în poală un copil mic, cu părul drept tipic chinezilor, care își ascunsese fața la pieptul ei. Băiatul purta niște pantaloni largi, era desculț, avea o brățară împletită la o gleznă și părea subnutrit. Lydia se zgâi la ei, sigură că o mai văzuse cândva pe fată ieșind din casă.

— Domna...

Fata se ridică de pe podea, aruncându-i o privire plină de suferință.

— Numele meu este Suyin, iar el e băiatul surorii mele.

Lydiei i se păru ceva cunoscut când se uită la tunica lucioasă a fetei.

— Cum îl cheamă pe băiat?

— Maznan Chang, domna. A fost la spital. Nu poate întoarce acasă. Rog, luați cu voi.

Lydia aruncă o privire spre ceas, dar fata, încordată și palidă, își înclină capul, rugător, și continuă:

— Jungla nu sigură pentru el. Îl bat.

Băiatul se ridică și își trase în sus cămașa, descoperind o urmă roșie de bici. Lydia văzu că nu era numai foarte slab, ci și extrem de murdar, iar rana era, cu siguranță, recentă.

— E de folos, domna. Știe malaeza și chineză.

— Pare așa de mic...

— Are șapte ani, mai mare decât pare.

Băiatul își îndreptă ochii umezi spre Lydia și îi zâmbi precaut. Lydia fu uimită. Era frumos ca o fată, avea fața lată și nasul cu nări puternice specific malaezilor, ochii îi erau deschiși la culoare, iar pielea ca ambra, nu la fel de întunecată ca a localnicilor. Doar părul arăta ca al unui chinez. Îi zâmbi din nou, lăsând să se vadă un șir de dinți egali.

Lydia analiză puțin situația, încercând să lase deoparte neliniștea provocată de întârziere. În minte îi veni Emma și auzi vocea fiicei sale ca și cum ar fi fost în camera de alături: „Grăbește-te, mami! Nu ai ajuns încă?! Am o poveste nouă pentru tine!“ Închise ochii și simți cum i se strânge inima.

— Domna? zise fata, întrerupând-o din visare.

— De ce nu e în siguranță? o întrebă ea.

— Mama lui. A fugit.

Fata așteptă să-i vadă reacția înainte de a continua.

— E în junglă, domna. Dacă nu-l iau ei, îl iau ceilalți data viitoare.

Abia acum îi căzu fisa. Mama băiatului fugise să se alăture comuniștilor rebeli.

— Care ceilalți?

Fata părea rușinată, dar răspunse:

— Oamenii albi, cei cu părul roșu. Rog, duceți băiatul până în satul nou sau chiar până în satul malaez. Au ei grijă de el.

Lydia dădu din mâini.

— Și ce le spun polițiștilor?

Fata își arcui buza de jos și scuipă pe podea.

Lydiei i se rupea inima. Voia să le ajungă din urmă pe fete, așa că trebuia neapărat să plece înainte să se lase seara. Dar apoi se gândi la cum ar fi dacă fiicele ei chiar ar fi fost părăsite și lăsate la mila unui străin.

— Fie, spuse ea, hotărându-se brusc, îl iau cu mine. Spune-mi adresa ta și unde trebuie să-l duc.

Privind fața ciupită a copilei, își dădu deodată seama de unde i se părea cunoscută.

— Ești fata șoferului, nu-i așa?

Suyin dădu din cap.

— De ce nu-l duce tatăl tău?

Fata clătină din cap, iar Lydia îi văzu neliniștea din ochi.

— Tatăl tău l-a dus pe soțul meu la Ipoh?

— Tata e bolnav, răspuse fata.

— Spune-mi unde stai, ca să te pot anunța unde îl las.

Fata făcu un pas în față, ținându-l pe copil de o mână; pe cealaltă i-o dădu Lydiei. Se aplecă și îi șopti ceva rapid în chineză băiatului, care dădu din cap, părul acoperindu-i fața. Suyin se ridică, se întoarse pe călcâie, deschise ușa, o luă la fugă pe alee și dispăru în iarba înaltă.

Lydia strigă după ea, dar copila se făcuse nevăzută. Oftă, apoi se uită la băiețel. Avea ochi de copil european. Oare chiar era în pericol? Îi veni în minte imaginea orfelinatlui, o clădire gri, fără suflet, aflată la ieșirea din oraș. Dacă zvonurile despre neglijarea celor mici erau adevărate, nu era un loc potrivit pentru băiat. Când se gândi cum ar fi ca fetele ei să fie închise acolo, i se tăie răsuflarea.

Copilul se uită în sus, spre era, apoi își numără mărgelile în malaeză:

— *Satu, dua, tiga, empat, lima.*¹

Lydia expiră încet. „Bietul de tine!“ se gândi ea. „Ce Dumnezeu ar trebui să fac cu tine? Nu pari a-ți găsi locul nicăieri.“

Un zgomot dinspre garaj îi atrase atenția. Pisici nenorocite! Îl ridică pe băiat, îl sărută pe păr, apoi aruncă o privire la ceas. Când zburase timpul? Amândoi aveau nevoie să facă o baie și să mănânce ceva, apoi o să-l pună pe băiat să doarmă în patul Emmei și o să încerce și ea să ațipească puțin, ca să poată pleca la prima oră.

¹ „Unu, doi, trei, patru, cinci“, în lb. malaeză, în original (n. red.).

CAPITOLUL 7

Dimineața era de o strălucire uimitoare, iar ceața nopții se topi imediat ce ieșiră din casă. Străzile erau încă tăcute, deși câteva grupuri de bărbați îmbrăcați în saronguri portocalii și galbene bârfeau deja în fața ceainărilor. Mai departe, depășiră alți malaezi pe biciclete, iar la periferie văzură muncitoarele din Tamil, cu fețele lor lucioase de sudoare, cum tăiau plantele închise la culoare, cu lobii lungi ai urechilor legănându-se în ritmul mișcărilor.

Lydia cânta, bucuroasă că reușise să plece. Avusese dintotdeauna o voce frumoasă. Plină de încredere, apăsă accelerația, în timp ce cauciucurile răsunau pe drumul asfaltat. Cântă mai tare, ca să acopere sunetul. Băiatul, așezat pe banchetă în spatele ei, începu să chicotească.

— Așa de prost cânt? îl întrebă ea, privind-l în oglinda retrovizoare.

El clătină din cap și îi zâmbi.

Luaseră un mic dejun îndestulător la taraba de la marginea drumului, își spuse ea, așa că lucrurile începuseră bine.

În timp ce copacii cu frunze într-un milion de nuanțe de verde zburau pe lângă ei, revăzu în minte detaliile călătoriei. Erau la vreo 90 de kilometri de Seremban, așa că, odată ce treceau de acesta, mai

aveau de mers vreo trei ore până să se oprească să ia prânzul și să se adăpostească de căldura după-amiezii, apoi să-i dea din nou bătaie până la căderea întunericului. Trebuia să găsească și un loc unde să rămână peste noapte, poate în Rawang sau în Tanjung Malim. Cât să mai fie de acolo până la Ipoh? Gândul îi zbură la Jack. „Nu, poate nu rămân în Tanjung Malim.“ Nu avea rost să-și creeze singură probleme.

La vreo oră și jumătate de când plecaseră, mașina începu să se zgâlțâie și se opri brusc.

Coborî și aruncă o privire pe drum. O dâră de fum albăstrui se ridica din praf. Trase capota unsuroasă a vechiului Humber Hawk, se zgâi la motor și încercă să-și aducă aminte puținele cunoștințe de mecanică pe care Alec încercase să i le predea. Maznan arătă spre pata de combustibil de pe mâna ei. Avea dreptate băiatul, nu știa nimic despre mașini, așa că n-avea niciun rost să se murdărească degeaba.

Trânti capota, își șterse mâinile pe rochie, apoi se aplecă și băgă mâna sub scaunul șoferului, căutând o carte tehnică. Nu găsi niciuna, dar, tot pipăind, dădu peste ceva ascuțit. Era cercelul în formă de șopârlă pe care-l pierduse. Zâmbi. „Vasăzică, aici era! O s-o iau ca pe un semn norocos“, își spuse.

Încrucieșă brațele pe piept și aruncă o privire spre copil. Ce-o să facă acum? În perioada aceasta de stare de urgență, nu te puteai încrede într-un străin. Putea aștepta o patrulă britanică, își zise, dar mai bine nu, dacă asta însemna să-și folosească toți banii ca să rămână undeva și să repare mașina. „Fir-ar să fie, Alec, de ce nu ai mai putut rămâne vreo două zile?“

Se pregăti să aștepte un autobuz. O să anunțe poliția mai târziu, se gândi, și o să-i roage să ridice ei mașina. Oftă și se ghemui la umbra unui pâlcc de bambuși înalți de vreo 15 metri, iar copilul tăcut veni lângă ea. Un fluture de junglă de un portocaliu-aprins i

se așeză pe genunchi. Băiatul chicoti și întinse o mână după el, încântarea lui aducându-i aminte de Em.

— Îți place fluturele? îl întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

Din junglă veneau în valuri miresme de ghimbir sălbatic, de scorțișoară și de smochine. Sus, în coroanele copacilor înalți care aproape că atingeau soarele, țipau păsări-rinocer. Într-un fel, era foarte frumos, dar zumzetul vieții creaturilor din junglă o neliniștea.

Scoase jurnalul lui Em și frunzări paginile. Versurile de la „Secret Love“, cântecul lui Doris Day, îi atraseră atenția. Începu să fredoneze melodia, apoi se întrerupse și se apucă să-și roadă pielișele de la unghii. Se ridică, dusă pe gânduri. Ar fi fost prea greu să târască după ea cele două valize prin arșița soarelui, așa că o păstră pe cea mare, iar pe cealaltă o îndesă printre tufele dese de ferigă de pe marginea drumului. Își imaginează o perioadă mai fericită, când aveau să iasă la club să bea ceva, iar fetele vor rămâne în siguranță în paturile lor. Dar cine putea fi fericit în țara asta blestemată, își spuse ea, cu excepția bărbaților ca Alec?

— Ce se va întâmpla când vor deveni independenți? îl întrebase odată, în drum spre balul anual al sultanului.

— Pentru cei ca mine se va găsi mereu ceva de făcut, îi răspunsese el, spulberându-i grijile. Nu există nici cea mai mică posibilitate să trebuiască să mă întorc acasă la ai mei, și nici în Anglia, de altfel.

Privi iarba înaltă și subțire de pe marginea drumului, căreia aici i se zicea *lallang*. N-avea niciun motiv să nu-l creadă. Alec nu mai păstra legătura cu părinții lui, iar acasă la ei atmosfera era îngrozitoare.

Merse o vreme alături de copil.

Nu era niciun pic de vânt, chiar și vârfurile rozalii ca niște pene ale ierbii erau complet nemișcate. Temându-se de viperele grase încolăcite în iarbă, precum și de șerpii mari din copaci, rămase pe drum, însoțită de cântecul înnebunitor al cucilor.

Maznan tot nu scosese niciun cuvânt, dacă nu punem la socoteală numărutul mărgelilor. Ajungea la cinci și o lua de la capăt, iar și iar. *Satu, dua, tiga, empat, lima.*

Închise ochii pentru o clipă, simțind cum transpirația îi acoperă pleoapele, și auzi sunetul înainte să-i apară în fața ochilor. Un Bedford vopsit în galben strălucitor și în roșu se ivi zgomotos pe șosea. Alergă spre el strigând, împiedicându-se de băiețelul care țopăia lângă ea, bolborosind în malaeză și „ajutând-o“ cu valiza. Șoferul încetini, întinse brațele în lateral și clătină din cap. Lydia simți cum i se strânge inima când văzu cele treizeci de perechi de ochi care se holbau prin ferestrele deschise. Autobuzul, îmțesat cu oameni, bagaje, găini și capre, era plin.

Șoferul accelerează. Undeva în spate, o indiană frumoasă, cu ochi mari, ieșiți din orbite, se ridicase însă și arătă spre ei doi, părând să protesteze, dar șoferul clătină din nou din cap. Femeia păru să câștige totuși, căci șoferul ridică din umeri, apoi îi făcu Lydiei semn să se apropie, în timp ce autobuzul se puse din nou din mișcare.

Odată urcați în autobuz, Lydia îl luă de mână pe copil și, târând valiza, înaintară pe culoar spre scaunele din spate. Înfașurată într-un șal înflorat, indianca le făcu loc.

Cu un oftat de ușurare, Lydia se așeză pe bancheta din metal, de pe care fusese scoasă tapițeria ca insectele să nu-și poată face cuib în ea.

Femeia rânji, dând la iveală gingiile roșii de la mestecatul frunzelor de betel și vreo doi dinți rozalii. Lydia îi zâmbi stânjenită, știindu-se singura femeie albă dintr-un autobuz plin ochi cu malaezi, vreo câțiva chinezi în pantaloni largi și muncitoare din Tamil îmbrăcate în sariuri. Văzu că toți o priveau și, deși nu înțelegea ce spuneau, îi auzea mormăind. Avusese impresia că știa destul de bine limba, dar acum își dădu seama că acest lucru se întâmpla doar când cel care vorbea pronunța cu grijă cuvintele și i se adresa direct. Aici, oamenii puteau spune tot ce le trecea prin cap, fără să le pese că era

stăpâna vreunei case de dimensiuni considerabile, cu o mulțime de servitori.

Zâmbi vag în direcția lor, iar privirile li se întoarseră încet de la ea, îndreptându-se spre geamurile autobuzului care se legăna când spre o parte, când spre cealaltă a tunelului de verdeață.

Ochii i se împăienjeniră și simți o înțepătură în inimă. Puse un braț în jurul copilului, iar acesta se sprijini de ea. Până nu le avusese pe fete, habar nu avusese ce e dragostea, iar acum ar fi dat orice să fie cu ele.

Câteva clipe mai târziu, un sunet de hârtie mototolită ajunsese până la ea. Printre pleoapele din ce în ce mai grele, văzu cum indiana îi dă o prăjitură lui Maznan. Băiatul o hăpăi ca un lup, apoi întinse mâna să mai primească. Femeia zâmbi, mai scoase două prăjituri, una pentru el, iar pe cealaltă i-o dădu Lydiei, împungând-o ușor cu cotul.

Savură aroma de scorțișoară și de nucșoară, încercând să spună ceva, dar femeia o opri brusc.

— Vorbește în engleză, spuse ea, dându-i o sticlă cu ceai de lă-mâie și o clătită mică, galbenă. E o prăjitură bună. O ține pe Pontianak departe.

— Cine e Pontianak?

— Spiritul rău al femeilor moarte. Vine și-ți ia copilul. Prăjitura îl protejează, mai zise femeia, arătând spre Maznan.

— A, nu, nu e băiatul meu. Fetele mele sunt cu soțul meu în nord. El e...

Se întrerupse. Femeia îi zâmbi, făcându-i semn că e numai urechi.

— E... făcu o pauză. E fiul unei cunoștințe.

Femeia păru că nu știe ce să creadă.

Lydia oftă, întoarse băiatul cu fața spre ea și îl mângâie pe obrajii moi.

— E băiat bun, mai spuse.

Maznan zâmbi.

Pasagerii adormiseră, iar sforăiturile și fluierăturile pe care le scoteau erau ciudat de liniștitoare.

Lydia tânjea după familia ei. După fetele ei. Chiar și după Alec. Primul bărbat pe care-l întâlnise la o petrecere. Închise ochii și se gândi la noaptea aceea.

Era o petrecere tipică pentru vremuri de război. Îl zărise sprijinit de zid, afară – un bărbat mai în vârstă, înalt, în uniformă. Își ștersese palmele pe pantaloni și își înălțase capul când o văzuse apropiindu-se. Purta o rochie verde, cu dungii, care îi puneă în evidență talia. Avea doar optsprezece ani și se simțea flatată.

— Fumezi? o întrebase el, deschizând o cutie de Woodbines.

Ea ezitase, dar luase una, în cele din urmă.

Îl cercetase cu atenție. Era tras la față și strângea din ochi din când în când, săgetat de o durere ascunsă.

— Nu ar trebui să te așezi? îl întrebase.

Dăduse din umeri, spunând:

— Să fiu sincer, m-am cam săturat să stau jos.

— Forțele aeriene?

— Destul de evident, se pare, zisese el, ridicând o sprânceană.

— Atunci, de ce nu fumezi Player's Airman? îl întrebase ea, fluturându-și părul.

Câte se întâmplaseră de atunci... Pentru început, devenise cineva. Soție, mamă, iar mutarea în Malaya Britanică fusese un al treilea nou început pentru ea.

Se uită din nou pe fereastra autobuzului, lumina strălucitoare făcând-o să mijească ochii, cu o senzație de apăsare în cap. Copacii verzi care zburau parcă pe marginea drumului făceau loc altor copaci verzi, într-o monotonie neîntreruptă. Se întoarse iar la începuturile relației cu Alec, ca și cum ar fi căutat ceva.

A doua întâlnire fusese la un sandvici cu carne la conservă și salată la Fiddler's Arms. O invitase apoi la el la o cafea. Acoperise fereastra

cu o draperie opacă, stinsese lumina, chiar și strălucirea țigărilor era interzisă. Roșise când Alec îi atinsese gâtul din greșeală.

— Ai auzit de bărbatul care a fost amendat cu zece șilingi când a aprins un chibrit ca să-și caute proteza? glumise ea, încercând să se liniștească.

El nu râsese, mulțumindu-se să țină în continuare sticla de sirop de cafea. Pe etichetă, un servitor indian cu turban aștepta lângă un ofițer în kilt care sorbea relaxat din băutură.

Când apăruse perspectiva de a pleca în Malaya, el îi povestise despre cerul tropical plin de stele, despre cum ar bea Pimms seara și s-ar relaxa pe plajele argintii mărginite de palmieri. Desigur, pentru asta trebuiau să se căsătorească.

Oftă. Ar fi dat bucuroasă toate astea pe un pic de vreme tipic englezească. Tocmai se gândea cât de mult îi lipseau anotimpurile, când se auzi o bubuitură, iar autobuzul se clătină, răsturnându-i unii peste alții pe pasageri, care făcură ochii mari de surpriză. Se auzi apoi o detunătură groaznică și autobuzul se opri brusc. Afară, niște voci ascuțite lătrară câteva ordine în chineză. Îl trase pe copil lângă ea, verificând să nu fie rănit. Băiatul o privi cu niște ochi imenși, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă poate avea încredere în ea cu adevărat. Îl bătu ușor pe mână, apoi se întoarse spre indiancă.

— Ce s-a întâmplat? șopti.

Femeia își puse un deget pe buze, după care își aruncă șalul înflorat peste Lydia, acoperindu-i capul.

— Partizani! UITĂ-te în jos, spuse femeia, sprijină-te de mine!

Lydia îl ascunse pe copil sub șal, apoi își acoperi fața. Își aminti lumina albă, orbitoare a grenadei aruncate în piața plină de oameni și teama care o străbătuse ca un curent electric. Comuniști. Ce voiau? Să recruteze oameni pentru Min Yuen, organizația lor, sau era vorba despre ceva mai rău? Aruncă repede o privire afară și văzu cum rebelii

zdrențuiți și slăbănogi trăgeau afară doi chinezi de pe locurile din față ale autobuzului. În minte îi veniră poveștile îngrozitoare despre atrocitățile comise de teroriști. Își lăsă privirea în jos, conștientă de șocul pe care-l simțeau cei din față, rămași nemișcați. Copilul începu numărătoarea. *Satu, dua...*

Privind pe fereastra prăfuită, își dădu seama că înaintaseră adânc în junglă. Cei doi chinezi fuseseră legați de un copac înalt, iar acum alții erau dați jos din autobuz. Imediat ce coborau, mâinile le erau legate. Strigând ca macacii care-și ard gura cu ardei iute, erau târâți câțiva metri, apoi împinși în față, pe drum, și siliți să o ia la fugă. Ceilalți rămaseră în autobuz.

Lydia și indianca se uitară una la alta. Femeia ridică din umeri, dar privirea îi era nesigură. La auzul împușcăturii, băiețelul începu să tremure; Lydia își mușcă buza și se sili să-și întoarcă ochii de la geam. Dar după ce ecoul împușcăturii trecu, se lăsă liniștea, iar în minte îi răsări deodată un gând îngrozitor. Duse mâna la medalion și îl strânse tare.

Afară, păsările ciripeau încă. Îndrăzni să arunce o privire, simțind cum furia ia treptat locul fricii. Nu așa credea că va fi Malaya. Alec nu-i spusese nimic despre eterna luptă cu țanțarii, nici despre umezeala care te lovea ca un zid, și nici despre războiul cărora ei îi spuneau „Stare de urgență“.

Zări atunci un bărbat cu capul complet ras, care stătea nemișcat aproape de ieșirea din față. Nu-l observase înainte, dar acum autobuzul era aproape gol, așa că-i văzu capul și umerii maronii, care se înălțau mult deasupra celor din jurul său. Purta o tunică tradițională, specifică zonei și decolorată, dar, când se ridică, îi văzu sarongul țesut cu fire argintii și turcoaz. Era neobișnuit de înalt, nu prea părea să se fi născut pe insulă, ci, mai degrabă, pe continent. Poate că era eurasiatic? Cu coada ochiului observă doi insurgenți pornind spre locul unde stătea ea. Le înfruntă privirea, ținându-și respirația. Unul din ei își trecu limba peste dinți, într-un rânjet scârbos, când

trecu pe lângă uriaș. Omul se întoarse după ei, grav. Îi privea îndreptându-se spre ea cu ochii lui negri, cercetători, părând tensionat, gata să țâșnească. Privirile li se întâlniră pentru o clipă.

Indianca își puse un braț în jurul ei și al copilului, dar nu ajută la nimic. Toți trei fură dați jos din autobuz sub amenințarea armei. Pentru o clipă, inima Lydiei încetă să mai bată, dar copilul sări imediat în picioare și-i întinse mâna. Se ridică, împiedicându-se din cauza picioarelor amorțite de la statul pe bancheta din metal. Zări pe geam norii negri, compacți, care acopereau cerul. Reuși să coboare din autobuz, ținându-se strâns de copil.

CAPITOLUL 8

M-am trezit într-o junglă înghețată, cu geamurile acoperite de flori de gheață uriașe, ca de lotus alb. Frigul intra pe lângă rama ferestrei și pe sub ușă. M-a trecut un fior, iar răsuflarea mi s-a transformat în norișori. Nu era nicio diferență dacă fereastra era deschisă sau închisă, așa că am deschis-o și am ascultat uguițul porumbeilor din grădina vecinului, întinzându-mi gâtul ca să-i văd pe acoperișul columbarului.

În partea opusă, un câmp plin de creste maronii se întindea tocmai până la biserică, cu un rând de copaci negri în spatele lor. Turla se ridica deasupra celorlalte clădiri. Am chemat-o și pe Fleur să arunce o privire, dar plecase deja să vadă unde e tati.

La parter, bunicul Cartwright ne-a bătut ușurel pe spate, iar bunica și-a șters lacrimile. Bunica era mică și rotunjoară. Dădea din cap și zâmbea tot timpul, avea ochii albaștri, cu riduri la colțuri și purta tot timpul ceva greu de descris peste bluză și fustă. Îi venea peste umeri și îi acoperea șoldurile, prinzându-se cu niște șnururi. Ea îi spunea șorțuleț; o făcea să arate ca un sac. Purta papuci și avea părul rar și cenușiu, din care agrafele îi fugeau mereu în cele mai ciudate poziții. Nici pe departe ca mami.

Și bunicul era bătrân, cu o claie de păr alb. Scotea un șuierat dureros când mergea, din nări îi ieșeau peri negri, iar pielea de pe mâini îi era plină de pete maronii cauzate de boala de ficat de care suferea.

Ne-au făcut turul casei. Pereții erau acoperiți cu un tapet cu flori maronii, covoarele aveau o culoare bolnăvicioasă și camerele erau atât de înțesate cu mobilă, că nu exista niciun loc unde să te poți juca. Bucătăria era teritoriul bunicii, singura încăpere mai veselă, iar ea ne-a arătat plină de veselie găinile și porcii în culori vii de pe tapet. Bunica era tare mândră de casă, cu toate că nu aveai prea multe de văzut, doar o clădire tip duplex undeva pe un drum de țară în Bewdley, Worcestershire. Avea, în schimb, o grădină imensă, ce înconjura cele trei laturi ale casei care nu erau lipite de casa vecinilor. În spate, un gard din sârmă despărțea grădina de câmp.

În singura încăpere încălzită, am întrebat-o pe bunica unde erau camerele servitorilor. A plesnit din palme, și-a șters ochii cu șorțuțelul, apoi l-a lovit pe bunicul în piept, spunând:

— Dumnezeule, rățușcă! Singura servitoare pe care-o vei vedea în casa asta sunt chiar eu, nu-i așa, Eric?

Eric era bunicul, care a aprobat, așezându-se în fotoliu să-și fumeze pipa.

Fleur mi-a făcut semn și, acoperindu-și gura cu palma, mi-a șoptit:

— Dar noi nu suntem rățuște, Em, nu? De ce ne spune așa?

Am atenționat-o să tacă, iar privirea mi-a poposit pe un borcan cu bomboane de pe o poliță. Bunica a observat și ne-a dat câteva, apoi mai multe, uitând că ne servise deja.

— Nu-i așa că e mai bine acum? ne-a întrebat ea.

— Dar ce crezi că faci, mamă? a muștrat-o tati.

Bunica a scos doar un sunet liniștitor.

— Prea mult zahăr le strică pofta de mâncare, a continuat tati.

Își slăbise nodul cravatei.

— E și foarte cald aici. Nu știți că fumul de cărbune nu-i face bine lui Fleur? Are nevoie de aer curat. Poftim, deja tușește!

Fleur tuși îndatoritor.

— Nu te mai agita atât! a protestat bunicul.

Tata s-a rășoit la el:

— Tu nu ai dreptul să spui nimic!

— Hai, hai, a spus bunicul, doar nu vrei să o luăm de la capăt!

Vorba e de argint, tăcerea e de aur.

Bunicul și-a întors apoi privirea de la el, iar tata a ieșit, strângând din buze.

După plecarea lui, ne-am așezat pe trepte, jucându-ne cu un joc vechi cu jetoane săltărețe al lui tati și mestecând gume în formă de țigară, trăgând însă cu ochiul și la stradă. M-am prefăcut că fumez țigări adevărate, până când mi-am îndesat atâtea în gură, că n-am mai fost în stare să le mestec. Ne-am uitat după un băiat care venea cu bicicleta spre noi. Bicicleta era prea mare pentru el, se chinuia să-și țină echilibrul. Se clătina des din cauza coșurilor mari prinse pe laturi și un miros minunat de brutărie îl urmărea. Se oprea la fiecare casă; când a venit și rândul nostru, Fleur a strigat-o pe bunica.

M-am uitat lung la el, dorindu-mi foarte tare să-mi devină simpativ. Era slăbănog, purta șapcă și avea dinții prea mari comparativ cu gura, dar și niște ochi căprui zâmbitori, precum și un nas acoperit de pistrui. Când zâmbea, uitai de dinți, care nici nu mai păreau așa de mari.

A doua zi, am început școala. Nu-i mai zisesem nimic lui tati, dar îmi doream atât de mult ca mami să fie și ea cu noi, că pur și simplu nu mai puteam s-o aștept. Mă întrebam dacă se întorsese la casa noastră din Malaga și dacă-mi citise scrisoarea. Mami făcea întotdeauna ca totul să fie bine. În casa bunicilor mei, al ei ar fi fost zâmbetul de rămas-bun din hol. Cât despre școală, mi-o imaginam așteptându-ne afară și făcându-ne cu mâna, în timp ce noi

am fi mâncat gogoși glazurate și am fi fost obligate să bem lapte rece din sticlute.

Când ne jucam, un coleg m-a auzit spunându-i lui Fleur că gogoșile sunt vechi. Băiatul brutarului s-a răsucit furios, fără să-și mai pună șapca pe cap. Era tuns prost, cu niște smocuri de păr lăsate în creștet.

— Sunt foarte bune, chiar sunt! În niciun caz nu sunt vechi, a zis el.

— Ba chiar sunt! Cele din Malaya erau mai bune, mai ales prăjiturile *nyonia* și minunatele *kuehs* chinezești¹.

Numai gândindu-mă la prăjiturelele dulci din orez și a început să-mi plouă în gură.

— Ooo, Malaya, zici? Și unde vine asta, la mama naibii?

M-am înfipt pe călcâie, cu mâinile în șolduri, deși pe dinăuntru tremuram ca varga.

— În est, dacă într-adevăr vrei să știi. Și acolo nu primim nici lapte din așa rece, ci suc proaspăt de trestie-de-zahăr sau lapte de cocos!

— Și de ce nu te duci înapoi, atunci? Nu vă vrem aici, snoabelor! Nici măcar nu sunteți englezoaice, sunteți imigrante!

În jurul nostru se strânsese deja un mic grup de copii care întoarnau batjocoritor: „Imigrante, imigrante! Duceți-vă înapoi de unde ați venit!”

Fleur a izbucnit în lacrimi, dar eu mi-am înfipt mâna în smocurile lui de păr și am tras cât de tare am putut, urlând:

— Sunt o englezoaică la fel ca tine, cap cu smocuri ce ești!

Ne-am prăbușit la pământ, lovindu-ne și smulgându-ne hainele. Și părul. Ceialți copii fluierau și aplaudau, împingându-se ca să

¹ *Nyonia kuehs* este denumirea unor prăjituri din orez glutinos, lapte de cocos și zahăr de palmier, colorate divers și tăiate sau modelate în diferite forme, produse specifice bucătăriei mixte malaezo-chineze (n. red.).

vadă mai bine. L-am prins de uniformă și am tras. La rândul lui, m-a apucat de tunică și am auzit-o pârâind la spate. „O, nu“, mi-am spus îngrozită, „bunica o să mă omoare!“

— Luptă! Luptă! țipau ceilalți. Hai, Billy, arată-i cine ești!

Am continuat trânta o vreme, dar zgomotul făcut de ceilalți s-a stins brusc când capul profesorului s-a aplecat deasupra noastră, luându-ne toată lumina. I-am privit fața roz de porc, în timp ce vocea lui a spart tăcerea:

— Emma Cartwright, nu ai voie să te porți ca o sălbatică aici! m-a muștră el. Suntem în Anglia!

Era atât de aproape, încât îi puteam vedea vinișoarele roșii care-i străbăteau albul ochilor.

Băiatul a primit o lovitură peste ureche și s-a înroșit ca o sfeclă, iar eu – cinci lovituri cu rigla la palmă. N-am plâns și nici nu m-am temut. Simțeam doar furie.

Fetele erau chiar mai rele, chicoteau acoperindu-și gura cu palmele, țipau și cântau sau jonglau cu mingi, dar nu mă lăsau să particip. Se uitau urât la mine, apoi se întorceau și plecau, vorbind tare. Clipeam ca să-mi alung lacrimile și umblam cu nasul pe sus, cu toate că pielea mea bronzată și părul decolorat de soare mă făceau diferită. În orice caz, pe ele le făceau să mă urască, vorbeau peste mine la ore, la prânz mă împingeau la spatele cozii, iar la sfârșitul zilei îmi țineau calea, cu mâinile în șolduri. Cu Fleur se purtau mai frumos, căci era foarte bună la săritul coardei.

Acasă, tata ne-a anunțat că primise o scrisoare de la Veronica, se pare că voia să ia ceaiul la noi sâmbătă. Nu știam ce părere ar avea mami despre asta. Îmi plăcea de Veronica, dar dacă venea și fratele ei cu ea? L-am întrebat pe tata, dar mi-a atras atenția să nu mai fiu băgăcioasă. „Tata și Veronica sunt prieteni“, m-a lămurit bunica. Deși avea un apartament în Londra, Veronica închiriasse o căsuță într-un sat pe nume Drake Broughton, la vreo 25 de kilometri de

Cheltenham. Îi plăcea în Cheltenham și se gândea să-și vândă chiar apartamentul din Londra ca să-și ia unul aici. Bunica părea foarte impresionată când ne-a informat că Veronica avea *resurse proprii*.

În seara aceea, când m-am așezat în pat fără a mai fi sub protecția oferită de plasa mea de țânțari, am început să mă gândesc la mami. Mi-am imaginat-o stând lângă mine, așa cum obișnuia să o facă, și cântându-mi „Baby It's Cold Outside”¹. Cântecele mă făcea să râd de fiecare dată, pentru că în Malaya era atât de cald... Aici avea mai mult sens.

Deși pe terenul de joacă nu vărsasem o lacrimă, am plâns în pat, după ce a adormit Fleur. Bunica m-a auzit și a venit tiptil la mine. M-a strâns în brațe când i-am mărturisit că mă simțeam abandonată.

— Te-au ignorat, zici? a întrebat ea, mijind ochii până când obrazii i s-au făcut și mai rotunzi. Știu, rățușcă, știu, a adăugat, dând din cap și ridicându-mi părul sălbatic. O să te facem noi să arăți la fel ca ele. Stai numai să vezi. Acum dormi liniștită.

— O să vină și domnul Oliver la ceai? am mai întrebat-o eu înainte să plece.

— S-ar putea. Stă cu Veronica, se pare, cât timp își caută o slujbă peste hotare.

Mi-am încrucișat degetele, sperând să-și găsească una cât mai repede, înainte de a apuca să vină la ceai.

¹ Cântec foarte popular, scris în 1944 de Frank Loesser pentru a-l cânta împreună cu soția sa, Lynn Garland, la petrecerea dată cu ocazia mutării în casă nouă. În 1948, Loesser vinde drepturile companiei MGM, pentru comedia *Neptune's Daughter*. În același an, melodia primește Premiul Oscar pentru cel mai bun cântec original (n. tr.).

CAPITOLUL 9

Sub soarele fierbinte, Lydia nu putea suporta să vadă trupurile lipsite de viață încă legate de copaci, cu capetele căzute în piept, ca niște păpuși abandonate. Se întoarse, dar ceva din oroarea la care era martoră o făcu să se uite iar, ca și când doar văzând se putea convinge că totul era real. Maznan scâncea, iar ea se temu să nu leșine din cauza mirosului de sânge. Lipi copilul de ea, îmbrățișându-l ocrotitor, și goni muștele care i se așezau băiatului pe piele. Acesta își îngropă fața în rochia ei, iar Lydia ridică privirea spre cer într-o rugăciune mută.

Rebelii se apropiară. Lydia făcu un pas înapoi când unul dintre ei îl apucă de bărbie pe Maznan. Încercă să-l tragă pe copil lângă ea, dar Maznan nu se clinti, își șterse ochii și se zgâi la bărbat. Acesta era scund și sfrijit, avea ochii adânciți în orbite, iar ridurile adânci de pe față îi erau negre de murdărie. Auzi corul de insecte bâzâindu-i în ceafă, apoi învăluindu-i capul. Sunetul se apropie. Simți că amețește și închise ochii. Acum ajunsese în capul ei. Zumzet. Zumzet. Deschise ochii, se uită din nou la bărbat și se chirci când văzu ura nedisimulată din ochii lui.

Mormăi ceva către cel de lângă el, iar acesta își ridică arma. Nu reuși să spună decât un cuvânt, tare și apăsător – *englezoaică*. Își ținu

respirația, se sili să stea dreaptă, în ciuda picioarelor care amenințau să cedeze. Celălalt, ceva mai îndesat, cu pielea de pe un obraz încrețită, făcu un pas spre ea. Era, în mod clar, șeful lor; el dădu din cap și o împinse către un copac uriaș. Încetă să mai respire; pentru o clipă, se gândi să se împotrivescă, dar copilul îi făcu un semn abia vizibil din cap, părând să-i spună să se supună. Porni după el, strângându-l de mână. În timp ce bărbatul mai robust îi lega pe amândoi de copac, încercă să-i descifreze expresia, dar nu se putea citi nimic pe fața lui. Subțirelul o legă pe indiană lângă ei. Celălalt se îndepărtă.

Avea mușchii încordați, iar gâtul îi era atât de uscat, încât nici nu mai putea să înghită. Oare aveau să-lucidă și pe băiețel? Aveau să o facă chiar în clipa aceea? Ar fi trebuit să se roage pentru viața lui, pentru a ei, să-i implore să o cruțe de dragul fetelor ei, dar indianca îi puse un deget pe buze. Lydia închise ochii, iar amintirile începură să i se perinde prin minte. Fleur, cu părul ei blond și nasul pe sus, sărind de pe masă. Em dând buzna cu un păianjen de banane într-un borcan.

Subțirelul lăsă pușca în jos și se duse lângă Lydia, atât de aproape că-i putea simți respirația acra. Când îi puse gura rece a puștii pe picior, se sili să nu țipe. Îi ridică apoi încet poala fustei cu pușca. Lydia îngheță. Cu cealaltă mână, bărbatul îi atinse pielea dezgolită de sub claviculă, strecurându-și un deget în jos, între sânii ei. Băgă de seamă că Maznan își ținea privirea în pământ și pentru o clipă făcu și ea același lucru, dar ridică din nou ochii când băgă de seamă că bărbatul mai voinic se întorsese. Îl goni pe celălalt, apoi rânji, îi împinse capul pe spate până i se lipi de copac și-i vârî o mână în gât, chiar sub bărbie. Simțea cum strânsoarea devine tot mai puternică, cum degetele îi intră tot mai adânc în carne. Cu cealaltă mână, bărbatul făcu semn că-i taie gâtul. Lydia simți o gheară în inimă și își mușcă buza atât de tare, încât simți gustul sângelui. Când imploră să fie cruțată, lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dar omul se îndepărtă imediat, iar ea tresări când trase două focuri în roțile din față ale autobuzului. Cu mâinile în șolduri, bărbatul se zguduia de răs. Lydia văzu privirile șocate ale celor care mai rămăseseră în autobuz, în timp ce acesta se înclină, smucindu-i ca la parcul de distracții.

Surprinse o licărire colorată când o pereche de papagali cu creastă albastră își luară zborul printre copaci. În spatele lor, un pâlcc de maimuțe cu nasul lung rămăseră brusc tăcute, privind spectacolul dintre crengile aflate la cea mai mare înălțime. Dimineața luminoasă dispărea cu rapiditate în spatele norilor negri, iar lumea părea să stea neclintită în aerul fetid. Înghiți și închise ochii. Ce naivă fusese. Nesăbuită. Totul era în joc acum și nimic nu mai conta, doar fetele. Nimic altceva.

Reveni la mirosul de sânge și de urină. La cântecul puternic, nepământean al cucilor și la ordinele lătrate ale chinezilor.

Băiatul spuse atunci în șoaptă, în cea mai clară engleză:

— Nu te teme, doamnă, nu ne vor ucide.

Lydia își ținu respirația.

— Și nici n-o să dea foc autobuzului.

Șocul îi dezlegase limba. Vorbise mai mult acum decât în tot intervalul de când îl întâlnise.

Băiatul avea dreptate. Bărbații traversară drumul, făcându-și loc prin iarba înaltă dintre copaci, și dispărură în adâncul junglei, aruncând câte o privire batjocoritoare în spate, la trupurile celor doi pe care-i uciseseră și pe care-i târau după ei, cu capetele bălângănindu-li-se pe pământ. Pasagerii din autobuz se dădură jos. Palizi, cu ochii încercănați, ocoliră urmele alunecoase de sânge, vorbind în șoaptă și ridicând nedumeriți din umeri.

Indianca reuși să se dezlege, apoi îi eliberă pe Lydia și pe copil. Ca răspuns la privirea confuză a Lydiei, spuse:

— Nu e decât spectacol. Acum nu mai ucid femei și copii. Au nevoie de ajutorul nostru.

— Dar de ce i-au ucis pe cei doi?

— Erau trădători.

Maznan se îndepărtă, iar Lydia, cu un tremur de uşurare, îl văzu alăturându-se unui grup de malaezi din autobuz şi vorbind cu ei. Luată pe nepregătite, se întoarse şi vomită în tufişuri.

Pe când îşi ştergea faţa cu fusta, copilul alergă spre ea.

— Omul ăsta ştie calea spre sat! spuse el repede.

Îi zâmbi, oroarea prin care trecuseră îi apropiase.

— Vino!

Privirea pe care i-o aruncă indiencei fu răsplătită cu un zâmbet.

— Du-te, spuse aceasta. Merg şi ceilalţi.

— Dar tu?

Femeia ridică din umeri.

— Facă-se voia Domnului. Măine alt autobuz.

Fricii îi luase locul o senzaţie copleşitoare de oboseală, iar îndoiala îi înceţoşă mintea. Din obişnuinţă, se uită după fete, dar ele plecaseră deja, desigur. Oare ar fi trebuit să aştepte alt autobuz şi să înfrunte pericolele peste care ar putea da în timpul ăsta? Sau să plece cu băiatul? Odată ce se lăsa noaptea, ar fi fost prea periculos să rămână pe drum, mai ales în stare de asediu. Maznan o aştepta, cu mâna întinsă.

— Tu ai grijă de mine, eu am grijă de tine, zise el cu un zâmbet timid.

— S-a făcut, răspunse ea, luându-l de mână.

Măcar acum vorbea şi, odată ce teroarea luase sfârşit, se părea că o să fie împreună până la capăt.

În timp ce bizarul grup se îndepărtă puţin de drum, maimuţele începură să urle şi să se văicărească din nou. Lydia aruncă o privire peste umăr, încă indecisă, cu scalpul cuprins de mâncărimi şi cu transpiraţia prelingându-i-se pe ceafă. Simţi mirosul bolnăvicios al orhideelor căţărătoare şi îşi lipi limba de cerul gurii, căci stomacul încă îi era întors pe dos. Îşi şterse fruntea de sudoare şi, de dragul copilului, încercă să pară stăpână pe sine, dar nu avea de unde şti că nu erau conduşi într-o capcană.

CAPITOLUL 10

Îmi place să mă trezesc devreme ca să-l văd pe lăptar. Bunica îmi povestise că nu peste multă vreme își va lua o camionetă, și-atunci nu-i voi mai vedea calul și căruța. Am dat la o parte perdeaua din dantelă și am tras cu ochiul afară. Sâmbăta venea mai târziu, așa că am ieșit și m-am așezat pe trepte, bătând cu palma pe picior ritmul de la „You Belong to Me”¹, un cântec vechi pe care mama obișnuia să-l cânte. Mă alăturam și eu când ajungea la partea despre junglă. Intram mereu în bucluc din cauza leneviei mele. „Nu mai sta într-o rână, Emma, stai dreaptă!”

Era deja aprilie, iar în luna dinainte împlinisem doisprezece ani. Dimineața era senină, păsările cântau în grădină, iar pe cer, în spațele copacilor, se zăreau dâre galbene. Am așteptat să văd cum casele și turla bisericii capătă culoarea roz. Cerul roșu de dimineață, ne avertizase ciobanul, însemna că era posibil să plouă. L-am zărit pe lăptar intrând pe strada noastră, în uniforma lui albă și cu șapca pe cap. Când a ajuns la casa bunicii, a pus două sticle de jumătate de

¹ Cântec foarte popular, scris în 1952 de Chilton Price, Pee Wee King și Redd Stewart (n. tr.).

litru pe trepte, mi-a spus că pentru el eram vestitoarea dimineții și mi-a dat câțiva bănuși să-mi iau dulciuri.

După micul dejun, am pornit spre hambar, pășind ca o panteră. Oamenii ziceau că am mersul mamei, care era ca o pisică, agilă și flexibilă. Eu eram subțire și înaltă, dar nu aveam pistruii ei. Cea mai frumoasă trăsătură a mea erau ochii, spunea mami. Fleur nu era ca mine, o slăbănoagă. Nu se grăbea și îi plăcea să împingă căruciorul de păpuși de colo până colo. Și de la capăt. O încrezută. Stătea dreaptă și-i plăceau rochiile mai mult decât pantalonii scurți – ca o fetiță cuminte, o fetiță frumoasă, cum spunea tati.

În Malaya, tati făcea mult sport. Tenis, rugby, chiar și box. În Anglia nu făcea deloc; mai mereu era îmbrăcat în costum, maro sau gri. La sfârșit de săptămână, purta o vestă tricotată de bunica. Ofta când mă vedea neîngrijită. Iar asta se întâmpla practic tot timpul.

Hambarul din lemn era undeva la marginea unui drum lăturalnic, la vreo douăzeci de minute de casa bunicilor, pe terenul unei case mari. Kingsland Hall. Deși hambarul nu era deloc departe, un râu lat traversa terenul, așa că, dacă voiai să ajungi acolo, trebuia să faci un ocol destul de mare și era prea departe ca să mergi pe jos.

Hambarul era plin de șoareci și, probabil, de șobolani, dar câțiva dintre copiii din împrejurimi obișnuiau să se joace aici. Eram văzută ca o singuratică, acceptată doar pe jumătate. Ne cățaram pe scară și, departe de ochii curioși, băieții ne arătau fundul, iar noi trebuia să le dezvăluim câte puțin dintr-al nostru.

Billy, cel mai slăbănog dintre băieți și cel cu care mă bătusem, și-a dat jos pantalonii chiar în fața mea, apoi a făcut pipi într-un colț astfel încât să-l pot vedea. Am tras cu ochiul, roșind când coșelul i s-a ridicat tare ca un băț. Când am refuzat să-l imit, m-a făcut în toate felurile. Ceilalți m-au arătat cu degetul, dar eu mi-am vârât bărbia în piept. Oricât mi-aș fi dorit să fiu acceptată, să fiu una de-ale lor, nimic nu m-ar fi putut convinge să fac una ca asta.

Ceilalți copii au plecat repede, dar el s-a așezat lângă mine, mirosind a noroi și a lemn putrezit. Nu era chiar așa de rău. Avea ochi frumoși, de culoarea castanei, și un zâmbet uriaș, odată ce te obișnuiai cu dinții lui, iar părul îi mai crescuse. Avea acum un breton scurt, drept, și îți puteai da seama că era blond.

Mi-a zâmbit și a scos un pachet de cărți soioase.

— Părul tău arată altfel.

— Păduchi, a răspuns el, fără să pară supărat. Mă tunsese mama. Îmi pare rău că te-am făcut imigrantă. Nu ești. Ești doar străină. Vrei una?

Am dat din cap și mi-a întins o acadea mov uriașă.

— Unde stai? m-a întrebat.

— La bunicii mei, dar să știi că te înșeli, chiar *sunt* englezoaică.

— Bine, bine, nu te agita, a zis el și s-a scărpinat în cap. Vă zic *încrezute*, știi tu, copiii.

— Știu. Iar pe tine te fac *împuștit*.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Povestește-mi despre locul acela, cel de unde vii. Cum e acolo?

— În fiecare zi plouă cu găleata, iar în junglă sunt animale cu miile.

— Și maimuțe?

Am încuviințat.

— N-am văzut niciodată una în realitate, dar am o poză.

A scos un cartonaș ferfenițit și mi l-a dat. Fața îi strălucea, dar unghiile și pielea din jurul lor erau roase până la sânge.

— În Malaya sunt sute de maimuțe, de toate mărimile. Cele mai mici atârnă de burticile îmblănite ale mamelor și urlă de zici că sunt bebeluși adevărați.

— I-auzi!

O vreme am rămas în tăcere, preocupați doar de acadele.

— Știi să fluieri? m-a întrebat el.

— Știu.

Ca să-i demonstrez, am scos acadeaua din gură și am fluierat un cântec pe care-l învățasem de la mami, despre niște monede într-o fântână.

— Mami zice că fluier ca un bărbat.

— Ea unde e?

Mi s-a pus un nod în gât și am înghițit cu greu. Nu voiam să mă vadă așa.

— O să vină și ea în curând.

— Mă ajuți să facem un cărucior?

— Mai întrebi?

Am coborât treptele și l-am urmat până în colțul unde ascunsese câteva bucăți vechi de lemn, un set de roți îndoite de la un cărucior, niște fiare ruginite și o lădiță. S-a băgat sub fân și a ieșit cu un ciocan și niște cuie.

— Sunt ale tatei, a spus și apoi ne-am pus pe treabă, certându-ne care ce să facă.

Când eram aproape gata, ne-am dat puțin în spate, plini de zgârieturi și de așchii, ca să ne privim căruțul. Nu arăta bine, dar funcționa. Eram fericiți.

M-am uitat la ceas. Cinci și jumătate. Veronica anunțase că vine la două. Ar fi trebuit să fiu acum acasă, uitându-mă la televizor, dar mi-am adus aminte că azi nu era nimic în program. Tati îmi vorbea foarte rar, de obicei doar ca să mă certe și, în ciuda a ceea ce ne spunea despre statul afară, la aer, obișnuia să-și petreacă serile lipit de televizorul bunicului. Tata i-l cumpăraseră, cu toate că nu prea se înțelegeau.

Acum chiar că o să mi-o iau pe cocoașă, m-am gândit.

— Ne vedem mâine, la școală, a zis Billy zâmbindu-mi.

— Da, am răspuns, înroșindu-mă toată, fericită că-mi făcusem un nou prieten.

Am ajuns acasă când negustorul de cărbune intra pe strada noastră. *Wilson's* scria pe o parte a camionului său. Toată lumea era afară.

Bătea un vânt rece și am început să lacrimiez când i-am văzut pe Veronica, pe tati și pe Fleur. Tata a sărutat-o pe Veronica pe obraz. Ea s-a îmbujorat, și-a aranjat buclele și și-a pus baticul pe cap. Vântul îi făcea fusta să fâlfâie. Chiar atunci, din spatele casei s-a ivit domnul Oliver.

— A, iat-o! a zis el, rânjindu-mi.

M-a văzut și tati. Sperasem să pot spune că fusesem toată ziua acasă, dar i-am zărit mărul lui Adam urcând și buzele subțindu-i-se.

— Vorbim noi mai târziu, domnișoară! mi-a zis el printre dinți. Hai la mașină, să ne luăm rămas-bun de la Sidney și de la Veronica. Măcar atât să faci.

Am rămas mai în spate, ca să mă țin cât mai departe de domnul Oliver, dar, când am ajuns la mașină, Veronica m-a chemat la ea. Stătea chiar lângă el.

— Mi-a fost dor de tine, Emma. Hai să petrecem o zi întreagă împreună, doar noi două!

Mirosea a levănțică și a apret. S-a aplecat să mă îmbrățișeze. Când și-a pus brațele în jurul meu, aș fi putut jura că se simte singură, dar n-am vrut să fac niciun gest. A urcat în mașină și ne-a trimis bezele cu mâna îmbrăcată într-o mănușă roz, iar în timpul ăsta frate-său m-a pipăit pe fund. Nu aveam ce face, trebuia să suport. Mamei aș fi putut să-i spun, dar tatei în niciun caz.

— Uu-uu, pe curând! a strigat domnul Oliver rânjind, ocazie cu care ne-a arătat dinții foarte albi și gingiile de un roz-aprins.

— Nu și dacă pot să zic pas, am șoptit eu, strâmbându-mă din cauza mirosului său, apoi, cum stomacul îmi chiorăia de foame, m-am întors spre tata să-l întreb dacă pot să mănânc un fursec.

M-a privit furios.

— Nu, roșcată afurisită! Treci în camera ta!

Am urcat treptele una câte una în loc să alerg, ca de obicei, cu inima bubuindu-mi, căci venea după mine.

— Apleacă-te! mi-a poruncit când am intrat în cameră.

M-am aplecat, cu ochii în covorul vechi, dorindu-mi să fiu la milioane de kilometri depărtare. În cameră domnea liniștea. Mi-am dat seama că urmează bătaia și am început să respir mai repede când l-am auzit desfăcându-și cureaua.

Tremuram, dar am încercat să nu-l las să vadă că mi-era frică. Deodată, am simțit o lovitură usturătoare peste coapse. Modelul cu trandafiri decolorați de pe covor a început să se miște și să se înțețoseze. Am clipit ca să-mi alung lacrimile și mi-am înfipt unghia de la degetul mare în podul palmei.

— Nu...

Am simțit din nou lovitura.

— ...vreau să...

Încă o lovitură.

— ...mai văd că...

Încă una.

— ...nu mă ascuți așa cum ai făcut-o azi!

Nici acum nu m-a podidit plânsul, dar când m-am ridicat și i-am văzut fața roșie ca focul, poate chiar mai roșie decât fundul meu, l-am privit drept în ochi și i-am spus cât de limpede am putut:

— Nu, tati. Iartă-mă, tati.

Bărbia i-a tresărit, dar nu s-a uitat la mine.

— E pentru binele tău, Emma, mi-a zis în timp ce-și pune cureaua la loc.

Parcă i-a luat o veșnicie să o treacă prin toate găicile. Când a terminat, a pornit spre ușă, tot fără să mă privească.

— E pentru binele tău, a repetat. Nu poți să faci chiar numai ce-ți place în viața asta și, cu cât mai curând termini cu prostiile, cu atât mai bine. Rămâi în camera ta.

Nu mă mai lovise niciodată până atunci, dar șocul provocat de ceea ce se întâmplase mă afectase mai mult decât loviturile de curea. Mai mormăise la mine, își mai pierduse cumpătul câteodată și mă zgâlțâise, ca atunci când vărsasem cerneală pe uniforma de școală

și încercasem să o curăț cu înălbitor. Fața i se schimonosise și i se înroșise de cât țipase la mine. Dar nu fusese corect. Se întâmplase din greșală, iar eu nu aveam de unde să știu că înălbitorul transformă bleumarinul într-un alb-rozaliu. Mai spusese că n-am decât să o port naibii așa, iar eu țipasem la el că n-o s-o fac. Îmi pierdusem cumpătul de frică. Urlasem că nu are cum să mă oblige și că mai bine mor decât să o fac, iar atunci luase o vază de pe măsuta de cafea și o izbise de podea.

Târziu în noapte, după șocul de peste zi, am rămas trează în întuneric, dorindu-mi să fie mami cu mine. Sforăitul tatei trecea prin peretele dormitorului. În inima mea, tânjeam după dragostea lui și mă întristam teribil când, uneori, îmi dădea senzația că nici măcar nu mă place. Pe Fleur n-o lovise niciodată. Ea avea strabism și semăna cu el; de regulă, eu stăteam cu mami, iar Fleur – cu tata.

Eram norocoasă să o am pe bunica, pentru că din partea mamei nu aveam nicio rudă; mami fusese crescută de maici și nu-și cunoscuse mama. O întrebasem odată de ce nu încercase niciodată să afle cine era mama ei, dar nu-mi spusese decât atât: „Vă am pe tine și pe Fleur acum, asta e tot ce contează.“

Dar atunci am auzit o voce din mintea mea: „Dar, dacă sunteți atât de importante pentru ea, de ce nu a venit cu voi?“

„Taci! Taci! Prietena ei e bolnavă.“

Am închis ochii, sperând să o văd pe mami, dar imaginea era neclară, iar chipul i-a dispărut. Mi-am șters lacrimile și, gândindu-mă la modelul cu trandafiri înfloriți și frunze de pe covor, am adormit în grădina minunată în care cândva băusem nectarul dulce al florilor de Yucca. Unde Fleur vărsase sucul rece de lămâie când făcea roata pe gazon, iar mami răsese și-i spusese că avea nevoie de ochelari. Era grădina din care se ajungea la tufișurile unde urlau gibbonii și unde locuitorii cu fețe schimonosite ai pădurii obișnuiau să-și vâneze hrana. Și tot acolo era și iarba înaltă unde nimeni nu cuteza să se avânte din cauza șerpilor.

CAPITOLUL 11

În fața ei, Lydia îl auzea pe copil sporovăind în malaeză. Pe când își croia drum printre tufișurile elastice de sub vasta umbrelă a pădurii, o pasăre în culori fosforescente țipă chiar lângă urechile ei. Tresări, gândindu-se la spiritele Emmei, abile precum crabii, care și se puteau strecura în sânge, făcându-l rece ca gheața. Se adună și alungă norul de insecte care-i roiau în jurul capului. Rămase nemișcată, bântuită încă de ideile ei romantice despre cum avea să fie viața în Malaya.

Departe de a fi idilică, se dovedise mai degrabă zgomotoasă, urât mirositoare și înfricoșătoare.

Aruncă o privire peste umăr, spre siluetele negre ale copacilor profilate pe cerul gălbui și, auzind un foșnet peste bâzâitul corului de cicade și greieri, îl văzu pe bărbatul eurasiatic din autobuz.

Cu pasul ușor al malaezilor, ajunse imediat în spatele ei; Lydia se crispă și se uită după copil.

— Ai grijă la florile de *malu-malu*, spuse el, arătându-i un covor de floricele roz minunate. Au țepi ascuțiți.

Lydia dădu din cap, observându-i vocea profundă, ochii migdalați și trăsăturile bine conturate, de bărbat inteligent. Nu avea fața lată a malaezilor, ci una deosebită, de vestic.

Simți miros de fum și-l văzu pe Maznan la marginea satului, țopăind într-un picior. Arăta exact ca Mowgli din *Cartea junglei*, tot numai genunchi, coate și păr involburat. Îi zâmbi când îl ajunse din urmă și-i ciufuli părul.

Merseră printre răzoarele cu legume care înconjurau satul și ajunseră în cele din urmă la casele din stuf, ridicate pe piloni din lemn. Lydia evită cu grijă păsările junglei malaeze care scurmau prin praf.

Maznan izbucni în râs.

— Sunt găini, zise el.

— N-am mai văzut până acum găini înalte de un metru!

Băiatul clătină din cap, râzând încă.

— Ce înseamnă *malu-malu*? îl întrebă ea.

— E „o floare rușinoasă“, zise el, ridicând mâna și simulând o floare ale cărei petale se închid.

Avu grijă să stea departe de bivolul care păștea în apropiere, dar chiar și numai ideea de viață de familie era atât de reconfortantă, încât știu imediat că făcuseră bine să vină aici. Cel puțin, pentru moment, erau în siguranță.

Pe cele două podețe înguste care treceau peste râu, câțiva copii încercau să prindă licurici, țopăind și învârtindu-se, bătând din palme când erau aproape să izbândească. Nu așa îi povestise Alec că erau satele băștinașilor. Pline de șobolani, zisese. Colcăind de boli.

Când ea subliniase seninătatea malaezilor, Alec spusese că sunt de-a dreptul leneși.

Alec avea speranțe mari de la Administrația Engleză, de la slujba lui, de la viața în aer liber, de la club. Voia să fie ca Harriet, George și ceilalți asemenea lor. Și toți gândeau la fel. Cine-ar fi crezut că va ajunge aici, ascultând, în miros de ulei de cocos, cântece tradiționale malaeze și muzica tradițională care semăna cu niște clinchete delicate.

Maznan alergă mai departe, să stea de vorbă cu doi bărbați în saronguri portocalii, și-i făcu apoi cu mâna să-l urmeze. Lydia ezită.

Băiatul veni înapoi și își vârî mâna într-a ei. „Oare ăsta e locul unde ar trebui să-l las?” se întrebă, în timp ce el o trăgea spre o colibă.

O tânără cu ochii umezi, fața rotundă și pielea lucioasă specifică localnicilor îi oferi un vas cu apă călduță.

— Lela, se prezentă fata.

Maznan îi făcu semn Lydiei că trebuia să folosească apa ca să-și spele mâinile și fața; în schimb, ea luă vasul, se apropie de el și începu să-i scoată cămașa.

— Nu! strigă el, împotrivindu-se.

— Nu vreau decât să o spăl, Maznan, îmi dai voie?

Copilul se încruntă, ca și cum ar fi cântărit în minte ceea ce-i spusese.

— Doar să o speli? Nu să mi-o iei?

— Nu, dragul meu. Nu ți-o iau, pe cuvânt.

Maznan nu mai opuse rezistență și îi îngădui să-i scoată cămașa. Lydia îi spală rana de pe coaste, apoi îl spală și-l clăti din cap până-n picioare. Cu apa dintr-un alt vas, își spală apoi urmele de vomă de pe față și își clăti fusta.

O frântură de lună în creștere se arată pe cerul portocaliu. Pe măsură ce se întuneca, în sat începeau să se aprindă felinare. Bănuia că aveau să mănânce în curând. Afară, lângă foc, dacă înțelesese bine. Băiatul i-o confirmă, zâmbind larg.

— Mingiuțe de orez, zise el lingându-se pe buze. Din alea lipicioase...

Lydia zâmbi și îl ciupi ușor de bărbie. Peste tot în lume, copiii erau la fel. O cuprinse un dor teribil de fetele ei, înfiorând-o de la umeri până în tălpi. Își aduse aminte de râsetele lor când își cântau una alteia în baie. Oare cât mai dura până avea să le revadă?

Roiul de licurici își luă zborul în întuneric, scăpărând printre copacii de pe malul râului, dar ea se simțea pierdută. Simțea nu numai că-i lipsește ceva, cum obișnuiesc oamenii să spună, ci că și-a pierdut însăși inima.

În noaptea aceea, se întinse pe patul ei improvizat, sub lumina lunii care se strecura prin ferestrele fără geamuri. Băiatul tresărea în somn și îl luă în brațe ca să-l liniștească, apoi călători spre fiicele ei. Când și le imagină în paturile lor, protejate de plasele de țânțari, iar nu de ea, începu să plângă.

Simți cum Maznan îi șterge lacrimile cu degețelele lui, apoi îi cântă până îl adormi și se rugă pentru fetele ei, aflate la cine știe câți kilometri în jungla neprietenoasă.

În minte i se ivi deodată imaginea unei femei îmbrăcate într-o rochie albastru-deschis cu floricele închise la culoare pe poală. Stătea pe o plajă, cu fusta răsucindu-i-se printre picioare, iar Lydia ar fi dat orice ca imaginea să devină mai clară. Nu se întâmplă, dar se agăță de amintirea asta, pe care-o îngropase toți anii în care fusese la St. Joseph. Când întrebase cine era femeia aceea, măicuțele schimbaseră subiectul, așa încât nu-i mai rămăsese decât să-și imagineze tot felul de lucruri. Lăsă imaginea să se îndepărteze și, în ciuda căldurii sufocante, căzu într-un somn surprinzător de adânc, liniștea satului reușind să șteargă ororile zilei.

Se trezi când zorii luminau pereții colibei, în miros de ananas și mango. Ieși, trăgând în piept aerul proaspăt, și dădu cu ochii de Maznan, care sărea cu picioarele lui lungi peste rămășițele focului din seara trecută, numărând. Zâmbi văzându-l cum se preface că-i e teamă, deși știa că focul se stinsese demult. Cu toate că era încă devreme, bărbații, îndoți de spate, trudeau la straturile cu legume, iar femeile măturau pământul de lângă colibe.

— Maznan! strigă ea.

Băiatul se întoarse și-i zâmbi, apoi alergă spre ea să o ducă să vadă caprele. Priviră împreună turma mică de capre maronii care pășteau într-o poieniță.

— Sunt opt, zise el. Poți să pui mâna pe ele.

Șovăind, Lydia întinse mâna spre cea mai mică dintre ele.

Maznan izbucni în râs.

— Iezii nu mușcă, zise el.

Lela veni cu câte un scăunel pentru fiecare. Lydia rămase uimită de cât de bine se pricepea băiatul la muls. Se întrebă din nou dacă n-ar fi fost bine să-l lase acolo. O întrebare grea. Fata nu-i dăduse prea multe indicii.

— Doamnă, zise atunci Maznan zâmbindu-i, vrei să încerci? Ea clătină repede din cap, deși îi văzu dezamăgirea din ochi.

— Ți-ar plăcea să rămâi aici? îl întrebă ea.

— Pentru câtă vreme, doamnă?

— Poți să-mi spui pe nume, Maznan. Mă cheamă Lydia.

— Bine, doamnă. Iar tu poți să-mi zici Maz.

Lydia oftă.

— Adică să locuiești aici, Maz, până vine mătușa ta după tine. Băiatul îi aruncă o privire precaută.

— Nu mătușa mea, doamnă. Vin cu tine.

Lydia se uită lung la el, apoi clătină din cap. I se făcuse milă de el atunci, acasă, dar acum gândurile nu-i mai dădeau pace.

Jumătate chinez, jumătate malaez. Fata o rugase să-l lase într-o așezare malaeză sau în vreun sat unde fuseseră relocați chinezi. Avea rude în ambele, dar nu-i precizase și în care anume, și erau cu duimul. Nu putea să-l târască după ea până în Ipoh, iar satul acesta, în ciuda stării de urgență, era unul chiar vesel. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să-l lase la primul post de poliție, dar imaginea propriilor fiice într-o celulă îi șterse acest gând din minte.

Băiatul o privea în continuare, cu ochii lui deschiși la culoare plini de speranță.

— Dar, copile, ar fi mai bine să stai cu ai tăi. Eu trebuie să-mi gădesc familia.

Maznan lăsă mulsul și se duse lângă ea, o luă de mână și, privind-o cu ochii plini de lacrimi, o imploră:

— Te rog. Nu am familie aici.

Lydia privi rândunelele care zburau în jurul lor, ascultă cântecul păsărilor, behăitul caprelor, cotcodăcitul găinilor și zgomotele din jur. Bărbatul cel înalt îi privea ascuns în umbră, dincolo de vatră, cu ochii lui negri, fără să clipească. Se uită și ea la el. Bărbatul îi făcu un semn din cap. În ziua precedentă, după ce o prinsese din urmă, merseseră împreună până în sat într-o tăcere încordată, iar de atunci nu se mai văzuseră decât la cină. El stăruia cu privirea.

Lydia fu prima care se uită în altă parte. Bărbatul porni spre ei, cu mișcări ușoare, de parcă avea încheieturile bine unse, ca un atlet. Un alergător. Îi întinse apoi o mână fermă, zicându-i:

— Numele meu este Adil.

Dădu din cap, își trase palma cuprinsă de furnicături și privi în jos, dar nu înainte de a-i băga de seamă pomeții înalți, nasul puternic, ochii reci de culoarea nisipului și sprâncenele bine conturate.

— De ce au atacat autobuzul? îl întrebă ea, doar ca să spună ceva.

— Pentru execuție și șantaj. În cazul în care compania nu „co-tizează”, data viitoare vor da foc autobuzului.

— S-a mai întâmplat așa ceva?

Bărbatul ridică din umeri.

Deși nu părea chiar tânăr, să tot fi avut vreo patruzeci de ani, nu-i văzu niciun rid pe frunte și, cum observase încă din autobuz, își rădea părul castaniu. Două cute îi coborau dinspre laturile nasului spre gura cu buze pline. Era subțire, dar cu umeri largi și, deși avea pielea destul de închisă la culoare, nu putea să-și dea seama care-i era naționalitatea.

— Unde te duci? o întrebă el.

— La Ipoh, se auzi spunând. Merg la soțul meu.

Bărbatul își frecă bărbia.

— Ah, bine, zise atunci. Ar trebui să mergem împreună, e o călătorie dificilă. Și eu merg într-acolo.

Lydia ezită o clipă, cântărindu-i vorbele. Spera că George Parrott înțelesese bine, iar Alec și fetele erau încă acolo. Nu știa prea bine

unde se afla acum și nici pe acest om nu-l cunoștea. Era rezervat, dar nu într-atât de respectuos cum se așteptase. Putea fi orice.

— Păi, cred că ar trebui să merg totuși singură, răspunse ea în cele din urmă.

— Insist, spuse el, zâmbind prietenos. Ai fi mai în siguranță cu mine, Lydia. Așa te numești, nu?

— De unde știi?

Bărbatul ridică din umeri și făcu un semn spre Maz.

— Cred că am auzit când i-ai spus băiatului. Îl lași aici?

Care era treaba cu omul acela? Părea mai mult o afirmație decât o întrebare. Era atât de încrezător, că toată indecizia de mai devreme i se spulberă pe loc. Se uită într-o parte și spuse:

— Nu, el vine cu mine.

Maz o luă în brațe, iar pe lângă ei zbură un nor de fluturi galbeni strălucitori. Băiatul încercă să-i numere, dar erau prea mulți. Bărbatul dădu din cap cu indiferență, dar până acum Lydia nu-l mai văzuse strângând așa din buze.

Se duse să-l ajute pe Maznan să-și pună cămașa care i se uscaseră acum. Băiatul zâmbi, arătându-și dinții albi, egali și pipăindu-și întruna cămașa. Lydia își refăcu valiza, despărțindu-se de două perechi de pantofi și de o rochie de seară. Praful nisipos îi înțepa ochii, iar părul proaspăt tuns îi era înmuiat de transpirație. Își îndepărtă musculițele de pe față și se scărpină pe gamba plină de înțepături, rugându-se să nu fie prea înspăimântătoare călătoria în care porneau. Ducându-și mâna la medalionul de la gât, trase adânc aer în piept. „Nu mai e mult, dragile mele, nu mai e mult!“

CAPITOLUL 12

Părăsiră satul făcându-și doar un semn din cap și abia dacă scoaseră două vorbe în timp ce-și croiau drum pe poteca întortocheată. După vreo oră, dădură peste un fel de gară: o cabină de telegraf cu o mică platformă, la marginea junglei. Lydia se prăbuși pe o bancă din metal. Lipicioasă din cauza transpirației, obosită, cu gleznelor pline de mușcături care o mâncau groaznic, ar fi dat orice pentru o baie. Copilul îi puse un braț în jurul mijlocului și își lăsă capul pe pieptul ei. Câteva pliante informau despre cum vor fi pedepsiți cu moartea cei care aprovizionau partizanii cu mâncare și niște afișe făceau publicitate berii Tiger și cântăreței Dinah Shore.

— Probabil că abia aștepți să-ți revezi fetele, spuse Adil.

Lydia se încruntă. Oare ea-i spusese despre Emma și Fleur? Poate că o făcuse.

— Nu e nimic mai important decât familia, adăugă el, apoi scotoci într-un buzunar al sarongului și scoase o portocală. Ține. Dă-i și băiatului.

— Mulțumesc, zise Lydia. Îmi plac mult portocalele și mi-e și sete.

Descoji fructul. Mirosul de citrice făcu să-i lase gura apă, într-un mod plăcut, dar când văzu privirea lui Maznan, i-o dădu lui pe toată.

Adil nu zise nimic.

Auzind un zgomot, aruncă o privire spre șine și se rugă ca în tren să fie răcoare. Când trecu pe lângă ei, umerii îi căzură și rămase privind la norii de praf care-l ascuseră curând vederii.

Neobișnuită să fie afară la ora aceea a amiezii, simțea că se topește de căldură și nu spera decât că nu mai e mult până începe să plouă. Adil nu părea să sufere la fel de tare din cauza umidității și îi căruse valiza tot drumul. Bărbatul încuviință încet, cu buzele strânse și încruntat, spunând:

— Se pare că linia nu e afectată, cel puțin o parte.

Se uită apoi în jur, îi spuse că trebuie să se uite la ceva și se îndreptă spre platformă.

Când plecă, Lydia zări o pasăre mică și agitată, un vânător de păianjeni, furioasă că se așezase tocmai sub cuibul ei. Îi era însă prea cald ca să se mute, iar când se întoarse Adil, nu făcu nici cel mai mic efort să pornească o conversație. Adulmecă mirosul sărat, lipicios, ce venea dinspre subțiorile ei și-l blestemă pe Alec. Simți o atingere pe mână și se întoarse spre copil.

— Încă mi-e foame, doamnă, spuse el, frecându-și burtica și privind-o cu niște ochi imenși.

Zâmbi ca să-i aducă puțină alinare.

— Ce-ți place cel mai mult să mănânci?

— *Nasi Dagang*¹ făcut de mama.

Era prima dată când vorbea despre mama lui.

— În ce parte a junglei e mama ta, Maz, știi?

Băiatul ridică din umeri și lăsă capul în jos.

— Mama ți-a cumpărat cămașa? De-asta nu voiai să mă lași să ți-o iau?

Copilul pufni.

¹ Specialitate malaeză din orez fiert în lapte de cocos, care se servește cu legume murate, curry de pește, ouă fierte tari etc. (n. tr.).

Lydia se gândi o clipă, apoi zise:

— Povestește-mi despre *Nasi Dagang*, vrei?

— E orez fiert în lapte de cocos, cu pește.

Lydia se căută prin buzunare. Un câine pricăjit apăru lângă ei, privindu-i cu speranță. N-avea ce face, trebuia să stea de vorbă cu Adil, deși felul lui rezervat de a fi avea darul de a-i lega limba.

Îl întrebă cu voce joasă:

— Ce putem face? Nu mai avem nimic.

Avea ochi atenți, inteligenți. Își dădu seama că se priveau fix și întoarse repede capul.

— Dacă trece vreun tren, putem cumpăra mâncare, unii călătoresc doar ca să vândă alimente. Mai ai bani?

Încuviință, apoi reuși să-și regăsească vocea și spuse:

— Credeam că nu e voie să călătorești cu alimente asupra ta.

Și-apoi, banii pe care îi câștigă nu se duc pe biletele de tren?

— Nu-și iau bilete, doar urcă și-apoi sar, îi răspunse el, încă privind-o fix.

— Și nu se rănesc?

— Doar sunt băștinași, zise el, cu o față impasibilă.

O tachina. Lydia analiză buruienile care creșteau în praf la marginea platformei din beton și în minte îi veni o altă călătorie. Una în care ea și Alec trecuseră ilegal două pisici siameze prin vama de la Johore. Cumva, pentru ei era în regulă să încalce regulile.

Aruncă o privire spre bărbatul de lângă ea. Nu știa nimic despre el, dar în clipele care urmară deveni extrem de conștientă de firele de păr care începeau să-i apară pe picioarele goale. Și le ascunse sub bancă, împingându-le cât mai în spate.

Când un tren vechi și uzat se opri scrâșnind lângă ei, un parfum puternic de ghimbir și de curmale se amestecă iute cu fumul motorului și cu mirosul de ploaie din aer.

Urcară, găsiră locuri și cumpărură guave și orez cu curry de la o femeie cu părul rar, îmbrăcată în niște pantaloni largi. Lydia văzu

singură cum circulau neoficial mâncarea și animalele, în ciuda interdicțiilor oficiale. Femeia avea un rucsac doldora de mâncare și un coș cu capac plin cu găini vii.

— Reușesc să păcălescă paznicii, zise Adil.

— Dar o parte din mâncarea asta nu ajunge și la rebelii din junglă?

— Să nu spui nimănui, o avertiză el, încruntându-se.

Ochii îi erau mărginiți de gene dese. Lumina îi căzu pe față, iar Lydia observă că avea o privire caldă. Se uită în jos, dar în mai puțin de o secundă reveni la ochii lui. Își schimbase poziția, acum avea altă privire, iar căldura pe care o zărise dispăruse. Înghiți cu greu, neștiind cum să reacționeze. Până atunci nu mai intrase în contact ocazional cu cineva de altă culoare; de obicei, aceștia erau subalteronii lui Alec de la muncă sau lucrau pentru ea, acasă. Cât despre dineul anual de la palatul sultanului... numai contact ocazional nu era.

— Mănâncă, zise el, s-ar putea să nu mai avem posibilitatea asta curând.

Pe măsură ce trenul prindea viteză, oceane de copaci de un verde-intens treceau fulgerător pe lângă ei. Nu exista toaletă în tren, așa că, atunci când încetini iar, câțiva oameni o zbughiră după tufisuri. Schiță un zâmbet când văzu un bărbat ușurându-se în ploaie, chiar în văzul tuturor.

Maz adormise între ei, cu capul pe brațul ei, săltând în ritmul mișcărilor trenului. Când și când trăgea cu ochiul către fața bărbatului, studiindu-i maxilarul puternic și gura închisă. Odată, deschise ochii și o surprinse privindu-l. Se întoarse, rușinată.

După o vreme, simți că este privită. Un bărbat înalt, un militar, și soția lui, trecând pe culoar, se opriră chiar în fața ei. El avea aproape doi metri, era bine făcut și avea nasul vânăt. În mod cert, îi plăcea să bea.

Își aplecă fruntea spre ea, cu o privire confuză.

— Sunteți bine?

— Da, mulțumesc, sunt foarte bine. Merg în nordul țării.

Femeia își încrucișă mâinile pe piept și se strâmbă.

— Bine, dragă, dar chiar cu grădinarul?

Lydia se simți prost față de Adil.

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare. La revedere!

— Așa deci! exclamă femeia, roșie la față.

Soțul ei o prinse de cot și o împinse pe culoar mai departe, în fața lui. Ajunseseră în celălalt vagon, dar ea tot se mai auzea protestând.

Lydia oftă și-l surprinse pe Adil zâmbind.

— Să tund leandru, doamnă?

Lydia deschise fereastra să simtă mirosul dulce de după ploaie al junglei și o mireasmă delicată de frezie sălbatică umplu vagonul.

Râse și totul reintră în normal.

Începuseră să urce. Jumătate de oră mai târziu, cu fruntea lipită de geam, se uita la o prăpastie, la capătul căreia se zărea un râu. Soarele se strecură din spatele norilor, dezvăluind ruinele unui palat, cam pe la jumătatea urcușului.

— Ce e acolo? întrebă ea, întorcându-se spre Adil.

— Cred că e posibil să fie palatul sultanului din Selangor, ceea ce înseamnă că aceea este Valea Klang.

Lydia se încruntă. Știa puține chiar și despre geografia Angliei; despre a Malayei, și mai puține.

— Suntem aproape de Kuala Lumpur.

Lydia își aduse aminte de harta atârnată acasă, pe peretele din spatele biroului lui Alec. Îi arătase câteva locuri pe ea, fără să-i pese prea mult dacă o lămurise. Acum îi venea greu să-și amintească. Știa unde erau Johore Bahru, Malacca și Singapore. Toate în sud. Iar când abia veniseră aici, fuseseră într-o scurtă, dar frumoasă vacanță în Kuala Terengganu, pe coasta de est. Pe vremea aceea, erau fericiți, mai mult sau mai puțin.

Cu o idee vagă despre unde s-ar putea afla Ipoh, nu avea deloc memorie pentru detalii, așa că tot ce-și putea aminti de pe harta aceea erau doar locurile unde fusese deja.

— Suntem cam la jumătatea drumului, spuse Adil, scoțând un capăt de creion și un carnet zdrențuit. Uite, îți arăt.

Lydia îl ridică grijulie pe copilul adormit și făcu schimb de locuri cu el. Simți mirosul iute de ulei de cedru al pielii bărbatului.

— Uite, Penang, în vest, se află în partea opusă față de Kuantan, care este în est.

Dădu din cap, în timp ce forma lungă a Malayei începu să prindă contur.

— Dar Ipoh unde e?

— Aici, zise el, marcând locul cu o cruce. Ceva mai jos de Penang și la mai bine de jumătate de drum de Kuala Lumpur.

„Mai e încă mult de mers“, se gândi ea.

— Și până unde ne duce trenul?

— Depinde de starea șinelor, dar ar trebui să ajungă la Tanjung Malim.

I se tăie respirația.

— Știu unde e, spuse. Un prieten are acolo o plantație. Jack, Jack Harding.

Pentru o clipă, gândul o purtă la zâmbetul larg al lui Jack. Și-l imaginează mergând pe plantație, îi văzu cu ochii minții picioarele musculoase, brațele legănându-i-se și umerii strălucind de transpirație. Ceva ce-i spusese la scurtă vreme după ce se cunoscuseră îi veni acum în minte. O privise drept în ochi, frângându-și mâinile uriașe, și-i zisese: „La naiba, Liddy, nu vreau să mor în junglă!“

Îl sărutase apăsat pe buze, neputând să reziste zâmbetului și energiei lui, la fel de electrizantă ca furtuna tropicală.

— Nu te teme, scumpul meu, nu se va întâmpla asta. Dar de ce ai venit aici, în definitiv?

— După Birmania¹, nu am mai putut suporta gândul de a mă întoarce la o viață normală.

Având vreo patruzeci de ani, Jack provenea dintr-o familie bună, fusese educat în școli private, dar întorsese spatele tuturor acestora. Nu-i păsa de părerea altora. „Lasă-i să creadă ce naiba vor ei să creadă“, spunea, întinzându-și brațele și ridicând din umeri. Chipeș și blond, ieșea în evidență, ca un zeu uriaș, de aur, la care se gândea câteodată. Abia dacă îndrăznește să admită că încă de la început își dăduse seama că avea de-a face cu un rebel.

Imaginea aceasta o avea acum în minte. Amintirea o liniștea.

Din cauza ritmului monoton al trenului și a căldurii din el, toți erau somnolenți. Maz, ghemuit lângă ea, părea că doarme, dar când se uită spre el, își întinse o mână și o atinse pe coapsă.

— Acum mama e partizană, nu o mai pot vedea, zise el.

Îl trase lângă ea. Bietul de el, își zise, însă cineva o atinse pe mână, în timp ce trecea pe lângă ea.

Era o malaeză cu un copil pe care-l ținea la piept, într-un șal din bumbac. Se grăbea spre ușă. La celălalt capăt al coridorului, un controlor cerea biletele. Când se uită în spate, simți cum Adil se ridică.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Nu-i răspunse, dar îl văzu cum își face drum printre călători, urmărind-o pe femeie. Lydia își lungi capul să vadă mai bine. Când ajunse la ușă, femeia își strecură o mână afară și încercă să deschidă ușa. De-acum întregul vagon băgase de seamă ce se întâmpla; se întorseseră toți să vadă ce urmează.

Ușa se deschise. Lydia icni și se ridică, ducându-și o mână la gură. Trenul nu încetinise, nu se apropia de vreo gară, dar femeia, ținând strâns bebelușul, avea deja un picior afară. Se aplecă, gata să sară, dar Adil o prinse de șal chiar la timp și o trase înapoi înăuntru, ținând-o ferm de brațe.

¹ Din 1989, țara și-a schimbat denumirea în Myanmar (n. red.).

Lydia îi văzu îngrijorarea pe față, văzu cum dădea din cap, apoi cum femeia își înclina capul în timp ce el îi vorbea și fața ei plină de lacrimi când și-o ridică din nou. Adil băgă mâna în buzunar, scoase un portofel, arătă apoi spre controlor și îi dădu câteva monede și o hârtie de cinci dolari.

Controlorul ridică din umeri când ajunse în dreptul lor, iar Adil plăti pentru toți trei.

— A fost foarte frumos din partea ta să faci asta.

El se încruntă și o întrebă:

— Ce anume, să plătesc biletele?

— Și asta, da, mulțumesc, dar mă refeream la femeie. De unde ai știut că voia să sară? Putea să moară.

— Nu e prima dată când văd așa ceva, dar n-am făcut mare lucru, oricum, i-o tăie el, ca și cum s-ar fi jenat.

Dar Lydia era impresionată, nu doar de bunătatea lui, ci și de reacția sa rapidă.

Afară, vântul ridică vălătuci de praf. Când trenul se opri într-o gară modestă, Lydia văzu un autobuz mic care aștepta. Ușile se trântiră, păsările se împrăștiară, iar oamenii începură să-și mute pachetele la unison. Câțiva, mai norocoși, se îndreptau deja spre autobuz. Un preot care aștepta în mulțime în timp ce se apropiau se întoarse spre ea zâmbind. Un pistol i se zărea în tocul pe care-l ținea la brâu. Altădată, vederea acestuia ar fi făcut-o să tremure; acum, toată lumea avea armă și nu i se mai părea ciudat. Aerul plin de praf și greutatea cu care ar fi putut să respire dacă nu reușeau să urce în autobuz erau o grijă mult mai mare.

Adil le găsi locuri la jumătatea autobuzului.

Lydia oftă și își șterse transpirația care i se iveau mereu la linia părului. Maz îi observă descurajarea și spuse:

— Eu cred că ești frumoasă, doamnă.

Îi dădură lacrimile. Poate fusese cândva, dar acum nu mai era decât obosită și murdară.

Auzi zgomot și își întinse gâtul să vadă ce se petrece. Pe drum, escortate de poliție, șerpuiau vreo zece camioane.

Adil aruncă o privire afară.

— Transportă imigranți chinezi de la marginile junglei spre un nou sat de relocare.

Ascultă bocetele aduse de vânt dinspre un difuzor.

— N-a mai rămas nimic pentru chinezi în Malaya, zise el. Doar oroarea de a trăi în lagăr.

Lydia știa de la Alec că poliția și chiar armata erau implicate în programul de relocare.

— Dar nu iau tot mai mulți partea guvernului?

— Păi, tu n-ai face-o? Asta nu înseamnă însă că-i susțin pe englezi. Sunt doar sături de violență.

Pe Lydia o luase durerea de cap, iar umerii îi erau înțepeniți de efortul de peste zi. Închise ochii și adormi, cu Maz de data asta în poală, păstrând totuși un mic spațiu între ea și bărbat. Tulburată de vise despre copilăria ei la mănăstire și de dorul continuu de mama pe care nu o cunoscuse niciodată, era încă departe în trecut când autobuzul puse brusc frână. Deschise ochii, iar femeia în rochie albastră dispăru imediat. Autobuzul se opri.

Se scutură ca să se trezească și oftă zgomotos. Acum ce-o mai fi? Își șterse buzele crăpate cu dosul palmei, apoi și le umezi cu limba ca să mai alunge uscăciunea, dar era și mai rău.

Adil se împleticea pe intervalul dintre scaune. Oamenii se ridicau, se întindeau, puneau întrebări. Băiatul nu se mișcase. În întunericul tot mai adânc, dungi argintii brăzdau cerul de un albastru-închis, dar drumul nu se vedea. Se hotărî să ia exemplul localnicilor, așa că așteptă. Alec ar fi făcut-o de rușine cu insistența lui arogantă, tipic englezească. Răbdarea îi fu răsplătită când Adil reuși să ajungă înapoi.

— Am fost opriți de poliția locală. Autobuzul trebuie să întoarcă, sunt mine pe drum. Nu vor să riște.

Lydia se prăbuși. De ce totul trebuia să fie atât de al naibii de greu?

— Dar fetele mele... zise ea. Nu pot să mă întorc.

— Ți-am făcut rost de transport spre plantația prietenului tău. Unul dintre polițiști urma să se ducă acolo dimineață. A fost de acord să te ia cu el, dar s-a hotărât să plece acum.

La gândul că avea să-l vadă pe Jack, inima i se opri o clipă. Își imagină dealurile albastre și văile verzi ale plantației, așa cum i le descrisese el. Șuieratul șopârlelor *chichaka* dincolo de fereastra dormitorului, cântecul gutural al broaștelor. Clătină din cap. Nu pentru Jack era acolo.

— De unde știi despre Jack?

— Tu mi-ai spus, nu-ți mai amintești? Am verificat cu poliția de aici, iar Bert este unul dintre polițiștii care au fost desemnați să meargă la proprietatea lui. Astfel, tu și copilul vă veți putea odihni, veți mânca, vă veți putea spăla.

O undă de amuzament i se desluși în ochi în timp ce aruncă o privire la fața și la hainele ei.

— Doar nu vrei să arăți așa când te vei întâlni cu fetele tale, nu?

În lumina tot mai difuză, își privi picioarele pline de răni și tălpile acoperite cu bășici pline de lichid. Zâmbi sumbru. Toate o mâncau. Ezita. Era prea riscant. În timp ce un val de oboseală o cuprindea, își șterse fruntea cu mâna și apoi își mișcă degetele umflate. Încercă să-și răsucească verigheta.

— Nu pot să merg la Jack.

Adil o privi cu blândețe.

— Chiar e cea mai bună șansă pe care o ai. Autobuzul nu mai trece pe aici decât peste o săptămână.

— Dar tu? Nu vii cu noi?

— Nu, eu o să mă întorc cu autobuzul chiar acum.

Lydia oftă, surprinsă de dezamăgirea pe care o simțea.

— N-aș putea veni cu tine?

Bărbatul clătină din cap.

— O săptămână înseamnă mult. Ce-o să faci în timpul ăsta?

Cedă. Avea dreptate. Așa va ajunge la Emma și la Fleur mai repede, dar ce va zice Alec dacă va afla despre asta?

Adil îi aduse valiza și, ținându-se după Maz, îi conduse la mașina de poliție, blindată, unde un ofițer englez îndesat, îmbrăcat în costum de camuflaj, fuma lângă un sergent de poliție, de religie sikh, cu turban pe cap.

Adil arată spre bărbat și spuse:

— El este Bert.

Își feri ochii de lumina lanternei, ca să-l vadă mai bine pe bărbatul cu care urma să plece, iar cu cealaltă mână alungă norul de țânțari. Din ce-și putea da seama, Bert avea o față prietenoasă, părul ondulat, pieptănat pe spate și pistrii, exact ca ai ei.

— Nicio problemă, facem orice ca să ajutăm o doamnă, zise el cu un accent puternic de Yorkshire. Oricum mă duceam într-acolo dimineață.

Lydia zâmbi vag, surprinsă de câtă tristețe și dor de casă îi provocase vocea lui.

Îl așeză pe Maz, apoi urcă și ea. Chiar când dădu să închidă portiera, ezită o clipă. Bert era pe locul șoferului, cu cheia în contact, gata să pornească.

— Scuzați-mă, vă rog, doar o secundă, zise ea, apoi coborî și porni spre Adil. Cine ești? Știi tu, cu adevărat. Ai fost atât de... bun cu noi.

Îi atinse mâna. Fața îi era ascunsă de întuneric, dar reuși să observe totuși sclipirea din ochii lui când îi zâmbi. Văzu atunci adevărata lui profunzime, dându-și seama că demnitatea și reținerea lui îi aminteau de legendele vechi pe care obișnuia să le citească fetelor despre puternicii preoți băștinași. Calmi, ca Adil, dar cu inimi de războinici.

— N-a fost niciun deranj. Trăim vremuri periculoase.

Se mai priviră o clipă, iar ei îi făcu plăcere această apropiere trecătoare.

— Atunci, oricine ai fi, vreau să-ți mulțumesc pentru bunătatea ta.

— Pentru puțin. Un prieten, gândește-te că-ți sunt prieten.

Bert conducea pe drumul pustiu. Pe măsură ce se întuneca, zăreau câteodată, departe printre copaci, luminile focurilor din sate. Când ajunseră la un gard înalt din sârmă ghimpată, se opriră. Bert ridică lanterna, iar Lydia văzu doi paznici care se uitau în jos, spre ei, dintr-un turn de veghe parțial ascuns printre copaci. Amândoi aveau puști Bren. Bert își prezentă acreditările unui al treilea paznic, aflat la poartă, care îi conduse apoi până la casă. În depărtare, fascicule imense de lumină provenite de la și mai multe turnuri de veghe străluceau peste plantație.

Drumul până la proprietate dură mai mult decât se așteptase Lydia, dar când ajunseră la clădirea cu două etaje, puternic luminată și înconjurată de și mai multă sârmă ghimpată, inima i-o luă la goană. După ce deschise o altă poartă, paznicul îi lăsă să intre, apoi trecu pe lângă un tufiș de azalee luminat de un felinar și rămase să aștepte ascuns în întuneric.

Clădirea principală era pătrătoasă și impozantă, înconjurată de o verandă și de o grădină de dimensiuni considerabile, cel puțin așa părea, cu o anexă în lateral. Nu mai văzuse proprietatea până atunci, căci obișnuiau să se întâlnească în vreo cameră de hotel; de vreo două ori îndrăzniseră să se vadă și la ea acasă.

Lydia se întrebă dacă era înțelept ce făcea. Ce-o să spună Jack când o s-o vadă acolo, apărută din senin? Mai bine s-ar fi întors cu Adil, chiar dacă asta însemna să mai aștepte o săptămână.

În liniștea din holul de la intrare, privi în jur, nesigură, respirând cât mai lent, ca să-și domolească bătăile inimii. Părea pustiu, ca și cum n-ar fi locuit nimeni acolo, cu excepția unui singur covor chinezesc în culori deschise aflat chiar în mijlocul încăperii.

Mobilierul din lemn prețios, închis la culoare, îi atrase atenția, la fel ca mirosul masculin de tutun și ceară.

O chinezoaică slăbuță, cu ochi triști și un păr mătăsos, negru-albăstrui, care-i ajungea până la talie, pășea ușor pe podeaua acoperită cu gresie. Avea pielea măslinie și trăsături delicate, cu ceva foarte senzual în felul în care se mișca. Lydia deveni conștientă că era transpirată și doborâtă de căldură, dar se strădui să schițeze un zâmbet.

— Da, spuse fata în engleză, măsurându-i din priviri.

Bert fu surprins, dar întrebă politicos:

— Jack este acasă?

— E posibil să nu se fi culcat încă. Cine să-i spun că-l caută?

— Bert Fletcher. Sunt unul dintre polițiștii solicitați la această proprietate. Trebuia să ajung mâine.

Lydia știa că pe plantația lui Jack erau probleme, dar nu și că avea nevoie de mai mulți polițiști.

— E ceva temporar, zise Bert apoi, întorcându-se spre Lydia. O să mă duc apoi în satul nou. Lucrăm în perechi.

Fata plecă, iar Lydia privi cum o șopârlă Gecko se târa încet pe perete. Își scutură rochia umedă de transpirație și alungă absentă câteva muște de pe față. O a doua șopârlă alergă după prima, încercând s-o prindă, însă aceasta își lăsa în urmă coada, care continuă să se zvârcolească. Era un semn de bun augur, iar Lydia fu atât de absorbită privindu-le și încercând să nu se prăbușească, încât rată momentul în care Jack intră în încăpere și nu-i văzu expresia. Până se întoarse, la auzul pașilor săi, momentul trecuse, iar ea nu-i văzuse prima reacție, oricare ar fi fost aceea. Stătea desculț în fața lor, cu mușchii puternici ai umerilor bine conturați sub halatul subțire, albastru, de baie, cu mânecile suflecate și părul umed. Se uită în ochii lui albaștri, strălucitori, încercând să ghicească tot ce simte.

Chinezoaica rămăsese tăcută în urma lui, iar lampadarul din spatele său îi contura profilul perfect.

— Lyddy! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

Conștientă de rănille acoperite de cruste și de părul ei îmbibat de transpirație, Lydia își înfrână nevoia de a izbucni în plâns și își luă, spera ea, o față curajoasă. O cerceta, fără să facă nici cel mai mic efort de a-și ascunde surpriza. În ciuda epuizării, Lydia își dădu seama de modul în care arăta și își netezi părul umed, apoi zise:

— El este Maznan, Maz, pe scurt.

Îl desprinse pe băiat de fusta ei, de care se lipise ca un melc.

— Am grijă de el, într-un fel.

Jack părea complet perplex. Își dădu părul blond din ochi, se întoarse spre față și-i spuse rapid ceva în chineză.

Fata încuviință din cap și ieși.

— Lili vă va pregăti o baie și ceva de mâncare. Păreți epuizați.

Veni apoi la ea și o luă de umeri, iar fața i se lumineă brusc.

— Te-ai răzgândit? De asta ești aici? o întrebă.

Lydia începu să tremure, dar negă din cap și își încleștă mâinile, ca să-și ascundă tremurul.

Jack îi ridică bărbia și zise:

— Atunci ce Dumnezeu se întâmplă?

Își mușcă buza ca să-și stăvilească lacrimile, dar fără niciun efect. Nu-și dorea decât ca el să o ia pe sus, să o ducă în patul lui și totul să revină la normal. Dar îi făcuse o promisiune lui Alec. Alesese.

Jack îi șterse lacrimile de pe obraji.

— Bine, acum nu e momentul potrivit. Eu trebuie să mă trezesc foarte devreme, dar voi fi înapoi până la unsprezece. O să-mi povestești atunci. În camera de oaspeți sunt două paturi.

Arătă apoi spre Bert și continuă:

— Te va conduce paznicul. Ne vedem mâine, Lyddy, mai spuse, o sărută încet pe frunte și dispăru, cu un început de zâmbet pe buze.

CAPITOLUL 13

Fereastra era formată din trei bucăți, cu gratii încrucișate, alcătuind un model în romburi. Priveam cerul de vară, căruia soarele îi dăduse o culoare rozalie, și m-a cuprins dorul de casă. Încă puteam simți praful de sub casa noastră din Malacca, unde obișnuiam să mă ascund ca să spionez. De câte ori ieșeam târându-mă de acolo, Viermilica strâmba din nas și spunea: „Pffui, ce puți!“ Ea nu intrase niciodată acolo. Până și mami zicea: „Serios, Emma, ce ți-am spus eu? O să te muște ceva și o să mori!“

Îmi era dureros de dor de ochii mamei, cei de culoarea alunei și parcă stropiți cu scânteii verzi și albastre. Mi-o imaginam prinzându-și părul și izbucnind în râs când i se desprindea tot și revenea la loc. Dar oare acum mai râdea, fără noi? Fără mine? Era din ce în ce mai greu să o regălesc în vis. Când în sfârșit apărea, rămâneam fără suflare de cât îi sorbeam mirosul și de cât doream s-o țin lângă mine.

Eram în Anglia de șase luni deja, dar amintirea Malayei era încă vie în inima mea. Îmi era dor de animalele și de șerpii care se încolăceau ca niște panglici în jurul copacilor din capătul grădinii noastre, ademenindu-ne. Dacă erai ghinionist și ți se prindea vreunul în păr, se răsuca în jurul tău, apoi te trăgea de gât până în tufișurile

dese. Aici, în copacii din Worcestershire, nu existau astfel de pericole, dar verificasem oricum, doar ca să fiu sigură.

Era încă devreme și, în timp ce surioara mea dormea, eu și bunicul ne-am văzut de lucru la o căsuță de păpuși pe care voiam să i-o facem cadou lui Fleur, care urma să împlinească nouă ani. Ea credea că va primi un set de ceai din plastic, așa că nu trebuia să facem gălăgie. Bunicul o construisese când noi eram la școală, apoi eu o pictasem și o decorasem împreună cu bunica în dormitorul acesteia, ca să nu ne vadă Fleur. Deja lipisem bucățile de tapet portocaliu pe pereți și niște linoleum maro pe podele. Acum, eu coseam o păpușă. Bunica, în șorț și papuci, făcea o masă și scaune din cutii de chibrituri. Tocmai terminase masa și se apucase de scaune, când cineva a bătut la ușă.

— Ești acolo? s-a auzit vocea tatei.

Am scos un mormăit.

— Veronica și fratele ei vin să ia prânzul cu noi. O să ajungă pe la unsprezece, adică peste două ore. Mă aștept să fii aici, Emma. Tot timpul. Ia exemplu de la sora ta. Ne-am înțeles?

Spre deosebire de mine, Fleur obișnuia să stea în poala lui, dulce și drăguță, iar el se înmuia tot când îi zâmbea. Acum că nu mai era bolnăvicioasă, semăna și mai mult cu el. Aveau aceiași ochi albaștri, reci, și păr ascultător, neted. Am auzit ticăitul ceasului maroniu de pe cămin. Aș fi putut să nu-i răspund, să mă prefac că nu eram acolo, dar ar fi intrat și ar fi dat cu ochii de mine. Bunica mi-a dat un ghiont.

— Da, tati! am strigat, încercând să mă prefac că zâmbesc.

Veronica era de treabă. Când soțul ei se îmbolnăvisese, domnul Oliver venise să o ajute cu școala ei specială, apoi, după ce soțul murise, fusese atât de bun, zicea tata, încât își însoțise sora înapoi în Anglia. Veronica era puțin tristă, lucru pe care îl puteam înțelege, dar tata zâmbea mai mult când ea era prin preajmă.

Bunica a trebuit să se ducă la bucătărie, așa că am ascuns din nou casa de păpuși în șifonierul ei uriaș, apoi m-am pregătit să mă strecur afară, ca să mă întâlnesc cu Billy.

Fleur s-a trezit chiar când îmi puneam ultimele haine. Stătea cu mâinile în șolduri. Iubea păpușile, așa că, în timp ce venea spre patul meu, a trebuit să o îndes repede sub pătură pe cea pe care o coseam pentru ea. Știa că pun ceva la cale, așa că avea de gând să mă pârască dacă nu-i ziceam despre ce era vorba. M-a enervat așa de tare, că mi-a venit să-i divulg secretul, doar de ciudă, dar era doar un copil, așa că ar fi fost o răutate din partea mea să fac asta. Iar acum urma să poarte și ochelari, așa că, pipăindu-mi nasul, i-am spus să-și vadă de treaba ei. A pufnit supărată, dar, văzând că vorbesc serios, a ridicat din umeri într-un mod foarte caraghios, ca un adult.

— Doar nu vrei să ieși? mi-a zis.

— Doar puțin. Să nu mă spui, te rog!

Fleur și-a lăsat capul pe o parte și m-a privit printre gene.

Eu și Billy aveam ceva în comun: amândurora ne plăcea să ne punem imaginația la încercare. De vreo lună lucram la descoperirea unor noi modalități de a vedea lumea și făceam asta în fiecare sâmbătă, la hambar. De obicei, nu ajungea înaintea mea, dar azi, când am urcat scara, am constatat că era deja acolo.

— A, bun! a zis el, zâmbindu-mi larg. Nu știam dacă vii. Poți sta toată dimineața?

— Trebuie să fiu înapoi până la unsprezece, am mormăit eu.

Billy era glumeț și rău, ca mine. Am bătut palma și apoi am început să intonăm cât puteam de tare: „Rău ca *miiiiine!*“, apoi ne-am prăbușit de atâta râs. Era rândul meu să vin cu un răspuns la o problemă, ceva care ar fi putut salva vieți. Dacă nu-ți venea nicio idee, trebuia să-ți scoți ceva de pe tine. Ca să fiu în siguranță, îmi pusesem o vestă, o bluză din bumbac cu mâneci lungi, o salopetă, un pulover,

o pereche de pantaloni scurți, una de șosete și fusta, toate ascunse de haina mea de iarnă. Era august și transpiram din greu.

Billy nu purta multe haine, doar niște pantaloni largi din care îi ieșeau picioarele slăbănoage și o vestă care-i rămăsese de la fratele mai mare. Nu-i acoperea pieptul în întregime, ceea ce nu era cinstit, așa că m-am înduplecat și i-am cedat haina mea. Familia lui Billy era destul de săracă, în mare măsură pentru că tatăl lui obișnuia să bea, cel puțin așa spunea bunicul. Aveau o cabană la marginea satului. Uneori, în preajma lui se simțea miros de urină, deși spunea că-și spălase hainele. „Nu îndeajuns“, îi răspundeam eu, pufnind cu obrăznicie.

Am pornit în aventura imaginației și am pierdut imediat noțiunea timpului.

— Ce ai zice dacă ai putea să vezi doar cu sunet, nu și cu lumină? m-a provocat el, strivind un țânțar inexistent, scoțând bărbia la înaintare și lăsând în jos colțurile gurii, ca un profesor nebun.

Am izbucnit în râs.

— Cum, ca liliicii?

— Da! Pe orbecăite, ca un liliac!

Când mi-am dat seama că s-a făcut târziu, stăteam amândoi în fân doar în chiloți, plesnindu-ne pe rând ca să ne mai încălzim.

— Cât e ceasul? am țipat.

— Nu știu.

Am aruncat o privire la ceas. 11:30. Luam prânzul întotdeauna la 12:45. Cum reușisem să uit din nou?

Am sărit să mă îmbrac, punându-mi hainele cum se nimerea, în timp ce el mă privea de sus în jos și de jos în sus.

— Ce e?

— Ai paie în păr.

M-am dat în spate, mi-am trecut degetele prin păr, am coborât scara împiedicându-mă în șireturile pe care nu le mai legasem, am căzut în noroi și am ajuns acasă murdară din cap până-n picioare.

Am intrat pe ușa din spate, sperând să trec neobservată. Aș fi spus că fusesem în grădină. Tata, bunica și Veronica erau în bucătărie, la masa pe care fusese așternută o mușama nouă. Veronica era foarte drăguță, se dăduse cu un ruj roz și purta o rochie din bumbac, cu poalele înfoiate, care foșnea în timpul mersului. Tata părea încordat, avea buzele strânse într-o linie subțire, iar bronzul exotic i se transformase într-un cenușiu gălbejit.

Bunica își trecu o mână peste părul neîngrijit, zâmbind atât de tare, încât ridurile aproape îi înghițiră ochii strălucitori, și spuse:

— Ah, iată că a ajuns și coșarul!

Nu mi-am mutat privirea de la linoleumul maro.

— Ce ți-am spus eu, Emma? m-a apostrofat tata.

Am aruncat o privire spre el. Ar fi trebuit să tac, dar nu m-am putut abține. „Hai, vorbește, fă-i să râdă!“ mi-am spus.

— Am fost ocupată cu Billy, l-am învățat despre maimuțe, voia să știe ce le place să mănânce. I-am spus că pulpe de miel. Nu m-a crezut, dar e adevărat, nu-i așa? Mami a spus odată că a lăsat una nesupravegheată și au șterpelit-o, deci e clar că le plac pulpele de miel.

Am surprins-o pe bunica ascunzându-și zâmbetul cu palma, dar la cât de încordat era maxilarul tatei, mi-am dat seama că nu făcusem decât să înrăutățesc lucrurile.

— De-ajuns, Emma! șuieră el, cu mărul lui Adam ridicându-se și coborând în timp ce vorbea.

— Calmează-te, fiule! spuse bunica. N-a vrut să spună nimic cu asta. E doar o mică pacoste, dar nu a făcut nimic rău.

Veronica mi-a zâmbit și m-a salutat.

I-am întors spatele fără să spun o vorbă. Bunica a început să-mi culeagă paiele din păr, zicând:

— Bine că ai ajuns la timp pentru prânz. Nu știi însă de ce ai atâtea haine pe tine, zău! Mai bine le-ai da jos și te-ai spăla bine pe față și pe mâini, rățușcă!

Mi-am imaginat ce priviri aveau când am ieșit din cameră. Până acum, niciun semn de fratele Veronicăi. Am răsuflat ușurată, dar chiar atunci bunicul a intrat de pe verandă și l-am văzut pe domnul Oliver în spatele lui.

După prânz, tata voia să-i lase pe bunici la cabinetul medical, după care să le ia pe Fleur și pe Veronica la o plimbare cu mașina. Bunicul avea palpitații și asta era singura ocazie când bunica îl putea duce. Medicul lucra toată săptămâna și ar fi venit să-l consulte pe bunicul, însă bunica zisese că aerul proaspăt le va prinde bine. Eu eram pedepsită să rămân în camera mea pentru că întârziisem și pentru că fusesem nepoliticoasă cu Veronica. Nu știu de ce fusesem nepoliticoasă. Aș fi vrut să-mi cer iertare, dar cuvintele pur și simplu nu voiau să-mi iasă din gură. Îmi făcusem singură probleme încercând să lovesc pe altcineva, ar fi zis mami.

— Dar cine o să aibă grijă de Emma? a întrebat bunica.

— O, dar asta nu e o problemă, a intervenit domnul Oliver, făcându-mi cu ochiul.

Inima mi-a luat-o razna. Îmi venea să urlu: „Nu! Nu mă lăsați cu el!“ Dar, orice aș fi spus, mi-ar fi zis că mă prefac. M-am dus, așadar, sus, am deschis fără zgomot fereastra, întrebându-mă dacă aș putea să sar. Ei încă stăteau de vorbă pe trepte.

— Nu știu ce a pățit, spunea tata. A fost mereu un copil dificil, dar acum e și mai rău. E vina mamei sale că a lăsat-o de capul ei.

Mi-l imaginam pe tata dând din mâini, rotindu-și ochii și clătî-nând din cap cu o mină îngrijorată, zâmbindu-i fermecător Veronicăi, ca să-și sublinieze neajutorarea.

Și-atunci am auzit-o pe Veronica spunând:

— Nu fi așa de dur cu ea, îi e dor de mama ei.

Asta m-a făcut să-mi pară de două ori mai rău că-i întorsesem spatele mai devreme.

Am închis ochii strâns și m-am dus cu gândul la Malaya, la locurile în care nu ajunsese niciodată, dar pe care mi le imaginam noaptea, când mă trezeam din vreun vis.

Grădinarul ne spunea să avem mare grijă la momeala amurgului, când demonii ies la joacă în umbrele ierburilor înalte. Îi ademeneau pe copii cu dulciuri făcute din cocos și vată de zahăr și nu se arătau decât dacă se pierdea vreunul. Trebuia să ai mare grijă să nu te rătăcești, iar dacă te duceai mai departe, încercând să găsești drumul, te ispiteau cu lămâi dulci și sirop. Dacă te luai după ei, chiar și o singură dată, nu te mai vedea nimeni niciodată.

Totuși, în ciuda acestor grozăvii, mă simțeam mai în siguranță acolo decât în Worcestershire, singură în aceeași casă cu domnul Oliver.

CAPITOLUL 14

Lydia se trezi într-o cameră scăldată în lumina soarelui, cu o ceașcă de ceai rece pe noptieră. Trecuse probabil servitoarea și deschisese geamurile. Lili, parcă așa o chema. Se ridică, se întinse și căscă, simțindu-se plină de energie pentru prima dată după câteva zile bune. Urma să vorbească în curând cu Jack. Abia aștepta. Până la urmă, vorbitul nu se pune, nu-i așa?

Făcu un duș rece, alese o carte din bibliotecă și ieși pe verandă să ia micul dejun.

Pe o măsuță din lemn, lângă un bol plin cu mangustan, văzu o cană cu cafea și o farfurie cu pâine prăjită, precum și un exemplar din *Malay Mail*. Voia să se bucure de liniște până avea să se întoarcă Jack. Deși soarele nu ajunsese încă la zenit, căldura era sufocantă, iar în aer plutea miros de cărbune. În apropiere se înălțau arbori de cauciuc cu frunze lucioase, întunecate; trunchiul le era plin de inci-zii, iar mirosul ciudat, dulceag, de cauciuc te copleșea. Asta era lumea lui Jack. Inspiră adânc.

Un petic de iarbă creștea în fața unei platforme din lemn, și pe lângă cele trei laturi ale casei. În partea cea mai îndepărtată, un coridor acoperit ducea la camerele servitorilor, iar din spatele arborilor de cauciuc veneau miresmele puternice ale junglei.

Lydia puse cartea deoparte, își mai turnă o ceașcă de cafea amară, apoi începu să exploreze împrejurimile casei. Era o clădire mare și impunătoare, construită din cărămidă și lemn, cu acoperișul ocru, din țiglă și obloane maro. Dacă nu ar fi fost starea de urgență, ar fi fost chiar frumoasă. Era frumoasă.

Aici stătuse Jack când nu fusese alături de ea. Aici stătuse pe parcursul întregului an în care fuseseră împreună. Cu toate că și-o imaginase de un milion de ori, nu o văzuse niciodată, dar acum, parcă dornică să compenseze, îl văzu în umbra fiecărui copac, îl auzi în fiecare foșnet de frunze. În ciuda a tot ce-i promisese lui Alec și, deși ea fusese cea care pusese capăt relației lor, abia dacă putea recunoaște față de ea însăși cât de mult tânjise să-l revadă pe Jack.

În spatele casei, câțiva pomi fructiferi se distingeau de plantația de arbori de cauciuc, plini de banane, papaya și Jackfruit. Iar, din spatele unui copac înalt, soarele lumina zeci de papagali cu pene în culori fosforescente care-și luară zborul unul după altul.

Intră înapoi, prin ușile vitrate înalte, și se trezi într-un birou imens, cu lambriuri din lemn. Niciun covor, niciun tablou, doar o veioză din metal pe biroul lui Jack, precum și un singur fotoliu, ce părea foarte confortabil. Merse mai departe și deschise fără zgomot ușa dublă, lăcuită, ce dădea într-un alt hol, cu pereții zugrăviți în culori deschise. Văzu două uși maronii, întredeschise. Trăgând cu ochiul, își dădu seama că una ducea spre un coridor slab luminat, iar cealaltă – spre dormitorul lui Jack. Apăsă pe clanță.

Înăuntru era răcoare și întuneric. Ferestrele erau deschise larg, lăsând aerul să treacă prin plasele de șațari, dar obloanele erau trase, iar ușa de la verandă rămăsese închisă, ca să nu intre soarele. Inspiră adânc parfumul aftershave-ului lui Jack, amestecat cu cel de țigară și de sudoarea nopții. Ezită. Mai era ceva, aproape exotic.

Se uită în jur: un teanc neted de haine proaspăt spălate, podeaua ceruită. Nu așa era Jack pe care-l știa ea; sălbatic, acesta trăia doar pentru adrenalina adusă de următoarea provocare.

Se îndreptă spre baia dinspre care venea miros de săpun. Era o șansă nesperată de a trage cu ochiul în lumea ascunsă a lui Jack. Obiectele sale de toaletă erau așezate pe o etajeră din sticlă, deasupra unei chiuvete ușor pătate, cu o oglindă de bărbierit în dreapta și un dulăpior îngust în stânga. Prosopul umed pe care-l folosisese Jack rămăsese pe marginea căzii, iar dușul picura din când în când. Luă prosopul și-l adulmecă. Mirosea a fum – săpun cu gudron, își zise ea. Se spală pe mâini în chiuveta lui și își aruncă niște apă pe față. Apa era rece, dar venea cu fulgi de rugină. Se șterse pe mâini și pe față cu prosopul lui, mirosurile amestecându-se, apoi îl împături cum fusese. Se întoarse spre dulăpior. Nu ar fi trebuit să o facă, își spuse, dar ridică mâna și răsuci cheia.

Înăuntru, lângă pasta și periuța lui de dinți, erau o cutie de cremă *Pond's*, un ruj și o sticluță cu parfum.

Se cuprinse cu brațele, rămasă fără suflare, reușind cu greu să se așeze pe marginea căzii. O voce interioară îi spusese deja să nu se amăgească, cu siguranță exista și o altă femeie. Alec i-o spusese și el, chiar și Cicely pomenise ceva chiar în plină relație cu el. Dar Jack o implorase. „Părăsește-l“, îi spusese. „Vino să stai cu mine!“ El o sărutase și o rugase să nu pună capăt relației lor.

Știa că în contractul pe patru ani pe care îl semnase el pentru plantație era stipulat că nu se putea căsători și nici să locuiască împreună cu cineva, dar când îi atrăsese atenția asupra acestui aspect, Jack îi zisese că existau căi de a o face. Economisea pentru a putea renunța la contract. Voiau să ia fetele și să se întoarcă în Anglia. Până la urmă, nu fusese în stare să o facă; Alec se asigurase de asta.

Inima i-o luase la goană. Cine să fi fost femeia? Bine, exista și posibilitatea ca lucrurile acelea să fi rămas acolo dinainte ca ea să-l fi întâlnit pe Jack. Luă rujul, o marcă pe care nu o știa, și rămase pe gânduri. Roz-pal. *Flori*, scria pe spatele lui. Pe eticheta parfului erau numai litere chinezești, nu înțelese nimic. Își puse un strop pe încheietură. Să fi fost iasomie? Nu, dar, fără îndoială, era

parfumul pe care îl sesizase și nu-l recunoscuse în camera lui Jack. Inima îi tresări. Femeia fusese de curând acolo, se pare. Se uită la ceas. Era aproape douăsprezece. În niciun caz nu trebuia să o găsească acolo. Se adună, ieși pe verandă și se așeză comod pe scaunul ei din fața casei.

Cu o mână pe inimă, se strădui să-i zâmbescă lui Maz când acesta alergă spre ea și se aruncă zgomotos pe scaunul alăturat. Începu să-i povestească, arătându-i stoluri de fluturi, atât de mulți că-i era imposibil să-i numere, apoi copilul deveni atent la sunetul ascuțit al unei ciocănituri. Era rănită, dar nu avea niciun rost să se consume, până la urmă avea să plece în curând la familia ei. Când se întoarse Jack, respirația i se mai liniștise, iar fața îi redevenise calmă.

— Pari să fii mai bine, îi zise el, mormăind când se lăsă în scaun și își dădu la o parte câteva șuvițe de păr blond care-i cădeau peste ochii oboșiți.

— O nespălată. Cred că te-am înspăimântat. Să știi însă că nu așa arătam când am pornit la drum, ba chiar eram destul de drăguță.

Rânji. Acum, rochia ei bleumarin cu picățele albe era la gunoi, complet distrusă.

Jack izbucni în râs.

— Mereu ai arătat bine, dacă mă întrebi pe mine, deși trebuie să recunosc că-mi place mai mult cum îți stă cu părul lung. Tunsoare *pixie*, parcă așa îi zice?

Lydia își trecu mâinile prin pletele tunse și spuse:

— Nu chiar. Mi-e mai ușor așa.

Jack măncă rapid, de parcă îl zorea cineva, mai întâi supă de curry cu tăieței, apoi pui *satay*¹.

— Ce se aude? întrebă Maz.

— Un măcăleandru. Ia vezi dacă-l găsești!

¹ Pui marinat în lapte de cocos, la grătar (n. tr.).

Când Maz plecă după pasăre, ea putu să-i povestească totul, cu un nod în gât când vorbi despre fete.

— Dar ești sigură că sunt în Ipoh? o întrebă el.

— În adăpost, așa mi-a zis George. Putem să rămânem câteva zile la tine? mai spuse ea, arătând spre Maz, care alerga printre copaci, îndesându-și în buzunare cele mai frumoase pietre.

— Rămâi mai mult. Trebuie să ajung în Ipoh la sfârșitul săptămânii următoare, te pot duce cu camioneta. De fapt, birourile companiei sunt chiar lângă clădirea guvernului, așa că te pot duce până acolo. Bănuiesc că acolo e Alec, nu?

Încuviință, mulțumindu-i.

— Ai o casă foarte frumoasă, spuse apoi, arătând cu mâna în jur.

— Nu e rea. A fost a proprietarului plantației. Șeful meu n-a vrut-o, iar eu eram următorul la rând. În război, au ocupat-o japonezii. Au lăsat-o într-o stare deplorabilă.

Lydia nu suflă o vorbă despre parfumul din baie, încercând să găsească un alt subiect de discuție, dar sticluța de parfum rămase între ei, făcând-o să-și găsească doar cu greu cuvintele.

— Cum mai e situația pe aici? reuși să zică într-un târziu.

— Nu prea bună. Câțiva muncitori au fost amenințați, iar ieri l-am găsit pe unul mort, ucis cu un *parang*¹. Chinezii nu irosesc gloanțele pe ai lor. Ridică o sprânceană, apoi continuă: Le păstrează pentru noi. Iar azi-noapte au dat foc unui camion.

— A murit cineva?

Jack oftă încet și zise:

— Nu, dar ziua de ieri a fost îngrozitoare. Probabil de-asta păream așa de terminat când ai ajuns.

Lydia ridică din umeri.

— Nu contează.

¹ „Macetă“, în lb. malaeză, în original (n. tr.).

— De obicei, după prânz trag un pui de somn, e cea mai bună cale să scapi de căldura amiezii.

Se ridică, se întinse, își relaxă mușchii brațelor, apoi veni în spatele scaunului ei. Începu să-i maseze umerii. Era transpirată și încercă să-și reprime sentimentele, dar nu se putu abține să-și arcuiască spatele. Cu o mână îi mângâie gâtul, iar cealaltă îi alunecă spre linia sânilor. Lydia îi atinse firele blonde, cărlionțate, de pe încheietura mâinii. O încheietură puternică, lată. I-o întoarse și văzu că era albă, în ciuda bronzului său. Ce mai conta?

— Dumnezeule, Lyd, ai umerii ca piatra!

Veni în fața ei și se aplecă să o privească. O trecu un fior. Deschise gura și se lăsă pe spate. O apucase de bărbie, așa că nu avea încotro, trebuia să-i înfrunte privirea, apoi îi acoperi gura cu palma lui.

— Haide, îi spuse, îndepărtându-se, știu de ce ai nevoie!

— Dar copilul? zise când Maz se ivi lângă ea.

Maz se strâmbă.

— N-am văzut pasărea!

Jack îl ciupi de bărbie, spunând:

— Data viitoare. Acum, tinere, la somn cu tine!

Lydia îl conduse pe Maz în camera lui și, după ce-l pregăti, închise ușa.

Înainte să ajungă în dormitorul lui Jack, acesta deschise ușa unei încăperi cu obloanele trase și-i spuse:

— Trebuia să-ți fi zis de aseară, în cazul în care suntem atacați, iei băiatul și vă închideți aici. Găsiți apă și conserve în bufet.

Se uită la pereții acoperiți cu saci de nisip și întrebă:

— Dar de unde voi ști?

— Vei ști. Dacă e întuneric, santinelele vor da alarma bătând în cutii goale din metal. Toate luminile se vor stinge și nu trebuie să scoți un cuvânt.

— Dumnezeule!

— Nu-ți face griji, nu vei sta mult aici. Știi să folosești un pistol?

Negă din cap și începu să fredoneze o melodie pe care o tot auzise. Alec se enerva când o auzea, dar cu cât era mai neliniștită, cu atât nu se putea abține.

— Ce cântec e ăsta? Întrebă Jack. Îl știu...

— „Stranger in Paradise.“¹

Jack râse.

— Nu toți suntem așa? Apropo, telefonul e pe perete, în hol. E posibil să primim un apel cât ești aici.

— Aș suna la birouri, în Ipoh, să vorbesc cu Alec, dar George mi-a zis că liniile au fost tăiate.

— Are dreptate. Poliția locală ne testează zilnic linia, ca să se asigure că nu ne-a fost tăiată. E un cod special, deci mai bine nu răspunzi, vor suna oricum din nou. Și niciodată să nu deschizi ușa după ce se întunecă.

Se gândi la poveștile pe care le auzise despre farsele jucate de spiritele Penunggu, care sunau la ușă în toiul nopții. Rânji și spuse:

— Ce altceva ar trebui să mai știu?

— Nimic, doar să ai grijă la miriapodele uriașe, la scorpionii veninoși și la viperele mortale!

Jack hohoti și o prinse de talie, o lipi de perete și-i spuse:

— Aici sau în pat?

O cuprinse un val de vinovăție. Se opri și se gândi la Alec, ținându-și răsufarea, dar pasiunea momentului învinse. Înlătură vina din minte și, cu un zâmbet larg, se eliberă de toate. Picioarele-i zvâcniră când ajunse în dormitorul răcoros, unde își desfăcu repede nasturii rochiei, aruncând-o pe podea. Jack era deja sub cearșaful subțire din bumbac, iar ventilatorul îi răvășea părul blond. Cu ochii închiși și mâinile sub cap, îi zâmbea în felul acela care voia să spună „vino și ia-mă“. Se strecură lângă el, simțindu-i mirosul de mosc al

¹ Melodie foarte cunoscută din musicalul *Kismet*, scrisă de Robert Wright și George Forrest (n. tr.).

pielii. Se înfioră și puse o mână pe pieptul lui. Îi simți bătăile inimii, se uită la el, iar ochii lui albaștri îi întoarseră privirea. Un val de dorință o cuprinse.

— Îți place așa? o întrebă el, plimbându-și mâinile mari în sus, pe interiorul coapselor ei.

Îi simțea pielea aspră și căldura în tot corpul. Dumnezeu, ce era în capul ei? Nu putea face asta, doar îi promisese lui Alec. Dar avea atâta nevoie de atingerea lui Jack, atâta nevoie de *el*. Știa că nu trebuie s-o facă, dar nu se putea abține. Parcă îi intrase în sânge, iar acum îl dorea atât de mult, că-i dădură lacrimile. Își mușcă buza.

Confuz, Jack începu să-și frece bărbia, spunându-i:

— Nu plânge! Hei, Lyddy, doar știi că te iubesc.

Îi șterse lacrimile sărate, își linse degetele, apoi începu să le plimbe pe pielea moale a gâtului ei.

— Când e vorba de sex, doar femeia contează, zise el rânjind. Nu mulți bărbați știu însă asta.

Lydia izbucni în râs.

În după-amiaza sufocantă, îi exploră pielea din spatele genunchilor și locul de după urechi, îi mângâie buclele umede de la ceafă. Îi sărută genele.

Privea peste umărul lui, urmărind peticele de lumină târzie de pe pereți, de pe ușă, chiar și de pe hainele lor aruncate pe jos. Cu Alec, avea nevoie de trei pahare ca să se poată preface. Cu Jack, era cu totul diferit. Trase aer în piept și se lăsă pradă senzațiilor, simțindu-i mirosul animalic și, deși nu o spuse cu voce tare, conștientă de faptul că pericolul făcea lucrurile și mai pasionale.

— Fir-ar, Lydia, ești atât de sexy! zise el și se îmbrățișară, cu trupurile arzând de dorință.

După partida de amor, Lydia îl privi bărbierindu-se, în timp ce-și scărpină pișcăturile de pe picioare. Camera se umplu de mirosul de gudron când lama de bărbierit începu să-i alunece pe piele.

O pufni râsul când văzu cum se strâmba – mai întâi, își împingea nasul spre dreapta, apoi spre stânga.

— Ce e așa de amuzant?

— Tu.

— Ar trebui să te vezi pe tine când te dai cu ruj.

Cu o mână în șold, începu să se maimuțărească în oglindă, făcând un „O“ cu buzele și prefăcându-se că se dă cu ruj, apoi o ciupi de obraz, acoperind-o cu sărutări pe gât.

— Dumnezeuule, Lyd, ce dor mi-a fost de tine!

— Serious?

— Ce întrebare e asta?

Întoarsă în pat, își trase cearșaful până sub bărbie. Oare chiar îi fusese dor de ea? Își aminti de sticluța de parfum și simți durerea despărțirii.

Când Jack plecă la muncă, Lydia rămase să doarmă în continuare în dormitorul lui, trezindu-se doar când o briză suflă printre copaci, trimițând un val de aer proaspăt în cameră. Făcu duș, își uscă părul cu un prosop, apoi ieși cu Maz în lumina verzuie a serii. Se plimbară la umbra celor mai apropiați arbori de cauciuc, care își ridicau ramurile mătăsoase spre lumină. Maz deveni atent mult înainte ca ea să audă pașii grăbiți strivind frunze și crengi. Era suficient pentru a-și reaminti că pericolul era mereu prezent.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea atunci. Măcar pe terasă.

Văzduhul era plin de insecte zgomotoase. Deodată, apăru și Jack, cu hainele prăfuite și cu cizme speciale pentru mersul prin junglă. Fața i se luminează când îi văzu și porniră spre casă împreună. După câțiva pași, Jack se opri, se aplecă și cuprinse ceva în palmă. Când o deschise, îi arătă lui Maz un fluture delicat, colorat în roșu și verde, cu aripile întinse.

— De ce nu zboară? întrebă copilul, cu ochii strălucind de încântare.

— Mă tem că e mort, spuse Jack, dând din umeri. Hai, altfel o să fim mâncați de vii de insectele astea!

Lumina se stinge repede; peste tot în jur, maimuțele începuseră să țipe. Ajunseră chiar la timp să vadă apusul portocaliu.

— Uite, Maz, spuse Jack, repede, înainte să nu se mai vadă nimic!

Maz chicoti când Jack îi arată un cuib mare, făcut din crenguțe împletite larg, frunze uscate și mușchi.

— E un cuib de măcăleandru, dar păsările au zburat.

Lydia se uita la cer.

— Apusurile sunt atât de frumoase aici, dar durează atât de puțin, spuse ea.

Jack îi puse un braț în jurul umerilor, strângând-o ușor, apoi, extenuat, se sprijini de balustradă, cu umerii căzuți.

Se auzi sunetul unei uși deschise în spatele lor. Era Lili, care veni la ei și se aplecă să-i spună ceva în chineză lui Jack, cu o figură impenetrabilă, apoi rămase pregătită, așteptând. Jack se îndepărtă puțin de Lydia și-i răspunse tot în chineză. În ochii fetei se văzu surpriza, apoi Lili dispăru, părând furioasă. Era ceva profund neliștitor în expresia ei, așa că Lydia porni spre Jack, încruntându-se ușor când nu primi nicio explicație.

— Nu zâmbește niciodată, zise ea apoi, reluându-și locul.

Jack se așeză în fața ei, cu picioarele bronzate desfăcute.

— Așa e. Cel puțin, nu acum. Bănuiesc că ai dreptate, zise el, privind-o cu ochi inexpresivi.

Se lăsă o tăcere prea lungă.

Lydia se uită la ceas.

— Maz ar trebui să fie în pat acum, mă duc să-l pregătesc.

Jack păru ușurat.

În dormitor, paturile lor erau înconjurate de pietricele așezate în linie.

— Sunt cincizeci și șapte, spuse Maz. Pentru protecție, adăugă el.

Tânjea să-și poată mângâia fetele, dar îl îmbrățișă pe el, în schimb. Băiatul o luă de mână și i-o acoperi cu sărutări.

Când reveni pe verandă, o briza iscată de nicăieri o surprinse cu mirosul de flori de pomelo.

— Vorbește-mi despre munca ta, îi zise ea, trăgându-și un scaun mai aproape de Jack. Cum e plantația, ce faci cât e ziua de lungă?

— Fir-ar, păi ce pot să-ți spun cu siguranță este că nu e deloc cum m-am așteptat. Dar plonjările în râuri și croitul drumului prin iarba *lallang* înaltă până la umeri mă țin în formă, nu am ce spune.

Lydia închise ochii.

— În ceea ce privește obținerea cauciucului, e o întreagă artă, să știi. Tăietura trebuie să fie într-un anume fel, altfel arborele sângerează și moare. Oftă. Și nu pot să-ți spun ce groaznic e să vezi zeci de copaci arzând. Le dau foc, iar noi nu putem face nimic.

Fu întrerupt de motorul unei motociclete, care opri în fața casei, apoi cineva îi strigă numele.

Jack se ridică, se întinse, apoi, dezmoțindu-și brațele, porni spre biroul său, aflat în partea cealaltă a casei, ocolind veranda. Era aproape întuneric, acel moment liniștit de la tropice când toate zgomotele zilei amuțesc, iar lumea așteaptă să înceapă sunetele nopții. Alungă țânțarii cu palma, simțindu-se nelalocul ei. Era atât de departe de lumea reală! De adevărata Lydia. Clipele se scurgeau. Auzi fâlfâit de aripi și țipătul unui animal necunoscut, sărind de pe scaun când un liliac zbură chiar pe deasupra capului ei.

Îl auzi pe Jack exclamând: „Isuse!“, apoi vocea îi deveni doar un murmur. Rămase ascultându-i tonul din ce în ce mai scăzut.

CAPITOLUL 15

M-am întins pe pat, încercând să citesc și sperând ca domnul Oliver să ațipească și să nu se miște până nu se întorc ceilalți. Citisem *Heidi* și *Black Beauty*, iar acum venise timpul pentru *Insula comorilor*, una dintre puținele cărți ce se găseau în casă. Fusesem șocată când bunica îmi spusese că le dăduseră la o colectă de cărți în timpul războiului. Era nevoie de hârtie pentru cartelele de rații. Tata promisese că ne va comanda benzi desenate, dar când îi spusese că voiam *Eagle*, nu zisese decât că e pentru băieți, așa încât promisem *Girl*.

Plictisitor.

Totuși, se întâmplase și ceva palpitant. Într-o vineri, pe măsuța din hol, un plic cu timbru de Malaya îl aștepta pe tata. Probabil că mami ajunsese acasă și îmi citise scrisoarea, mă gândisem, dorindu-mi să-mi fi scris și mie. El nu era acasă, așa că mă învărtisem toată ziua în jurul plicului, ridicându-l, sărutându-l, convinsă că era de la mami, care voia să ne spună când vine. Plicul era tipărit, așa că nu-mi puteam da seama de la cine era, dar cine altcineva i-ar fi scris tatei? Tare mult aș fi vrut să aflu, dar, cum dădusem din nou de bucluc, nu era un moment bun să-l întreb.

În lumina slabă a verii englezești, tânjeam să mă joc sub soarele fierbinte al Malayei până seara, când se unea cu oceanul. Îmi era

atât de dor de mami, mă entuziasmam numai când mă gândeam la toate locurile unde am putea merge împreună – la hambar, pe alea îngustă din spatele bisericii, unde stăteau toate pisicile. Pe drumul lung care ocolea satul.

Am încercat să nu mă gândesc la domnul Oliver, numărând în schimb trandafirii în culori șterse de pe covor și dungile înghesuite de pe tapet. Bucăți rătăcite din ambele decorau căsuța de păpuși pe care o construiserăm pentru Fleur. Bunica făcuse chiar și niște flori artificiale și un copăcel, pentru partea din față a căsuței. Parcă trecuseră secole de atunci.

M-am uitat la câmpul de peste drum, pe care pășteau acum vaci bălțate, și la linia lungă de copaci întunecați din spatele lui. Mi-a trecut prin cap să fug până acolo în timp ce soarele lumina grădina, iar acoperișurile caselor din sat deveneau argintii. Puteam să trag cu ochiul de acolo și să mă ascund până când vedeam mașina întorcându-se.

Dar, cu toate că era vară, soarele a dispărut repede, iar ziua s-a făcut gri și ploioasă. Îmi era foame. Abia dacă mâncasem la prânz, aș fi dat orice pentru o felie de pâine cu gem. Aveam prăjituri, bomboane, bunica făcuse și un tort Dundee, dar nu îndrăzneau să cobor scările nici în vârful picioarelor. Dacă domnul Oliver adormise, nu voiam să risc să-l trezesc. M-am dus din nou la fereastră, sperând să văd mașina întorcându-se mai devreme, dar n-am zărit decât camioneta cu pește și cartofi prăjiți cu *Meals on Wheels*¹ inscripționat pe o parte.

Mi-am scos caietul de schițe, m-am așezat cu picioarele încrucișate pe podea și m-am concentrat asupra ultimei mele povești. Era vorba despre o crimă ce se petrecea în Spania, la o mănăstire din secolul al XVII-lea. Abia așteptam să i-o arăt lui mami. Starețul mănăstirii murise într-o criptă superbă, după ce înghițise otravă. Toată lumea știa ce făcuse, pentru că lăsase o scrisoare de adio, în

¹ „Mese pe roți“, denumirea unor programe de asistență socială din diverse țări (Marea Britanie, Statele Unite etc.), care livrează mâncare la domiciliu persoanelor defavorizate (n. tr.).

care spunea că-și lua viața deoarece nu mai putea trăi cu vina. Cu toate că încă nu hotărâsem despre ce era vorba, știam totuși că avea să fie ceva dramatic. Sinuciderea era un păcat capital, de aceea călugărul tânăr care găsisse scrisoarea de adio decisese să o distrugă, ca să-și protejeze mai-marele.

Încercam să-mi dau seama cum avea să scape, când mirosul de pește și cartofi prăjiți care se împrăștia prin geamul ridicat al camionetei m-a luat pe sus. M-am ridicat să arunc o privire și l-am văzut pe bucătar în halatul lui alb și cu o bonetă înaltă pe cap. Mi-a lăsat gura apă. Doar din întâmplare am aruncat o privire în spate și am descoperit că domnul Oliver stătea în tocul ușii. Nu-l auzisem urcând scările, dar, cu respirația tăiată, am alergat spre pat, mi-am lipit fundul de perete și am luat o pernă în brațe. S-a apropiat de mine. Fața-i era netedă, zâmbitoare. Mi s-a întors stomacul pe dos și am simțit că trebuie să merg la baie.

— Bună! a spus, închizând ușa după el.

Aș fi vrut să fug cât încă aveam ocazia, dar corpul meu nu voia să mă asculte. Nu știu de ce, dar pur și simplu nu mă puteam mișca.

Ridicând din sprânceana stângă, m-a privit într-un fel ciudat. Când s-a așezat pe patul meu, am băgat de seamă picățelele albe de pe reverele hainei. M-a prins de bărbie, trăgându-mă încet puțin mai spre el.

— Vă rog, plecați.

— Dar abia așteptam să te văd, a răspuns el, începând să mă mângâie pe frunte. Ți-a plăcut asta, nu-i așa?

M-am smucit la o parte.

— Ei, hai, doar nu are de ce să-ți fie teamă, nu-i așa?

A mijit ochii și mi-a dat drumul la bărbie.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că o să plece, dar chiar atunci m-a prins de mâini.

— Draga mea, o să fie mult mai ușor dacă stai liniștită, a zis, apăsându-mi umerii să mă facă să mă așez.

Voiam să țip, dar din gât nu mi-a ieșit decât un scâncet. M-am luptat cu el, încercând să mă rostogolesc pe partea cealaltă a patului, dar m-a ținut strâns cu o mână, iar cu cealaltă mi-a smuls perna pe care o țineam în poală.

— Lasă-mă să plec, te rog, promit că n-o să spun nimic! l-am implorat.

— Nu fi prostuță, desigur că n-o să spui nimic!

Mi-a ridicat puțin fusta, apoi mi-a pus mâna ceva mai sus de genunchi, pe interiorul coapsei. Îmi era atât de frică, încât am crezut că fac pe mine, așa cum simțisem și mai devreme. Doar că acum senzația era mult mai puternică. Am încercat iar să-l împing.

Deși aveam ochii plini de lacrimi, a dat din cap și a zâmbit.

Tânjeam după mami. O vedeam dureros de clar în mintea mea. „Mami. Mami. Mami. Unde ești?“ Pulsul îmi bubuia în urechi. În mintea mea, ieșeam în fugă pe ușă și mă duceam la ea. Știam că unii oameni pot să-și facă spiritul să le părăsească trupul și că, dacă te concentrezi suficient, reușești să o faci. Am încercat, dar degeaba.

M-am uitat la tapet și m-am apucat să număr florile de pe el, dar nu mă puteam gândi decât la mami. În timp ce mă atingea, capul a început să-mi vuiască, iar pieptul să mă doară atât de tare, că nu mai puteam să respir. Era puternic, dar poate dacă așteptam până nu mai era atent și slăbea strânsoarea... Poate atunci. Pe sub ușă intră un curent rece. Era singura cale. În clipa aceea nu-mi mai păsa de nicio pedeapsă. Pe noptiera mea, acolo trebuiau să fie. Ieri ne jucaserăm cu ele. M-am întors spre marginea patului.

— A, deci îți place până la urmă, zise el, crezând că mișcarea mea spre el era un semn de supunere.

Și-a strecurat degetele sub elasticul chiloților mei.

Un val de greutate mi-a urcat în gât, dar m-am silit să aștept.

A închis ochii și a început să gâfâie. Și-a luat de pe mine mâna stângă, cea cu care mă ținuse până atunci, și și-a șters fruntea cu dosul palmei. „Acum e momentul“, mi-am spus. „Fă-o acum!“

Mi-am strecurat cu mare atenție o mână, să nu cumva să mă dau de gol, am deschis sertarul, am dibuit săgeata și, cu toată puterea pe care o aveam, i-am înfipt-o în gât.

Mâna pe care-o avea pe chiloții mei nu se mai mișca. A deschis, în schimb, ochii și s-a făcut stacojiu. Pentru o clipă, am crezut că ochii o să-i iasă din orbite.

Apoi, și-a smucit capul într-o parte. A luat mâna de pe mine și și-a dus-o la gât. Săgeata era încă înfiptă în el. Și-a privit degetele pline de sânge, umflându-și obrații și începând să tușească și să bolborosească. A încercat să spună ceva, scuișcând cuvintele printre dinți:

— Cățea... mică... ce... ești!

Apoi a lovit.

Nu-mi era teamă de sânge și am evitat lovitura. A încercat din nou, dar am sărit din pat, am coborât scările și am luat-o la fugă.

Am trecut pe lângă fermele abandonate unde băieții obișnuiau să se joace de-a războiul și de-a pirații; erau însă prea înspăimântătoare când se lăsa întunericul. Am lăsat în urmă pădurile unde complotau Robin Hood și Lady Marian. Prea înfiorătoare. Am continuat să fug, iar când am simțit înțepături, făcându-mă să mă îndoi de spate, m-am ținut de mijloc, respirând înăbușit. Când am ajuns în cele din urmă la hambar, aproape se întunecase.

Am urcat scara și m-am așezat pe scânduri, punându-mi capul între genunchi. După ce mi-a trecut greața, m-am ascuns în fân, trăgându-l peste mine din toate părțile, ca să țin departe lumea din afară. Nici măcar nu-mi mai păsa de șobolani. Încercam să-mi imaginez ce se întâmpla acasă. Cât de șocată trebuia să fie Veronica. Sângele. Furia tatălui meu. Domnul Oliver avea să mintă, să le spună că nu făcuse nimic, că-l atacasem fără motiv. Chiar dacă le-aș fi spus adevărul, tot nu m-ar fi crezut, nu pe mine. Eu eram cea cu temperament vulcanic. Dar dacă murise? Dacă-l omorâsem? Gândul mi-a dat fiori.

Dimineață o să vină Billy, m-am gândit, o să mă ajute el să fug. De fapt, mai întâi să mă ascund și apoi să fug. M-aș duce la Liverpool, iar de acolo mai departe, să o găsesc pe mami. Mă bucuram că vederea sângelui nu mă făcuse să leșin, deși mami așa ar fi făcut.

Of, mami.

Când singurătatea m-a copleșit, m-am simțit ca și cum aș fi coborât într-o groapă adâncă din care nu aveam să mai ies vreodată și am plâns după mami cum nu o mai făcusem niciodată până atunci.

CAPITOLUL 16

Nu se puteau citi prea multe pe fața lui Jack. Rămăsese cu mâinile în șolduri și se muta de pe un picior pe altul, încălțat în papuci de casă.

Lydia se ridică.

— Vești proaste, nu-i așa?

— Nu dintre cele mai bune. Era un mesager din partea poliției. Se pare că birourile guvernamentale din Ipoh vor fi atacate, așa că angajații și documentele trebuie mutate în adăpost. O să fie îngheșuală mare, dar nu au cum să ignore amenințarea.

— Fetele mele vor fi în siguranță?

Jack încuviință din cap.

— Sigur că da. Dar întâlnirea mea s-a anulat, șeful meu nu vrea să fim în zonă până nu se liniștesc lucrurile.

Lydia se schimbă la față.

— Nu, nu asta voiam să zic, Lyddy, asta nu înseamnă că nu te mai duc. Nu e absolut nicio problemă, atâta că o să mergem direct la adăpost, și nu la birourile din oraș. În plus, va trebui să mergem chiar mai repede decât credeam. Măine, mai precis.

Părea deznădăjduit, dar ea nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Nu voia să-l rănească, iar situația asta îi rupea inima, dar chiar foarte

curând avea să fie cu fetele ei. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet. Mâine. Deschise pandantivul și zăbovi cu privirea asupra chipurilor lor. Îi era atât de dor de ele... Se întoarse spre Jack, cu lacrimi în ochi.

— Mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult! Îmi pare rău că ți-am fost povară...

— Niciodată, spuse el.

Îi luă mâna pe care o întinsese spre ea și îi sărută degetele, cercetându-i fața. Simți un val de dorință, dar privi repede în jos, dându-i drumul la mână.

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa? întrebă Jack, trăgându-și un scaun din ratan și prăbușindu-se în el.

— Îmi pare rău. Știi că trebuie să mai dau o șansă relației mele cu Alec, de dragul fetelor. Își mușcă buza, continuând: Dar poate într-o bună zi...

— Într-o bună zi poate nu voi mai fi aici.

— Of, Jack!

Se duse lângă el, iar bărbatul își lipi capul de pieptul ei. Lydia îl strânse în brațe, sărutându-l apoi pe gât și mușcându-l de ureche.

Jack nu schiță niciun gest.

Își trecu apoi degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Da, păi, adăpostul era oricum destul de gol, spuse el, cam prea cu avânt. Deci clar e loc pentru cei care vin acum. Toată lumea e deja acolo, iar în seara asta dau o petrecere de bun venit.

— Iar noi mai avem seara asta, zise Lydia, îngenunchind în fața lui, punându-i o mână pe ventre și privindu-l drept în ochi.

Văzu acolo, îngropată adânc, o rană profundă, prea departe pentru a o putea alina. Nu i se datora numai ei, era sigură de asta. Încercă să ajungă la el.

— Mai bine nu, zise el, dându-i mâna la o parte, va trebui să ne trezim foarte devreme.

Cum s-au schimbat toate, își spuse ea, întristându-se când își reaminti cum se simțise la prima lor întâlnire.

În mod ironic, se întâmplase tot la o petrecere, ca și în cazul lui Alec. Intrase, zâmbindu-i unei cunoștințe, apoi îi surprinsese privirea. Ea arăta minunat în rochia chinezească superbă cu flori portocalii și aurii și o despicătură lungă pe picior, fundalul negru contrastând minunat cu tenul ei palid. Băuse prea mult gin și roșise când venise lângă ea, împreună cu Cicely.

— Ai grijă de el, draga mea, îi spusese aceasta, eu mă duc să stau de vorbă cu lumea.

Le făcuse cu ochiul, apoi dispăruse.

Alec era și el acolo, într-un grup de bărbați care fumau și beau, cu spatele la ea. În altă încăpere, ea și Jack dansaseră tot restul nopții, fără să le pese de urmări. Pe când îl aștepta în hol pe Alec, la sfârșitul petrecerii, Jack se ivise lângă ea, îi dăduse o șuviță de păr după ureche, mușcându-i lobul acesteia și strecurându-și palma fierbinte prin despicătura fustei.

Din acel moment, amestecul amețitor al mirosului corpului lui transpirat și al parfumului ei *Shalimar* îi readuse memoria la viață. El îi șoptise ceva, iar respirația lui caldă o înfiorase. Pielea pieptului i se acoperise de pete roșii. Băuse peste măsură. Fumase mult. Dorința. Adăugând riscul aferent, era prinsă în plasă.

— Unde? Când? o întrebă el.

— În parc, îi răspunse ea, zărindu-l pe Alec cu coada ochiului. La ceainărie, la nouă jumătate.

— O fată matinală, carevasăzică?

— Nu chiar, dar așa e când ai doi copii pe care trebuie să-i duci la școală.

Scutură din cap ca să alunge amintirea. Lucrurile se schimbaseră mult. Pe atunci ar fi fost de neînchipuit să stea atât de aproape unul de altul fără să se atingă.

Acum, când începu să tune, Jack se duse la culcare în dormitorul lui, în timp ce Lydia se băgă lângă Maz, în camera de oaspeți.

— Îmi spui o poveste? o întrebă copilul, ghemuindu-se sub cearșaf.
Te rog!

— O știi pe cea despre crocodilul care a înghițit un ceas?

Băiatul făcu ochii mari.

— A murit? întrebă el.

— Nu, dar l-a speriat teribil pe căpitanul Hook.

— Cine-i ăla?

— Un pirat.

Maz șuieră, încântat.

După ce-i spuse povestea lui Peter Pan, Lydia simți că atmosfera încărcată o apasă și pe ea, nereușind să se elibereze de această senzație. Noaptea în junglă răsuna de țârâitul cicadelor dincolo de ferestre și de urletul câinilor sălbatici în depărtare. Sunetele se distorsionară, amestecându-se unele cu altele până se transformară în tunetul unei rachete de noapte. Complet trează de-acum, ascultă un fâlfâit de aripi, zumzetul generatorului și țipătul sumbru al păsărilor-fantomă, cum le spunea Emma.

Murea de dorul fetelor. Ce bine că trebuia să plece, iar în ceea ce privește noaptea pe care o petrecuse cu Jack, se strădui să nu se mai simtă vinovată. Până la urmă, se întâmplase o singură dată.

A doua zi dimineață, porniră înainte să se lumineze de ziuă. Călătoreau cu mașina blindată. Jack îl luase pe Maz direct din pat, fără ca acesta să deschidă ochii, așezându-l cu blândețe pe bancheta din spate, cu capul în poala Lydiei. Pe locul din față stătea un polițist malaez. Maz dormise profund, dar ea nu reușise să închidă un ochi. Pe drumul prin plantație, copacii înalți ieșeau la iveală în lumina difuză a dimineții, iar, când trecură pe lângă clădirea joasă a muncitorilor, își dădu seama cât era de sumbră. Nimeni nu scoase o vorbă.

Își dădu jos pantofii, sperând să se mai relaxeze, dar prezența lui Jack atât de aproape și mirosul lui de mosc amestecat cu gudron îi accentuau tensiunea.

— Rezistă, Lyd, îi zise el atunci, întorcându-se spre ea în timp ce conducea de-a lungul plantației. Încearcă să dormi dacă poți, deocamdată drumul încă e bun.

Și-ar fi dorit să revină la familiaritatea lor dinainte, dar între ei intervenise deja distanța, iar cu polițistul de față, limba îi era parcă legată. Oricum, ce-ar mai fi fost de spus? Închise ochii; în spatele pleoapelor, se jucau fetele ei. Întinse brațele după ele, adulmecând mirosul de talc al pielii lor și pe cel de măr al părului. Fleur o ținea de mână, iar Emma se învârtea și o trăgea după ea, încordată de nerăbdare. „Hai, mami, grăbește-te!”

Ritmul monoton al mașinii o făcu să adoarmă adânc, trezindu-se doar când mașina încetini la semnele făcute cu lanterna de o patrulă de poliție și la ivirea zorilor, în cântecele păsărilor din junglă.

După vreo două ore, când lumina zilei dezvălui un cer trandafiriu pe care alergau norii rotofei ai dimineții, mașina se opri brusc, întrerupându-i visul. Simți transpirația pe ceafă și deschise ochii. Fuseseră trași pe dreapta, iar acum Jack era afară, gesticulând spre un polițist malaez. Schimbul de replici pe un ton ridicat o făcu să devină atentă. Pentru o clipă, Jack lăsă capul în jos, apoi cei doi bărbați porniră spre mașină.

Un fior rece îi trecu pe șira spinării.

— Jack?

Bărbatul își dresе vocea, apoi o privi drept în față. Ochii lui albaștri aveau acum culoarea apelor tulburi, iar fața – o expresie ciudată, crudă.

— Jack? zise ea din nou.

În jurul lor, pădurea era tăcută. Liniștea era doar de suprafață, căci din spatele adăpostului venea spre ei zumzetul junglei. Ieși din mașină, rămânând desculță pe asfalt. Mirosul de ars o făcu să-și

acopere nasul cu mâna, în timp ce încerca să-și dea seama de unde vine – undeva în dreapta ei, zări înălțându-se fumul gros, gri spre cerul limpede al dimineții.

O luă la fugă, cu Jack după ea și polițistul în spatele lor.

— Doamnă, strigă acesta, nu puteți merge acolo, e prea periculos! Nu mai e nimic acolo...

Bărbatul o ajunsese din urmă și o prinse de braț. Respirația îi mirosea a pește sărat.

Se smuci și se eliberă, nedându-și seama că Maz venea după ea cu pași abia auziți.

Jack îl luă de mână și se aplecă spre el.

— Stai cu bărbatul acesta. Rămâi aici.

— Vă întoarceți? întrebă Maz.

— Ne vom întoarce.

Lydia o luă la fugă.

— Cum de nu ai văzut fumul? strigă ea.

— L-am văzut, dar nu aveam de unde să știu de la ce e.

Alergară prin tunelurile de verdeață, împiedicându-se de rădăcini serpuitoare și izbindu-se de crengile prea joase. Când drumul se înfunda, făceau cale întoarsă prin fumul care plutea sub bolta copacilor și o luau de la capăt, până găsiră aleea și indicatorul spre Adăpostul Guvernamental. Alergară pe alee spre o clădire imensă în stil colonial, acoperită de funingine, cu acoperișul prăbușit. Fumul încă se ridica dintre căpriorii negri, iar dinăuntru îi izbea mirosul greu de ars. Intrarea era păzită de un polițist.

Cu picioarele în cenușă, Lydia încremeni. Privirea i se încețoșă, iar dinții începură să-i clănțane de parcă ar fi fost în plină iarnă englezească.

— Pentru Dumnezeu, Jack, întrebă-l dacă fetele mele au scăpat!

Polițistul o auzise deja și-i răspunse direct:

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu a fost găsit niciun supraviețuitor.

Lydia se uită din nou la rămășițele clădirii. Avea senzația că e la mare depărtare, ca și cum ar fi fost undeva în afara corpului ei, privind de sus. Clipi repede, îngenunche și luă o mână de cenușă. Jack se așează lângă ea și încercă să-i ștergă fața.

— Lasă-mă. Lasă-mă dracului!

Stomacul i se întoarse pe dos. Îl auzi pe Maz suspinând undeva în spate și se întoarse spre el, confuză. Jack încercă să o consoleze. Își reveni și, fără să stea pe gânduri, îl împinse la o parte, trecu pe lângă polițistul uluit și intră în clădirea carbonizată.

Milioane de particule de praf alb dansau în raze neașteptate de lumină. Înaintând mai adânc, simți că se sufocă din cauza mirosului. Căpriorii încă fumegau, iar încăperea părea complet lipsită de aer. Rămase pe loc, privind când într-o parte, când în alta, cu sângele bubuindu-i în urechi. Se auzea un sâsâit. De unde venea? O luă la fugă. Dacă se ascuseseră în vreun bufet sau în baie? Poate erau încă acolo. Poate erau bine. Se chinui să-și facă loc prin clădire, căutându-le ascunzătoarea. Calea îi era însă blocată de rămășițe de metal și de sticlă. Trecu pe sub ele, printre ele, fără să țină cont de propria siguranță. Se oprea doar să ia câte o gură de aer, în minte doar cu vocile fetelor ei, strigând-o: „Mami! Mami!“ Nici nu-și simțea picioarele arse de jăratec.

Jack o strigă de undeva din interior. Îi trecu prin cap că poate fetele alergaseră afară și se ascuseseră în pădure, poate încă erau acolo, înspăimântate, așteptând. Se luă după o rază de lumină și se târi afară. În patru labe, strigă spre copaci, dar cu cât striga mai tare, cu atât mai multe umbre mișcătoare vedea.

— Emma, Fleur, unde sunteți? A venit mami!

Jack se năpusti afară pe altă ieșire, o găsi și încercă să o ia de acolo, spunându-i:

— Lyd, nu mai e nimic de făcut.

Încă în patru labe, ea găfâia ca un câine, încercând să-l împingă. Gâtul i se încleștă când deschise gura, fără să fie însă conștientă de

strigătul ei mut, dând din brațe aiurea, cu ochii ieșiți din orbite din cauza șocului. Copacii se încetoșară. Rămase pe loc, ca și cum ar fi prins rădăcini, auzind bătăile aripilor, pe Jack vorbind și vocea unui alt bărbat în depărtare. Cu ochii minții, văzu flăcările galbene cuprinzând adăpostul, șuierând, trosnind. Fumul gros se strecura pe sub ușa lor, urmat de flăcările încovoiate. Privirile terorizate ale fetelor ei. Le trăi agonia și mirosi carnea arsă a copiilor ei. „Mami! Mami!“ Mentea i se goli, picioarele o lăsară și se așeză pe pământ, cu picioarele încrucișate și fusta în neorânduială.

Lângă ea, ursulețul unui copil privea în sus cu ochii lui din plastic topiți de foc. Blănița îi era acoperită de funingine. Îl luă și începu să-l legene, apoi își ridică ochii umflați dincolo de acoperiș, spre strălucirea neașteptată a cerului limpede malaez. Ultimul lucru pe care îl văzu fu pământul gonind când se aplecă, apoi alunecă înapoi, spre cer.

CAPITOLUL 17

Mi-l imaginam pe domnul Oliver mort, întins pe podeaua dormitorului, și nu-mi doream decât să vină odată Billy. M-am făcut mică într-un colț, apoi am încercat să mă liniștesc gândindu-mă la el. De obicei, apărea și dispărea rapid, urmare a dorinței sale de a deveni magician. Își confecționa singur, încetul cu încetul, recuzita de care avea nevoie, deja avea o pălărie înaltă și un pachet de cărți de joc. Îi promisesem să-l ajut să-și facă o pelerină neagră cu stele argintii și căptușeală purpurie. Mami mă învățase să folosesc acul și ața, nu putea să fie așa de greu.

Îi înțelegeam ambiția. Eu îl puneam să-mi asculte poveștile, iar, în schimb, el își exersa trucurile de magie pe mine. Am suspinat, gândindu-mă că era nevoie de mult mai mult decât de o magie ca să ies din asta.

Se întunecase, iar mirosul umed, mucegăit al hambarului umpluse aerul. Am închis ochii și am încercat să-mi imaginez hambarul plin de frunze și de ferigi lucioase, cu păsări de un albastru strălucitor zburând în jur. Dar nu reușeam decât să văd în fața ochilor chipul furios al domnului Oliver, gâtul și mâinile lui pline de sânge.

Când m-am trezit, nu știam unde sunt, dar amintirea celor întâmplate m-a lovit ca un pumn în stomac. Îmi era sete, dar nu aveam

nimic de băut, așa că, în schimb, m-am ghemuit într-un colț și mi-am luat capul în mâini. La un moment dat, am auzit glasul tatei și al Veronicăi. M-am dus tiptil până la margine să văd dacă erau chiar ei. Trei fețe se uitau în sus. Îl forțaseră probabil pe Billy să spună unde sunt, pentru că era și el cu ei, la baza scării, roșu la față, posomorât, cu colțurile gurii lăsate în jos.

Am coborât și am rămas apoi pe loc, scărpinându-mă. Billy a lăsat capul în jos, fără să mă privească, trăgându-și nasul și ștergându-și-l cu mâneca puloverului. Am aruncat o privire spre tata. Avea fața imobilă și pumnii strânși. Îmi era atât de frică, încât am făcut pe mine, simțind cum lichidul cald mi se scurge pe interiorul coapselor. Când a văzut pata întunecată întinzându-mi-se pe fustă, a strâns din buze atât de tare, încât gura i-a devenit o linie subțire.

Veronica a îngenuncheat lângă mine. Avea părul răvășit, fața albă ca hârtia și ochii roșii. Mi-a spus cu blândețe:

— Emma, spune-ne ce s-a întâmplat. De ce ai făcut asta?

Nu puteam scoate un cuvânt.

Tata a intervenit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, ți-a mâncat pisica limba? Ce te-a posedat de-ai ajuns să-l înjunghii pe domnul Oliver?

Am lăsat capul în jos.

— Prea bine, tot ce pot să spun e că ai noroc totuși că Sidney nu s-a dus la poliție.

„Măcar nu e mort“, m-am gândit eu.

— Să nu crezi c-o să scapi ușor, m-a avertizat tata, luându-mă de cot.

Acasă, m-a dus în dormitor și a încuiat ușa. Nu era corect. Nu eu trebuia să fiu în bucluc, ci domnul Oliver. Am deschis gura să spun ce se întâmplase, însă numai gândul de a rosti acele cuvinte mi-a făcut greață.

— O să rămâi în camera ta! a strigat tata de pe casa scării, dând cu pumnul în ușă.

M-am încordat, temându-mă de ce avea să se întâmple. Oare era vina mea? Provocasem cumva asta?

După o vreme, Veronica mi-a adus o tavă cu Bournvita și doi biscuiți Cadbury cu portocală. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a aplecat spre mine și m-a mângâiat pe picior, spunându-mi:
— Nu plânge, Sidney nu e grav rănit. La fel ca tatăl tău, mai mult latră decât mușcă. O să fie bine.

I-am privit încheieturile înguste și mâinile mici, albe. Se schimbase într-o rochie cu flori galbene și își aranjase puțin părul, dar agrafele i se lăsaseră, iar ridurile i se adânciseră. Mi s-a pus un nod în gât. Aș fi vrut s-o întreb cum avea să fie totul bine, dar nu am îndrăznit. Știam că e bună, chiar mai bună decât meritam să fie cu mine, dar nimic nu avea să mai fie bine vreodată.

Au scos patul lui Fleur din camera mea. Urma să dorm singură. Bunica s-a strecurat la mine când tata nu era acasă, descuind ușa încet și intrând în vârful picioarelor, făcându-mi semn să tac. S-a așezat lângă mine pe pat, îmbrățișându-mă. O rază de lumină a căzut pe ea, arătându-mi ce bătrână și obosită era. Fața îi era numai riduri. Am lăsat capul în jos. Părea atât de mică... și era numai vina mea.

— Emma, rățușca mea, ce s-a întâmplat?

Vorbea foarte încet. Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. Aș fi vrut să-i spun, dar vorbele nu voiau să iasă.

Bunica mi-a dat două pachete de biscuiți cu ciocolată și mi-a spus:

— Drămuiește-i, iubita mea. Și ai grijă să nu afle taică-tău.

— Ce se va întâmpla, bunico?

A dat din cap, netezind cu mâinile cutele șorțului. Cumva, cu cât îl strângea mai tare, cu atât mai mult arăta ca un sac.

— Îți caută un internat.

Mi-a căzut fața.

— Cine, tata și bunicul?

— Nu, draga mea, tatăl tău și Veronica. Să știi că ea e foarte preocupată de binele tău. Ai noroc că nu e supărată din cauza întâmplării cu fratele ei.

M-am încruntat. Ce însemna asta? Oare știa cum e el cu adevărat? Dacă bănuia ceva, poate că nu avea să-mi fie foarte rău.

Am suspinat și, privind-o drept în ochi pe bunica, am întrebat-o:

— De ce mă urăște?

— Cine, draga mea?

— Tata. De ce mă urăște?

Bunica părea încurcată și a rămas pe gânduri, netezindu-și șorțul cu palmele. A oftat și am avut impresia că va începe să plângă.

— Nu e vina ta, draga mea, dar sunt lucruri pe care nu le înțelegi.

— Ce lucruri?

— Poate când vei fi mai mare, rățușcă. Acum va trebui să-ți ceri iertare și să accepți situația. Tatăl tău are multe pe cap, face tot ce poate. Să nu uiți asta! Nu fi obraznică deloc cu el și totul va fi bine, îți promit, dar, Em, draga mea, trebuie să înveți să te mai controlezi!

Am lăsat capul în jos, dar vorbele ei mi-au dat de gândit. Oare tata chiar era așa de rău cum mi se părea mie sau inventasem un personaj, ca un ticălos din poveștile scrise de mine? Oare eu mă înșelam, și nu el? Cum de toți ceilalți păreau să știe ce e bine? Această ultimă întrebare mă frământa mai mult decât pot spune.

— Nu pot zice decât că rămâne de văzut, a adăugat bunica, privindu-mă ciudat, apoi m-a sărutat pe frunte. Ești o fată bună. Nu uita, nu trebuie să spui o vorbă despre întâlnirea noastră. O să pornesc radioul în bucătărie, ca să nu te simți prea singură. Acum e difuzată emisiunea „Muzică de lucru“, dar poate mai târziu o să fie Lonnie Donegan la „Top 20“.

Am zâmbit vag.

— Poate și Bill Hayley, am adăugat.

— Așa te vreau. O să-l dau tare ca să auzi de aici, bine, rățușcă?

— Poate veni Fleur să ne jucăm „Șerpi și scări“?

— Fleur se duce o vreme la Veronica, draga mea, până rezolvă tatăl tău ce mai are de făcut. Marți i-a făcut programare la oftalmolog.

Am simțit că mi se frânge inima. Venea ziua ei. Deși nu eram noi foarte apropiate, eram totuși surori, deci ar fi trebuit să ne iubim. Nu mă gândisem niciodată că domnul Oliver ar putea să-i facă și ei ceea ce-mi făcuse mie. Oare tata ar fi observat dacă era ceva în neregulă în cazul ei? Cu mine nu o făcuse, dar Fleur era preferata lui, uneori chiar mă întrebam dacă ei îi era vreun pic dor de mami.

Înainte ca bunica să plece, am întrebat-o dacă mami va mai veni vreodată la noi.

— Nu știu, draga mea, decât ce știi și tu. Doar ce ne spune tatăl tău.

— Dar de ce îi ia atât de mult?

Bunica a ridicat din umeri, a spus că nu-și poate aminti și că nici măcar tata nu știe. Am mormăit ceva și m-am întins pe pat.

Bunica a strigat-o pe Fleur, apoi mi-a spus:

— Vă las să vă luați rămas-bun.

Când a intrat, Fleur a lăsat ușa întredeschisă.

A rămas în prag, mutându-se de pe un picior pe altul. Am întrebat-o dacă-i era dor de mami. A zis că le avea pe Veronica și pe bunica, așa că la ce bun? Răspunsul ei m-a deranjat.

— Mealy, dar tu nu o iubești pe mami? Nu ți-e dor de iarba înaltă?

Fleur n-a scos o vorbă. Trebuia să aștept. Învățasem să o fac, mai întâi când era mică și nu putea ține pasul, apoi când începuse cu greu să învețe să vorbească. Acum trebuia să aștept pentru că îi lua timp să spună ceea ce simțea.

— Ba mi-e dor, Em, îmi e.

— Dar nu plângi!

Și-a mușcat buza.

M-am ridicat, privind-o fix.

— Nu-ți amintești insula, Fleur?

A clătinat din cap.

— Dar e imposibil! Cum să uiți?

În fața ochilor mi-a răsărit linia argintie a coastei din vacanțele noastre pe insule.

— Sigur îți amintești când pe mami au înțepat-o meduzele și cum trebuia să fim atente pe unde călcăm.

Fleur a lăsat capul în jos.

— Îți mai amintești cocotierii, nu-i așa? Și ce frică îți era de valuri?

— Nu mi-era frică, a zis ea abia auzit.

— Deci îți amintești, știam eu! Mai știi cum eu și tata alergam prin ele, tu construiai castele de nisip, iar mama înota goală...

— Taci, Emma! Termină! Nu mai vorbi tot timpul despre mami! a țipat Fleur, după care a ieșit și a trântit ușa după ea.

Nu m-am dus după ea, deși o auzeam suspinând în baie din cauza mea.

După o vreme, m-am gândit că, dacă tot voi fi obligată să plec, ar trebui să-mi iau cu mine toate lucrurile care îmi plac, așa că mi-am scos cutia cu comori și am început să le pun deoparte. Caietul, pentru observații, câteva mărgele negre de-ale lui mami, o bilă din sticlă minunată, în care se amestecau portocaliul cu violetul, și peria mea de păr. Trebuia să-mi perii părul de o sută de ori în fiecare zi. Cea mai prețioasă comoară erau însă stiloul meu cu rezervă și sticluța de cerneală Quinn. La școală trebuia să folosim un toc groaznic, din lemn, cu o peniță din metal care zgâria și pe care trebuia să o înmoi în cerneală la fiecare câteva cuvinte, așa că picura, iar toate caietele mele erau pline de pete.

Despărțirea noastră

Am rămas pe podea, cu picioarele încrucișate sub mine, împachetându-mi lucrurile, cu lacrimi în ochi. Am auzit zgomote pe hol. Tata. Am aruncat repede totul înapoi în cutie și am ascuns-o în șifonier, când am dat cu ochii de urechea unui iepure roz, care se ițea de sub o pătură, unde fusese uitat. L-am scos ca să i-l dau lui Fleur să-l ia cu ea la Veronica, silindu-mă să-mi compun o expresie de față bine-crescută.

CAPITOLUL 18

Lydia nu-și mai amintea nimic din timpul petrecut în spital. Nici cum așteptase să i se vindece plămânii arși, nici din călătoria până la adăpost, nici din cursa ei nebună printre ruinele acestuia. Când Jack încerca să-i spună ceva despre copii, se întorcea cu spatele. O hrănise timp de o săptămână, forțând-o să înghită, iar, când nu reușea să adoarmă, îi citea. Îl auzea, dar nu înțelegea cuvintele. Trăia, în schimb, într-un trecut în care fetele ei erau vii și respirau, zâmbeau, râdeau și se certau, așa cum făceau în fiecare zi înainte.

Mami, vino să vezi! Mami, uită-te la noi, dansăm!

Într-o atmosferă de un calm artificial, îi îngrijiseră rănilor și arsurile, apoi o sedaseră. Când deschiseseră pentru prima oară obloanele, rămăsese întinsă, clipind des, orbită de lumină. Sub soarele puternic al amiezii, visase să fugă, să alerge departe în pădure, până la un pârâu întunecat în care să se arunce și să simtă cum o înghite apa.

Îl auzi pe Jack vorbind pe un ton scăzut cu un doctor.

— În mod cert, căldura puternică, semne de împușcături și urme de carburanți de jur împrejurul adăpostului, ceea ce înseamnă focare multiple.

Ascultă în continuare.

— Investigația incendiului este completă, a fost o activitate teroristă, ajutată de direcția vântului. Nu a putut fi identificat niciun cadavru.

— Opriți-vă! le strigă ea, ridicându-se în genunchi, acoperindu-și urechile cu mâinile și legănându-se înainte și înapoi.

Două asistente, așezate de o parte și de cealaltă a ei, se străduiră să o facă să se întindă la loc. Lydia reuși să-și elibereze brațul drept și vru să lovească, dar una din asistente reuși să-i înfigă un ac în coapsă. În cealaltă parte a camerei, Jack încerca să-și reprime suspinele, cu obrajii scăldați în lacrimi. Luminile începură să se stingă una după alta. „Oare ce-o fi pățit Jack?“, se întrebă în timp ce aluneca într-o lume rece, subacvatică, pe care o împărțea doar cu peștii argintii și cu broaștele-țestoase uriașe.

Dimineața, se trezi dintr-un vis cu palmieri și plaje cu nisip alb, auzind un tropăit pe hol și răpăitul ploii pe acoperiș. Nu-și dorea decât să închidă ochii, să dispară toate, să se întindă pe cearșafurile albe de spital și să vină sfârșitul. Când sosi vizita, fu șocată să afle că se chinuia acolo de săptămâni întregi, cu mintea rătăcită și zvârcolindu-se de pe o parte pe alta. Deși trecuse atâta timp, parcă totul se scursese într-o clipă. Ridică privirea și văzu un șir de flori galbene pe pervazul ferestrei. Lângă patul ei descoperi un bărbat care o privea îngrijorat.

— Pot să mă duc acasă? îl întrebă ea, luând o înghițitură din ceaiul calduț.

Bărbatul încuviință:

— Domnul Harding a venit să vă ia. Arsurile se vindecă de acum, iar plămânii vor fi și ei ca noi în câteva săptămâni.

Își ținu respirația, apoi întrebă:

— Harding?

Bărbatul dădu din cap.

— Ah, Jack...

Când acesta intră în cameră, cu un zâmbet îngrijorat pe față, Lydiei i se umplură ochii de lacrimi.

— Spune-mi că nu e adevărat. Te rog, Jack...

Îl văzu înghițind în sec.

— Lydia...

— Trebuie să știu sigur. Poți să te duci la Ipoh? Sau să-l suni pe George? El trebuie să știe, întreabă-l pe el. Te rog, Jack!

— Deja am făcut-o. Îmi pare rău, dar fetele au fost acolo. George s-a interesat direct. Lui Alec nu i s-a dat o casă și nici nu au fost în altă parte.

— Poate s-or fi dus în Borneo?

— Lydia, Alec și fetele au fost în adăpost, George spune că nu există urmă de îndoială. Au murit în incendiu.

În drum spre plantație, ploaia puternică se transformă treptat într-o ceață caldă, iar ea își dădu seama că-i era dor de Anglia și de ploaia domoală de acolo. Chipurile fiicelor ei îi treceau prin fața ochilor, uneori fulgerător, alteori mai lent. Nu-și putea controla emoțiile. Durerea îi încleștase pieptul, necruțătoare, lacrimile îi curgeau pe obraji, urmate apoi de o furie oarbă, fără cuvinte. Privea drept înainte, nevrând să mai trăiască într-o lume care permisesese ca fetele ei să moară. Azi ai o familie, iar a doua zi nu mai ai nimic. Cum se poate întâmpla așa ceva? Se gândi la poveștile Emmei și se plesni cu pumnii peste față.

Maz dormea singur în camera de oaspeți. Ea alesese să doarmă cu Jack, doar să doarmă, nimic mai mult, cu toate că în somn îi era frică de ele, se temea că se vor ridica din mormintele în care nu fuseseră întinse și își vor întoarce privirile acuzatoare spre ea. Jack o lua în brațe când, transpirată, începea să strige, să se apere. „N-am știut, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!“ În timpul zilei, rămânea în pat, încovrigată, nedorindu-și decât să uite, cu fața îngropată în

perna care-i înghițea lacrimile. Cum reușesc oamenii să supraviețuiască, se întreba ea, cum de mai pot trăi?

Doar durerea fizică o sili să se miște. Făcu duș cu mișcări lente, îndoindu-și trupul rigid ca o bătrânică. Șterse aburul de pe oglinda lui Jack, cercetând-o pe femeia fragilă care o privi înapoi, atingându-și pielea ca de ceară, zgâindu-se la ochii înfundați în orbite. Unde era ea? Nimic nu mai semăna cu ce fusese înainte, cu excepția unei sprâncene, care era mai sus decât cealaltă. O ridică și o lăsă la loc, apoi se întoarse, auzindu-le vocile. Nu-și imagina, le auzea limpede înlăuntrul ei. „Nu-i nimic, dragilor, mami e aici!“ Ba nu, nu-i așa, nimic nu e bine, iar mami nu fusese acolo.

Își rase părul de pe picioare cu aparatul lui Jack, își puse o fustă răcoroasă din in și o bluză de culoarea smaraldului, apoi ieși să ia micul dejun. Soarele strălucia pe un cer perfect albastru. Inspiră și expiră încet, dându-și seama că îi era foame pentru prima oară după multă vreme.

O indiană îmbrăcată într-un sari de culoare deschisă ieși pe verandă, cu o tavă în brațe.

— Unde e Lili? întrebă ea.

Femeia ridică din umeri și spuse:

— Numele meu este Channa.

Lydia mestecă încet biscuiții de orez îndulciți cu prea mult gem de mango, simțind că nu poate să bea nimic, dar apoi ridică totuși ceașca pentru încă o cafea. Maz stătea în fața ei, urmărind-o atent, în tăcere.

Îl privi, dându-și seama că se înălțase, iar părul îi crescuse dezordonat. Era atât de viu! Cum era posibil ca Emma și Fleur să fie moarte? Cum se putea una ca asta, când el era încă viu? Când *ea* era încă vie. Nu-și putu reprimă amintirile. Dimineața când plecase spre Suzanne i se derulă în minte. Dacă ar fi primit vreun semn. Dacă nu i-ar fi răspuns acesteia la telefon. Dacă ar fi ajuns la timp în Ipoh. Dacă ar fi făcut ceva mai mult decât să-și ia rămas-bun.

Simțea cum îi crește tensiunea. Nimic nu avea sens. Cineva trebuia să plătească, altcineva decât rebelii chinezi fără chip care dăduseră foc adăpostului, cineva pe care să-l poată privi în ochi și la care să poată striga.

Furia o luă prin surprindere. Degetele cu care se ținea de marginile mesei îi înțepeniră, închise ochii și, urlând, împinse masa cât colo. În timp ce se răsturna, ceașca de cafea, farfuria, gemul și biscuiții alunecară de pe ea. Le auzi spărgându-se și împrăștiindu-se pe podea și pe Maz țipând și luând-o la fugă. Lăsă capul în jos, ținându-și ochii în continuare închiși, tânjind după fetele ei, acel dor care nu duce nicăieri și care nu putea decât s-o îndurereze și s-o înnebunească. Când deschise ochii, nu mai era nimic, doar ziua, praful, mirosul umed al copacilor și al gemului de mango.

Channa ieși cu o mătură și un fâraș.

— Îmi pare rău, îi zise Lydia.

Femeia o privi cu ochii ei mari, alungiți, dar nu spuse nimic.

Ascultă scârțâitul arborilor de cauciuc și sunetele scoase de creaturile care se agitau printre crengile din apropiere. În minte îi veneau frânturi din poveștile pe care le spunea grădinarul fetelor ei și țipetele lor de încântare. *Mami! Mami!*

Maz o privea cu ochii lui mari și triști. Lydia se întinse și-i apucă mâna micuță, strângând-o ușor. Își zâmbiră și, pentru o clipă, totul fu ca înainte. Știa că nu era corect față de el, se temuse că fugise cât ea fusese în spital. Băiatul se întoarse în bucătărie și îl auzi pălăvrăgind cu Burhan, fiul Channei. Speră ca băiatul să se bucure numărând pietre și vânând fluturi împreună cu noul său prieten.

Zilele se scurgeau în mod implacabil. În minte îi veni imaginea unei europene deștepte pe care o cunoscuse în Malacca. Cum se numea oare? A, da, Cicely. Îi trimisese un bilet. „Îmi pare tare rău că nu pot să fiu lângă tine, dar fac o călătorie prin Australia.“ Oricum, Lydia n-ar fi vrut să vină. Nu voia să vadă pe nimeni. Chiar Cicely o avertizase în privința lui Jack încă de la început. În minte i se ivi o

imagine cu Jack dezbrăcat. Din gelozie o făcuse, probabil. Gin cu apă tonică, sunetul cubului de gheață, o felie de lămâie; o discretă amatoare de un pahar servit devreme. Treaba asta îi dădu o idee. Un mod de a șterge amintirile.

Barul conținea multe sticle încă nedeschise, dar nicio picătură de apă tonică. Porni repede spre bucătăria întunecată.

— Apă tonică? întrebă ea cu sticla ridicată. Pentru gin?

Niciun răspuns. Femeia ridică din umeri. Lydia deschise ușa frigiderului, unul înalt, model american, pe kerosen. Multe beri. Cercetă și camera înnegrită de funingine, strâmbând din nas la mirosul de ananas răscopt, însă reuși să zărească și câteva cutii îngrămădite într-un colț. Fără să-i pese de păianjenii potențial mortali din vârtejurile de praf, trase afară două lăzi de bere și una cu sucuri și le târî pe terasă.

Primele înghițituri de gin îi oblojiră durerea din inimă și din membre și-i îmblânziră furia. Țsta era răspunsul. Ar fi fost bună și o țigară. Jack se lăsase de câteva ori, dar sigur mai era vreun pachet ascuns printr-un sertar. Nu mai fumase de când o născuse pe Emma, dar, odată ce-i încolți ideea în minte, nu mai scăpă de ea.

În dormitorul lui Jack nu erau prea multe locuri unde-ai fi putut ascunde ceva, în afara unei comode cu sertare și a unui șifonier înalt. Deschise sertarul de sus. Maiouri, chiloși și șosete. Nimic altceva. Al doilea era plin cu tricouri și pantaloni scurți. Al treilea – cu diverse articole amestecate, bucăți ciudate din rochii elegante. Un papion. Un pachet de cărți de joc, un joc de Scrabble. Ochelari de citit. Nu-l prea văzuse pe Jack citind, poate doar vreun document sau un ziar, deși rafturile bibliotecii gemeau sub greutatea cărților.

Al patrulea sertar era înțepenit. Îngenunche lângă el, trase tare până ieși de tot, revărsând pe podea o grămadă de haine chinezești. Pipăi materialul delicat al rochiilor, al pantalonilor vaporosi, al frumoaselor bluze albe, simțind același parfum pe care-l regăsisese în dulăpiorul din baie, impregnat în fiecare obiect. Luă o rochie verde

din mătase, cu o inserție de dantelă neagră pe coapsă și se duse la oglindă. Nu se putea vedea în întregime, dar, la orice parte s-ar fi uitat, fie ea cea de sus, de jos sau mijlocul, își putea da seama că femeia era minionă. Cercetă gulerul pe interior. Câteva litere brodate cu fir de aur formau numele *Lili*, ieșind cu îndrăzneală în evidență. Dumnezeu! Ce idioată fusese! Lili nu-i zâmbise nici măcar o dată, nu-i arătase niciodată acea considerație tipică chinezoaicelor, ba mai mult, era de o siguranță de sine ieșită din comun sau, cel puțin, așa i se păruse Lydiei – și iată și de ce.

Lydia auzise povești din perioada colonială îndepărtată, când coloniștii singuri aveau ceea ce se numea o *întreținută*. O fată care le purta de grijă, le gătea, le făcea curat și le încălzea patul, uneori și inima. Dar de ce nu-i spusese? Renunță să mai caute țigări și se întoarse pe terasă. Luă sticla, deschise poarta și fugi.

Trecu dincolo de potecă, în întuneric, făcându-și loc printre tufele de ferigi uriașe și evitând ramurile de pe care se aruncau mai-muțele răutăcioase. Păsări în culori vii își luau zborul spre coroanele înalte ale copacilor, iar ea începu să simtă cum i se preling râuri de transpirație pe gât în jos, pe sub bluză. Viața ei ajunsese la limita de jos, ca și cum trăia cumva în afara timpului, fără să-i pese de pericolul scorpionilor de pădure ascunși sub ramurile căzute sau al viperelor din iarbă.

Nimeri lângă un pârâu larg și trecu drept prin el, rupându-și bluza udă learcă. O ținu tot înainte. Deschise sticla și bău pe nerăsuflăte, ca pe apă, până când mintea i se întunecă. Rămase fără aer, apoi furia ei explodă. Cu toată puterea pe care o mai avea, azvârli sticla în trunchiul unui arbore de cauciuc. Lovitura îi aduse ceva satisfacție, dar nu fu suficient. Nici o mie de sticle sparte nu ar fi fost de ajuns. Fără să-i pese încotro o ia, se împiedică de-a lungul cărărilor mlăștinoase, încă incapabilă să reprime amintirea actului de terorism care-i ucisese ficele.

Într-un luminiș mic, fu orbită de razele soarelui. Auzi un ciripit metalic și văzu o pasăre a soarelui purpurie săgetând peticul de cer. Lili plutea primprejur, ca o nimfă, cu pielea limpede ca alabastrul. Lydia își atinse obrazii aprinși și închise ochii. Când îi redeschise, fata nu mai era. O altă rază de lumină explodează în aerul de un verde apos. Acum Emma apărea și dispărea printre copaci, cu o acadea în gură și un zâmbet neastâmpărat pe față, îmbrăcată ca o chinezoaică pentru un bal elegant de Crăciun. Le auzi râsetele și zâmbi tandru.

Când Jack, întorcându-se acasă la prânz, dădu peste ea, se topea la marginea drumului în aerul pâcios, plin de țânțari. Se uita în gol, apoi îi vomită pe pantofi. Îi scoase cioburile din tălpi, apoi îi arse cu țigara lipitorile de pe picioare înainte să o ducă în brațe acasă. Mai vomită de câteva ori, dar starea asta era infinit mai bună decât cea care-i sfâșiasse inima în bucăți.

Cât timp Jack dormi, ea se întinse la răcoare în grădină, privind luna ce-și arăta fața doar pe jumătate, și o văzu pe Emma chemând-o din umbre. Își dori să se poată duce la ea. Se simți lunecând departe, dincolo de viață, unde nimic nu o putea ajunge, unde nu există nici dragoste, nici durere și nici speranța nu are vreun rost.

Acolo o și găsi Jack dimineața, rece ca gheața, cu Maz în genunchi lângă ea, îmbrăcat într-o cămașă veche a lui Jack. O ridică, o pălmui ușor, apoi o duse înăuntru. Îl îmbrățișă pe Maz, rugându-l apoi să se ducă în bucătărie și să o roage pe Channa să-i dea cafea și câțiva biscuiți. Când băiatul se întoarse cu ele, o forță pe Lydia să înghită cafeaua amară, apoi îi frecă și plesni palmele ca să o încălzească. Lydia leșină.

Când se trezi, lumina se schimbase, soarele asfințea și colora încăperea într-un roz prăfuit. O dureau tălpile și gleznel.

— Promite-mi că nu mai faci asta niciodată, îi zise el.

— Ce-o să mă fac?

— O să stați cu mine, și tu, și Maz, oricât e nevoie. Apoi mai vedem.

— Nu am nimic...

— Mă ai pe mine.

— Nu, vreau să zic că nu am niciun ban.

— Pentru Dumnezeu, Lydia, avem salariul meu, nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic acum. Fă-te bine, asta e tot ce contează.

Încuviință.

— Știi că nu crezi asta acum, dar să știi că va fi mai bine.

Lydia se strâmbă și dădu din cap.

— Nimic nu mai are sens pentru mine.

Jack o privi fix.

— Știi, draga mea, dar va trebui să-ți găsești propriul sens de-acum.

Deși nu-i putea contesta bunătatea, simți că ia foc.

— Cum poți spune asta? Emma și Fleur erau sensul meu în viață.

— Trebuie să mai fie și altceva, Lyddy.

Îi vorbea tandru, prinzând-o de bărbie și privind-o cu ochii lui la fel de albaștri precum cerul Malayei.

Îi dădu mâna la o parte.

— Altceva în afară de copiii mei? Ești nebun?

— Mai suntem eu și Maz, spuse el, atât de încet, că trebui să facă eforturi să înțeleagă ce zicea.

— Nu știu, Jack, mă gândeam să-l sun iar pe George, să-l întreb dacă mai știe ceva.

Jack strânse din buze, apoi expiră.

— Bine, dacă asta dorești.

Dar amândoi știau că, odată ce va accepta pierderea lor, avea fie să se înece, fie să înoate. Spera ca Jack să fie atât de înțelept, încât să știe că ea încă nu era pregătită să spună în ce direcție o va lua.

Maz apăru timid, ochii umflați trădându-i plânsul cu suspine. Îl ridică și-l îmbrățișă.

— Îmi pare rău, dragul meu, doar că nu e normal să-ți moară copiii înaintea ta.

Îi ciufuli părul și, privind peste capul lui, observă că și Jack avea lacrimi în ochi.

Când acesta plecă să stea de vorbă cu unul dintre muncitori, luându-l pe Maz cu el, Lydia îl sună pe George.

El oftă când ea îi spuse ce voia.

— Uite, Lydia, îmi pare rău, dar nu are rost să despicăm firul în patru. Alec și fetele au pierit în incendiu, caz închis. Apropo, să știi că nu e nevoie să-ți face griji în legătură cu documentele, mă pot ocupa eu de asta, te anunț dacă am nevoie de ceva.

— Mulțumesc.

— Nu că ar fi avut vreo proprietate. După cum știi, Alec nu avea nimic nici în Anglia și nici aici, nici măcar nu a apucat să-și deschidă vreun cont în Ipoh. Din nefericire pentru tine, cel mai probabil banii au pierit și ei în incendiu. Dar mașina ta a ajuns la poliția de aici, din Malacca, vrei să aranjez să fie vândută?

— Te rog, o să am nevoie de bani. Dar, George, cum de ești așa de sigur că au fost acolo?

— Faptele sunt fapte. Niciun semn de la ei de atunci și, cum ți-am zis deja, totul ne arată că au fost acolo. Lui Alec nu-i fusese încă repartizată o casă. Hai, capul sus, fetițo! O să începem procedura de obținere a certificatelor de deces, dar fără cadavre va fi un proces de durată, îmi pare rău, dar trebuie să fiu direct.

Lydia înghiți în sec, abia reușind să murmure un mulțumesc. Puse telefonul jos, apoi se așeză afară și deschise caietul Emmei pentru prima oară după incendiu. Începu să citească.

Unul dintre îngeri stă pe patul meu. Are părul roșcat, ondulat, pielea deschisă la culoare și poartă o rochie albă. Nu are aripi, nici măcar strânse. E doar aer în spatele lui. Azi, a venit Jack pe la noi. Mi-aș fi dorit să n-o facă. E mai puternic decât tata și mi-e teamă

să nu se ia la bătaie. La început, mi-a plăcut de el. Am ieșit să ne cumpărăm șlapi. Ai mei aveau o floare portocalie la mijloc. Jack a venit și i-a pus mamei o mână pe umăr, apoi ne-a dat, mie și lui Fleur, câte o acadea. L-am rugat pe înger să-l țină departe, dar el a venit din nou. Acea a fost noaptea în care i-am văzut împreună în pat.

Închise caietul și urmări un fluture uriaș cum zbura în jurul felinarului. Se uită la el până când începură să o înțepe ochii. Rămase pe verandă, în aerul umed și călduț, privind norii șterși cum plutesc, ca o acuarelă a fetelor ei, neputând să citească mai departe. Știuse. Emma știuse.

CAPITOLUL 19

Era o zi rece de septembrie. Câmpurile se pierdeau în ceața albă, așa de deasă că, pe măsură ce ne apropiam de școală, ne dădeam seama că o ascundea complet. Speram să rămână așa. Să dispară pentru totdeauna. Tata condusese pe o șosea mărginită de stejari care se arătau treptat vederii, cu frunzele lor roșii și aurii.

Toamna era ceva ce eu și Fleur nu mai văzuserăm până acum. În ultima mea zi acasă, sora mea alergase pe pajiște cu o mătură, vânzând frunzele pe care vântul le zburătăcea de-a lungul gardului din sârmă, unde creșteau urzicile. În fundul grădinii era un fag de un portocaliu strălucitor, eram singurii în grădina căroră creștea un copac așa de înalt. Bunicul pusese un leagăn în el la începutul verii, iar Fleur obișnuia să se dea în el cu orele.

Cu o seară înainte, bunica mă ajutase să-mi fac bagajul. Pe listă erau trecute două schimburi de haine, uniformă și o ținută de zi, papucii, pijamaua, caietele și stiloul. Mai aveam biletul îndoit lăsat de mama și fotografia pe care reușisem să o iau înainte să plecăm din Malacca. Nu erau pe listă, așa că erau secretul meu special. Când am terminat, bunica m-a îmbrățișat strâns. Mirosea a lăcrămioare. Am văzut că avea lacrimi în ochi.

Penridge Hall era o clădire mare, cu trei etaje, în stil victorian. Bunica îmi spusese că în timpul războiului funcționase ca spital, iar acum era o școală cu internat, mai ales pentru „copii-problemă“, condusă parțial de măicuțe. Asta eram acum. Un copil-problemă.

Am încercat să mă abțin cât tata și-a parcat automobilul Morris Oxford. Asta, pentru că știam că n-o să servească la nimic, dar până la urmă m-am agățat de haina lui și cuvintele mi-au ieșit din gură oricum:

— Te rog, nu mă obliga să o fac. O să fiu cuminte, jur, te rog, tati.

Mi-a dat mâna la o parte, dar s-a înmuiat puțin:

— E cel mai bine așa, Emma. Nu te poți aștepta să nu fii pe-depsită după ce l-ai atacat pe domnul Oliver.

— Dar nu am mai făcut nimic rău toată vara. Promit că n-o să mai fac niciodată așa ceva.

Maxilarul i s-a încleștat, iar pielea din jurul ochilor i s-a albit.

— Am mai discutat despre asta. E prea târziu pentru promisiuni. Te-am întrebat de ce ai făcut-o, iar tu nu ai fost în stare să-mi răspunzi. Nu pot avea încredere în tine. Să sperăm că aici vor reuși să-ți bage mințile în cap. Acum, ieși, Emma, și nu te mai încrunta, e foarte urât.

Mi-am scos bărbia în față, încercând să ignor privirile care mă urmăreau de la o fereastră de la etaj, deși teama pe care o simțeam îmi făcea palmele să transpire. Am traversat pajiștea îngrijită, am urcat treptele din față și, când am intrat în holul pătrat, am avut senzația că sunt înghițită. Ușa din sticlă mată s-a închis în spatele nostru și am dat peste o femeie care aștepta, mângâind un terrier mic.

— Bună ziua, doamnă directoare! a salutat-o tata, strângându-i mâna.

Era evident că o cunoștea.

— Am trimis după sora Ruth, a spus ea.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Femeia avea o voce oribilă, ca un nechezat. Îmi lăsasem capul în jos, dar o analizam printre gene. O femeie ciudat proporționată, cu părul tuns pătrățos și fața plină de pete roșii. Ochii ei mă urmăreau din spatele unor ochelari cu ramă metalică.

Am întins o mână să mângâi câinele.

M-a privit furioasă, spunând:

— Nu atinge câinele! Măicuțele știu totul despre tine, mai mult decât atât, au primit ordin să te supravegheze strict.

Am lăsat capul în jos.

— Iar doamna directoare o să-mi spună în fiecare lună cum te-ai purtat și o să văd cum te descurci, a adăugat tata.

— Asta înseamnă că o să pot veni acasă? l-am întrebat, simțind o emoție în stomac, și mi-am ținut respirația.

— Vom vedea.

Tata i-a înmânat directoarei valiza mea, mutându-se de pe un picior pe altul. Părea că nu se simte deloc în largul lui și se tot uita spre ușă. În cele din urmă, cu un zâmbet pe față, a salutat-o pe femeie cu o mișcare din cap și a dispărut. Am clipit de câteva ori, încercând să nu plâng. Niciun sărut pe obraz, nicio îmbrățișare, niciun gest prin care să încerce să mă facă să mă simt mai bine. Directoarea mi-a poruncit să aștept, umflându-și obrazii, apoi a intrat într-un birou.

Mi-am adunat destul curaj cât să îndrăznesc să ridic privirea și să mă uit de-a lungul holului. Într-un colț, trei femei flecăreau nestingherite. Purtau fuste largi din tweed, pulovere bleumarin și bluze albe, lălâi, iar gleznele li se umflaseră, revărsându-se peste marginea pantofilor strâmți, strânși cu șireturi. Mai era o fată care avea atârnat de gât un afiș pe care era scris că e leneșă. După ce l-am citit, mi-am ridicat privirea spre fața ei. Mi-a făcut cu ochiul. I-am răspuns în același fel.

La auzul sunetului strident al unui clopoțel, femeile au plecat.

— Cine sunt? am îndrăznit să o întreb pe fata cu afișul de gât.

— Engleză, franceză și muzică.

— Profesoare? am șoptit, obișnuită cu doamnele deștepte de la Holy Infant College.

Clopoțelul a sunat din nou și holul s-a golit, fata cu afișul făcându-se și ea nevăzută. Am închis ochii. Oare tata nu făcuse niciodată nimic rău? Chiar nu putea înțelege?

În prima noapte în clădirea rece și plină de igrasie, am pus pe mine toate hainele. Ferestrele erau lăsate deschise și noaptea, iar frigul mi s-a strecurat în oase. Tremuram în patul meu din metal, acoperită doar cu o păturică și o pilotă subțire. Cum nu puteam să adorm, gândul la mama mă încălzea, exact ca un bol cu terci de ovăz și sirop auriu cum făcea Lyle. Nu-mi venea să cred că trecuseră nouă luni de când plecaserăm din Malaya și de lângă mama. Mi-au venit în minte casa noastră și grădina de acolo. Florile mov de bougainvillea, orhideele albe, șopârlele înspăimântătoare. Nu era niciodată frig, nimic nu era ca aici.

Ziua, în școală era aproape la fel de frig ca noaptea. Caloriferele scoteau un sunet înfundat, dar nicio cameră nu se încălzea. Fetele stăteau în grupuri, majoritatea nici nu se uita la mine, excepție făcând vreo două, mai răutăcioase, care mi-au luat ghiozdanul și mi l-au ascuns o zi întreagă. Sâmbătă, după una dintre cele mai lungi săptămâni din viața mea, am primit prin poștă o ciocolată Cadbury de la bunica. Lipise chiar și o monedă de doi șilingi pe spatele acesteia. Multe fete veneau de departe, era cam la fel de probabil să fii trimis aici din India, ca și din Worcestershire. Nu toate erau atât de norocoase să primească ciocolată, așa că m-am oferit să o împart pe a mea cu fata cu afișul – și bine am făcut. Imediat și-a pus mâinile în șolduri și mi-a zâmbit.

— Eu sunt Susan Edwards.

Noua mea prietenă avea părul castaniu și rebel, nasul destul de mare și ochi căprui.

Ne-am așezat să mâncăm ciocolata pe treptele de afară.

— Cum ajungi să te obișnuiești aici? am întrebat-o.

— Pur și simplu.

— Dar cu mâncarea?

Ridică din umeri.

— Oribilă. N-ai cum să te obișnuiești cu ea.

Avea dreptate. Mirosul de varză fiartă plutea peste tot. În ziua aceea mâncaserăm tocană de miel cu cartofi și carne tocată, cu un strat de grăsime care acoperea totul, iar la desert primiserăm o tartină însiropată, cu gem și nucă de cocos rasă.

— Trebuie să găsești o cale să te distrezi, a adăugat ea. Eu sunt adoptată. Tu ce poveste ai?

— Câteodată, chiar îmi doresc să fi fost și eu.

Fata a izbucnit în râs.

— Chiar așa?

Mi-am dat ochii peste cap.

Tata n-a mai venit să mă vadă, dar îmi trimitea scrisori severe, pe care le semna „Tatăl tău“, fără vreun semn că i-ar fi fost dor de mine. Nu a pomenit nimic despre scrisoarea din Malaya sau despre domnul Oliver, ca și când nici nu ar fi existat, deși eu îmi aminteam deseori sângele care-i curgea din rana de la gât. Scrisorile transmiteau pur și simplu aprobarea sau dezaprobarea, în funcție de profesoara care-i dăduse raportul. Însă a fost și una altfel.

Era o zi rece și senină când o promisem și speram să pot ieși la joacă la prânz, dar mi-au zis să o citesc în birou, iar o secretară mi-a adus o cană cu cacao și un biscuit cu gem. Din cauza acestuia, mi-am dat seama că era ceva important. O clipă, mi-a fost teamă să o deschid, dar cum secretara strătea cu ochii pe mine, nu am avut încotro. Înăuntru nu era decât o coală de hârtie Basildon Bond albastră. Ciugulind din biscuit, am citit că bu-nicul plecase dintre noi. La început, nu am înțeles despre ce era vorba, dar, când am făcut-o, mi-am dat seama că-mi părea foarte

rău pentru tata. Nu se înțeleseseră niciodată, iar acum, că bunicul nu mai era, nici nu mai aveau cum s-o facă.

Îmi venise în minte chipul de om bătrân al bunicului, cu pielea acoperită de petele maronii provocate de boala lui de ficat, coama de păr alb și firele care-i ieșeau din nas. M-am întristat, nu mă simțeam prea bine. Secretara trebuia să plece, așa că a chemat-o pe Ruth, măicuța palidă care avea grijă de mine. Avea ochi blânzi, cenușii și o față destul de comună, dar, când zâmbea, era frumoasă. Nu te cicălea, ca alte profesoare. Era bună, îți lăsa senzația că-i pasă de tine și că e de partea ta.

M-au dus la cabinetul medical, iar a doua zi când m-am trezit, era aplecată deasupra mea. Lumina intra prin ferestrele mari din spatele ei.

— Ce am pățit? am întrebat-o, îngrozită de gândul că aveam să mor.

— Ai gripă.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată asta în Malaya.

— Nici nu avea cum, e specifică Angliei. Vremea nu ajută deloc, a adăugat ea zâmbind. Ridică-te o clipă, să-ți așez pernele și să te spăl puțin.

Săpunul aspru pe care ni-l dădeau pentru a ne spăla dimineața și seara m-a făcut să mă simt și mai rău, dar am îndurat de dragul ei.

— O să te simți mai bine după asta. Îți promit.

La rândul ei, tușea îngrozitor, de i se cutremura tot trupul și-i dispărea culoarea din obraji.

— Și dumneata ai gripă? am întrebat-o.

A dat din cap în semn că da.

— De ce nu mă pot opri din tremurat?

A mai pus o pătură pe mine, apoi s-a așezat.

— Cum era în Malaya? Mereu m-am întrebat cum ar fi să mă duc în Est, ca misionară.

Am înghițit în sec, simțind cum mi se umezesc ochii.

— Ai vrea să-mi povestești despre mama ta?

Măicuța Ruth a înmuiat apoi un prosop în apă caldă și mi l-a pus cu blândețe pe frunte, după care s-a așezat tăcută, cu mâinile adunate în poală.

M-am întrebat de ce adusese vorba despre mama, gândindu-mă ce să-i spun, apoi m-am bucurat că mă întrebase, căci nu aveam niciodată ocazia să vorbesc despre ea.

— E frumoasă, o cheamă Lydia. Am stat pe gânduri o clipă, apoi am continuat: Cântă mereu și face niște costume minunate – sau, cel puțin, făcea. Lui Fleur, sora mea mai mică, i-a făcut unul de Miss Muffet, iar mie – de om de zăpadă.

— Cred că v-ați distrat pe cinste.

— Da. Eu am luat și un premiu, la fel mama și tata, care au fost Peter Pan și Căpitanul Hook. Mama a învățat să coasă la mănăstire. Dar a fost tristă cât a stat acolo.

— De ce?

— Pentru că nu și-a cunoscut niciodată mama, nu i-a știut decât numele, Emma. Pe mine m-a numit după ea.

Mi-a zâmbit, apoi m-a întrebat:

— Știi ce i s-a întâmplat mamei sale?

— Nu. Mama s-a născut chiar acolo, la mănăstire, acolo a și mers la școală. Au crescut-o măicuțele.

— Știi cumva despre ce mănăstire e vorba?

— Nu sunt sigură, posibil Saint Joseph... sau poate Saint Peter?

Cred că mă întristasem, căci sora Ruth m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a spus:

— Nu știu dacă e vorba despre același loc, dar e o mănăstire Saint Joseph nu departe de aici, deși nu e școală, ci un loc pentru măicuțe. Dar destul pentru acum, trebuie să te odihnești.

Am privit-o în ochi și am știut că am în ea un prieten.

A devenit profesoara noastră, iar când era bine, ne predă educație religioasă și istorie. Când se îmbolnăvea, redevenea subțire și

agitată, pe obraji îi apăreau pete roșii, iar ochii îi străluceau. Când era bolnavă, o înlocuia doamna Wiseman, o scoțiancă scundă cu ochi negri, păr grizonant și o bărbie încăpățânată. Avea nasul roșu și un accent atât de puternic, încât mi-a luat săptămâni bune să înțeleg ce spune. Dar acum, cu Susan Edwards și măicuța Ruth de partea mea, eram fericită că măcar nu mai eram singură de tot. Nu erau ca mami, dar cine ar fi putut să-i ia locul?

CAPITOLUL 20

Lili fusese ca o floare mistică, Lydia nu se putea compara cu ea nici dacă ar fi fost trează. Iar acum era. Auzi râsete în timp ce-l aștepta pe Jack, așa că se duse la fereastră. Channa îl dădea pe Maz în leagănul pe care Jack îl prinsese pe cea mai groasă creangă din grădină. La început, îl dădu încet, dar Lydia bănuia că nu era destul de tare pentru Maz.

— Mai tare, Channa, mai tare! striga el.

Channa îl ignora, dar el continuă să strige:

— Mai tare! Mai tare!

Femeia cedă, iar el chiuia de încântare acum.

— Mai vreau!

— Gata! zise ea, întorcându-se.

Supărat, Maz trase de frânghie, dând din picioare în încercarea de a-și lua avânt, apoi sări din leagăn, țipând.

— Ai grijă să nu-l lovească leagănul în cap! strigă Lydia.

Channa se grăbi să-l țină jos.

— Pune-te în genunchi! strigă ea, întinzând mâna să prindă leagănul.

Maz să lăsă pe jos, oblojindu-și genunchiul.

Channa îngenunche lângă el.

— E doar o tăietură mică, zise, apoi îl sărută ca să-i treacă.

După ce se ridică, Maz începu să se plimbe prin grădină, cu un coș după el. Lydia văzu că alegea pietricele. Băiatul îi aruncă o privire.

— Pentru protecție, zise el, cu un început de zâmbet, apoi se apucă să alinieze pietricelele într-un cerc în jurul copacului. Leagănul asta rău n-o să-mi mai facă nimic de-acum.

Jack ajunsese târziu. Rămase în prag, cu mâinile în șolduri, legănându-se. Mirosul de gin din răsuflarea lui îi aduse aminte Lydiei de noaptea în care îi mărturisise totul lui Alec.

Stăteau pe veranda acoperită, dați amândoi cu un strat gros de loțiune împotriva țânțarilor. Îi putea simți mirosul și acum, amestecat cu cel de gin și cu briza slabă, încărcată de praf. În depărtare se auzeau sunetele ritmice ale ciocăniturilor și zgomotul valurilor. Își strânsese părul într-un nod în creștet, încercând să găsească o cale de a vorbi. Alec era relaxat, îmbrăcat în halatul lui din flanel, și povestea despre asistentul indian, în care nu mai putea avea încredere de când fusese retrogradat. Când a făcut o pauză, Lydia a tras adânc aer în piept și a îndrăznit:

— Alec, trebuie să-ți spun ceva.

S-a făcut liniște. I-a evitat privirea, așa că și-a dat seama că nu avea să-i ușureze situația.

— Îmi pare rău, dar am început să mă întâlnesc cu cineva...

— Credeai că nu știi? izbucni el. Tare prost mă crezi.

— Cum ai aflat?

— Te-am auzit vorbind la telefon. Mie nu-mi spui „iubitule“... A șuierat apoi numele lui Jack.

— Îl iubesc, Alec. Îmi pare rău.

Expresia lui arogantă a dispărut, iar ea a fost redusă la tăcere de durerea din ochii lui. Conștientă că îl dezamăgise, a simțit că-i iau foc obrazii. N-a mai putut scoate un cuvânt.

Pauza lungă a fost întreruptă când Alec a tras aer în piept și a rostit:

— Sexul nu înseamnă dragoste, Lydia. Ai văzut o grămadă de plantatori ologi prin baruri.

— Alec...

— Și pe muieruștele lor, pițipoance cu călți în cap.

Tresări auzind cuvintele aspre, din jargonul specific celor din Forțele Aeriene. Alec a strivit un cub de gheață între dinți și o venă a început să i se zbată la gât.

— Duhoarea bordelului. Nici Jack nu e altfel.

Inima i-o luase razna. Nu era așa.

— Ai dat-o în bară, Lydia, recunoaște.

A simțit că nu mai are aer. S-a lăsat liniștea.

— Bineînțeles, nu mă opun să le vizitezi pe fete, a zis ea.

— Îți imaginezi că te las să pleci cu unul de pe o plantație de arbori de cauciuc?

O cuprindea furia.

— Nu ai încotro, a replicat.

— Chiar așa? Poate înainte de război era altceva, dar acum, cu toți partizanii ăștia care spânzură oameni și-i despică apoi cu macele, asta vrei?

I s-a făcut rău. Îl văzuse odată pe grădinar folosind una ca să taie cu ea iarba înaltă.

Alec și-a frecat bărbia cu degetele, în locul unde un mușchi i se zbătea vizibil. Apoi a rostit, cu bărbia semețită:

— În orice caz, cu aventura asta murdară a ta, fii sigură că n-o să primești custodia.

— O să aibă Jack grijă de noi, ne vom întoarce în Anglia.

— Și-o să riște să-și întrerupă contractul?

— Economisește bani ca să poată pleca.

Alec a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Cum spuneam, n-o să primești niciodată custodia fetelor.

— O să mă angajez.

— Cum? Nu ai școală, nici experiență, nu ai casă, nici vreun mijloc de întreținere. Plus că tu ești cea vinovată. Nu mai visa, Lydia!

— Îmi pare rău, nu am vrut să te rănesc. S-a întâmplat pur și simplu.

— Nu, Lydia! s-a răstit el, cu mărul lui Adam ridicându-se și coborând brusc. Lucrurile astea nu se întâmplă pur și simplu. Ai făcut o alegere.

— Am încercat să fiu sinceră cu tine. Știi prea bine cum au fost lucrurile între noi. Tu nu poți fi fericit.

— Fericire! Dar nu despre fericire e vorba, Lydia, ci despre datorie.

Sperase să ajungă cumva la inima lui, dar când el a pus mâna pe balustradă, și-a dat seama că așa ceva nu era cu putință. Alec nu vorbise niciodată despre sentimente. Când s-a întors din nou cu fața spre ea, încheieturile îi erau albe.

A ascultat o clipă sunetele nopții, apoi l-a întrebat:

— Așa, și? Ești cumva fericit?

Fără să clipească, țintuind-o cu privirea dură ca oțelul, i-a ignorat întrebarea, mulțumindu-se să strâmbă din buze.

— Nu ai de ales, a zis el. Poți rămâne, dar, dacă vrei să pleci, nu le vei lua pe fete. Alegerea îți aparține.

Abia își reținea lacrimile. Dar nu avea cum să-i facă asta! Sau putea?

— Și, Lydia, ai grijă să nu mai faci vreo greșală, a adăugat el, ștergându-și ochelarii cu o batistă. Altfel, o să am grijă să nu-ți mai vezi niciodată fetele.

Șocată, fără să mai fie în stare să scoată vreo vorbă, și-a încrucișat brațele la piept, ca și cum s-ar fi apărat de o lovitură, apoi a înghițit cu greu și a ridicat fruntea.

— Nu poți face asta.

— Ba da, Lydia, o să vezi că pot. De ce nu-ți mai pui un gin cât timp te gândești?

Iritată de tonul lui, a simțit că o cuprinde furia. A luat sticla și a aruncat-o drept în balustrada verandei. O vreme, niciunul n-a mai scos un cuvânt.

Alec a strănutat când mirosul de gin a cuprins totul în jur.

— Să înțeleg că rămâi? a zis el.

I-a cercetat fața obosită. Nu avea de ales, iar Alec o știa. Înțelegea că nu avea cum să-și părăsească fetele, fiindcă legătura dintre ele era prea puternică. S-a gândit la Jack și a simțit cum i se frânge inima. I-au venit în minte pielea lui aurie, energia lui. Nu se așteptase să se îndrăgostească, să-și simtă inima cum îi tresaltă la vederea lui. Nu-i păsa dacă Alec avea dreptate, dacă Jack își făcea de cap peste tot. Nici dacă ea nu însemna nimic serios pentru el.

Și-a sprijinit capul de spătarul scaunului.

— Nu vorbești niciodată cu mine, Alec. Nu știi niciodată la ce te gândești.

— Despre asta era vorba, deci? Asta ai făcut cu Jack?

S-a ridicat. Știa că nu ar fi trebuit să o spună, dar nu s-a putut abține:

— Nu, Alec, pentru prima oară în viața mea am avut parte de o partidă de sex pe cinste.

S-au privit fix.

— Nicio șansă, Lydia, nu cad în capcana asta. Știai la ce să te aștepți atunci când te-ai măritat cu mine.

— Pe atunci aveai nevoie de mine.

— E atât de greu să mergem mai departe? Încă am nevoie de tine.

— Da, ca să am grijă de fete.

Alec a ridicat din umeri, apoi s-a întors.

— Am fost fericiți cândva, Lydia, dar ești foarte impulsivă, asta te bagă în bucluc.

O vreme, a rămas privind spatele lui. Își avea sportul și narcisismul, probabil îi erau de ajuns. Nimic nu i-ar putea știrbi mândria. S-a răsucit spre ea și i-a întins o mână, dar ea a lăsat ochii în jos, prea furioasă ca să-l poată privi.

— Mai bine te-ai aduna puțin, a zis Alec, nu vreau să le superi pe fete. Mâine-dimineață trebuie să mergem la nuntă.

Își dădu seama că Jack rămăsese în ușă, privind-o precaut, cu obrajii în flăcări. Se gândea de zile întregi la cearta cu Alec, întorcând-o pe toate părțile. Era vina ei. Totul era din vina ei. Dacă n-ar fi avut aventura cu Jack. Dacă nu i-ar fi răspuns lui Suzanne la telefon. Nu era nimeni altcineva de vină, doar ea.

Se uită la Jack și zise:

— Credeam că ești în stare de mai mult decât atât.

O privi confuz.

— Ce vrei să spui?

— Alec avea dreptate. Chiar nu faci diferența, nu-i așa?

Privi umbrele pe care singura veioză din încăpere le arunca pe fața lui. Era prea slab. Slăbise prea mult.

— Despre ce naiba vorbești?

Se înroși, dar continuă, privindu-i fața nedumerită:

— Despre dragoste și sex.

Jack se încruntă.

— Deci acum e vina mea...

— Cum ai putut să nu-mi spui?

În sfârșit, își dădu seama despre ce vorbea.

— A, asta era. Lili. Ce rost avea să-ți spun? Doar te întorceai la Alec, draga mea. Nu aveam nicio șansă, mi-ai spus-o limpede.

— Dar atunci când erai cu mine, pe cine voiai, de fapt, pe mine sau pe ea?

— Lydia, te rog. Am ținut la Lili. Oamenii mai fac și greșeli.

Veni în fața scaunului lui. Ce satisfăcut ar fi fost Alec dacă ar fi aflat că Jack avusese pe altcineva în tot timpul ăsta! Jack se ridică și își întinse brațele spre ea, dar, în loc să-l îmbrățișeze, îi trase o palmă.

Bărbatul își frecă obrazul, apoi zise:

— De ce mă tot împungi așa? Nu sunt eu de vină pentru ce s-a întâmplat.

Avea dreptate. Fetele îi muriseră, iar asta era doar pedeapsa ei.

— Am crezut că ești singurul om din lumea asta care mă cunoaște. Că suntem sortiți să fim împreună.

— Încă putem fi așa. Pentru Dumnezeu, vino aici!

Lydia rămase unde era, luptându-se în continuare cu umbrele.

— Unde-ai găsit-o, la bordel?

Jack își deschise brațele, cu palmele în sus, și dădu din umeri.

Aproape fără să-și dea seama că e ridicată în brațe și dusă în pat, Lydia nu-și dorea decât ca totul să se termine. O întinse pe pat, apoi se așeză pe marginea acestuia, cu capul în mâini. Când ridică privirea, lumina lunii cădea pe obrajii lui. Întinse o mână și-i urmări conturul feței cu degetele. Ce nemernică era, nici nu se gândea la sentimentele lui...

Îi scoase rochia, apoi o ajută să se așeze confortabil.

Faptul că era în viață o umplea de furie și de rușine; rămase întinsă, fără să poată adormi, evocând chipurile fetelor și încercând să-și imagineze că totul nu fusese decât o greșeală groaznică și că ele erau, de fapt, în viață. Îndoiala i se ivi în minte și continuă să crească până nu mai suportă și-l trezi pe Jack.

Acesta se ridică, frecându-se la ochi și spunând:

— Lyddy, trebuie să dormi. Amândoi avem nevoie de somn. Cât e ceasul?

— Poți să te mai duci o dată la Ipoh? Să găsești o dovadă că Alec chiar a fost acolo?

Jack oftă.

— Lydia, trebuie să încetezi. Știi doar ce a zis George. Au fost acolo, iar de atunci nimeni nu a mai auzit de Alec. Administrația nu poate face o listă cu toți cei care au murit în incendiu pentru că toate documentele au ars. Știi că nu au fost supraviețuitori.

Lydia clătină din cap.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred. Mai spune-mi o dată ce ți-au zis.

— Vrei să fiu sincer?

— Da.

— Au zis că, orice rămășițe ar mai fi rămas, ele au fost luate de animale.

Își acoperi gura cu mâinile.

— Până și George a spus că e pierdere de vreme.

Lăsă capul în jos, amintirea râsului răgușit al Emmei și a nasului cârn și a gropiței din bărbie a lui Fleur făcând-o să tremure. „Am înnebunit oare, suferința m-o fi scos din minți? Sau poate nu mai știu deloc cine sunt?”

Dimineața, făcură dragoste. Timp de o oră, se contopi cu el și se lăsă pradă senzațiilor. Tresări la atingerea pielii lui ca și când ar fi fost prima dată, iar când o penetră, tresări, uimită și ușurată. Timp de o oră, se simți mai bine, trăind un alt sentiment decât bine-cunoscuta durere. Își dorea din toată inima să descopere cum ar putea să fie fericită alături de el. Jack se băgase în pat, fără să fi făcut duș, iar acum ea își trecu degetele prin părul lui, descoperind urme lipicioase de cauciuc.

— Mulțumesc, Jack, spuse. O să încerc.

În acea după-amiază, urmări cum coboară dinspre munte norii negri, umflați. Auzi glasuri de copii. Era Maz, care se juca afară cu Burhan. Când se porni furtuna, îi chemă înăuntru. Le citi o poveste în engleză, cu voce cam prea voioasă, timp în care Maz rămase așezat pe jos, lângă scaunul ei, cu picioarele încrucișate sub el. Din când în când, îi ciufulea părul, dar el nu scoase o vorbă. Nu mai comenta

despre tot ce vedea, iar când se apuca să numere, o făcea în șoaptă. Celălalt băiat, agitat, se duse la maică-sa.

Maz se ridică și el.

— Mă duc cu el, doamnă.

Ar fi vrut să-l facă să-și recapete încrederea în ea, dar era chinuită încă de imaginea fetelor ei. Își dădu seama, cu muștrări de conștiință, că uitase cum să-l asculte pe băiețel.

Abia când vântul se opri din urlat și atmosfera se liniști iar, abia atunci și chipurile fetelor ei începură să-și piardă conturul, nemiilăsând părți din ele în urmă. Soarele apăru și furtuna se sfârși. Pentru moment. Dar șansa de a se vindeca atârna, firavă, ca de un fir de ață. Și, pe când se pregătea sufletește să-și reclădească viața distrusă, Maz veni să i se alăture. Îi arătă o pasăre a soarelui care străpungea o floare, cu căpșorul negru-albăstrui sclipind în timp ce sorbea nectarul. Îi zâmbi. O să se străduiască mai mult. O să încerce.

CAPITOLUL 21

În Malaya, dimineața, mirosul puternic al animalelor răzbătea din junglă până la noi. Aici, era înlocuit de cel de terci de ovăz ars. În Malaya, ne cățaram în arbori cu coroana imensă și ne ascundeam de demonii care absorbeau toată lumina din lume. Aici, scriam același lucru de mai multe ori, dar îmi imaginam că sunt în drum spre Malacca, încercând să evit pericolele care pândeau din crăpături. Puteai fi mușcat de degetele de la picioare dacă nu aveai grijă pe unde calci. Nu-l mai întrebam pe tata când vine mami, iar el schimba mereu subiectul când îl întrebam de la cine primise scrisoarea aceea din Malaya – asta, dacă nu-mi zicea direct că nu e treaba mea. Renunșasem să-l mai întreb pentru că se enerva, dar eram hotărâtă să stau cu ochii în patru, în caz că mai sosea vreuna.

Aveam mai mult de treisprezece ani și jumătate acum, iar în anul pe care-l petrecusem la internat fusesem pedepsită de multe ori, mai ales de doamna Wiseman, deși nu mă puteam compara cu Susan, care deținea recordul. Încă eram cele mai bune prietene, deși ne certam ca nebunele.

Trebuie să fiu mai atentă la oră, și nu la fereastră. Trebuie să fiu mai atentă la... Iar luam prânzul în sala de detenție. De data asta fusesem dată afară de la ora de gătit pentru că aruncasem făină în

părul rebel al lui Susan. Ei nu-i păsa, ura oricum gătitul. Fără să mă gândesc, am desenat și o față mică în partea de jos. O, nu, doamna Wiseman o să mă pună să scriu totul de la capăt! Nu mă plăcea, deși ceilalți profesori erau de treabă. Aveam un creion cu gumă de șters la un capăt, așa că m-am apucat să șterg fața zâmbitoare. Când au intrat fetele, m-am speriat și mi-a alunecat mâna, găurind foaia.

Erau trei, toate mai mari decât mine, dar nu o știam decât pe una dintre ele. Nu ea din nou, mi-am spus. O chema Rebecca, era una dintre fetele care îmi ascuseseră rucsacul în ziua în care ajunsesem aici. Avea picioarele ca niște trunchiuri de copac și era una dintre fetele din zonă, ca și mine. Umbla zvonul că în școala primară îi învinețise ochiul unui profesor. Nu știu ce făcuse înainte, dar acum era pornită pe mine.

Când mi-a smuls foaia, una dintre prietenele ei mi-a băgat mâna în păr și mi-a răsturnat scaunul, trăgându-mă pe spate. Cealaltă mă ținea; degeaba încercam să o lovesc cu piciorul.

— Lasă-mă în pace, vaco! am strigat, reușind să o ciupesc.

A izbucnit într-un râs răutăcios, lăsându-mi scaunul și mai jos, apoi dându-i drumul pentru o clipă și prinzându-l din nou chiar când am scos un țipăt.

— Ha! Te-am prins!

Continuam să dau din picioare, până când am văzut-o pe Rebecca mâzgălindu-mi foaia. Am reușit s-o împing pe cea care mă ținea și am încercat să smulg foaia de la Rebecca, dar ea m-a dat cu ușurință la o parte.

— Nu face asta, o să mă omoare tata!

— Ghinion! Iar, dacă suflă o vorbă, o pățești din nou! m-a amenințat alta.

— Nu mai ești prea curajoasă acum, că n-o mai ai pe Susan, așa-i? Oricum, e prietenă cu tine doar pentru că nimeni altcineva nu o place.

Clopoțelul care anunța sfârșitul prânzului le-a întrerupt. Au împins băncile, au fluturat pumnii la mine și au trântit ușa de pe rețe, ieșind în goană. Încă le puteam auzi vocile și pașii zgomotoși, chiar și de pe cel mai îndepărtat coridor. Eram amețită, ca și cum aș fi fost încă pe mare, toate în jurul meu rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

M-am adunat cât de cât și m-am uitat la ce mai rămăsese din tema mea. O, nu! Desene cu părțile intime ale corpului – destul de bine realizate, ce-i drept – acopereau pagina. Aș fi râs dacă nu mi-ar fi fost așa de frică. În schimb, eram amețită. Nu știam ce să fac. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să rup hârtia și să o iau de la capăt. Am privit în jur. Nu era nicio foaie în plus. Ce era mai rău: să rup foaia în mii de bucățele sau să las desenele acelea nerușinate? M-am apucat să rup coala. Bucăți de fund și de penis căzură pe podea ca niște confetti.

Ușa s-a deschis.

Micuța doamnă Wiseman a intrat cu o privire supărată. Mi-a stat inima, deși furia ei era incomparabilă cu a tatei.

Cu mâinile în șolduri, doamna Wiseman a făcut ochii mari.

— Ce crezi că faci aici? Dă-mi asta!

M-au trecut toate transpirațiile când mi-a smuls din mână ultima bucată. Pot să jur că am văzut cum i se iveau peri din bărbie.

M-am gândit repede la ce variante aveam.

— Eu... mi s-a părut că nu am scris frumos, am reușit să îngaim. Voiam să o iau de la capăt.

— Ce minciună sfruntată! Se vede că ai desenat ceva.

S-a uitat repede în jur, s-a dat înapoi și a văzut bucățile de hârtie de pe jos. Trupul ei mic a început să se miște dintr-o parte într-alta, părul tuns bob i se ridica și se lăsa la loc odată cu mișcările capului, iar fălcile îi fluturau. Părea că fiecare parte a ei se mișca de una singură, fără legătură cu restul. Credeam că o să izbucnească în orice secundă, cu spume la gură, și o să pot să adun repede bucățile de

hârtie și să fug; în schimb, și-a strâns mâinile și, cu un accent atât de puternic încât suna de parcă s-ar fi înecat, a șuiert:

— Du-te în dormitor! Ieși! O să mă ocup de tine mai târziu!

Am zbughit-o din cameră. Avea să-l cheme pe tata. Aș fi putut să-i explic, să-i povestesc ce s-a întâmplat, dar asta însemna că fetele alea aveau să vină din nou peste mine. Și oricum, după treaba asta, tata n-o să mai fie niciodată de acord să plec de aici.

În loc să mă duc în dormitor, am luat-o la fugă pe hol spre cealaltă parte a clădirii, trecând printr-o ușă pe care scria *Doar pentru angajați*. Am luat din cămară un pachet de biscuiți și m-am ascuns într-o nișă întunecată, aproape de ușa din spate. Când s-a apropiat o menajeră, mi-am ținut răsuflarea. Doamne, dă să se ducă afară la o țigară! O, nu, ar trece exact prin fața mea, imposibil să nu mă vadă! Dă să intre în cămară!

Chiar atunci a strigat-o cineva din bucătărie, făcând-o să se oprească. S-a răsucit pe călcâie, ezitând o clipă, apoi a zis:

— Mă duceam să mai iau niște unt.

— Da, sigur, mai degrabă la o țigară, vrei să spui. Hai, treci înapoi la treabă!

Abia în clipa în care ușa de la bucătărie s-a închis în urma ei am putut să respir din nou și am ieșit din ascunzătoare.

Trebuia să fac cumva să trec prin grădină fără să fiu văzută din vreuna dintre clasele ale căror ferestre dădeau într-acolo. Nu era lucru ușor, dat fiind că grădina era descoperită complet în fața a zeci de ochi plictisiți ce scrutau orizontul în căutare de subiecte de bârfă, mai ales că noul grădinar era principala sursă în ultima vreme. Era superb, cu părul lui negru și creș și aspectul de țigan. Fetele mai mari suspinau după el, dar umbla zvonul că se ducea la film cu domnișoara de franceză, braț la braț. Noi, cele mai mici, umblam să-i prindem, ca să avem cu ce le necăji pe cele mari. M-am uitat repede pe pajiște – din fericire, nu lucra pe partea aia. Mă gândisem să aștept să se sune de ieșire, apoi să o rup la fugă.

Voiam să o iau spre pădure, unde găsisem împreună cu Susan câteva ascunzători când ne gândiserăm să fugim. Erau o mulțime de copaci uscați și crengi pe care le clădiserăm unele peste altele. Dacă reușeam să ajung acolo, mă puteam ascunde până mă hotăram ce aveam să fac.

Nu-mi mai stăteau în față decât tufele de trandafiri care mărgineau aleea ce pornea din spatele școlii și ajungea până la pădure. Nu-mi ofereau mare protecție, dar asta era singura șansă pe care o aveam.

O voce de bărbat m-a oprit. M-am întors, ascunzând biscuiții într-o cută a uniformei, bucurându-mă, de data asta, că-mi era mare. Era brutarul, care tocmai se ducea la mașină.

Clopoțelul a sunat din nou; știam că trebuia să o iau din loc, dar n-am putut rezista tentației când mi-a întins gogoșa glazurată.

— Mulțumesc, o păstrez pentru mai târziu, i-am zis, apoi am fugit ca o nebună, fără să privesc înapoi.

Odată ajunsă în pădure, m-am așezat și am înfulecat gogoșa sub un stejar uriaș, hotărând să păstrez biscuiții pentru mai târziu. Nu aveam niciun plan.

Când s-a întunecat, am văzut oameni cu lanterne, trecând printre copaci și strigându-mi numele. S-au îndepărtat, copacii foșnind în urma lor. Mi-au venit în minte bărbații care împușcau crocodili și se scufundau după raci, jungla și bandiții care se ascundeau în frunzișul ei, la fel ca mine acum. Mi-am amintit de Malacca, de mirosul de pește prăjit și de orezul pe care îl îngropa grădinarul pentru spiritele pământului. Voiam mai mult decât oricând să fiu cu mami, dar m-am acoperit cu și mai multe frunze și crengi, ascultând vântul.

Eram protejată de stejari și de ulmi, iar mirosul de umezeală și de pământ, precum și sunetul scos de creaturile necunoscute din jurul meu mi-a amintit de *hantu hantuan*. Niciodată nu-mi mai

fusesse așa de frică de întuneric. M-am ghemuit și mai mult, tânjind după o cană de ciocolată fierbinte și niște omletă cu pâine prăjită.

Nu aveam decât să urc pe un vapor și să mă întorc în Malacca. Să o găsec pe mami. Dar eram doar un copil, cum aș fi putut să fac asta? Poate Veronica ar fi vrut să mă ajute, dar era greu de crezut că m-ar fi urcat pe un vapor ca să mă trimită într-o țară aflată în război. Am suspinat. Nu e corect, m-am gândit, chiar n-am făcut nimic rău.

A doua zi dimineață, în pădure și-au făcut apariția tata, directoarea școlii și doi polițiști. Udă flească, eram destul de bucuroasă să-i văd.

— Hai, Emma, știm că ești aici!

Vocea tatălui meu era puternică, bine controlată, dar știam că el clocotea de furie.

— Hai, drăguță, ieși din ascunzătoare, nu o să ai probleme dacă ne ascuți! a zis și unul din polițiști, pe un ton mai blând.

— Emma Cartwright, ieși imediat!

Aceasta fusese directoarea.

Am ezitat o clipă, dar când mi s-a părut că polițistul ajunsese cel mai aproape de mine, am dat la o parte frunzele și crengile și am ieșit, simțind că mi se taie picioarele.

— Aici sunt, am zis încet, apoi am simțit că nu mă mai țin picioarele.

Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat apoi.

M-am trezit în cabinetul medical. În capătul celălalt al încăperii l-am văzut pe tata. Părea slab și obosit. Doctorul îi spunea ceva, pe o voce joasă, despre tensiunea arterială.

— E periculos de mică, zicea. Aveți un istoric de boli cardiace în familie?

— Tatăl meu a murit în urma unui atac de cord.

— Și ceilalți bunici?

Printre gene, am văzut cum tata își mușca buzele. A clătinat din cap, apoi a zis:

— Soția mea a fost crescută de măicuțele de la mănăstirea Saint Joseph. Nu și-a cunoscut niciodată părinții.

Aș fi vrut să zic ceva, dar buzele mi-au rămas lipite. Am ațipit o vreme, în timp ce ei continuau să vorbească încet. Întrebări, răspunsuri, consemnate rapid. O asistentă se mișca de colo până colo cu diverse lucruri, făcând ordine.

— Ne puteți lăsa adresa soției? a întrebat doctorul.

Tata a tras aer în piept, a făcut o pauză, apoi a spus încet:

— Mă tem că mama Emmei și-a abandonat familia. E dată dispărută, posibil chiar să fi murit.

Am simțit că se prăbușește tavanul peste mine, prăvălindu-mă și eu în gol. Nu mai vedeam decât un cerc de lumină de la fereastră, pulsând, galbenă cu o margine portocalie, făcându-se din ce în ce mai mică, până devenea un punct. Camera a fost cuprinsă de întuneric. Eram trasă și eu în el, dar am întins mâinile să mă apăr, disperată să regăsesc lumina care venea de la fereastră. Am revăzut-o o clipă, apoi m-am auzit strigând: Mami! Mami! Ajută-mă!

Dar și eu, și vocea mea eram foarte departe, în Malaya, pe insulă, alergând prin valuri, în timp ce mami ținea niște sticle reci de bere la subțiori, ca să ostoiască arsura înțepăturilor de meduze. Nisipul era alb și fin, atât de moale, iar apa oceanului – caldă. Era o zi senină. Exact ca în viața reală.

Am avut un șoc când mi-am revenit și mi-am dat seama că nu sunt, de fapt, acolo. Am scuturat din cap, încercând să mă dezmeticesc. Unde eram? Ce se întâmplase? Am văzut două pungi pline cu un lichid atașate de niște tuburi care îmi intrau în mâini. În timp ce picăturile cădeau și altele le luau locul, mi-am amintit. „Mami! Mami! Mami!“ Lacrimile mi-au umplut obrajii, căci aveam inima frântă.

CAPITOLUL 22

Septembrie 1956. Speranța reveni, la mai bine de optsprezece luni de la incendiu. Lydia stătea în picioare în salon, nebănuind nimic. Se uită spre fereastră, făcu un pas spre ea. Se gândi să mănânce, așa că se întoarse, surprinzând o șopârlă gri care trecu iute ca un fulger pe perete, ascunzându-se într-o crăpătură. Urmărind-o cu privirea, luă, absentă, un mango de pe măsuța de cafea. Își trecu palma peste suprafața netedă a acesteia, apoi pipăi fructul. Era moale, dar sub coajă se ghicea fermitatea. Perfect.

În dormitor, lăsă jos fructul, apoi deschise ultimul sertar al comodei. Hainele lui Lili dispăruseră, bineînțeles. Le luaseră locul propriile bluze și fuste, împăturite frumos. Îi era dor de vechile ei haine, de mătăsurile indiene delicate, de satinurile în culori vii, de jachetele cu specific local. Inima i se strânse când în minte i se ivi o amintire – ea și fetele cumpărând materiale. Își aminti cum pipăiau satinul roz, cu dragoni scoțând flăcări. Își aminti și de Cicely, vechea ei prietenă din Malacca, pentru că și ea își luase același model, dar pe mov.

Cu o zi în urmă, aceeași Cicely, care se întorsese de-acum din călătoria ei prin Australia, își făcuse apariția pe neașteptate. Calmă ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie turcoaz din in, cu un colier din argint la gât, spusese că se oprise la ei, fiind în drum spre

Penang. Când o întrebase ce căuta acolo, se mulțumise să ridice doar din umeri, dar îi spusese că ar putea să revină la întoarcere. Lydia murmurase niște scuze.

— Bine atunci, draga mea, zisese Cicely, înțelegând aluzia, dacă ai vreodată nevoie de ceva, o locuință, bani, un umăr pe care să plângi, mă găsești în Malacca.

— Sunt bine, Jack a fost mai mult decât generos cu mine. Dar îți datorez oricum banii pentru bijuteriile pe care le-ai vândut pentru mine.

— Uită de ei. Iar propunerea mea rămâne valabilă, să știi, în caz că se schimbă ceva.

Gândul la prietena ei o făcu să zâmbească. Nu prea putea să explice de ce nu vruse să stea mai mult timp cu ea, în afară de faptul că era o parte importantă din viața ei de dinainte. Își puse apoi o fustă drăguță, dintr-un bumbac imprimat, își dădu cu un ruj roșu și ieși pe verandă, în ploaia mărunță.

Bătea încet vântul. Maz era și el pe verandă, urmărind o ceată de maimuțe care tot apăreau și apoi se făceau nevăzute. Simți că sângele îi curge mai repede prin vene, făcându-i capul să vâjâie. Se sprijini de balustrada din lemn, închise ochii, dar culorile arborilor de cauciuc încă i se învârtteau în fața ochilor. Când îi trecu amețeala, șterse umezeala care se depusese pe scaune în timpul nopții și se așeză, privind spre pădure. Atâtea cărări se pierdeau printre copaci încât i se părea de mirare că Jack reușea să-și găsească drumul spre casă.

Maz fu primul care auzi fluieratul când Jack sosi prin iarbă.

— Jack! strigă băiatul, luând-o la fugă spre el.

— Nu m-aș apropia prea mult, îi zise însă acesta, făcându-i semn cu mâna să se oprească.

Maz făcu un pas în spate când Jack se apropie, iar Lydia dădu înapoi când simți mirosul puternic de urină.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? zise ea strâmbându-se.

— N-o să-ți vină să crezi.

Ridică o sprânceană. Într-o cămașă kaki mototolită, cu mâinile în șolduri, Jack avea un zâmbet larg pe față. Nu era beat.

— Când ne întorceam de la Ipoh, ne-am oprit pe drum să dăm la o parte niște copaci arși.

— Și?

— Păi... am crezut că plouă, dar gălăgia de deasupra noastră ne-a făcut să ne uităm în sus. Abia atunci i-am văzut pe nemernici.

— Ce?!

— Vreo zece macaci cu cozi lungi țipau și țopăiau în sus și-n jos pe crengi, oprindu-se doar ca să urineze pe noi.

Lydia zâmbi.

— Mă bucur să te văd zâmbind. Îmi pare rău, nu am vești noi.

Ridică din umeri. Chiar dacă nu vedea sensul, Jack tot se duse din nou la birourile statale din Ipoh ca să ceară informații despre incendiu. Totul fusese însă distrus în întregime, așa că orice informație dispăruse în flăcări. În plus, nu exista niciun indiciu că Alec fusese în Ipoh. Întregul său departament fusese mistuit de foc.

În după-amiaza aceea, se împrietenii cu casa lui Jack, trecând încet și în tăcere dintr-o cameră într-alta. Ascultă sunetele care veneau cine știe de unde, poate din sat; petrecu așa o oră liniștită, într-o stare de grație. Maz se ținea după ea, păstrând distanța. Când îi vorbi, ochii îi erau îngrijorați și atenți. I se strânse inima; când intră în biroul lui Jack, îi veni o idee. Adună repede câteva foi de hârtie, creioane, stilouri și îl chemă pe băiat.

În salon, dădu la o parte bolul cu mango, îngenunche pe podea și întinse foile și creioanele pe măsuta de cafea, apoi se apucă să scrie literele alfabetului, trasându-le abia vizibil conturul. Îl strigă din nou, dar Maz rămase în prag. Continuă să scrie încet, laborios.

— Maz, mai încearcă ea o dată, haide! O să te învăț să scrii. Nu ți-ar plăcea să știi?

Băiatul dădu din cap că nu, dar continuă să o privească.

Se concentrează la scrisul ei, iar când ajunse la litera *k*, auzi un târșăit. Când se apropie, îi dădu un creion negru. Maz clătină din nou din cap, dar se așează lângă ea, înconjurându-și genunchii slăbănogi cu brațele subțiri. Lydia începu să contureze literele pe care le schițase mai devreme. Când ajunse la *m*, băiatul întinse mâna după creion.

— *M* este de la Maz, zise Lydia. Și de la marmură, miere și măgar.

Băiatul desenă litera cu mare grijă, apoi, fără să se uite la ea, spuse:

— Și de la *mama*.

Lydia își mușcă buzele.

— Așa e, mititelule, așa e.

Maz învăța rapid, iar Lydia își luă sarcina foarte în serios. Neavând la dispoziție cărți pentru copii sau materiale adecvate, se concentrează pe alfabet, încurajându-l să copieze cuvintele de bază, și desenă animale și obiecte ca să le illustreze. O maimuță care arăta ca un câine. O cobră regală cu două capete. Un porc spinos maelaezian care zâmbea. Râseră împreună de animalele ciudate care trăiau acolo, iar Maz reîncepu să sporovăiască.

Îl încurajă să deseneze scene din viața lui: mama, mătușa, vechea lui casă, apoi ea le-a scris numele, iar, încetul cu încetul, lecțiile au fost asimilate. Se mai întâmplă însă ceva.

Maz desenă o colibă cu șapte omuleți înăuntru. Lydia zâmbi văzând desenul, apoi îl rugă să i-l explice.

— Aceasta e mama, el e unchiul meu, ea e mătușa și aceștia patru sunt verii mei, spuse el, apoi mai desenă o siluetă, aproape identică, numai că îi lipsea fața.

— Maz, ai uitat pe cineva, îl atenționează ea.

Băiatul lăsa capul în jos.

— Maz?

Tăcere.

— Nu vrei să-mi spui cine lipsește?

Maz se uită în sus, spre ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Unchiul meu, doamnă. A fost ucis.

Îl trase lângă ea și îl strânse în brațe, în timp ce suspina. Luă o batistă curată și îi șterse lacrimile. Era clar că își iubise unchiul.

— Am stat cu mătușa și cu verii mei.

— De ce a plecat în junglă mama ta? întrebă ea, dar copilul nu vru să-i spună.

Poate nu știe, își zise ea.

— Vrei să citim în continuare? adăugă ea.

Maz încuviință, iar Lydia îl mângâie pe cap. Deși o parte din ea fusese distrusă, știa că băiatul îi era de mare ajutor pe drumul sinuos al recuperării. Eu am grijă de tine, tu de mine, nu așa îi spusese cândva?

A doua zi, Jack apăru clătinându-se, cu o cutie mare din carton în brațe. Arăta bine și părea mândru de el. Puse cutia pe măsuta de cafea, apoi se întinse să prindă un disc și niște partituri care alunecară de pe ea. O deschise și scoase un pick-up Black Box.

— Nu e nou, zise el, dar ar trebui să funcționeze.

În câteva minute, îl băgă în priză, puse un disc și îl porni. Nu se întâmplă nimic. Se posomorî. Încercă apoi altă priză și vocea lui Frank Sinatra umplu încăperea. Lydia zâmbi și bătu din palme. Jack o luă în brațe și începură să danseze, lipiți, râzând și împiedicându-se de pantofi, reviste și cești de ceai. Pentru o clipă, îi reveniră toate speranțele. Începu să fredoneze „Three Coins in a Fountain“, iar Jack i se alătură.

— Fir-ar, Jack, ești complet afon! zise ea, plesnindu-l peste piept, și, pentru o vreme, totul fu așa cum ar fi trebuit să fie.

Se gândi la noaptea din club, în ajunul Anului Nou. Purta o pereche de pantofi cu tocuri înalte, o rochie neagră crăpată pe ambele

părți, băuse prea multe cocktailuri și stătuse cu ochii pe Jack, cu umerii lui largi și brațele puternice. O viață inocentă, într-un fel, fără niciun indiciu despre ce avea să urmeze.

— Dar asta nu e tot, zise Jack, întrerupându-i gândurile, apoi dispăru o clipă pe hol.

Reapăru cu o mașină de cusut Singer veche.

— Mulțumește-i unchiului Jack!

Îi trase una.

— Dumnezeu știe de unde o ai!

— Am și material.

Lydia se înroși până la urechi, rușinată de faptul că nu avea niciun ban. Se gândi la oferta lui Cicely. Când îi spuse, Jack îi zâmbi ca și când ar fi fost un cuplu căsătorit de când lumea.

— Nu ai nevoie de ajutorul ei. Tot ce am îți aparține, Lydia, și, oricum, nu e ca și cum ai cheltui zilnic, nu-i așa?

Apoi îi spuse unde își ținea banii pe care îi pune deoparte ca să-și răscumpere contractul:

— Îi ascundeam în birou, dar acum i-am pus sub scândura asta mai lăsată de sub covor. Să știi și tu, în caz că ai nevoie vreodată.

Dădu la o parte covorul, trase scândura și scoase câteva teancuri groase de bancnote de un dolar, legate cu benzi din cauciuc.

— Dumnezeule, sunt o grămadă de bani!

Jack încuviință.

— O sumă frumoșică, da. Ți-am spus că fac economii.

— Ar fi trebuit să te iau mai în serios, clar, zise ea, sărutându-l pe nas. Mulțumesc.

Îi urmări cu privirea o venă care i se zbătea pe gât. Ce s-ar fi făcut oare fără el? Ce-ar fi putut face? Avea grijă mereu de ea, din toate punctele de vedere – financiar, emoțional și într-atâtea alte feluri. Duceau o viață destul de izolată, puțini veneau să-i viziteze, deși Jack îi mai propunea câteodată un drum la Ipoh sau pe o plantație din apropiere, la un cuplu pe care-l cunoștea și ea. Nu avea însă nici cea

mai mică dorință de a trăncăni cu necunoscuți, deși poate Jack simțea nevoia să mai iasă. Era un bărbat bun, iar ea învățase să aibă răbdare cu momentele lui de proastă dispoziție, căci treceau.

— De ce nu te duci la piață în Ipoh? o întrebă el. Găsești tot ce vrei acolo. O să-ți facă bine. Și e destul de sigur.

Îl privi, oftând.

— Îmi pare rău, știu că îți mai trebuie timp să-ți revii.

Lydia își mușcă buzele. Nu voia să mai dureze. Nu voia nimic. Lua zilele așa cum veneau, una câte una, cu durerea provocată de absența fiicelor ascunsă undeva înăuntrul ei. Se temea că în curând absența lor avea să i se pară ceva normal. Uneori, când se trezea având senzația că sunt cu ea, rămânea șocată dându-și seama că în jurul ei nu e decât aer și tot ce mai avea de la ele erau caietul Emmei și pozele din pandantiv.

— Am învățat să fac curry de legume, zise ea, cam prea voios.

Jack dădu din cap, cu ochii închiși.

— Ești obosit. Hai să luăm prânzul și să tragem un pui de somn după, ce zici? îl întrebă ea, atingându-i ușor mâna.

— Ce-ai zice dacă am merge să înotăm diseară? zise el, deschizând ochii.

Își sprijini capul într-o mână și zâmbi. Asta era ceva nou.

Erau atâtea cărări încâlcite printre copaci, încât își dădu seama în timp ce se ținea, împreună cu Maz, după Jack că nu ar fi reușit vreodată să găsească locul de una singură. Maz însă ar fi făcut-o. Odată ce mergea pe o cărare, o găsea apoi fără probleme. Se întrebă dacă o făcea numărând copacii sau pur și simplu era ceva la care bărbații se pricepeau mai bine.

Când zări oglinda apei printre copaci, văzu că pornea de undeva de sus, dintr-un izvor, trecea pe sub pământ și era aruncată afară printr-un jgheab din lemn într-un lac adânc, ascuns de copaci și de ferigi uriașe. Deasupra, în aer, erau perdele de fluturi portocalii și

mov, iar apa reflecta milioane de nuanțe de verde. Pe fundul lacului cu apă limpede se vedeau câteva siluete întunecate. Jack observă că era îndoită.

— Nu-ți face griji, sunt doar câteva țestoase de apă dulce. Nu mușcă, zise el, apoi își scoase hainele și se aruncă în apă, gol-pușcă. Hai!

Maz îl urmă imediat, plonjând cu un strigăt ascuțit.

— Hai, Lyd! strigă din nou Jack. Ce mai aștepți?

Ezită încă o clipă, apoi își scoase hainele transpirate și intră în apă, cu părul plutind în urma ei.

— Dumnezeule, ce bine e! exclamă ea, stropindu-l apoi pe Jack, care o băgă sub apă.

Maz se cutremura de râs, țopăia în apă și arăta când spre unul, când spre celălalt, însoțindu-și mișcărilor de un șuvoi de vorbe în malaeză.

— E fantastic, nu-i așa? strigă Jack, făcând salturi și împăunându-se cu forma lui de zile mari.

Dădeau din mâini și din picioare și se zbugiumau prin apă. Lydia alunecă și se scufundă. Jack o sărută pe frunte când reveni la suprafață să ia aer, apoi înotă mai departe, dar el o trase înapoi de păr. Căzu în brațele lui, iar Maz înota în jurul lor în cercuri, țipând și improșcând cu apă și vânzând fluturi. Răceala apei pe pielea lor fierbinte era o adevărată eliberare.

„Cred că așa se simte pacea“, își zise ea, apoi se scufundă iar, stropind în jur. Maz chicoti, urmărind dărele de bule, în timp ce Jack o scufunda tot mai adânc, atingându-i sânii sub apă, acolo unde Maz nu putea să-i vadă.

Mai târziu, ieșiră, strigând unul la altul, scuturându-și părul de apă și ștergându-și stropii de pe gene. Se așezară într-un luminiș, lângă lac, sprijinindu-se unul de spatele celuilalt, iar Jack își aprinse o țigară. Lydia nu-și putea aminti când începuse din nou să fumeze.

Își aminti în schimb apele strălucitoare din vacanțele cu familia ei pe insulele nelocuite, marea de culoarea turcoazelor, delfinii și țărmurile umbrite de palmieri. Închise o clipă ochii, ca să se bucure de liniște, dar avu deodată senzația stranie că e privită. Vreo maimuță, își spuse, dar când o limbă lungă trecu pe lângă umărul stâng al lui Jack, acesta strigă și sări ca ars. Se întoarse și dădu peste niște nări largi și o creatură deschisă la culoare. Maz se tăvălea, cu dinții albi strălucind, râzând și lovindu-se cu mâinile peste picioare până-i dădură lacrimile.

— E o șopârlă, zise el, doar o șopârlă!

Auzindu-l pe Maz, varanul se lăsă să alunece din nou în apă.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată mișcându-te atât de repede, îl zgândări ea.

— Da, foarte amuzant, desigur, se strâmbă Jack.

Ploaia ușoară încetase, iar acum lumina cădea pe fața lui Jack. Acesta îl lăsă pe Maz să o ia înainte și o prinse pe Lydia de un cot, ținând-o pe loc. Mult în fața lor, Maz cânta cu voce răgușită un cântec malaiezian. Lumina verzuie a serii deveni trandafirie, iar văzduhul se umplu brusc de sute de fluturi mici, alb cu negru, plutind ca niște bucăți de hârtie de orez.

— O să fie bine, să știi, îi zise el, luând-o de mână.

Rămaseră îmbrățișați sub baldachinul pădurii, legănându-se ușor, înconjurați de orăcăitul broaștelor de râu.

CAPITOLUL 23

Niciodată nu mi-a fost ușor să mă întorc acasă, dar acum fusese chiar mai greu decât de obicei. Din cauza mamei și a bolii mele, mă lăsaseră însă în pace; de bucurie că scăpasem după ce fugisem de la Penridge Hall, aproape uitasem de sora mea. Când mi-am amintit însă cum obișnuiam să ne oprim la magazinul din Malacca unde se vindeau oglinzi și pene, dar puteai cumpăra și o tobă sau un flaut, m-a apucat plânsul. Împreună cu mami și cu Fleur, cumpăram hârtie creponată și făceam aripi din sârmă. Mami ne lăsa să ne îmbrăcăm în rochițele de ocazie, apoi dansam ca zânele în fața lui tati. De obicei, eu mă plictiseam repede și mă duceam să mă ascund sub casă și să o spionez pe Amah. Acum, că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel, nu-mi doream decât să retrăiesc zilele acelea; mi se părea că întreaga lume se sfârșise.

Bunica ne aștepta la ușă; m-a strâns așa de tare în brațe, că mi s-a tăiat răsufarea. Avea vinișoare sparte pe obraji și se îngrășase. În spatele ei era Fleur, cu un zâmbet precaut pe buze și ochelari cu rame roz pe nas. Bunica și-a șters ochii cu dosul palmei și mi-a dat drumul. Fleur m-a îmbrățișat scurt. Avea acum propria cameră; eu urma să stau cu bunica.

— De când a murit bunicul tău, patul lui e liber, a zis ea, privind cu tristețe spre locul unde obișnuia să doarmă acesta. Tatăl tău l-a mutat la fereastră. Acum e al tău, rățușcă.

M-am încruntat.

— Dar credeam că o să cumpere o casă.

— Nu-i merg prea bine treburile, e cam strâmtorat cu banii.

— Dacă m-aș întoarce de tot, nu ar trebui să-mi mai plătească taxa la școală.

— O, nu, draga mea, tatăl tău nu...

— Nu ce?

S-a întrerupt însă, acoperindu-și gura cu mâna.

— Vai de mine, uite cum stau și trăncănesc când ar trebui să mă ocup de prânz...

— Dar, bunico...

— Memoria îmi joacă feste urâte în ultima vreme. A trebuit să merg și la medic săptămâna trecută.

— Cum a fost?

M-a lovit ușurel în coaste și mi-a zis râzând:

— Nu-ți face griji, rățușcă, m-am descurcat mai mult decât bine.

Doar toți știm că Winston Churchill e prim-ministru, nu?

Nu-mi dădeam seama dacă doar glumea, știind că prim-ministru era, de fapt, Anthony Eden, sau chiar credea cu adevărat ce spunea. N-aș fi vrut s-o întreb. Și-a amintit totuși că tata și Veronica se vedeau des.

— Cred că e mai mult decât un foc de paie, a comentat ea.

Am lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău, draga mea, pentru mama ta.

Nu știam ce să zic, așa că am bâiguit ceva, iar ea m-a mângâiat pe spate, zicând:

— Haide acum... Ce-ar fi să-ți piepteni părul și să ți-l prinzi?

În timpul ăsta, eu îți pregătesc o felie de pâine cu gem de agrișe.

Fleur îl avea pe tata, acum și pe Veronica, și putea fi ușor cum-părată cu dulciuri, dar eu aveam nevoie de mami și îmi era rușine de furia pe care începusem să o simt față de ea. Nu era corect. De ce ne abandonase? De ce murise?

Am început să mă pieptăn, trecând încet peria prin păr. Odată, în Malaya, mă plânsesem că pieptănatul m-ar ajuta prea mult. „Chiar și așa“, îmi răspunsese ea, luând peria și pieptănându-mă cu putere. Era ziua nunții, aceeași în care avuseserăm și accidentul, iar ea fusese într-o dispoziție foarte ciudată.

Fleur se uita la noi cu gura căscată.

— Dar la mine cum e? întrebuse ea.

— Mult mai ușor, zisese mami, iar după vreo câteva mișcări cu un pieptăn cu dinții rari, părul surorii mele era aranjat, cu o cărare netedă într-o parte și o agrafă în formă de arc în cealaltă.

— Pot să-mi pun și eu o agrafă? întrebasesm eu.

— N-are niciun rost, la părul tău, Em, n-o s-o mai găsim nici-odată. Și, pentru Dumnezeu, nu mai sta trântită așa, adăugase ea râzând.

Mă simțisem stupid de rănită.

Nu mai pot să suport, mi-am spus, cu mintea frământată de întrebări. Ce se întâmplase cu mami? Știa oare cineva? M-am hotărât să o întreb pe Fleur dacă auzise ceva, așa că m-am dus în camera ei. Stătea pe pat și colora o hartă a Marii Britanii, făcând marginea cu albastru ca să arate că acolo era marea.

— Nu așa e marea, Viermilica, i-am zis, amintindu-mi felul în care cerul se unește cu oceanul violet noaptea.

M-a privit cu superioritate.

— Nu-mi mai spune așa, e prea copilăros. Și hai, pleacă, am treabă, trebuie să termin harta până la Ziua porților deschise.

— Ți-a fost dor de mine?

— Puțin, a zis.

Am mai rămas o vreme, dar, cu excepția unor suspine cu subînțeles, m-a ignorat complet. Am ieșit. N-avea niciun rost s-o întreb. Nici măcar nu eram sigură că mi-ar fi spus. Oare nici surorile nu puteau avea încredere una în alta? Gândul ăsta m-a întristat, dar aveam nevoie de o soră care să-mi semene mai mult, cu care să pot vorbi și care să-mi spună că totul va fi bine, că mami era în viață. Că nu era moartă. Sau care ar fi știut măcar ce se întâmplase.

Nu am așteptat prea mult ocazia de a afla mai multe. Bunica și tati s-au dus cu Fleur la școală. Era o zi minunată, numai bună pentru un eveniment ca Ziua porților deschise, cu prăjituri și ceai, așa că știam că am suficient timp la dispoziție.

Camera tatei nu era încuiată, dar, ca un bun spion, m-am asigurat că se îndepărtaseră suficient și nu li se mai auzeau vocile pe stradă.

Camera lui era mobilată astfel: un șifonier de culoarea alunei, o masă de toaletă și un scaun, un pat dublu și două noptiere, toate din același set. O rază de lumină cădea pe podea, punând în evidență părțile roase ale covorului. M-am uitat pe noptiere. Doar CV-uri și scrisori de refuz. Deci asta voia să spună bunica atunci când zisese că nu-i mergea prea bine. Apoi am deschis șifonierul. Costume, tricouri, o haină, pantofi negri și cafenii așezați militărește și niște cutii din carton unele peste altele, în partea de sus. Am tras scaunul și m-am urcat pe el. Toate erau sigilate. Mai aveam să caut sub saltea și în măsuța de toaletă.

Salteaua era grea și plină de gloduri, dar am reușit să-mi strecor mâna dedesubt cât să-mi dau seama că nu era nimic acolo. Am tras primul sertar și pe podea s-au împrăștiat obiecte de curățat pantofii: o cârpă, două perii, una moale și una mai dură, un spray și patru cutii cu cremă de diferite culori. Tata își păstra totul în cea mai mare ordine. Mi-am dat seama cu groază că nu mai știam cum fuseseră așezate lucrurile, așa că n-am putut decât să sper că reușesc

să le pun înapoi așa cum fuseseră. Era momentul să mă uit în serarul de jos. Acolo trebuia să fie. „Măcar de-aș vedea cu ochii mei, așa mi-ar fi mai ușor să cred“, mi-am zis. Am scrutat conținutul: un calendar, un carnețel cu adrese, o sticlă de autobronzant și, sub toate, o carte. Am dat la o parte sticla de autobronzant, zâmbind. Tatei îi plăcea mult să fie bronzat. Am ridicat cartea: *Anul unui grădinar*. Probabil era a bunicului. Frunzărind-o, din ea a căzut deodată pe podea un plic albastru, venit prin poșta aeriană. Am ezitat o clipă, apoi l-am luat și am văzut ștampila poștei malaieziene. Am scos scrisoarea și inima aproape că mi-a stat în loc. Nu era nicio adresă, dar după data de pe plic mi-am dat seama că fusese trimisă de mai bine de un an, înainte de a-l răni pe domnul Oliver. Cel mai probabil, era scrisoarea despre care crezusem că era de la mami.

Dragă Alec,

M-am ocupat de toate. Nu ai de ce să-ți faci griji. Cred că suntem chit acum, bătrâne.

Al tău,

George

Am citit-o pe nerăsuflăte și abia apoi am dat drumul aerului din piept. Ce însemna asta? Nu scria nimic despre lucrurile de care se ocupase. Foarte ciudat. Era oare vorba despre mami? Sau nu avea nimic de-a face cu ea... N-am mai găsit nimic altceva, nicio altă scrisoare care să-i anunțe dispariția sau că ne abandonase. Probabil am rămas mai bine de o oră în camera tatei, gândindu-mă și imaginându-mi ce-i mai rău, până când am simțit că înnnebunesc. Mintea mă tot ducea înapoi, la galeria exponatelor din ceară de la muzeul din Malacca. Oare-i făcuse cineva rău mamei? De câte ori mă gândeam la asta, îmi venea să mor. Aproape nici nu i-am auzit vorbind în timp ce se apropiau pe alee.

— Se descurcă bine, nu-i așa? spunea bunica. O să-i fie la fel de bine și la școala mare, când va veni vremea să meargă.

Inima a început să-mi bată cu putere. Am strecurat scrisoarea în carte, pe care am băgat-o la loc în sertar și am ieșit repede, în vârful picioarelor. M-am așezat la mine pe pat, cu brațele încrucișate peste abdomen.

Ceva mai târziu, în bucătărie, luptându-mă din greu să-mi controlez vocea, l-am întrebat pe tata dacă pot să văd certificatul de deces al mamei. Și-a întors ochii oboșiți spre mine, spunând:

— Nu există unul. *Se presupune* că a murit, Emma.

— Atunci, cum poți fi sigur? l-am întrebat, simțind o brumă de speranță.

— Pentru că mi s-a spus.

— Cine?

— De către cine, Emma.

— Da, de către cine?

Tata s-a ridicat să plece.

— George Parrott are toate informațiile.

M-am ținut după el ca un câine.

— Scrie-i! Întreabă-l!

— Emma, nu primesc ordine de la tine. George Parrott mi-a spus asta și gata. Sunt ocupat.

Nu m-am lăsat și am continuat, ignorându-i iritarea din privire:

— Când ți-a scris? Arată-mi scrisoarea!

A tras adânc aer în piept; puteam să văd cum în el se ducea o luptă. Apoi a zâmbit, ca și cum ar fi zis: ce fetiță prostuță, ce tam-tam face! Era un zâmbet menit să mă facă să mă simt ca o proastă.

— Deci, Emma, dacă am înțeles eu bine, am impresia că nu crezi ceea ce-ți spune tatăl tău, așa e?

Știam că-mi sap singură groapa, dar nu m-am putut abține:

— Nu vreau decât să-i scrii. Ce e greșit în asta?

— Am primit acum o lună scrisoarea de la el. Acum, domnișoară, dacă știi ce e bine pentru tine, ar fi mai bine să nu mai scoți o vorbă.

Mi-a întors apoi spatele și a tras ușa după el.

Oare propriul tată mă mințea? Nu era niciun semn de vreo scrisoare, nimic de la George Parrott despre presupusa moarte a mamei mele, deși era posibil ca tata să o fi aruncat, dacă într-adevăr venise vreuna. Dar chiar ar fi făcut asta? Nu eram deloc bucuroasă, ba chiar aveam senzația că niciuna dintre întrebările care mă chinuiau nu primise răspuns.

M-am dus sus, m-am așezat din nou pe pat și am deschis caietul pe care îl ascundeam sub pernă, ca să nu-l vadă bunica. Uneori, aveam senzația că lumea nu e deloc dreaptă, așa că, atunci când lucrurile nu mergeau deloc bine, scriam povești. Îmi plăcea că puteai inventa absolut orice. Îmi doream mai mult decât orice să devin scriitoare când aveam să mă fac mare. Când inventam povești în minte, puteam pretinde că sunt oricine îmi doream să fiu.

M-am pierdut într-o poveste despre statui cu ochi gri care prindeau viață și își foloseau mâinile din piatră ca să sugrume oameni. Una dintre ele tocmai era să-i vină de hac tatei când l-am auzit întorcându-se. Nu era singur însă, venise și Veronica, îi auzeam vorbind. Tata spunea că bunica trebuia să fie dusă la un azil și că autoritățile locale îi ofereau un loc înainte să fie prea târziu. Când Veronica a urcat să mă salute, m-a găsit aproape plângând. A venit lângă mine, m-a îmbrățișat și m-a mângâiat. M-am tras înapoi.

— Cum îți e la internat? m-a întrebat.

— Bine, am suspinat eu.

— Nu promit nimic, dar, dacă te străduiești, cred că există o șansă ca tatăl tău să te aducă înapoi acasă.

Am privit-o fix.

— Mie mi-a zis că la școală i s-a spus că nu sunt pregătită pentru asta.

— Știu, dar lucrurile se schimbă... Îmi pare foarte rău, Emma. Știu că nu o să o pot înlocui vreodată pe mama ta, dar aș face tot ce-mi stă în putință, dacă m-ai lăsa.

Nu mă simțeam în stare să spun ceva.

— Știu! a exclamat ea deodată. O să vin să te iau de la școală să petrecem o zi în Cheltenham. Luăm ceaiul la Oriental Café pe Promenadă, apoi mergem la un film la Gaumont, ce zici?

M-am gândit o clipă la ce-mi spusese. Să însemne oare asta că era de partea mea? Sau poate chiar încerca să ia locul mamei și doar se prefăcea că nu e așa?

— De ce ai vrea să faci asta? am întrebat-o.

— Să știi că n-am uitat cum e să fii tânăr.

Am aruncat o privire spre obrajii ei pudrați, palizi, spre unghiile vopsite în roz, spre buclele strânse, întrebându-mă dacă era chiar așa. Cred că-ți ia secole să-ți iasă buclele în felul ăsta, mi-am zis, trecându-mi degetele prin părul nesupus. Tot roșu, tot sălbatic.

— Hai să-ți spun cum facem. O să-ți arăt vechea mea școală, dacă vrei, Colegiul Wellington pentru fete, din cartierul Pittville Circus. O, Doamne, ce ne-am mai distrat ascunzându-ne pe coridoarele pustii! Îmi amintesc că erau o mulțime de ferestre înalte care dădeau în stradă, vreo treisprezece... Sau să fi fost paisprezece? Clasele acelea din față ne plăceau cel mai mult.

A zâmbit, sărutându-mă pe frunte cu buzele ei reci, apoi mi-a făcut cu ochiul și a adăugat:

— Și-apoi o să-ți arăt unde obișnuiam să-i așteptăm pe băieții de gimnaziu.

După ce a ieșit din cameră, m-am dus la fereastră și am deschis-o larg, apoi mi-am șters urma de ruj de pe frunte. Afară, lumea strălucea în lumina serii – copacii, turla bisericii, chiar și pajiștea, dar eu mă simțeam ciudat, nesigură. Dacă m-aș fi împrietenit cu Veronica, n-ar fi însemnat oare că o trădam pe mami?

CAPITOLUL 24

Câteva săptămâni mai târziu, întorcându-se de la piscină, Jack îl încurajă pe Maz să alerge înainte, în timp ce el încetini. Cerul era auriu, iar în aer se simțea un miros dulce, făcându-te să uiți de pătura de muște de la suprafața mlaștinilor puturoase și de spinii de dimensiunea cârligelor măcelarilor, care nu așteptau decât să-ți sfâșie carnea. Lydia simți o altfel de pace. Îi plăceau felul în care o învăluia căldura după răceala apei din iaz, senzualitatea arzătoare și atingerile lui Jack în timp ce-și croiau drum pe cărare.

Jack se opri și-i prinse fața în mâini, apoi o sărută pe frunte și pe buze.

— Copilul, zise ea.

— Nu ne poate vedea. Probabil e deja acasă.

Îl lăsă să o sărute iar, apoi porniră încet, ținându-se de mână.

Când ajunseră acasă, Maz țâșni afară, cu ochii aproape ieșiți din orbite.

— Channa mi-a deschis, zise el și un șuvoi de vorbe se revărsă apoi de pe buzele lui, în timp ce țopăia în sus și în jos.

Jack izbucni în râs.

— Ce-ai pățit, Maz, ți-au intrat furnici în pantaloni?

Lydia îl cuprinse în brațe, iar băiețelul arătă spre ușa din spate.

— Așteptați aici, zise Jack. Probabil nu e nimic, dar mai bine să fim prevăzători.

Lydia îl trase pe Maz mai aproape. Nu mai scotea o vorbă, în schimb suspina și își ascunsese fața în fusta ei. O pasăre țipă într-un copac din apropiere, făcând-o să tresară.

Jack se ivi în prag.

— Mai bine intri să vezi.

Când intră, Lydia își duse mâinile la inimă. Peste tot pe podea erau porțelanuri sparte, cărți și haine aruncate unele peste altele; o jupă atârna peste un lampadar. Gândul că lucrurile îi fuseseră atinse de mâini necunoscute o înfurie. Ridică un ceainic spart și îl aruncă în coșul de hârtii. Sunetul vasului spart îi provocă o ușoară satisfacție.

— Ce căutau? îl întrebă ea.

Jack clătină din cap, își îndreptă umerii și scoase revolverul.

— Jack, spune-mi despre ce e vorba. Nu sunt din sticlă!

Bărbatul își frecă maxilarul, apoi spuse:

— Pe mine mă caută. Nu au găsit banii ascunși sub podea și, în afară de ei și de câteva liste cu proprietăți, nici nu e mare lucru aici. Nu cât să justifice asta.

Jack anunță poliția, repară o spărtură din gardul de sârmă și înlocui încuietoarea ușii din spate, pe unde intraseră spărgătorii. Luau acum cina toți trei, în tăcere, apoi, după ce grăbi povestea dinainte de culcare și în ciuda protestelor lui Maz, Lydia îl duse devreme la culcare.

Pe verandă, repelentul contra insectelor pe care îl lăsau să ardă toată noaptea împrăștia un miros slab, antiseptic, amărui, amestecându-se cu cel de cauciuc și de frunziș putrezit. Privi fluturii uriași care zburau în cercuri în jurul singurei făclii pe care o puseseră la ceva distanță de scaunele lor. Lumina vagă și zgomotele făcute de păsările de noapte o nelinișteau.

— În două zile, casa va fi împrejmuită de un gard nou din sârmă ghimpată, zise Jack. Cel vechi nu mai ține. Mi-e teamă că, până atunci, n-o să fim prea în siguranță, în ciuda paznicilor în plus.

Umerii Lydiei se lăsară. Îi plăcea să bea ceva rece pe verandă, mai ales după un drum la piscină, când pielea o furnica de la soare și de la apa rece, dar în seara aceea nimic nu era cum trebuie. Pielea o pișca, iar pe piept începură să-i apară bine-cunoscutele pete roșii. Jack își freca absent brațele, părând îngrijorat.

După o clipă, își deschise o bere Tiger rece și zise:

— Chestia e, Lyd, că nu avem de-a face doar cu spărtura din gard. Am primit asta.

Căută prin buzunare, scoțând o scrisoare, pe care i-o întinse. O citi o dată, apoi încă o dată. Era de la Jim Dobson, șeful lui Jack. O reluă apoi cu voce tare:

Mi s-a spus că adăpostești o europeană și un copil băștinaș. E de datoria mea să-ți reamintesc termenii contractului. Înțeleg circumstanțele, dar te sfătuiesc să faci alte aranjamente, mai ales în ceea ce-l privește pe copil. Îți recomand să iei legătura cu un cuplu scoțian care locuiește nu departe de Penang. Au o școală pentru copiii din zonă care au fost strămutați, îi vei putea convinge să-l ia și pe el.

Inima i se umplu de tristețe. Jack își umflă obrazii și oftă.

— Jim e un tip de treabă, nu mi-ar fi zis asta dacă nu ar fi avut încredere în cei doi. Dar scrisoarea asta e și un avertisment. Aș putea să-mi pierd slujba și, cum n-am strâns încă destui bani, penalitățile vor fi uriașe. Pe de altă parte, la Penang marea e de vis. Am putea merge să-l vizităm.

Lydia ridică ochii la cerul de culoarea cernelii, amintindu-și momentul în care stătuse pe o plajă lângă femeia în rochie albastră, cea despre care crezuse în tot acest timp că ar fi putut fi mama ei. Nu

avea de gând ca un drum ocazional la mare să fie singurul contact cu Maz.

Îl privi pe Jack în ochi și zise:

— Deci eu pot să rămân, dar el nu, asta vrei să spui?

Jack își drese vocea. Mușchii gâtului i se încordară.

— Știi regulile – fără soții sau copii, nu la primul contract.

— Nu poate pleca. Are nevoie de mine.

— Mâine trebuie să mă duc la Jim. Am scrisoarea asta de trei săptămâni deja.

— Ar fi trebuit să spui ceva!

— Ești atât de atașată de el... Și lucrurile începuseră să meargă mai bine. N-am vrut să...

Se întrerupse și ridică din umeri.

Lydia era obișnuită cu faptul că Jack dormea cu un pistol lângă el, dar în seara aceea i se păru de rău augur. Liniștea acoperise totul, dar putea simți pericolul în care se aflau. Poliția îi promisesese lui Jack că avea să trimită câțiva paznici în plus, iar ea spera că se instalaseră deja la marginea plantației.

În ciuda somnului neodihnit, nu simți când Jack plecă de lângă ea. Când se trezi, era trecut de miezul nopții, iar el nu mai era în pat. Își puse halatul și porni spre sufragerie, printre lucrurile care zăceau încă aruncate pe podea.

Îl găsi ghemuit pe canapea, cu ochelarii cu ramă aurie pe vârful nasului, pistolul în poală și cartea pe care o citea lăsată deoparte, la picioare. O privi peste ochelari și-i zâmbi strâmb.

— Serios, Jack? Poți să-mi spui ce Dumnezeu se întâmplă? Trăsnești a whisky.

— Nu putem continua așa.

Se încruntă, văzându-i ochii. Ardeau.

Jack privi de jur împrejur prin cameră și își lovi cu putere cu pumnul palma deschisă, spunând:

— Hai să o ștergem de aici! Dă-l încolo de contract!

— Și unde să ne ducem?

Jack îi zâmbi trist.

— M-am săturat, Lyd. Mi s-a luat de țăntari, de căldură, de mlaștini, dar mai ales de nenorociții ăștia de arbori de cauciuc. Hai să scăpăm de toate astea! Putem lua copilul cu noi. Spunem că-i al nostru.

— Da, sigur!

— De ce nu? Ai spus chiar tu că nu-și găsește locul nicăieri, nefiind nici chinez, nici malaez, nici alb.

Lydia îi cercetă figura căzută, mai palidă decât de obicei. Părea deodată resemnat.

Jack ridică pistolul și și-l puse la tâmplă.

— Poc! făcu el. Poc, poc, poc!

Lăsă apoi pistolul să-i cadă pe masă.

Ea se duse la el, prinzându-i capul în palme.

— Of, Jack!

Acesta continua să se uite la pistolul căzut.

Lydia îi vorbi pe un ton blând:

— Dar ai spus-o chiar tu, acum lucrurile merg mai bine între noi.

Urmă o lungă tăcere. Dacă Jack trecea printr-o depresie, la el părea un fel de tristețe mai rezervată.

Într-un final, bărbatul ridică din umeri.

— Vorbește băutura din mine. Știi că aş face orice pentru tine, Lyddy.

Își luă arma, o ridică și pe ea și o duse în dormitor. Adormi instantaneu, dar ea rămase trează, încolăcindu-se lângă el și ascultându-i respirația.

După ce Jack plecă la instrucția de dimineață, încercă să se adune, tresărind la fiecare trosnitură a casei. În sufragerie, aruncă o privire peste cartea pe care o citea Jack: *Ghid de supraviețuire*. Pe hol,

găsi pe podea o carte de rețete englezești – tocană de coadă de vită sau budincă la aburi. Se gândi că lui Jack i-ar prinde bine ceva care să-i aducă aminte de casă, să-l înveselească.

Făcu clătite cu scorțișoară și zahăr, apoi se duse să-l trezească pe Maz. „O să mâncăm pe verandă, uitându-ne la șopârle“, își spuse, aruncând o privire prin fereastra de pe hol înainte să deschidă ușa de la camera lui. Afară, ceața groasă încă nu se ridicase.

Intră în camera lui Maz.

Fereastra era larg deschisă, iar patul, gol. Îi stătu inima. Maz nu avea obiceiul să lase fereastra deschisă. Din contră, el trăgea mereu obloanele ca să nu intre căldura în cameră. Le închise ea, apoi porni prin casă, strigându-l. Nici urmă de el.

Ajunse pe verandă și sunetul unor crengi rupte o făcu să se întoarcă, dar nu văzu nimic. Jungla se făcea simțită de jur împrejurul casei.

Trecu repede prin culoarul acoperit. În camera ei de zi, Channa stătea cu picioarele încrucișate pe podea, ținând ochii închiși.

— Maznan e aici? o întrebă Lydia. Nu-l găsesc nicăieri.

Femeia o privi drept în față. Ochii ei căprui-închis erau liniștiți și concentrați. Dădu din cap, apoi se ridică.

— Vă ajut să-l căutați.

— Crezi că ar putea fi ceva serios? Știi tu, după incidentul de aseară.

Channa o prinse de braț.

— Cu siguranță e pe undeva pe aici. Mă duc să mă uit în spatele casei.

Lydia încuviință și începu să-l strige din nou pe Maz. Îi spusese mereu să nu se ducă prea departe, dar dacă o făcuse? Dacă se rătăcise și nu mai știa cum să se întoarcă acasă?

Channa veni din spate.

Lydia se duse repede spre ea.

— L-ai găsit?

Femeia întinse o mână spre ea. Ținându-și răsufierea, Lydia văzu mărgelele lui Maz.

— Era pe alee, zise femeia, aproape de spărtura din gard.

— O fi fugit? zise Lydia, uitându-se prin gardul care înconjura casa.

— Băiatul fericit aici. Nu fugit.

Are dreptate, se gândi Lydia, se simte ca acasă aici. N-ar fi plecat de unul singur.

Channa îi puse o mână pe umăr și o strânse ușor. Se priviră în ochi. Părea că fiecare știa ce gândește cealaltă, deși Lydia nu reușea să o spună cu voce tare. Channa dădu din cap, iar Lydia înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât. Își aminti fața zâmbitoare a lui Maz, ei doi scriind literele alfabetului și râzând de desenelor lor cu animale.

— Rebelii, zise ea, în cele din urmă.

Channa ridică din umeri, dar Lydia îi surprinse privirea și știu că și ea credea același lucru.

— Ce facem? întrebă ea.

— Mergem înăuntru. Așteptăm, zise Channa.

— Sun la poliție.

Intrară. Nu avea rost să încerce să-l găsească pe Maz fără cineva care să știe împrejurimile. Plantația se întindea pe kilometri întregi, iar, pentru un novice, totul arăta la fel. Nesfârșit și la fel.

Sună la poliția locală și le explică situația cu tot calmul de care era în stare, reușind să nu plângă, dar, când îi spuse polițistului numele complet al băiatului, ochii i se umplură de lacrimi. Duse o mână la tâmplă, amețită, cuprinsă din nou de amintirea momentului în care își găsise casa goală. Malacca: fetele ei dispărute. I se puse un nod în gât. Nu iar. Te rog, nu iar. Nu putea să se întâmple același lucru din nou.

— E fiul dumneavoastră, doamnă? o întrebă polițistul.

— Nu. Eu doar... am grijă de el, bălmăji ea.

Omul făcu o pauză.

— Așteptați o clipă, doamnă. După un moment de liniște, reveni: E și el englez, ca dumneavoastră? Maznan Chang nu e nume englezesc.

— Nu, e jumătate chinez, jumătate malaiez.

Bărbatul scoase un sunet printre dinți, apoi zise:

— O să facem tot ce putem

Lydia lăsă telefonul, apoi mai dădu o tură prin grădină, sperând să-l zărească pe copil. Un fluture i se așeză pe genunchi și simți din nou că se sufocă.

Când Jack se întoarse la masa de prânz, Lydia era pe verandă, legănându-se înainte și înapoi.

— Hei, Lyddy, ce Dumnezeu...?

Se opri din legănat.

— Maz a dispărut.

Bărbatul oftă apăsător.

— Asta e tot ce mai lipsea.

— L-o fi dus șoferul tău în sat?

Jack se prăbuși în scaunul de lângă ea și se lăsă pe spate.

— Channa e soția lui, ar fi știut dacă l-ar fi luat Tenuk.

— Dar dacă nu știe?

— O să aflăm când se întoarce Tenuk.

Lydia se ridică, privindu-l fix:

— Chiar nu-ți pasă?

— Ba îmi pasă, oftă Jack.

— Ai un fel foarte ciudat de a o arăta, spuse ea, apoi intră, trântind ușa în urma ei.

Se așeză pe marginea căzii, învinovățindu-se. N-ar fi trebuit să-l aducă pe Maz aici. Chipurile îngrijorate ale fetelor ei i se iviră în minte, limpezi ca lumina zilei, ca și cum ar fi fost cu ea în cameră. Emma părea supărată, iar Fleur își mușca degetele. Dispărură încet, iar șiroaie de lacrimi îi acoperiră obraji.

Jack intră în baie și o luă de mână.

— Îmi pare rău, spuse el.

Începu să tremure.

— O, Doamne, Jack! Nu pot să suport... Ce-or fi făcut cu el?

— O să-l găsim, îți promit.

O strânse de mână, apoi îi spuse să stea liniștită și porni în căutarea băiatului, împreună cu doi dintre asistenții săi.

Lydia își șterse lacrimile și se privi în oglindă.

După-amiaza trecu. Se lăsă seara. Vântul foșnea frunzele și ridica praful în spirale. Lydia se mișca de colo până colo pe verandă, urmărind cum întunericul acoperea treptat spațiile dintre copaci. Își apăsa tâmpilele cu palmele, gândindu-se la mlaștini și la insectele veninoase de pe lângă ele. Dacă pe Maz chiar îl luaseră rebelii? Dacă-l făcuseră să treacă prin apă și noroi, scufundându-se până la gât? Se gândi la taberele ascunse în întuneric și la bandiții care scoteau sunete de păsări ca semnale și care foloseau sârmă ca să stranguleze oamenii până la moarte.

O trosnitură o sperie. Își imaginează fețele lor slabe, hrăniți fiind doar cu vreun bol de orez rece. Cum ar fi putut Maz să supraviețuiască?

Își întinse mușchii încordați, spunându-și că-și lasă imaginația să meargă prea departe. Poate că Maz era cu mama lui acum. Încercă să deslușească totuși ceva printre copaci, dar întunericul era deplin de acum și nimic nu mai părea cunoscut. Jungla aștepta, imensă și neagră, plină de amenințări. Iar Lydia știa că, până când luna plină nu umplea cu lumină tunelurile dintre copaci sau până când stelele nu se arătau, întunericul era momentul cel mai propice pentru a strânge pe cineva de gât fără vreun zgomot sau pentru a răpi un copil.

CAPITOLUL 25

Noile sate fuseseră gândite pentru a-i izola pe teroriști de susținătorii lor. Deși știa asta, Lydia tot era șocată la vederea țepilor de bambus din șanțul care înconjura trei astfel de sate, a gardului din sârmă ghimpată și a turnurilor de pază.

Aruncă o privire spre Jack. Arăta bine în cămașa lui albă, proaspăt spălată. Însă părea și complet nelalocul lui.

— Poliția ne va spune dacă au vreo pistă nouă, zise el, dar socotesc că locul ăsta e cea mai bună șansă a noastră. Asta dacă nu a dispărut în junglă.

Odată ce trecură de pază, începură căutarea.

Lydia își astupă nasul.

— Miroase îngrozitor!

— De la latrine, zise Jack. Nu au apă curentă.

Locul era mai mare decât se așteptaseră, zgomotos și aglomerat. Se întristă o clipă, spunându-i lui Jack:

— E ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Câți oameni or fi aici?

— Vreo două mii.

— Ce fac aici?

— Vreo câțiva sunt muncitori de-ai mei.

— Și restul?

Jack ridică din umeri.

— Restul sunt o problemă.

Lydia alungă țăntarii care i se așezaseră pe brațe, apoi aruncă o privire spre rândurile de colibe mohorâte, care-ți dădeau fiori, niciuna mai mare decât o magazie de grădină.

— Arată ca un lagăr de concentrare, zise ea.

Sună un clopoțel. Un anunț se auzi printr-un difuzor. Străzile erau din ce în ce mai aglomerate, iar zgomotul se făcu și mai puternic. Oamenii începură să-și facă loc spre o platformă aflată la înălțime, la unul dintre capetele unei zone deschise. Era ora șase și începea să se întunece.

Inima începu să-i bată mai tare.

— Uite! Acolo! îi zise lui Jack.

Un băiețel scund, cu pielea maronie, se vedea în umbra unei colibe.

— Maz? zise ea, făcând câțiva pași spre el. Tu ești?

Băiatul ieși din umbră, zdrențaros, privind-o cu niște ochi mari și negri.

Lydia oftă.

— Bănuiesc că ar fi fost prea ușor, zise ea.

Jack o îmbrățișă.

— Dacă e rănit? continuă ea. E vreun doctor pe aici?

Jack clătină din cap.

— Nu ar trebui să mai stăm? Dacă Maz e aici, cel mai probabil se uită și el.

— Nu și dacă e prizonier.

— Hai să ne mai uităm puțin prin mulțime și mai vorbim după aceea. Încearcă să nu pari prea ostentativ.

Lydia se strădui să ignore mirosul puternic de transpirație cât se ținură după mulțimea care se aduna lângă platformă. Jack reuși să-și facă loc și se strecurară în față, unde luminile acoperite cu sariuri

portocalii și verzi încercau să recreeze atmosfera junglei. Un gong dădu semnalul de începere.

Din spatele unei cortine improvizate își făcură apariția câțiva dansatori chinezi, în costume tradiționale, cu coafuri elaborate. Lydia se uită dincolo de ei, cu capul învârtindu-i-se, cercetând mulțimea. O mulțime de copii ar fi putut fi Maz. Începea să zâmbească, crezând că de data asta chiar era el, ca să-și dea seama de fiecare dată că se înșelase din nou.

Prezentatorul ieși să spună câteva cuvinte despre reprezentație.

— E o piesă de propagandă, zise Jack, menită să le convingă pe fete să nu-i mai idolatrizeze pe rebeli.

Doar că acum Lydiei nu-i stătea capul la asta. Nu voia decât să-l găsească pe Maz.

Piesa începu.

— Zâmbește și încearcă să te porți normal, îi mai zise Jack.

Lydia nu-l asculta. Sângele îi bubuia în urechi. Văzu pe cineva cunoscut. Nu era Maz, dar, în mulțimea aflată de cealaltă parte a scenei, o zări pe Lili, strivită între doi bărbați zdrențăroși. Nu mai era îmbrăcată frumos, ba mai mult, nu părea deloc bine. Șocată de fața trasă a fetei, Lydia îl prinse pe Jack de braț și se întoarse spre el.

— Uită-te acolo, e Lili! Arată îngrozitor...

Când se uită înapoi însă, fata dispăruse.

— Nu cred că era ea, zise Jack. Lili știe cum să-și poarte de grijă, sunt sigur că e bine. Hai să mergem, Maz nu e aici.

— Unde mergem?

— Căutăm afară, apoi ne întoarcem.

După ce reușiră să-și facă drum cu coatele și să iasă din mulțime, trecură pe lângă un container pătrat din metal, un fel de colibă uriașă, lăcătit bine. Zeci de păsărele scurtau prin praf în fața lui.

— E un siloz cu cereale, zise Jack, surprinzându-i privirea nedumerită. Poliția controlează aprovizionarea.

Merseră spre capătul taberei, unde-i lovi o duhoare puternică de mlaștină ce venea de dincolo de șanț. Acolo, aleile dintre colibe erau pline de noroi, atmosfera era încărcată, peste tot erau roiuri de insecte și nu se vedea niciun copil alergând. Lydia se uită dincolo de gardul din sârmă ghimpată, spre adâncurile verzi, întunecate ale junglei. Tăcerea era mai apăsătoare decât zgomotul de mai devreme. Nu suporta gândul că Maz putea fi acolo.

— Nu avem prea mari speranțe aici, zise Jack.

Lydia clătină din cap, rugându-se să fie totuși pe-acolo, pe undeva.

Se întoarseră pe unde veniseră și se opriră să-și ia o cafea.

— Așteaptă aici, îi spuse Jack, mă duc să vorbesc cu proprietarul.

Zeci de pliante căzură în praf, în jurul ei. Ridică unul, cercetând figurile foștilor teroriști grași, dându-se mari în fața camarazilor lor leșinați de foame. Logogramele chinezești din partea de sus nu lăsau urmă de îndoială că era un apel la supunere. Se așeză să-l aștepte pe Jack, uitându-se la o ceată de copii care alergau pe cărarea strâmtă. Să fi fost și Maz printre ei? Îi strigă numele, dar nu se întoarse niciunul. Apăru însă un bărbat, mirosind puternic a tutun, care întinse o mână spre ea, apropiindu-se prea mult și căutând cu cealaltă mână prin buzunarele pantalonilor largi. Lydia se dădu înapoi, remându-se că va scoate vreun cuțit, dar bărbatul dădu la iveală o poșetă uzată, din piele.

Căută ceva mărunțiș și puse zece cenți pe masă. Nu se simțea deloc în largul ei. Se lăsa seara, iar felinarele cu parafină din colibe făceau locul mai prietenos, dar încă îi bătea inima cu putere.

Jack veni cu două cafele.

— Mă bucur că te-ai întors! Ai aflat ceva?

— Nu, dar uite-l pe Bert.

Arătă spre un bărbat care supraveghea mulțimea din cealaltă parte a drumului îngust, în timp ce doi soldați intrau în fiecare colibă, uneori trăgând pe cineva după ei.

— Caută orice ar putea fi ilegal, ca să nu lase lucrurile să ia amploare. Dacă găsesc ceva, proprietarul va fi închis pentru opt-sprezece luni.

— Fără niciun proces?

Jack încuviință:

— Mă tem că da.

Se duseră la Bert să-l întrebe despre Maz.

Polițistul clătină din cap.

— Cei de la poliția locală mi-au spus că a dispărut un copil. Îmi pare rău, dar nu am auzit nimic. O să arunc și eu o privire, apoi ne vedem la ieșire.

Intrară într-un magazin, la vreo câteva sute de metri mai jos. Înăuntru era întuneric, doar două pete de lumină de la niște felinare cu kerosen. Jack îi puse câteva întrebări proprietarului, rugându-l apoi să fie atent, în caz că băiatul apare pe undeva.

Pentru încă o jumătate de oră, merseră din magazin în magazin și se opriră la fiecare chioșc de cafea, întrebând de Maz, apoi, conduși de Bert, trecură din nou pe lângă duhoarea mlaștinii înapoi la pază; o mulțime destul de mare părea că se îndreaptă în aceeași direcție. Pe Lydia o mânca pielea. Un bebeluș plângea, iar de-a lungul străzii acoperite de gunoaie erau înșirați cerșetori.

În tot acest timp, Lydia se uita după Maz.

Îi era dor de ochii lui încrezători, de fața lui dulce, de felul în care număra și vâna fluturi. Nu putea suporta gândul că se pierduse undeva în lumea aceea străină. Se rugă din nou să fi fost luat de mama lui, dar nu ca să ajungă lângă rebelii din junglă. Ridică privirea. Chiar și pe fundalul cerului întunecat, jungla încă ieșea în evidență, neagră, cocoșată și zdrențuită. Păsări de pradă se învârteau pe deasupra capetelor lor. Îi venea să plângă.

Dinspre un grup care se înghesuia la ieșire se auziră voci ascuțite. O trecu un fior de groază. Jack înțepeni, iar ea se ridică pe vârfuri să vadă ce se întâmpla. Rămase cu gura căscată și-l prinse de braț.

Două cadavre zăceau aruncate în noroi, dezbrăcate și ciuruite de gloanțe. Lydia se zgâi în întuneric la corpurile sfrijite și la ochii lipsiți de viață. Fiul cuiva, fratele altcuiva... Auzi pe cineva numărând și se întoarse. Un șir de femei în vârstă, îmbrăcate în negru, își arătau una alteia găurile de gloanțe, clătînând din cap.

— E o metodă de intimidare, zise Bert, cercetând leșurile.

Lydia dădu drumul brațului lui Jack și făcu un pas în spate, spunând:

— Deci pe de o parte îi distrăm, iar pe de alta îi speriem de-i lăsăm mai mult morți decât vii?

— E cam mult spus, zise Jack.

— Dar sunt oameni și ei!

— Da, probabil aceiași care au dat foc la adăpost, se amestecă Bert, cu o față impasibilă. Încearcă să ne sperie, să ne facă să ne simțim în pericol ca să cedăm.

Neștiind ce să spună, Lydia nu mai ascultă. Mirosul, suspinele, zgomotul erau deja prea mult. O luă amețea; îl văzu pe Jack încruntându-se, apoi întinzând o mână să o prindă.

— Nu te lăsa prostită, îi zise el. I s-o fi spunând stare de urgență, dar crede-mă pe cuvânt că avem de-a face cu un război. Și toți vor să profite la maximum.

— Ce să zic, pe noi nu ne ajută prea mult.

Jack pufni.

— Cerule! Nu, nu cred că ne ajută.

Se aprinseră reflectoarele de la poartă. Un bărbat înalt îi conduse dincolo de șanț, amintindu-i, datorită capului ras și posturii drepte, de Adil, bărbatul pe care îl întâlnise în călătoria cu trenul. Pentru o clipă, chiar crezu că el era. Își dori să fi fost el, să fi venit să-i ajute cu tot ceea ce știa despre cum merg lucrurile în țara asta. Să-i ajute

să-l găsească pe Maz. Desigur, nu era el, ba chiar descoperi, când trecu pe lângă el, că-i semăna foarte puțin. Erau pe cont propriu. Deși Jack făcea tot ce-i stătea în putință, nu aveau să primească niciun ajutor ca să-l găsească pe băiețelul metis, nici de la poliție, nici de la nimeni altcineva.

CAPITOLUL 26

Disparația mamei mele era o rană greu de suportat, pe care, la internat, o ascundeam însă aproape tot timpul. Poate dispăruse, dar nu credeam că era moartă. Noaptea, mă întorceam în Malaya, la ploaia care cădea atât de tare, încât stropii săreau până la un metru când atingeau pavajul, iar șuvoaiile musonului se amestecau cu apa murdară, revărsată. Auzeam vocea mamei și mă trezeam scaldată în sudoare și tremurând de durerea pierderii ei, îngrozită de gândul că nu mă iubise niciodată.

Ziua, împreună cu Susan Edwards ne băteam joc de profesori și de colege. Era singurul mod în care puteam supraviețui acolo. Îmi povestise că mama ei venise din India, însărcinată, și născuse într-un așezământ pentru mame necăsătorite din Birmingham. Asistența Socială găsisese o familie pentru fetiță, dar, chiar și după ce fusese adoptată, Susan nu se putuse adapta la noua familie. Așa ajunsese la Penridge Hall.

— Cine îți plătește taxa? am întrebat-o odată, când ne târam obosite prin sat, în ceea ce se numea „drumeție la țară“.

— Autoritățile locale. Nu aveau unde altundeva să mă ducă. Rebecca e în aceeași situație, deși nu vrea să o recunoască. Am auzit-o pe directoare spunându-i unei profesoare că nu o vrea nimeni.

Pentru ea plătește o asociație pentru copii cu probleme; a avut de ales între a veni aici sau a merge la un centru de detenție.

M-a luat prin surprindere. Susan a încuviințat și s-a strâmbat, dar ceea ce spusese m-a pus pe gânduri.

— Bunica mi-a spus că tata e falit, am zis, aproape s-a dat de gol că, de fapt, nu el plătește pentru mine. Cel puțin, așa am înțeles de la ea.

— De ce nu-l întrebi?

— Nu-l cunoști pe tata.

— Am putea afla, a zis ea încet.

— Cum?

Și-a atins nasul.

— Chiar l-am atacat pe bărbatul ăla. Schimbă asta cu ceva lucrurile?

— Credeam că ești trimis la un centru de detenție pentru asta.

— Nu a depus plângere. Sora lui e iubita tatei.

— Poate se ocupă tot autoritățile și de taxa ta. Sau vreo organizație caritabilă, ca în cazul Rebeccăi...

M-am încruntat.

— Dar părinții ei nu sunt bogați?

— Așa zice ea!

Stăteam sub un castan imens, cel mai bun loc de jucat *conkers*¹ toamna. În față se întindeau dealurile spălăcite, acoperite de nori murdari.

— Dacă școala vrea să ne trimită în drumeții, ar trebui să ne ducă în Malaya, am comentat eu, scoțându-mi bărbia în față. În junglă!

— Of, mai termină cu Malaya asta! Dar ce-ai zice să ne abatem un pic de la drum și apoi să ne întoarcem rapid prin pădure?

¹ Joc englez tradițional în care jucătorii încearcă să-și spargă reciproc castanele, prin care este trecută o sfoară și cu care lovesc, pe rând, în castanele celorlalți (n. tr.).

M-am gândit la noaptea pe care o petrecusem printre copaci.

— Nu știu ce să zic.

— Sau o putem lua pe drumul lăturalnic. Hai, Em, nu vrei să știi cine-ți plătește taxa? Poate fi tatăl tău sau poate fi Consiliul local... O să ne distrăm. Nu mai e nimeni în birou la ora asta. Și, în plus, mai scăpăm de nenorocita asta de burniță...

Îmi plăcea cum înjura, ochii negri îi străluceau când o făcea. Și avea dreptate, cel mai greu de îndurat era cerul întunecat, apăsător. În plus, în fiecare miercuri, imediat după prânz, toată lumea trebuia să meargă într-o drumeție prin împrejurimi, inclusiv profesoarele.

Am escaladat o bucată de gard căzut la pământ, am sărit peste șanțul de la marginea drumului, am traversat pajiștea, cu iarba înaltă și rece încolăcindu-ni-se peste picioare, și am ajuns repede pe drumul lăturalnic. Jumătate de oră mai târziu eram lângă școală, în singurul loc de unde te puteai cățara, nevăzut, pentru a pătrunde în clădire.

Înăuntru, ne-am furișat pe coridoarele circulare, ascunzându-ne în nișe și făcându-ne semne ca agenții secreți.

— Stau de pază pe hol, mi-a zis Susan. Tu du-te și vezi dacă biroul chiar nu e încuiat.

Ne-am oprit cu greu din chicotit în timp ce mă strecuram către biroul directoarei. Am apăsat pe clanță, am împins ușa și am dat peste teancuri de fișe care ajungeau până la tavan. I-am făcut semn lui Susan să vină la mine.

A apucat-o deznădejdea.

— Fir-ar, sunt sute! Nici într-un milion de ani n-o s-o găsim pe a ta!

— În cazul ăsta, ai face bine să începi chiar acum, i-am spus eu. Dar ține minte, trebuie să le punem la loc exact așa cum le-am găsit.

— Aș prefera să le amestec, a zis ea râzând, apoi a pornit prin cameră, deschizând sertare la întâmplare.

A luat o revistă dintr-un coș imens de ziare.

— Ia te uită! Se pare că citește *Woman and Home*¹.

Mi-a arătat poza unei femei zâmbitoare, cu părul bine aranjat, purtând un șorț.

I-am smuls revista din mână și m-am apucat să citesc, cu accent puternic:

— „Orice femeie găsește fericirea și împlinirea în bucătărie și în camera copilului, cele mai satisfăcătoare locuri unde ea se poate afla. Cu opt pagini de modele de tricotate și o poveste plină de sensibilitate scrisă de Lucilla Smythe-Watkins.“

Susan a scos limba.

Am luat un scaun și era cât pe ce să calc într-un castron cu mâncare pentru câini. Foarte rar vedeam terrierul. M-am urcat pe scaun ca să văd mai de aproape dosarele de sus, dându-mi seama că nu era nevoie să le mut. Trebuia doar să-mi strâmb gâtul și să-mi aplec capul de o parte și de alta, căci pe cotorul fiecăruia era lipită o etichetă cu numele și anul sosirii, scrise citeț.

— Nu sunt puse în ordine alfabetică?

— Unele sunt. Mă uit eu în partea de sus, tu ia-le la rând pe cele de jos!

— Dar o să ne ia ani să terminăm! În plus, au și culori diferite...

O rază de soare intra pe fereastră, desenând umbrele frunzelor pe un ziar uitat deschis pe biroul directoarei. Susan și-a făcut loc printre și mai multe reviste, aruncate grămadă pe scaunul de alături.

— Uite, e numărul cu Marilyn Monroe pe copertă!

— Credeam că ne uităm după fișa mea...

— *Starul care strălucește*, începu ea să citească, *adevărul din spațele visului*.

¹ Revistă lunară pentru femei, lansată în 1926 (n. red.).

— Dumnezeule, cred că am găsit-o! am exclamat eu, scoțând un dosar cu numele meu scris cu litere îngroșate atât pe copertă, cât și pe cotor.

Chiar atunci am auzit vocea directoarei de sub fereastră. Susan a înghețat.

— Fugi! i-am zis eu.

Susan mi-a zâmbit recunoscătoare peste umăr, apoi s-a făcut nevăzută. Câteva secunde mai târziu am auzit alți pași pe hol, urmați de o voce ascuțită:

— Ce cauți pe holul ăsta, fato?

— Mi-e rău, doamnă, a răspuns Susan suficient de tare cât să o aud.

— Ai primit permisiunea să părăsești drumeția?

— Nu, doamnă. O să vomit, doamnă.

— Bine, atunci, du-te la cabinet mai repede. Totuși, chiar nu-mi dau seama de ce ai luat-o pe aici!

Am cercetat repede încăperea. „Ce mă fac dacă-și aduce și câinele? O să înceapă să mârâie imediat la mine“, mi-am spus.

În spatele biroului erau două ferestre cu cercevele care dădeau spre terenul de joacă, acoperite de draperii până la podea, menite să blocheze lumina. Nu aveam de ales, nu mai era nimic altceva, așa că m-am strecurat îndărătul lor, cu dosarul lipit de piept, sperând că lumina apusului n-o s-o facă pe directoare să vrea să tragă draperiile și să mă prindă. Mi-am ținut răsufarea, temându-mă că va fi în stare să mă descopere acolo cu ochii pe care-i avea cu siguranță și la ceafă.

A aprins o veioză, iar lumina aurie a cuprins încăperea. Slavă Domnului, nu-și adusese și câinele. S-a așezat la birou, la nici un metru de mine, a dat ziarul la o parte și a început să scrie ceva. A ținut-o așa mai bine de o oră, deși nu am îndrăznit nici să mă uit la ceas. Am auzit râsetele și glumele fetelor pe măsură ce ajungeau în curtea din spate și o mașină accelerând undeva departe. Le auzeam

și pe profesoare zorindu-le pe fete, morocănoase după atâta drum. În curând aveau să facă prezența. Făceam pe mine și nu-mi mai simțeam deloc picioarele. Directoarea continua să scrie, așa că am rămas pe loc, în mirosul înecăcios de cretă al draperiilor, încercând din greu să nu strănut. Când a sunat telefonul, m-am rugat din toate puterile, ținându-mi respirația.

— Alo, doamna Watson aici, Penridge Hall.

O, Doamne, te rog, fă-o să plece!

S-a legănat în scaunul rotativ, scârțâitor, a vorbit vreo câteva minute, apoi s-a ridicat și a căscat. I-a luat o veșnicie să-și facă ordine pe birou. Într-un târziu, a stins lumina și abia atunci a ieșit din încăpere, încuind ușa pe dinafară. O, nu! S-a zis cu mine. O să mă găsească aici mâine-dimineață. Nu mă puteam gândi decât că va trebui să-mi fac nevoile în coșul de gunoi. Apoi mi-am dat seama că biroul era la primul etaj, iar dedesubt, în stânga, erau magazinele pentru biciclete. Oare nu cumva cealaltă fereastră era exact deasupra acestora? Era destul de înțepenită, dar am împins cu putere în ea, reușind să o deschid suficient cât să pot vedea cerul albastru-închis. Am rostit o rugăciune în gând, apoi, cu un oftat de ușurare, am descoperit că dedesubt era chiar capătul magaziei.

CAPITOLUL 27

În primele șase luni de la dispariția lui Maz, Lydia oscilă între speranța că fusese luat de mama lui și disperarea că nu se întâmplase asta. Nici n-ar fi putut spune cu ce variantă se împăca mai greu. Toate telefoanele ei la biroul ofițerului districtual, la poliție și la oricine îi trecu prin cap nu îi aduseră nicio informație. Jack îl căuta prin Ipoh și prin toate satele din jur, dar Maz pur și simplu dispăruse.

Lydia era la pământ. Cerul sufocant, gri ca oțelul, nu era deloc de ajutor. Era după-amiază, iar pe plantație teroriștii provocau tot mai multe neajunsuri. Jack vorbea la telefon cu șeful lui, încercând să-l convingă să o lase să rămână cu el. Își trecea degetele prin părul blond, des, răvășit în toate părțile, încercând să-l mai așeze. Oftă. Unii dintre polițiștii malaezi erau corupți, ceea ce nu-l ajuta deloc, dimpotrivă.

Jack era maleabil, dar Lydia știa că nu va permite ca prezența ei să dăuneze bunei funcționări a plantației. Pentru un adjunct de director, ca Jack, era nevoie de timp să se pună pe picioare, să se împace cu singurătatea, să înțeleagă greutățile vieții pe o plantație și să câștige încrederea celorlalți, nemaivorbind de cât de grea era din punct de vedere fizic o astfel de muncă. Trebuia să fie puternic și rezistent, să facă față mersului prin desișurile mlăștinoase, croindu-și drum prin

iarba înaltă și trebuind să-i înfrunte zilnic pe muncitorii ostili. Și toate acestea fără amenințarea constantă a rebelilor chinezi. Dacă exista un pericol, și de obicei exista, Jack nu avea altceva de făcut decât să-l ignore.

Când puse telefonul jos, Lydia ridică privirea spre el.

— O să mă anunțe el, spuse Jack.

Lydia se gândi la toate dățile când îi închisese gura și se simți vinovată. Jack avea suflet bun, dar clar nu se așteptase la nimic din toate acestea când o întâlnise. Se uită din nou la el. Acum că nu se mai aveau decât unul pe altul, Jack vorbea despre viitorul lor împreună cu ochi strălucitori.

— Hai să mergem la culcare, îi zise el, e prea cald oricum pentru altceva.

Acum făceau dragoste cu tandrețe. Când se lăsară înapoi pe perne, el își puse un braț bronzat peste mijlocul ei. Ea își trecu palma peste părul deschis la culoare de pe mâna lui, iar brățara din argint pe care o avea la încheietură scânteie în lumină. Lumina soarelui trecea prin obloane, iar Jack o gădilă până când îi dădură lacrimile de râs. Un măcăleandru cânta chiar lângă fereastră; îl ascultară o vreme, apoi Jack acoperi oblonul cu un sari portocaliu cu auriu. O lumină rozalie scaldă încăperea.

— Îmi place cum îți stă cu părul de lungimea asta, îi spuse el, smulgându-i unul dintre numeroasele fire de păr argintii.

— Au!

Jack îi dădu la o parte părul umed de pe față, apoi îi luă mâna și-i sărută palma.

— Îmi place, mai spuse el, apoi ridică firul în lumină.

Părea acum argintiu-rozaliu.

Lydia se încruntă.

— Ce Dumnezeu, nici nu sunt așa multe!

Se lăsă o tăcere reconfortantă. Jack urmări cu degetul venele albastre de pe încheieturile ei, apoi îi zise:

— Mai povestește-mi despre fete.

Îi crescua inima. Nu se mai temea acum de prezența lor, ba chiar și-o dorea, retrăind iar și iar zilele în care dăduse naștere acelor bebeluși grăsuți, Crăciunul și celelalte ocazii petrecute împreună. Acum că se întâmplase ceea ce era mai rău, trupurile lor lipsite de viață erau parte din ea, dar ceea ce făceau zi de zi era în pericol să se piardă. Primele lor cuvinte, pupilele imense și obrajii în flăcări când erau bolnave. Strâmbăturile amuzante, râsetele lor. Acum, de teamă că va uita, încerca să le trezească spiritele ca să stea de vorbă cu ele, iar Jack știa asta și o lua în brațe în timp ce îi povestea. Își lipi spatele de trupul lui; fața îi era atât de aproape, că-i putea simți răsufierea pe ceafă.

— Emma citea întotdeauna așezată pe burtă, legănându-și piciorul stâng în aer. Aveam un cufăr mare, din lemn de camfor, în care țineam rochiile de ocazie și costumele lor, iar ele se certau mereu care să poarte prima costumul crocodilului din Peter Pan.

Îi era dor de zilele însuflețite de odinioară. De Fleur, întinzându-i mâna și spunând: „Te iubesc, mami.“ Îi era dor să o vadă pe Em alergând acoperită de noroi și de păianjeni. Acum, fetele ei ar fi fost mari, Emma ar fi avut aproape paisprezece ani, iar Fleur, zece. Încercă să-și imagineze cum ar arăta acum, dar gândul era prea dureros. Se gândi, în schimb, la Jack. Era puternic și chipeș, iar ea era recunoscătoare că o primise la el. Îi plăceau cum îi venea în ochi părul blond și felul în care și-l dădea la o parte cu mâinile lui mari.

O ținea strâns în brațe, așa de strâns că avea senzația că face parte din ea, apoi se dădu mai în spate, cu ochii umezi, căută sub pat și reveni, presărând petale de trandafiri peste așternuturi.

Lydia izbucni în râs.

— Ce mai e și asta, diavol frumos ce ești? Vreo nouă tehnică de seducție?

— Am putea să ne căsătorim, când termin aici.

— Serios?

O clipă, se lăsă tăcerea.

— Dar nu am avea nevoie de certificatul de deces al lui Alec? George zicea că se ocupă el, dar nu a mai dat niciun semn de atunci.

— Ai putea să-i reamintești, zise Jack. Dar, ca idee, ce părere ai? Îl sărută cu foc, inima bătându-i tare de bucurie.

— Spun da. Da!

— Atunci, dragă doamnă Responsabil de Plantație, am ceva pentru tine.

Un zâmbet larg îi trădă intențiile, iar după ce suspinele și gemelele se sfârșiră, Jack se lăsă pe spate, aprinzându-și o țigară, cu ochii în tavan.

— Obsedat de sex ce ești! zise ea, sprijinindu-și fața de umărul lui.

Jack își încordă mușchii, izbucnind în râs.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el.

— Alta?

— Unde ai vrea să locuiești?

— În Malaya?

— În lume.

Lydia ridică o sprânceană, apoi spuse:

— Nu știu, nu m-am gândit la asta. Dar tu?

— În Australia, în Perth, mai precis. Se pot face bani frumoși acolo. Un prieten înființează o mină de cupru. Are nevoie de un partener.

— Cum e acolo?

— Nu prea știu. Dealuri, desigur. Ocean.

— La ocean?

— Da. Ne-am putea lua o barcă.

Lydia râse și se ghemui lângă el.

— Sună minunat, Jack!

O străfulgeră o idee și simți că-i renaște speranța. Dacă se căsătoreau, ar fi putut să facă un copil. Ar da naștere unei noi vieți, doar

ei, împreună, și toate rănilile aveau să i se vindece. Pierderea fetelor ei era o cicatrice pe care o va purta pentru totdeauna, atât de cumplită, încât multă vreme nici nu putuse să conceapă o viață fără ele. Cu toate astea, iată că supraviețuise. Și poate chiar va veni o zi în care gândul la ele nu-i va mai stăpâni fiecare clipă.

După-amiaza târziu, când nevoia de somn deveni mai puternică decât orice altceva, îi trezi telefonul. Jack se duse în hol, să răspundă.

— Da, bineînțeles, vin imediat, îl auzi spunând.

Se întoarse zâmbind.

— Era Bert. N-o să-ți vină să crezi, dar cineva l-a găsit pe Maz. Lydia suspină și sări în picioare.

— Serios, Jack?

— Ar fi bine să ne grăbim. Trebuie să plecăm acum, înainte să se dea stingerea. Legătura a fost extrem de proastă, abia dacă am reușit să înțeleg ce zicea, se pare că e o problemă cu unul dintre muncitori. Dar lasă toate astea, îți vine să crezi? O să-l revedem pe Maznan, după atâta vreme!

— Ia-l pe Tenuk, să conducă el.

— Păi, nu e el de serviciu azi...

— Chiar și așa.

Jack se duse în aripa servitorilor, trecând prin culoarul acoperit, dar reveni aproape imediat, încruntându-se.

— Nu e nimeni acolo.

Lydia ridică o sprânceană.

— Ciudat, dar nu mai contează, vin eu cu tine. Chiar aș vrea să merg.

— O să luăm camioneta, spuse Jack, automobilul nu mai are combustibil.

Lydia începu să se îmbrace, emoționată că avea să-l reîntâlnească pe băiețel într-un fel pe care Jack nu-l putea înțelege. Cum ar fi

putut să cunoască puterea dulce-amăruie pe care o are un copil asupra inimii tale? Felul în care ți-ai da viața într-o clipă pentru el. Cât e de greu, atunci când un copil moare, să mai poți respira.

Afară se auzea corul obișnuit al broaștelor; pe cer, norii gheboși, mărginiți de lumină, se rostogoleau de pe vârful dealurilor. Așteptă până când Jack aduse camioneta. Geamurile laterale erau blindate cu foi mari de oțel, cu câteva fante înguste prin care puteai privi afară. Era mai sigură decât automobilul, deși Jack rareori se aventura să plece fără șoferul lui, Tenuk, sau fără unul sau chiar doi polițiști speciali. Dacă aceștia nu erau disponibili, apela la poliția malaeză, mai ales atunci când foloseau camioane mari cu care-i transportau pe muncitori. Jack obișnuia să spună că nu știe în cine să se încredă mai puțin, în poliția malaeză sau în rebelii chinezi. Dar de data asta nu mergeau decât până în satul vecin.

Lydia ducea dorul momentelor în care lua micul dejun pe terasă împreună cu Maz, priveau copacii năpădiți de umbre și ascultau păsările, înainte ca soarele arzător să-i trimită înăuntru. Se cuprinse cu brațele. Totul avea să fie bine acum. Era emoționată. Cineva îl găsisse pe Maz. Trebuia doar să-l recupereze și copilul avea să fie bine, ea și Jack aveau să se căsătorească și să aibă un copil. Aveau să locuiască împreună cu toții. Îi trecu deodată prin minte că nici nu știa dacă Jack își dorea copii.

Dădu să urce pe scaunul din față.

— Nu, Lyd, du-te în spate. Mai bine să respectăm regulile.

Lydia mormăi ceva, dar, plină de speranță, se supuse.

— Mă întreb de ce oare Channa nu e acasă, zise ea tare, aplecându-se și vorbind prin deschizătura dintre foile de oțel. De obicei, se odihnește înainte să se apuce să pregătească cina.

— Poate a plecat să-și viziteze rudele. Pleacă uneori cu bicicleta, după prânz. Dar ce veste bună! exclamă Jack.

Din cauza oțelului, care separa parțial partea din față a mașinii de cea din spate, era greu să auzi ce spune.

Entuziasmată, abia așteptând să-l vadă pe Maz, Lydia se cuprinse cu brațele.

— Sunt atât de fericită! zise ea. Ce-a mai spus Bert?

— Nimic. Se întâmpla ceva, nu am înțeles.

Nu era nici locul, nici momentul, dar nu se putu abține. N-o auzi din prima, așa că-l mai întrebă o dată, de data asta strigând:

— Ce-ai zice dacă am avea un copil?

Camioneta se smuci, iar ea își ținu respirația. Dacă nu-și dorea copii? El se gândea la o barcă, la crichet sau rugby. Poate nici nu voia să fie tată. Bărbații au aventuri, femeile – copii, așa merg lucrurile de obicei.

— Fir-ar să fie, Lydia, uite-așa îi provoci un infarct unui bărbat! Făcu o pauză, apoi continuă: Hai să-l luăm pe Maz mai întâi, apoi mai vedem ce ne aduce viitorul.

— Poate reușim să-l adoptăm.

O vreme, conduse în tăcere. Lydia, zâmbind la gândul că-l va revedea pe Maz, se simțea plină de energie. O să-i facă un costum de paj. N-o să poarte alb, dar se vor căsători cu siguranță când Jack își va termina contractul, nici nu mai era mult până atunci, apoi o să încerce să facă un copil. Pentru prima dată, viitorul i se părea strălucitor, iar lumea le era deschisă, îi aștepta. O vor lua de la capăt în Perth sau oriunde vor dori. Se lăsă purtată de imaginație. Cum avea să fie viața lor împreună, alături de Maz și de copilul lor. Un frățior sau o surioară pentru el. Grădina lor, cu o peluză imensă, meri și un leagăn pentru amândoi.

Visarea îi fu întreruptă de o zarvă îngrozitoare. Mașina făcu dreapta și intră cu partea din față într-un șanț de scurgere.

— Lasă-te jos, Lydia! șuieră Jack, băgându-și capul prin fanta din oțelul care îi despărțea.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Îi trimise o sărutare, apoi îi strecură pistolul lui.

Lydia îl luă cu mâini tremurânde.

— Îndreaptă-l spre deschizătură și nu ezita să-l folosești. Și, orice s-ar întâmpla, nu coborî din mașină.

Inima începu să-i bubuie.

— Dar tu?

— Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Nu, Jack!

Îl auzi luptându-se cu portiera când coborî din mașină, apoi sunetul ascuțit al unor voci care spuneau ceva în chineză. Încercă să se uite prin deschizătura din oțel de pe latura mașinii, dar Jack, aflat în față, nu era în raza ei vizuală. O văzu însă, cu o secundă înainte să se audă focul de armă, pe Lili, ceva mai departe de drum, ascunsă după un arbore de cauciuc. Văzu cum icnește și își acoperă gura cu palma, cu ochii măriți de șoc.

O mie de imagini începură să i se învârtă prin minte. Jack în siguranță, alături de ea. Căsătorit. Fericit. Un copil, al lor. Abia dacă înregistrează al doilea foc de armă. Totul deveni nefiresc de liniștit. Cu degetul pe trăgaciul pistolului lui Jack, îngheță pe loc, deși inima îi gonia tot mai tare pe măsură ce liniștea acoperea totul. I se făcu rău, îngrozitor de rău, ca și cum corpul ei voia să dea afară adevărul din spatele acelui foc de armă.

Nu se putea întâmpla una ca asta. Nu lui Jack, nu după ce le pierduse pe fete. Închise ochii, dar tot ce văzu fu expresia de pe fața lui Lili.

Se îndoii de spate și începu să tremure. Își încleștă pumnii și și-i îndesă în orbite, refuzând să creadă, implorându-l pe Dumnezeu ca lumina din ochii lui albaștri și căldura trupului său să fie încă acolo. Zâmbetul lui jucăuș când voia să facă dragoste, mâinile lui mari. Râsul lui. Auzi bâzâitul țânțarilor, văzând cu ochii minții șerpi și scorpioni. Șocul îi făcuse corpul să înțepenească, dar trebuia să se miște. Să iasă. Să-l găsească pe Jack. Să fie cu el.

Se întinse și încercă ușa din spate. Încuiată.

Desigur, nu se putea deschide decât din afară. Se ridică și își împinse mai întâi capul prin deschizătura îngustă din partea din față a camionetei. Când se ridică, văzu sângele lui, foarte mult sânge pe asfalt. Mirosul, dulce și sărat în același timp, umplea aerul. Cu palma la gură, deschise portiera, care acum atârna într-un unghi ciudat, apoi se strecură afară și se cățăără pe panta șanțului, reușind să iasă. Alergă, căzând în genunchi în locul unde zăcea Jack, cu fața în jos. Ploaia care începuse lua cu ea ultima rămășiță de viață, vărsând-o în șanțul de la marginea drumului.

Îl întoarse încet, ca să-i vadă fața. Buzele îi erau albe, ochii – goi. Ochi morți. Nici cea mai mică privire acuzatoare în ei. Atât de repede, se întâmplase atât de repede. Își aminti cât de calde erau buzele lui când o săruta, zâmbetul lui, cum o gâdila. Lacrimile îi acoperiră fața.

Of, Jack!

Ploaia se opri, lăsând în urmă doar sunetul picăturilor și căldura care se ridica în aer. În umbrele prelungi, se duse să urineze, ghemuindu-se într-un tufiș, fără să-și ia o secundă ochii de la el. Nu-i păsa dacă o împușcau și pe ea. O merita. Se simțea vinovată. Dacă nu l-ar fi necăjit atâta cu Maz, concentrându-se, în schimb, la munca lui, nu s-ar fi întâmplat niciodată una ca asta. Nici nu băgă de seamă că se lăsa noaptea, dar când întunericul deveni deplin, despărțindu-i de restul lumii, îl întâmpină cu bucurie. Se întinse lângă Jack, pe drum, luându-l în brațe pentru ultima oară, strângându-l și ținându-l în siguranță, în timp ce hainele i se îmbibau cu sângele lui.

Se ivise prima geană de lumină când o găsiră. Erau patru, doi polițiști speciali îmbrăcați în uniforme kaki, Bert și încă un polițist într-un camion blindat. Privi în sus și văzu niște păsări argintii care se învârteau pe cerul dimineții, în spatele lui Bert. Degetele lui îi atinseră mâna, apoi o ridică de pe drum. Bert, cu accentul lui puternic din nord și cu mersul hotărât. „Cât de nepotriviți par englezii în jungla malaeză“, îi trecu prin minte.

Bert începu să-i frece mâinile ca să i le mai încălzească.

— Hai, Lyd! spuse el apoi. Nu mai putem face nimic pentru Jack. Resimți fizic pierderea lui Jack, ca și cum o lovitură i-ar fi scos tot aerul din piept. Atingerea lui Bert o făcu să tresară. Gâtul îi ardea de durere. Ținându-se cu o mână de abdomen, încercă să se adune. Când Bert o conduse la mașină, se întoarse spre el, dar, pentru o clipă, nu putu să-l privească în ochi.

— Veneam spre tine, bălmăji ea.

Bert părea confuz.

Lydia se îndreptă și se puse în fața lui, privindu-l furioasă.

— Tu l-ai sunat. I-ai spus că Maz a fost găsit. Trebuie să-ți amintești, tu l-ai sunat. I-ai spus să se ducă în sat.

— Nu.

Îl prinse de bluză și strigă:

— Trebuie să-ți amintești!

Bert îi dădu cu blândețe mâinile la o parte, apoi o prinse de umeri.

— Lydia, nu l-am sunat eu pe Jack.

Sunetul împușcăturii răsună în mintea ei. Sigur se înșela.

— Nu mai putem face nimic, adăugă el. Mi-e teamă că lui Jack i s-a întins o cursă. Îmi pare extrem de rău.

Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se temu că se va prăbuși, dar ceva din ceea ce spusese Bert o făcu să se hotărască. Clătină încet din cap. Nu avea deloc dreptate, chiar *era* ceva ce putea face. Avea să afle cine îl trădase pe Jack, cine îl sunase, de fapt. Va afla, orice ar fi, cine știa că va fi pe drum singur, neprotejat de poliție. Și va începe prin a o găsi pe Lili.

Se întoarse când cei doi polițiști porniră spre Jack, neputând suporta să-i vadă luptându-se să-i ridice trupul înșepenit sau dând din cap în fața pierderii unei alte vieți.

Funeraliile avură loc a doua zi. Perdeaua de nori se împrăștiase, iar ziua devenise toridă și senină. Ceremonia fusese scurtă, căci căldura din Malaya nu lăsa loc de mai mult. Un grup restrâns întoarse privirile de la groapă, zâmbindu-și nesiguri unul altuia. Lydia, ținând un buchet de crini galbeni, ofiliți, făcu un semn cu capul către Bert și celălalt polițist, apoi către unul sau doi prieteni de-ai lui Jack pe care nu-i cunoștea, către Jim, șeful lui, și către o chinezoaică frumoasă care presăra petale de trandafir pe pământ. Femeia nu vorbea cu nimeni, doar murmura ceva ca pentru sine, cu ochii lipsiți de orice expresie.

Se ținut o slujbă scurtă afară. Iarba, încă umedă de la ploaia recentă, strălucea în lumina soarelui, iar vântul ridica norișori de țărână din jurul mormântului. Cât de crudă poate fi viața, își spuse ea, rămânând cu ochii în jos cât timp Jim recită o poezie:

Nu sta la mormântul meu, înlăcrimat.

Nu sunt acolo – nu am pat.

Sunt în ale dimineții șoapte.

Sunt în bătaia gingașă

A zborului de pasăre măiastră.

Sunt în a stelelor lucire-n miez de noapte.

Nu sta la mormântul meu, nefericit –

Căci eu nu am murit.¹

Se potrivea. Jack credea în lumea de aici, nu în Dumnezeu sau într-o viață de după, în rai sau în iad. „Iadul e locul ăsta blestemat“, ar fi zis el, oftând.

Sicriul fu apoi coborât în mormânt. Alesese unul decorat, pe care îl plătitese cu o parte din banii ascunși de Jack sub podea, deși el ar fi

¹ „Nu sta și plânge la mormântul meu“, poezie scrisă în 1932 de Mary Elizabeth Frye (n. tr.).

zis că face risipă. Cu restul avea să trăiască până când aveau să i se termine. Se gândi la ceea ce-i spusese când i-i arătase: în caz că vei avea nevoie. Din adâncul junglei se auzi un sunet puternic, zdrobitor, apoi, pentru o clipă, lumea deveni tăcută, ca și cum timpul s-ar fi oprit. Simți o durere surdă în spatele ochilor; presără niște pământ uscat din grădina plantației peste coșciug, apoi aruncă deasupra crinii. La picioarele ei se zvârcolea un mușuroi de furnici, desprins de mormânt. Fără să se miște, mirosi pământul și crinii, șocată de vederea sicriului, apoi gândul la locul unde îi bătuse inima până atunci o făcu să înghețe. Trase adânc aer în piept și toate sunetele junglei reveniră: foșnetul și tropăitul, zumzetul și bâzâitul.

Bert o conduse cu blândețe spre locul unde cineva adusese copane de pui cu ardei iute și curmale; mâncară cu mâna, stând cu picioarele încrucișate direct pe pământ. Când plecă preotul, băură gin direct din sticlă, pe rând, în amintirea lui Jack. Cei care săpaseră mormântul veniră să-l acopere cu pământ, așa că se retraseră mai la umbră, între copaci, să privească. Undeva în depărtare se auzi un câine lătrând. Scotea un sunet prelung și trist. Când se lăsă înserarea, cineva făcu rost de un felinar mic, iar Lydia începu să urmărească apoi cu privirea fluturii portocalii ce se învârteau în lumina lui, în timp ce o briză ușoară răcorea aerul.

După o vreme, Bert se întoarse spre ea.

— Ar trebui să plec. Te duce Jim?

— Mă duce acasă la Jack să-mi iau lucrurile. Măine pornesc spre sud.

— Ai bani?

Lydia încuviință, apoi văzu pe cineva mișcându-se printre copaci. Pentru o clipă, simți că inima i se umple de o furie oarbă.

— Nu cumva era Lili? zise ea.

— Îmi pare rău, n-am văzut nimic. Că veni vorba, știi ceva de pistolul de rezervă al lui Jack? Nu știm ce s-a întâmplat cu el.

— I l-am dat lui Jim.

Chiar când urcau în mașină, Lydia își aminti de chinezoaica de mai devreme, care, de altfel, nu li se alăturase la praznicul de la mormânt. Roșie la față de la gin, îl întrebă pe Bert dacă știa cine era.

Acesta își ridică palmele spre cer și dădu din umeri.

— Vreo aventură de-ale lui Jack, mă gândesc. Mai contează?

Lydia clătină din cap. Nimic nu mai conta acum.

Vântul aduse frânturi de sunete, bâzâit de insecte, o mașină accelerând, gemetele junglei. O clipă, lumea străluci în lumina scăzută, prelungă. Se gândi la umbra uriașă a lui Jack și la râsul lor, secret cândva. Era atât de mult de atunci, înainte să se întâmple toate astea... Își aminti spatele lui lat, umerii puternici, cum obișnuia să se lipească de el, atât de îndrăgostiți că ar fi putut respira unul pentru celălalt. Inima începu să-i bată tare, aproape să-i sară din piept, când se întoarse spre mormânt să privească movila de pământ care îl acoperea de-acum.

— Rămas-bun, dragostea mea! șopti, nemaiputând să-și stăpânească lacrimile. Iartă-mă!

Nimic original, însă doar de asta fu în stare.

CAPITOLUL 28

Am reușit să o evit pe pedagoga noastră, iar acum mă zgâiam la dosarul meu. Era gros și abia dacă îndrăzneam să ridic coperta sepia. Oamenii care își bagă nasul unde nu le fierbe oala află lucruri pe care nu ar vrea să le știe, zicea bunica. Oricum, cel mai probabil taxa îmi era plătită de primărie, deci nu avea să fie o surpriză să aflu asta, dar o altă idee mi-a încolțit chiar atunci în minte: nu cumva la mijloc era Veronica? Ușa s-a dat de perete.

Susan a țâșnit înăuntru, cu un zâmbet larg pe față.

— Cum ai reușit să scapi?

— Am sărit pe fereastră.

— I-auzi! a exclamat ea, dându-mi un cot în coaste. Nu l-ai deschis încă, nu?

Am clătinat din cap.

Susan a rânjit.

— Dă-mi-l mie.

A deschis dosarul, a cercetat prima pagină, a frunzărit alte câteva, apoi s-a oprit. Zâmbetul i-a dispărut de pe față. Și-a acoperit gura cu mâna.

— Ce e?

Mi-a dat dosarul înapoi fără să scoată o vorbă.

Prima pagină cuprindea numele, adresa și datele părinților. Următoarea mi-a atras atenția. Am aruncat o privire spre Susan, apoi am continuat să dau pagină după pagină. Informații de la profesori. Copii ale scrisorilor trimise către tatăl meu, în care îmi era descris progresul la școală, atrăgând atenția asupra câtorva incidente, minore însă. Majoritatea spuneau că, deși atitudinea mea mai avea nevoie de îmbunătățiri, în general mă descurcam bine și puteam merge acasă, pentru că aici se făcuse tot ce era de competența lor. Recomandarea lor era să revin acasă.

— Dar tata mi-a zis că de la școală i s-a spus că încă nu sunt pregătită!

Susan și-a umflat nările.

— Câtă răutate!

Am mai dat o pagină și am descoperit o scrisoare de la tatăl meu, în care spunea că mama dispăruse, dar cerea ca mie să nu mi se spună nimic despre asta, că va decide el când va veni momentul potrivit. Dar, pentru mai multă stabilitate, își dorea să rămân la școală.

Am înghițit în sec.

— Oare dacă nu aflam, avea să-mi spună vreodată?

Susan m-a bătut ușor pe spate, pentru încurajare.

— Tata vrea să-i facă loc Veronicăi, de-asta mă ține aici.

Uram gândul ăsta. M-am ridicat și mi-am lipit obrajii de perețele dormitorului, ca să mă răcoresc.

— Și pe bunica vrea să o ducă la un azil.

Gândul că bunica va trebui să plece din casa unde locuise atâta amar de vreme era prea trist. Plus că nici nu era într-o stare chiar atât de rea. Mi-a venit în minte fața radioasă a Veronicăi. Poate ea era în spatele tuturor acestor lucruri, ea îi dădea tatei bani să-mi plătească școala, împingându-l în același timp să scape și de bunica.

— Tata vrea să scape de noi.

— Ce?

Vorbisem prea încet, aproape doar pentru mine, uitând complet de Susan.

— Tata le vrea doar pe Veronica și pe Fleur, așa că încearcă să scape de toți ceilalți.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu ce să cred.

— Ai găsit vreo factură?

— Încă nu.

Eram confuză. Dacă bunica avea dreptate, tata nu-și putea permite taxa școlară. Dar, și dacă se ocupa primăria sau altă autoritate locală, ar fi trebuit să o facă doar cât era necesar, nu?

Susan părea de-a dreptul curioasă.

— Hai, Em, să vedem ce mai e aici!

Mi-a luat dosarul și a răsfoit repede câteva pagini, apoi a rămas cu ochii țintă la ultimele.

— Ce e?

Mi-a înapoiat dosarul, apoi a spus cu voce șovăitoare:

— Em, sunt toate de la același avocat.

Am frunzărit repede toate scrisorile capsate pe facturi. Cuvânt cu cuvânt, toate spuneau același lucru:

Veți găsi aici cecul care acoperă taxa școlară pentru domnișoara Emma Cartwright, din partea clientului nostru.

Toate erau trimise de un anume domn N. Johnson, de la Johnson, Price&Co., din Kidderminster.

— Nu înțeleg. Cine e clientul?

— Nu scrie.

— Dacă i-aș scrie avocatului?

— N-o să-ți spună nimic. Dacă numele nu apare pe facturi, e confidențial.

Ne-am așezat pe pat și am stat așa câteva clipe, în tăcere, înainte ca ușile dormitorului să se deschidă și restul fetelor să înceapă să intre. Susan s-a așezat în fața mea, crăcănată.

— Hei, ce-ai pățit, fetelor? a întrebat una dintre colege.

Celelalte au început să facă glume, dar apoi Rebecca a zis cu o ușoară nervozitate:

— Draci alunecoși ce sunteți, cum ați ajuns aici așa de repede? Puneți voi ceva la cale, nu-i așa?

Am simțit cum îmi iau foc obrazii, dar mă bucuram în sinea mea că reușisem să ascund dosarul sub cuvertură și speram că nu mă văzuse nimeni.

CAPITOLUL 29

În gară, aerul mirosea a metal și a transpirație, iar zgomotul făcut de oameni, de trenuri și de negustori era copleșitor. În ciuda tuturor piedicilor, Lydia era hotărâtă; cu ceva greutate, reuși să găsească o cabină telefonică. Formă numărul lui Cicely, trase adânc aer în piept când prietena ei răspunse, încercând să-și stăpânească vocea. Pentru o clipă, vocea liniștită, nonșalantă a prietenei ei o tulbură, dar își apăsă receptorul pe obraz, mai trase o dată aer în piept și reuși să o scoată la capăt.

— Nu am unde să mă duc, spuse.

Auzi respirația prietenei ei iuțindu-se.

— Deci e adevărat, spuse aceasta. Unde ești?

— Aici, în gară.

— Rămâi acolo.

Lydia își șterse broboanele de transpirație de pe frunte, recunoscătoare că Jack, parcă presimțind ceva, îi arătase teancurile de bani pe care le ascunsese sub podea. Tot avea nevoie de o slujbă, dar cu ajutorul lor reușea să se țină pe linia de plutire vreo două luni. Și izbutise să ajungă întregă în sud. De data asta, călătoria fusese lipsită de ambuscade, deraieri sau diversiuni, ba chiar lucrurile fuseseră incredibil de normale. Atât de normale încât aproape că simțise

nevoia să se ciupească pentru a-și reaminti că Jack și fetele nu mai erau, iar ea nu se întorcea acasă, la Alec.

Când ajunse Cicely, proaspătă și bine îmbrăcată, Lydia sorbea un ceai de lămâie cu gheață. Cicely îi atinse obrazii cu buzele reci, spunându-i:

— Îmi povestești pe drum.

Cicely deschise ușa casei și privi în jur. Era o veche casă de negustori, situată într-o zonă foarte prosperă a orașului.

— Bun, nici urmă de Ralph. Bărbații nu înțeleg nimic. Draga mea, arăți îngrozitor. Îți pregătesc baia, apoi ceva de mâncare.

— Mereu m-am gândit că bărbații sunt cei care *chiar* înțeleg tot, zise Lydia.

Cicely izbucni în râs, apoi o amenință în glumă cu degetul.

— Mai ai o grămadă de învățat, fetiço!

Traversară holul în tăcere.

Cicely se întinse spre ea și o luă de mână.

— Draga mea, zise ea încet, știi cât de rău îmi pare pentru Emma și Fleur. Iar acum și Jack... Îngrozitor, nu am cuvinte... Dar măcar a murit așa cum a și trăit.

Lydiei i se întoarse stomacul pe dos.

— Cineva l-a atras într-o capcană, de aceea era pe drum atunci.

Cicely o privi lung.

— Ai idee cine ar fi putut face asta?

Lydiei îi veni în minte fața lui Lili, dar, în schimb, ridică din umeri.

— În plus, a mai dispărut și un băiețel de care aveam grijă. Trebuie să mă asigur că nu a pățit nimic.

Se sprijini de perete, apoi continuă:

— Harriet Parrott ar putea fi persoana cea mai potrivită cu care să încep, știi tu, George cunoaște o mulțime de lume. Vrei să mă ajuți?

— O sun și-i spun că te duci la ea mâine la douăsprezece fix. Rămâi la mine cât timp e nevoie, bine?

Un zâmbet larg îi lumină fața, iar Cicely adăugă:

— Până la urmă, pentru asta sunt prietenii, nu-i așa?

Lydia o urmă până la apartamentul pentru oaspeți, incredibil de frumos, aflat la primul etaj.

— E potrivit pentru dumneavoastră, doamnă? întrebă Cicely. Nu trebuie să cobori, o să trimit eu mâncarea sus.

După ce Cicely ieși, Lydia își lăsă jos geanta și se uită pe geam, la îndepărtata Strâmtoare Malacca. Ploaia îi estompa vederea, amestecând culorile până când totul deveni albastru-deschis și liliachiu. Simți cum i se relaxează umerii; nici nu-și dăduse seama cât de încordată stătuse. Camera ei dădea spre curte și spre grădina în care se vedeau un heleșteu pe care pluteau nuferi uriași și o fântână arteziană. Se învârti prin apartamentul de oaspeți. Decorat în roz-pal și auriu, era la polul opus față de casa lui Jack. Avea aici un dormitor, o baie și propriul salon. Nici că era un moment mai potrivit pentru un astfel de adăpost.

Învățase ca, ori de câte ori gândul la uciderea lui Jack amenința să o cuprindă, să-și pună o mână pe inimă și să inspire adânc. Reușea astfel să se calmeze, iar panica și bubuiturile inimii se linișteau treptat. Apoi, ca să nu-și reprime de tot sentimentele și, deși de obicei începea să plângă, se gândea la clipele frumoase petrecute împreună și la dragostea pe care o împărtășiseră. Doar astfel putea să reziste în fața amintirii cadavrului lui Jack întins pe asfalt. Doar gândul era de-ajuns să o distrugă.

Fu trezită de cerul imens, alb de soare, fără nici cel mai mic semn de ploaie, exact genul de zi care îi plăcea cel mai mult.

În baie, oglinda strălucitoare, bine luminată, o făcu să dea înapoi. Crini pictați se încolăceau în colțurile băii și palmieri subțiri se întindeau spre lateral. Tapet indian, își zise. Umerii i se lăsară

când se văzu în întregime, slabă, cu ochii încercănați și cu pielea pătată. Amintindu-și cum îi renăscuse speranța, chiar înainte ca Jack să fie ucis – rochia frumoasă, rujul roșu cu care se dăduse –, tresări. Își aruncă la gunoi sticluța atât de prețuită de parfum *Shalimar*. Mirosul era acum prea dureros. Își dădu cu apă rece pe față, apoi își trecu degetele prin părul umed. Pe hol se auzi zgomotul unor pași repezi pe tocuri înalte și Cicely își făcu apariția, aducând cu ea un val de *Chanel No 5* și o tavă din argint cu inserții de abanos.

Lydia dădu buzna goală-puşcă, cu mâinile întinse în lături.

— Uită-te la mine! Privește doar! zise ea.

— Oribil, știu, râse Cicely. Avem multe pe listă. Ți-am făcut niște programări între timp: coafor la opt, apoi mergem la cumpărături. Dar, mai întâi de toate, avem nevoie de un plan.

Se așeză apoi pe o canapea deschisă la culoare de lângă fereastră și-i făcu semn să vină lângă ea.

— Mă gândeam la Jack.

Cicely se încruntă.

— Știu, draga mea, mare ghinion, spuse ea, apoi arătă spre cealaltă parte a camerei, adăugând: Ai acolo o rochie pe care poți să o folosești.

Lydia rămase tăcută cât și-o puse. Mătase, desigur.

— M-a cerut în căsătorie, știi? zise într-un târziu și simți că se înecă brusc cu lacrimile ce erau gata să izbucnească.

Calmă și relaxată, într-un costum bleu și etalând un colier cu smaralde, Cicely dădu din cap și spuse:

— Dragă mea, trebuie să-l uiți acum pe Jack.

Lydia oftă, simțind cum i se adună transpirația pe frunte, la baza părului.

— Ușor de zis, greu de făcut.

— Cea mai bună cale de a o face este să te gândești la altceva, să-ți faci planuri. În caz contrar, disperarea o să te distrugă.

Rămaseră tăcute.

— Care e secretul tău? o întrebă Lydia, schimbând subiectul. Clima de aici nu pare să te facă deloc să suferi.

— Apa, zise Cicely. Fac duș foarte des, adăugă ea râzând.

— Cu apă sau nu, eu una nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată cu aceste călduri.

Îi veni în minte lacul. Cât de bine se distrase cu Jack și cu Maz. Răcoarea minunată a apei în zilele toride, o cale atât de bună de a face față căldurii. Bruscuț, îi veni în minte însă omul din tren. Adil. Își aminti călătoria pe care o făcuseră împreună, cu atât de mult timp în urmă. Sângele îi năvăli în obraji. Se întâmplase cu mult înainte ca totul să se schimbe atât de dramatic. Înainte de Emma și Fleur. Înainte de Jack.

— La ce te gândești? o întrebă Cicely.

Nu prea știa de ce, dar Lydia se feri să-i dezvăluie gândurile cele mai intime prietenei ei.

— A, nimic deosebit, zise ea. Îmi aduceam aminte tot felul de lucruri. Am mai întâlnit pe cineva care reușea să rămână calm în orice situație. Ca tine.

— Cine? Credeam că sunt singura regină a gheții din Malaya!

— E bărbat, se numește Adil. L-am întâlnit când am plecat spre nord. La început, n-am prea știut ce să cred despre el.

O umbră trecu pe fața lui Cicely.

— Ah, deci un rege, înțeleg?

— I-a salvat viața unei femei, în tren. Mi-a rămas în minte.

Cicely își mângâie colierul.

— Pare un tip de treabă. Băștinaș, desigur, ce altceva poate să fie cu numele ăsta?

Lidia încuviință.

— Femeia voia să sară din tren, iar el a reușit să o tragă înapoi. Și cu mine a fost bun, fără vreun motiv anume, pur și simplu.

— Ce făcea în nord?

— Voia să vadă ceva, așa zicea...

— Îți place ăsta? o întrerupse Cicely, atingându-și colierul. Nu-i așa că e superb? Mi l-a dat Ralph aseară. Se simte vinovat.

— Te înșală?

Cicely ridică din umeri.

— În mod constant. Cu chinezoaice.

Lydia se gândi la legătura lui Jack cu Lili.

— S-a întâmplat de mai multe ori, adică?

— Mă faci mincinoasă, draga mea?

Lydia clătină din cap, apoi o întrebă:

— Cum poți suporta?

— Nu mai fi atât de serioasă, iubito! Se întâmplă tot timpul... iar eu dau înapoi exact ceea ce primesc, ce pot să zic.

Lydia își aminti că Alec îi spusese ceva despre aventurile lui Cicely, cu o privire disprețuitoare.

— Măcar Ralph umblă cu fete, nu ca alții, aflați în funcții înalte. Ține-o pentru tine, dar să știi că îmi pare tare rău pentru Harriet.

Lydia rămase cu gura căscată.

— Ei, hai, Lyddy, în țara asta, totul e de vânzare. Mai ales acum, când suntem pe picior de plecare.

— Sfârșitul unei epoci?

— Mai degrabă al unui imperiu, draga mea, zise Cicely, dându-și ochii peste cap și râzând.

Lydia îi cercetă pomeții bine definiți, buzele rujate, părul blond, lucios. Chiar nimic nu o afecta pe femeia asta?

— Le avea și el pe ale lui, dar măcar Alec nu a fost ca Ralph sau ca George, zise ea.

— Alec nu a fost nici el un sfânt, îi răspunse Cicely, scuturându-și o scamă de pe fustă și privind-o amuzată pe Lydia.

Lydia rămase din nou cu gura căscată.

— Vrei să zici că și-a încercat și el norocul?

Cicely încuviință.

— Cu tine?

Cicely pufni:

— Cu cine altcineva?

Lydiei îi veni să râdă, dar, zdruncinată de spusele prietenei sale, se ridică, deschise ferestrele franțuzești și ieși pe balconul cu balustrade din metal. Tot zgomotul străzii urcă până la ea: claxoane de bicicletă, sunetul traficului și nenumăratele voci ale trecătorilor, vorbind în chineză, malaeză și indiană.

— Ești o romantică incurabilă, Lydia Cartwright. Ce urmează acum? Asta e marea întrebare. Ai vreo poză cu băiatul?

Lydia clătină din cap.

— Bine, închide geamurile și vino aici. Nu avem noi un plan? O sun chiar acum pe Harriet. Și ține minte, scumpo, dacă ai nevoie de bani, trebuie doar să ceri.

Lydia încuviință.

— Mulțumesc. Va trebui să-mi iau o slujbă la un moment dat, dar acum am destul cât să mă descurc.

Observă că Cicely o privea atent.

— Să știi că nu am... cu Alec.

Orice i-ar fi spus, Lydia nu se putu opri să nu se întrebe dacă vinovăția o împinsese să-i ofere bani și se simți destul de tulburată că nu bănuise niciodată nimic.

CAPITOLUL 30

Dincolo de zidurile gri ale azilului, un vânt tăios de ianuarie îmi pișca obrazii. Cum aveam aproape paisprezece ani, tata considerase că sunt suficient de mare ca să iau autobuzul și să o vizitez singură pe bunica. Noaptea trecută avusesem un vis în care eram cu Fleur, pe vremea când eram încă mici și ne jucam de-a v-ați ascunselea în parc, în Malacca. Am zâmbit când mi-am adus aminte de zilele în care-i spuneam Viermilica. Mami mergea mândră, prefăcându-se că nu știe unde suntem și strigându-ne numele cu subînțeles. „Unde-or fi fetele astea? Sunt sigură că erau aici acum un minut“, spunea, apoi ne îmbrățișam, chiuind de încântare.

M-am uitat pe o fereastră mare, al cărei cadru se scorojea. Speram că nu era vreun fel de avertizare. Înăuntru era exact așa cum mă așteptasem: scaune uzate așezate prin colțuri, ca niște insule mici, singuratice.

Am fost condusă într-o încăpere care dădea spre grădina din spate, cu ferestrele acoperite de draperii dintr-un material subțire, înflorat. M-am așezat și am rămas nemișcată pe un scaun din lemn cu spătar înalt. Ce groaznic să fii nevoit să trăiești înconjurat de mirosul de învechit al bătrânilor, să-ți vezi viața măsurându-și ultimele clipe, fără să poți mânca altceva decât budincă de griș.

Când o însoțitoare tânără, cu obraji roșii, o conduse înăuntru pe bunica, am clipit ca să-mi alung lacrimile. Bunica nu fusese niciodată masivă, dar era dureros să văd cât de fragilă devenise. Cu umerii lăsați și privirea în jos, părea să nu aibă prea multă stabilitate pe picioare. Avea o tunsoare pătrășoasă, cu un breton ciudat, care nu-i venea deloc bine.

Când a ridicat privirea, ochii albaștri i s-au luminat.

— O, Emma, răușcă! Ești ca o rază de soare pentru mine! a exclamat ea, ducându-și degetele tremurânde la gât, în locul unde i se zbătea o venă.

Am îmbrățișat-o cu grijă și am condus-o la o canapea maronie. Însoțitoarea s-a retras, spunându-ne că revine cu biscuiți și ceai. Când bunica s-a sprijinit mai bine pe pernă, m-a cuprins neliniștea, pierzându-mi ușor speranța că m-ar putea ajuta.

— Din cauza șoldului sunt așa, draga mea. Nu mă mai țin prea bine pe picioare. Dar să lăsăm asta, spune-mi cât stai acasă de data aceasta.

Măcar își amintea că nu mai locuiam acasă.

— Nu prea mult, bunico, se apropie de-acum sfârșitul vacanței de Crăciun. Tata te-a mai vizitat?

— Mi-e teamă că nu-mi mai amintesc. Cred totuși că a venit cu femeia aceea...

— Veronica?

— Da, ea. Săraca femeie! Știi, ea chiar își dorea o familie. Au venit împreună cu fratele ei. Neplăcut om...

Mi-am mușcat buzele, cu ochii în podea. Amintirea a ceea ce făcusem încă îmi era vie în minte.

— Nu te teme, draga mea, nu te învinovățesc că i-ai înfipt cuțitul în gât. Dacă aș avea ocazia, aș face la fel.

— Bunico! Ești ceva... Și oricum, să știi că a fost o săgeată, nu un cuțit.

Ne-a pufnit râsul și atmosfera a redevenit relaxată.

Nemaiavând ocazia să vorbesc cu Veronica, nu mai știam nimic despre domnul Oliver. Am suspinat, nevenindu-mi să cred ce ușurată mă simțeam.

Bunica a oftat zgomotos când ne-a fost adus ceaiul. Pentru mine era prea fierbinte, dar ea l-a sorbit așa. Îi plăcea ceaiul fierbinte, la fel ca tatei. Am privit-o în timp ce mânca un biscuit. Se umplu de firimituri pe piept și pe fustă, dar altfel părea neschimbată și nici cu memoria nu mi se părea că stă prea rău.

— Mereu aduc biscuiți digestivi, deși mie îmi plac cei cu cremă, a mormăit ea, apoi s-a oprit brusc, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte ceva. Rățușcă, trebuie să-ți spun ceva.

M-am uitat lung la ea.

— Da, a întărit ea. Ceva.

M-am gândit imediat la mami. Oare era legat de ceea ce i se întâmplase? Bunica s-a încrunțat și a dat din cap. În orice caz, eram aproape sigură că nu știa ce era cu mami. Nimeni nu știa.

— Mda, nu-mi mai amintesc despre ce era vorba.

— Nu-i nimic, bunico, dacă e ceva important, o să-ți amintești tu.

— Exact asta obișnuia să spună și draga de maică-ta. Mi-e teamă însă că nu mă mai pot baza pe faptul că-mi voi aduce aminte, cel puțin, nu atunci când am nevoie...

Bunica și-a lăsat o mână brăzdată de vene peste a mea și m-a privit atent, apoi m-a întrebat:

— Cum e acolo, draga mea? Spune-mi sincer, cum e la școală? Am ridicat din umeri, încercând să par indiferentă, și i-am răspuns pe un ton cam prea vioi:

— E bine, bunico. Știi, voiam să te întreb ceva despre tata. Știi cumva cine îmi plătește taxa?

— Of, rățușcă...

S-a uitat la mine cu buzele tremurânde, dar, chiar când credeam că-mi va spune ce avea de spus, s-a întors spre geam, cu o privire goală, și a zis:

— Cam întunecat azi, dar în curând totul va prinde viață.

I-am surprins o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Mi-e dor de bunicul tău, a șoptit. Mă gândesc în fiecare zi la el, morocănosul...

Am mângâiat-o pe mână.

— Nu era morocănos, bunico. Poate doar cu tata.

— Dintotdeauna s-au împuns ei doi, rățușcă. Ce-i drept, nu a ajutat prea mult nici faptul că nevrednicul m-a părăsit când tatăl tău nu era decât un copil.

— Serios? Nu am știut asta! Deci de-asta a devenit tata așa?

A strâns din buze.

— De-acum nu mai contează.

— L-ai iertat?

— Desigur. Așa faci când iubești.

— Dar tata era morocănos și înainte?

— Când, rățușcă?

— În tinerețe. Când era pilot.

— Pilot? O, nu, draga mea, nu a fost niciodată pilot.

— În timpul războiului, bunico. Mi-a povestit mami.

S-a încruntat.

— Tatăl tău nu a fost pilot, Emma, ci controlor de trafic. Iar eu am fost foarte mândră de el.

Am rămas mută. Afară sufla vântul, făcând crengile pomilor din grădină să se încovoiaie. Umerii bunicii s-au lăsat, iar tristețea de pe fața ei obosită m-a îndurerat profund. Nu-mi dădeam seama dacă avea dreptate sau dacă memoria îi juca din nou feste. Biata bunica. Era ca o frunză veștedă, încă atârnată de creangă, dar gata să se desprindă în orice clipă.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Despre taxa mea, am mai făcut eu o încercare.

O rază de soare a traversat încăperea. Din felul în care mă privea am înțeles că devenise circumspectă.

— Uite! a zis, privind cruciș când raza îi atinse fața. Se înseni-nează. Dar ar trebui să te închei la haină, e destul de frig.

A clătinat din cap. Eram sigură că înțelesese ce o întrebam, dar nu era corect să insist.

CAPITOLUL 31

Nefiind obișnuită să poarte tocuri așa de înalte, Lydia se clătină urcând treptele casei în stil colonial a lui Harriet Parrott. Dar aici nici pantofii prea strâmți nu îi puteau șterge zâmbetul de pe față. Își netezi fusta roșie, nouă, din bumbac satinat. Cicely i-o alesese. Cu o formă conică, îi venea minunat, mulându-i-se pe picioare și pe șolduri în timp ce urca. O asortase cu o bluză albă și își schimbase și coafura. Nu se mai simțise atât de bine de luni întregi. Aruncă o privire înapoi, spre strada zgomotoasă, apoi trase adânc aer în piept.

În biroul mic, pereții proaspăt vopșiți în verde-albăstrui îi dădeau senzația de răcoare, deși nu pe de-a-ntregul, căci umiditatea persista sub ventilatorul cu trei palete. Ce păcat, se gândi. Prospețimea dimineții dispăruse, își dădu seama uitându-se pe fereastră spre grădina căreia soarele îi furase culorile și profunzimea.

Cât o așteptă pe Harriet, două pisici siameze tropăiră pe podeaua lăcuită, din stejar, frecându-i-se de picioare. Harriet va ști pe cine să abordeze, cu cine să vorbească. Se aplecă să mângâie pisicile, dar se ridică imediat, surprinsă să audă vocea lui George pe hol. În scurt timp, acesta se ivi în ușă, trosnindu-și încheieturile.

— Harriet a ieșit, zise el, așa că va trebui să te mulțumești cu mine. Ceva de băut?

Lydia clătină din cap, apoi se așează pe marginea unui scaun îngust din lemn de tec, lăsându-și geanta pe podea, lângă ea.

— Credeam că mă așteaptă, zise ea.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el, în timp ce-și pregătea ceva de băut.

Lydia rămase răcută o clipă.

— Să fiu sinceră, sunt aici pentru că vreau să aflu de ce a fost ucis Jack.

Când se aplecă spre ea, văzu că părul său grizonant începuse să se rărească. Agita în mâna cărnoasă un pahar cu whisky și sifon.

— Dar, draga mea, doar știi că rebelii comuniști au făcut-o, deci nu putem vorbi despre un motiv, zise el, privind-o compătimitor.

— Cineva a pus asta la cale.

— Nu cred că putem fi siguri. Uite, înțeleg, e normal să vrei să știi, dar oamenii ăștia azi sunt, mâine nu mai sunt. Iar acum, că Malaya e pe cale să-și declare independența, cine știe în ce haos se va transforma totul? Sincer, nu pot decât să mă bucur că ies la pensie, adăugă el, apoi se duse din nou la bar. Sigur nu vrei și tu?

Lydia își făcu vânt cu palma și nu mai zise nimic, conștientă de cât de tare îi bătea inima. Îi era jenă să o spună cu voce tare, dar continuă:

— George, să știi că mai e ceva. Cred că o chinezoaică frumoasă cu care a fost încurcat Jack ne-ar putea oferi o pistă.

— Chinezoaică, zici? Mi se pare mie sau vorbește gelozia, monstrul cu ochi verzi?

— Exact ce spuneam!

— Nu, draga mea, despre tine vorbeam.

George zâmbi, apoi deschise larg geamul, deși nici cea mai mică adiere nu mișca aerul. Undeva în casă sună un telefon, însă nu răspunse nimeni. Simți cum i se strânge transpirația la baza gâtului și se aplecă să-și ia o batistă din geantă. Când se îndreptă, descoperi că George o privea insistent.

Nu era un bărbat atractiv, cu urechile lui mari, nasul borcănat și ochii înguști, înghițiți de sprâncenele ca niște tufișuri și de obraji roșii. Într-un final, George își dresе vocea și zise:

— Întotdeauna mi s-a părut că aduci cu un fluture. Nu m-am gândit că ai putea fi geloasă.

Urmă o tăcere penibilă, întreruptă doar de bâzâitul unui țăntar. Lydia își șterse fruntea cu mâna, ignorându-i comentariul, nedându-și seama dacă voia doar să o împungă sau era pur și simplu insensibil.

— Numele ei e Lili. Chiar cred că ea l-a trădat pe Jack.

— O să pun o întrebare, cât mai pot.

— Speram să poți face mai mult de atât.

O studie de sus până jos, apoi scoase un sforăit aprobator.

— Arăți bine, poate cam slăbănoagă, dar ești suficient de tânără să o poți lua de la capăt. De ce n-o lași baltă?

Lydia clătină din cap.

— Cum poți spune așa ceva? Mi-am pierdut soțul, copiii, acum și pe Jack.

— Nu ar trebui să te simți insultată, ci flatată, îi zise el zâmbind, cu o sprânceană ridicată sugestiv.

Lydia strânse din dinți. O fi fost el greu de suportat, dar avea nevoie de ajutorul lui. O ținu pe-a ei:

— Știu că am mai discutat despre asta, dar crezi că ai putea găsi o listă cu cei uciși în incendiu? Lui Jack i-ai zis că nu se poate, dar mă întrebam dacă...

George își îndreptă umerii, apoi zise, privind-o cu ochii mijiți:

— După atât timp?! Nici când s-a întâmplat nu știa nimeni cu exactitate cine a fost acolo în noapte aceea. Dar știu sigur că Alec și fetele, precum și întregul lui departament, erau în adăpost. Orice altceva e doar presupunere.

— Ești sigur?

— Sper că nu insinuezi că te mint.

Lydia încercă să-și ascundă iritarea.

— Chiar deloc, voiam doar să te rog să dai un telefon.

George ridică din umeri.

— Dacă insiști... Dar mi-e teamă că e în zadar. Aici mor oameni tot timpul, într-un fel sau altul.

— Mi-ai spus la un moment dat că ai început formalitățile pentru obținerea certificatelor de deces.

— Draga mea, oare am uitat să-ți zic? Persoana care se ocupa de asta a intrat în concediu de maternitate, lăsând totul baltă. Tare mi-e teamă că va trebui să o luăm de la capăt. Aflu chiar acum.

Cât se duse în biroul lui să dea un telefon, Lydia întoarse lucrurile pe toate părțile. Dată fiind poziția pe care o avea, oare nu cumva știa mai multe decât spunea?

George se întoarse și își aprinse o țigară pe care o luă dintr-o tabacheră din argint și fildeș. Îl privi cu speranță.

— Îmi pare rău, dar nu există nicio listă. Se pare totuși că vor fi reluate formalitățile de obținere a certificatelor de deces. Eu te sfătuiesc totuși să lași trecutul în urmă, adăugă el precaut, pe un ton care nu lăsa să se înțeleagă nimic.

Lydia oftă, apoi spuse:

— Bine, în cazul ăsta, dă-mi cuvântul tău că nu mai există nimic ce aș putea să fac ca să aflu cine l-a ucis pe Jack.

George se așază lângă ea, cu picioarele crăcănate, frecându-și un genunchi cu mâna. Mirosea a whisky și a transpirație. Stătea prea aproape. Îi puse o mână transpirată pe coapsă și zise:

— Ești o femeie foarte atrăgătoare, Lydia.

Avu senzația că nu mai poate să respire. Afară, burase ușor, iar acum ieșise soarele, dar nu era suficient de puternic ca să alunge umiditatea din încăpere.

— N-are sens să ne batem capul în căldura asta, draga mea. Cum ți-am zis, o să mă interesez și o să aflăm curând dacă există vreo pistă.

Lydia miji ochii.

— Mai e ceva.

— Da?

— A dispărut și un băiețel care fusese lăsat în grija mea.

Când porni spre bar, văzu cum i se prelingea transpirația pe ceafa groasă și roșie.

— În cazul acesta, ar trebui să aflăm ceva, o să căutăm la persoanele dispărute. Cum îl cheamă?

— Maznan Chang.

— E european?

— Nu, rasă mixtă – malaez, chinez și încă ceva.

George trânti ușa dulăpiorului.

— Dacă așa stau lucrurile, nu am cum să te ajut. Noi nu înregistrăm decât cazuri de europeni dispăruți.

Lydia se ridică de pe scaun. Căldura o sufoca. Pielea i se înroșise și începuse să o mănânce.

— Îmi pare bine că te-am revăzut, draga mea, zise George, dar sfatul meu e să-ți vezi de treabă. În Malaya se petrec multe schimbări. Vezi-ți de viața ta, n-are niciun rost să tot scormonești trecutul.

Îl urmări desfăcându-și gulerul de la cămașă; în sprâncene i se iviră broboane de transpirație. Și le șterse cu o batistă mototolită, plimbându-se încet prin încăpere.

— Afurisita asta de căldură, zise el, apoi, cu mâinile la spate, se întoarse spre ea.

Un mușchi i se zbătea pe obraz.

Se gândi că aventurile lui George, deși nu dădea prea mare crezare zvonurilor, ar fi putut totuși să-i fie utile. Se îndreptă de spate. Oare putea să folosească tot ce aflase de la Cicely ca să-i forțeze mâna?

— Am auzit că ți-a plăcut mult în Singapore, Alec mereu zicea că-ți aduci aminte cu plăcere de oraș. De ce nu te întorci acolo? Ai putea să-ți găsești ceva în administrație, sunt multe companii care se extind. Aș putea să-ți pun o vorbă bună. La cum arăți, sunt sigur că nu-ți va fi deloc greu. Poate în industria tutunului, ce zici?

Se lăsă tăcerea. Instinctul îi spunea Lydiei că-i ascunde ceva, deși nu-și putea da seama ce anume. Se hotărî brusc și făcu un pas spre el.

— George, știi multe despre tine. Lucruri pe care sunt sigură că nu ai vrea să le afle nimeni.

Ochii bărbatului deveniră două linii.

— Ești nedreaptă. Sincer, eu, unul, nu mi-aș pierde timpul cu asta. Și nici nu m-aș pune cu unul ca mine. În plus, nu e sănătos să trăiești în trecut. Mă gândesc că, la starea în care ești, ți-ar prinde foarte bine o vacanță. Ce zici de Kuala Terengganu? Palmieri, nisipuri albe, briză... Pot să mă ocup imediat.

Lydia clătină din cap, minunându-se de modul în care îi fusese respinsă amenințarea.

— Nu? În cazul ăsta, am terminat discuția. Ca de obicei, a fost o plăcere, mai zise el, apoi chemă servitorul.

Ușa se închise cu zgomot în spatele ei. Clipi des, orbită de lumină, apoi se îndepărtă repede, pășind furioasă pe tocurele înalte. Înainte de a face colțul, se opri să-și tragă răsuflarea, uitându-se în jur. Căzu pe gânduri. Poate George chiar avea dreptate, poate trebuia să-și vadă pur și simplu de viață. Pe Jack nu-l mai aducea oricum nimic înapoi, iar dacă George nu voia să o ajute să-i găsească pe Maz și pe Lili, cine ar fi putut să o facă? Auzi ușa închizându-se din nou și aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse. Un bărbat înalt, osos stătea pe trotuar, cu spatele spre soarele puternic al amiezii. Nu-i putea desluși fața, dar picioarele lungi, postura, capul ras îi aduseră instantaneu aminte de Adil.

Se întoarse nesigură, simțind că roșește. Oare să se ducă la el, să-l salute? Sau să-i facă semn cu mâna, să vadă dacă vine spre ea? Și-ar fi dorit mult să-l revadă, dar era încă zguduită după discuția cu George. Se hotărî însă repede – în momentul acela, chiar avea nevoie de un prieten. Când se răsuci însă, omul nu mai era acolo. Poate nici nu fusese el de la bun început, ar fi fost a doua oară când îl confunda cu altcineva, atunci când plecaseră din satul unde îl căutaseră pe Maz și acum.

CAPITOLUL 32

Discuția cu bunica mă întristase profund. Deși era o zi frumoasă, afară era rece. Era deja aprilie, iar prima persoană pe care am întâlnit-o, după sfârșitul de săptămână petrecut acasă, a fost măicuța Ruth. Părea că rătăcește la întâmplare pe hol, dar, după ce a aruncat rapid o privire peste umăr, m-a luat de mână și m-a scos afară.

— Am niște informații, a zis ea, strâmbându-se în lumina puternică. S-a uitat la pământul crăpat de ger, apoi a adăugat: Dar trebuie să-mi promiți că nu spui nimănui că ai aflat de la mine.

Am încuviințat, luată prin surprindere.

Măicuța Ruth s-a înroșit la față.

— După masa de prânz, mă găsești în grădină, după rododendroni, lângă pădure.

M-am înveselit brusc. Măicuța Ruth era extrem de sinceră, așa că toată treaba asta nu-i stătea deloc în fire. În același timp însă, era exact genul de situație care mie îmi plăcea la nebunie.

Imediat după prânz, am găsit locul despre care îmi vorbise și am așteptat-o, întrebându-mă ce era cu atâta mister. Vreo două fete au trecut în fugă, fără să mă observe. Era o ascunzătoare foarte bună. Rododendronii mă fereau de băgăcioși, ba chiar am reușit să o evit și pe Susan, ceea ce m-a făcut să mă simt prost.

A apărut și măicuța Ruth cu un coș imens și am intrat în pădure. Nu mai fusesem acolo din noaptea pe care o petrecusem singură, ascunsă între crengi. Astăzi, locul părea complet nevinovat, umbros, deși soarele reușea să pătrundă prin frunzișul proaspăt, aruncând pete de lumină pe pământ.

— Ce e cu atâta mister? Pentru ce este coșul?

— O să-ți explic imediat. Coșul e doar de fațadă, să pară că am treabă.

I-am zâmbit.

— Cum ți-a fost acasă? m-a întrebat ea, privind peste umăr.

Întorcea capul în toate părțile, ca o acadea.

— Bine.

A încuviințat.

— Emma, ce mai știi de mama ta? Lydia, așa e?

Am făcut o față lungă.

— Ce întrebare ciudată!

— Vreau să zic, ce știi despre nașterea ei.

Mi-am înfipt tălpile în stratul de frunze uscate.

— Nu prea multe, doar că s-a născut la o mănăstire și că a fost crescută de maici.

— Nu ți-a povestit nimic despre mama ei?

— Nu, cred că a pomenit ceva despre una dintre măicuțe, dar atât.

— Numele acesteia era cumva Patricia?

M-am gândit o clipă.

— E foarte posibil.

Păstrând distanța, a aruncat din nou o privire spre școală, apoi a continuat:

— Uite, Emma, în vacanța de Paști am cunoscut pe cineva care o știe pe măicuța Patricia. Se numește Brenda, a fost la aceeași mănăstire cu Patricia timp de cinci ani. E vorba despre mănăstirea Saint Joseph. Din nefericire, Patricia a murit.

— De unde știți că e vorba despre aceeași femeie?

— Mi-a spus că aceasta, înainte să moară, i-a povestit despre o fetiță pe nume Lydia. Se pare că a fost de față când copila s-a născut.

Măicuța Ruth a înclinat capul și m-a privit încurajator. Am auzit în minte vocea mamei, ca și cum mi-ar fi vorbit doar mie. Copleșită de dorul ei, m-a luat cu frig, în ciuda soarelui.

M-am cutremurat.

— Dar despre cine e vorba? Cine e femeia care a născut acolo? Mai trăiește?

— Brenda nu a putut afla decât prenumele, dar, din câte mi-a spus, nu cred că a murit.

— Deci?

Mi-a zâmbit iar și mi-a strâns mâna.

— Măicuța Patricia i-a dat Brendei un portret, o miniatură a tinerei care a născut. M-am gândit că tu ar trebui să o ai, deși cel mai corect ar fi să i-o dau directoarei spre a i-o înmâna tatălui tău.

M-am uitat spre un pâlcc de zambile albastre care prinseseră viață printre copaci, sub lumina soarelui.

Ruth și-a umbricit ochii cu palma și mi-a zis:

— Hai să ne așezăm pe bancă.

A căutat prin cutele veșmântului și a scos la iveală un portret mic.

— Măicuța Patricia l-a păstrat în toți acești ani. Uite, în colțul din dreapta se văd niște inițiale.

Părul femeii era foarte deschis la culoare, aproape rozaliu, dar inima mi-a sărit din piept când mi-am dat seama că mă uitam drept în ochii mamei mele. Aceeași nuanță de căprui-deschis, stropit cu picuri albaștri și verzi, aceleași sprâncene arcuite, una vizibil mai sus față de cealaltă, aceeași față ovală și aceeași gură mare. Poate părea ciudat, dar imaginea m-a făcut să simt imediat mirosul mamei. Îi simțeam mireasma părului și a pielii. Am revăzut-o stând în vechea noastră grădină, într-un nor de fluturi cât păsările care zburăteau

de colo până colo, și mi-a venit în nas mirosul tutunului din pipa pe care o fuma tatăl meu, în timp ce citea *The Straits Times*.

— Mama Lydiei a implorat-o pe măicuța Patricia să aibă grijă de portret și să i-l dea acesteia doar când avea să împlinească optsprezece ani. Din păcate, mama ta a fugit de la mănăstire la vârsta de șaptesprezece ani, iar măicuța Patricia nu a mai văzut-o de atunci.

Am pufnit, iritată.

— Dar e ridicol! Nu putea încerca totuși să o găsească în vreun fel?

Sora Ruth a clătinat din cap.

— A vrut să o facă, dar maica stareță i-a spus să lase lucrurile așa.

— Cu siguranță ar fi trebuit să o caute, așa ar fi fost corect. Sau măcar să încerce...

— Probabil că s-a gândit că așa era mai bine în acel moment.

M-am uitat în altă parte. Zambilele erau acum umbrite și, în ciuda începutului promițător al zilei, o linie de nori gri cucerea treptat cerul. Am clătinat din cap și am împuns cu piciorul noroiul mâlos din jurul băncii, desenând zigzaguri cu tocul.

— Care e data nașterii?

— Șase august 1924.

Mi s-a tăiat respirația.

— Pe șase august e ziua mamei mele! Tot 1924!

Măicuța Ruth m-a mângâiat pe obraz.

— Cum o cheamă?

Ruth a zâmbit.

— Asta e cea mai bună parte. Se pare că se numea Emma, dar, din păcate, nu știm și numele de familie.

Oare era cu puțință să fi fost vorba despre mama mamei mele? Femeia pe care nu o cunoscuse niciodată? Am căzut pe gânduri. O măicuță pe nume Patricia, o fată care a fost numită Lydia, aceeași dată a nașterii... nemaivorbind că pe mama acesteia o chema Emma.

Mami îmi spunea mereu că m-a numit după mama ei. Eram aproape sigură că aveam în mână un portret al bunicii mele. O bunică despre care, cel puțin până acum, nu știusesem absolut nimic.

Deși toată lumea spunea că mami era moartă, eu nu crezusem asta niciodată. Îmi doream atât de mult să-i pot arăta portretul femeii care speram să fie mama ei! Nu voiam să intru înapoi în școală, să fiu nevoită să-mi fac temele. Voiam ca în tot acest timp să nu mă gândesc decât la imaginea asta. Dar suna clopoțelul, așa că nu aveam încotro.

— Mulțumesc, soră Ruth, am spus și am sărutat-o pe obraz, apoi am traversat în fugă pajiștea și am intrat în școală.

În dormitor, înainte să mă întorc în clasă, m-am uitat din nou la portret. Femeia chiar semăna mult cu mami. M-am rugat ca mama să fie încă în viață și în timpul ăsta am simțit gustul florilor dulci de hibiscus, am auzit rândunicile de noapte și bâzâitul albinelor uriașe. Chiar și sâsâitul șerpilor în iarba înaltă din spatele casei noastre.

Toată lumea spunea că Malaya e o țară periculoasă; cu toate astea, eu nu de pericole îmi aduceam aminte.

Îmi aminteam cât de frumos era apusul, când cerul strălucea ca și când ar fi fost din aur, iar jungla aștepta în tăcere în spatele dealurilor întunecate. Acolo eram când avusesem accidentul, iar mama își pierduse unul din cerceii în formă de șopârlă cu ochi de smarald. Îmi aminteam pentru că se întâmplase pe când ne întorceam acasă de la o nuntă. Era în ziua de după ce se certaseră, iar atmosfera era îngrozitoare.

După aceea, am venit în Anglia.

M-am gândit la ziua care aproape se încheia. De la agonia tristeții, dintr-odată inima mi se umpluse din nou de speranță. Dacă aveam noroc și femeia aceea era încă în viață, era posibil să-mi găsească bunică. Cine și-ar fi imaginat vreodată așa ceva? Am aruncat o ultimă privire asupra portretului și inițialelor din colțul din dreapta: C.L.P., scrise cu vopsea neagră. Primul lucru pe care îl aveam de făcut era să aflu cine îl pictase.

CAPITOLUL 33

La piață, Lydia auzi pași grei în urma ei. Încă nu se familiarizase cu străduțele înguste din Malacca, deși se străduia să o facă. Azi era rândul periferiei cartierului chinezesc, unde spera să găsească vreo informație despre locul unde s-ar putea afla Lili. Părul i se încrețise de la umiditate, trebui să se oprească lângă o casă de amanet să-l mai aranjeze, folosindu-se de geamul acesteia ca de o oglindă. În timp ce-și aranja părul, zări reflexia încețoșată a unei fețe printre colierele ieftine și perlele din vitrină. Își netezi fusta.

— Lydia!

Se răsuci pe călcâie. El era, în haine europene – o pereche de pantaloni închiși la culoare, o cămașă bej cu mâneci scurte. La gât îi sclipea un lăntișor din aur. Veni spre ea fără să se grăbească. Era bronzat și avea, ca întotdeauna, capul ras proaspăt. Îi întinse o mână.

Lydia îl privi o clipă, apoi îi zâmbi nesigură.

— Adil, mă urmărești cumva?

— Vino cu mine! Îți promit că merită.

Se încruntă. Soarele, la zenit de-acum, o lovea parcă și simți cum roșeața îi cuprinde deja gâtul. Îl lăsă să o conducă pe o alee strâmtă, unde zgomotul traficului era mai domol. Bărbatul se opri în fața unei mici cafenele, cu o siglă albastră cu auriu deasupra intrării.

Înăuntru, se cocoșară pe scaunele inconfortabile din capătul cel mai îndepărtat al barului aburit, păstrând distanța față de jucătorii de *Mah-Jong* adunați în cealaltă parte a acestuia. Adil îi zâmbi. Lydia îl privi curioasă, apoi luă exemplarul din *The Straits Times* pe care cineva îl lăsase pe bar.

— Ești surprinsă că George nu a vrut să te ajute? o întrebă el.

Lydia îi studie fruntea netedă și cele două cute adânci care-i coborau pe lângă nas până la gura cu buze pline.

— Poftim?

Adil își lăsă capul într-o parte, o privi drept în ochi și luă o sorbitură de cafea aromată din ceașca gravată, din alamă, apoi îi spuse încet:

— Cred că amândoi știm foarte bine la ce mă refer.

Îi evită privirea, apoi îl întrebă:

— De unde îl știi pe George?

Adil ridică din umeri.

— Bine, ca să răspund la întrebarea ta, să știi că nu m-a ajutat și nu, nu a fost o surpriză prea mare pentru mine. Tu ce ai de spus?

O privi atent. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra îngustă, aruncând o pată de lumină pe bar. Lydia își masă tâmpilele cu degetele ca să mai reducă tensiunea, conștientă că-i fusese remarcat decolteul prea adânc. Pielea începu să i se acopere de bine-cunoscutele pete roșii. N-avea să se obișnuiască vreodată cu umiditatea.

Se lăsă un moment de tăcere.

Adil își frecă bărbia, zâmbindu-i empatic.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău. Știu că orice cuvânt e de prisos...

Lydia lăsă să-i scape un oftat.

— O să fie mai bine cu timpul, adăugă el.

Inima îi bătu mai repede când în minte îi veniă Emma și Fleur. Încercă să nu se enerveze.

— Dar, desigur, tu știi mai bine decât mine asta. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să fii protocolar... Oricum, de unde știi despre Jack și despre fete?

Adil ridică din umeri.

— Lucrurile astea se află repede.

Nu voia să se gândească la Jack în momentul acela, dar la radio începu o melodie a lui Pat Boone¹, preferata lui. Imediat îi veni în minte chipul lui în clipa în care îl cunoscuse. Se scutură de această amintire.

— Uite care-i treaba, zise Adil, nu e loc de negocieri. Ai încredere în mine?

Lydia își șterse umezeala de pe frunte, apoi bău ce-i mai rămăsese din cafea. Ar fi vrut să-l roage să o ajute, dar putea avea oare încredere în el? Nu era prea sigură, deși fusese bun cu ea și înainte. Se simțea înfierbântată și transpirată. Zgomotul făcut de un camion care își golea încărcătura o făcu să tresară și scăpă din mână ceașca rubinie.

— Dumnezeu, îmi pare așa de rău!

După ce barmanul strânse cioburile, Adil o privi serios și o întrebă:

— De ce te-ai dus la George?

— Nu că ar fi treaba ta, dar să știi că m-am dus să-l întreb niște lucruri, numai că nu am primit niciun răspuns. Mai mult, a insinuat că am probleme cu nervii și-ar fi bine să-mi iau o vacanță.

— Poate avea dreptate, zise Adil zâmbind. Apoi continuă, pe același ton amuzat: Poate o ieșire cu barca în amonte, cu pășările zburând deasupra și mangrove de jur împrejur ți-ar fi de folos. Sunt multe de văzut, într-adevăr. Spre exemplu, știai că rădăcinile mangrovelor cresc parțial deasupra solului?

¹ Patrick Charles Eugene Boone (n. 1934) este un interpret american, compozitor, actor, scriitor, personalitate de televiziune, vorbitor motivațional și purtător de cuvânt. A fost un interpret de succes în Statele Unite în anii 1950 și începutul anilor 1960 (n. tr.).

Lydia comentă, privindu-l printre pleoapele strânse:

— Nu pomenești nimic de țânțari sau de căldura îngrozitoare.

— Așa e, răsese el. Și mai trebuie să fii atentă la șarpele-coral albastru, fiindcă este foarte veninos.

— Bun, mulțumesc pentru predică, dar acum e rândul *tău* să-mi spui ce căutai la George. Mi s-a părut că erai afară când am plecat.

— Lucrez pentru el... câteodată. În cea mai mare parte a timpului, eu...

Lydia îl întrerupse:

— Lucrezi pentru George! Cum Dumnezeu aș putea avea încredere în tine, în cazul ăsta?

— Păi, mai bine zis, am lucrat.

Fu luată prin surprindere. Îl privi cu ochii mari de uimire și spuse:

— Minți.

Adil clătină din cap.

— Îmi pare rău că asta crezi. O să-ți povestesc totul, dar hai să plecăm de aici.

Se ridicară și rămaseră față în față. Lydia ameți, dar el își dădu seama la timp și o prinse, privind-o cu bunățate. De ce nu-și amintise de bunățatea lui? Uitase doar pentru că nu era alb?

Adil își trecu mâna pe sub cotul ei și o conduse pe aleea îngustă.

— Ce-ai zice dacă am merge în parc, să stăm la aer curat?

În drum, trecură pe lângă lumea plină de viață a magazinelor chinezești. O conduse cu precizie printre sforile cu pești uscați care atârnavă de-a lungul unei alee. Când ajunseră în parc, mulțimea se mai împușinase. Porniră pe o cărare printre copacii cu frunziș des, pe trunchiurile cărora se cățarau șobolani negri, dispărând printre crengi. Se opriră într-un loc liniștit, cu vedere la un mic iaz, înconjurat de tufe de hibiscus roz, iar ea se așeză pe banca pe care i-o arătă Adil. Pantofii noi începură să o roadă.

— Simbolizează pace, zise ea, arătând spre hibiscus. Pace și curaj.

Soarele nu mai strălucea cu atâta putere și, din spatele norilor care se apropiau, ploaia se lăsă peste oraș. Un păun mergea țațoș printre macii sălbatici, o feerie de pene albăstrui cu verde și auriu. Ultima rază de soare cădea exact pe coada lui.

— Zâmbești, îi spuse el. Dar nu pari fericită.

Îi era cald. Transpirase. Își aruncă pantofii cât colo și își dezmoțî gleznele. Între ei se așternu tăcerea.

Se întoarse apoi spre el și-i spuse:

— Tot nu mi-ai zis cum ai putea să mă ajuți.

— L-am auzit din întâmplare vorbind despre băiat. Despre Maznan.

— Deci George era la curent? Știam eu! Nemernicul! Îmi pare rău, dar chiar nu-l plac deloc, adăugă, apoi se așeză mai bine pe bancă, masându-și tâmplele. Dar de ce m-o fi mințit?

Adil se încruntă.

— Sunt lucruri despre care nu pot vorbi.

— Adil, dacă știi ceva, te rog, spune-mi!

Bărbatul tăcu o clipă, făcând-o să-și țină respirația, apoi continuă:

— Așteptam în hol, iar el vorbea la telefon în biroul lui, dar ușa rămăsese deschisă. Nu știu unde e băiatul, dar am toate motivele să cred că e în viață.

Lydia își puse o mână pe inimă și respiră ușurată.

— Mulțumesc, Adil, e foarte important pentru mine.

Un grup de școlărițe îmbrăcate în uniforma școlii unde merseseră Emma și Fleur, cu șorțulețe albastru-închis, îi atrase privirea. Se împungeau una pe alta în coaste și chicoteau, apoi se întoarseră să se uite la ea și la Adil. Vederea i se încețoșă și închise ochii. Senzația trecu însă, iar dinspre iaz veni o adiere răcoroasă, care pătrunse aerul torid.

Adil continuă, nebăgându-le în seamă:

— O să fac tot ce îmi stă în putință. Încă o dată, să știi că îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu Jack și cu fetele tale. Știu cum e să pierzi pe cineva drag, dar chiar am nevoie să știu că ai încredere în mine.

Lydia nu mai putea să respire. Adil o luă de mână și i-o strânse prietenește, ca și cum ar fi vrut s-o încredințeze de bunele sale intenții. O șopârlă verde cu creastă trecu în viteză exact peste degetele ei mari de la picioare.

— Le-ai văzut pe fetele alea?

— Ajută mult să fii selectiv când e vorba de ceea ce vezi.

Îi plăcu senzația lăsată de mâinile lui reci pe pielea ei încinsă, dar, după o clipă, își schimbă poziția.

— Îmi pare rău, zise el, cu umerii deodată căzuți. N-am vrut să sar calul.

Lydia clătină din cap, apoi se uită în sus. Cerul se întunecase; căzu prima picătură de ploaie, mare cât pumnul Emmei. Se strădui să se gândească la altceva.

— Ce ai făcut pentru George?

— În general, diverse treburi sub acoperire.

I se păru că nu prea era în largul lui și îl îndemnă să continue:

— Cum ar fi?

— Nu am cum să-ți spun, dar implică multă corupție. Știi, localnicii le spun europenilor „diavoli cu părul roșu“. Uneori, tind să cred că au dreptate.

Lydia se ridică. Alec îi spusese exact același lucru. Dezamăgită că trebuia să plece, îi atinse mâna și îi spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm înainte să înceapă ploaia.

Adil îi zâmbi.

Prima ei impresie, cu atâta vreme în urmă, fusese complet greșită. Îi păruse rece și distant, dar apoi se dovedise că avea o inimă bună. Acum îi lăsa senzația că e un bărbat cu sentimente puternice. Vedea asta în ochii lui.

— Cum pot să iau legătura cu tine?

— Nu te teme, te găsesc eu.

Fu uimită să-și dea seama cât de mult își dorea să o facă.

CAPITOLUL 34

Stăteam în salon, frunzărind o culegere de exerciții. Nu-mi făceam teme. Ziua era prea frumoasă, însorită și caldă. Razele soarelui intrau pe fereastră și am deschis una, să las aerul să intre. M-am uitat afară. Pământul era acoperit cu flori de primăvară, iar iarba era de un verde-aprins. Rebecca însă, și ea prezentă, avea o expresie întunecată, în ciuda vremii superbe.

Veronica întârzia. Îmi trimisese o scrisoare în care îmi spunea că vrea să mă vadă. Încă nu știam dacă pot avea încredere în ea, dar nu aveam cum să o refuz. Mi-am pipăit geanta. Aveam în ea portretul, pe care, de altfel, îl luam cu mine pretutindeni.

O femeie scundă, cu fața roșie, îmbrăcată într-un costum de un galben-aprins, a dat buzna în cameră, fluturând niște hârtii chiar sub nasul Rebeccăi.

— A, deci aici erai! Ți-ai lăsat noii părinți vitregi să te aștepte, draguță. Ar fi bine să faci o impresie bună de data asta.

Avea o voce stridentă și nu-i păsa dacă o mai aud și alții. S-a întors apoi pe tocuri, legănându-și fundul mare, galben, în timp ce se îndepărta.

Rebecca s-a ridicat de pe scaun, împingându-și bărbia în față. Când a trecut pe lângă mine, mi-a șuierat:

— Te omor dacă spui cuiva!

Am zâmbit. N-aveam de gând să spun nimănui, dar aveam acum dovada că era adoptată, și nu fiica unui cuplu bogat care locuia peste hotare. Mă rezemasem de perete, savurând descoperirea și razele soarelui pe fața mea, când am auzit țcănitul unor tocuri înalte.

Veronica părea înaltă și bine îmbrăcată, foarte englezește. Foarte subtil, nu evident sau atrăgător, ca mami, dar frumos: o jachetă bleumarin și o fustă largă, de aceeași culoare, care foșnea în mers. Pe cap purta o pălărie mică, rotundă și albă.

A văzut că o priveam și a dus mâna la ea.

— Îți place? m-a întrebat ea. E ultima modă.

Am încuviințat și ochii i-au scânteiat. Mi-a întins o mână acoperită de o mănușă albă și mi-a zis:

— Emma, draga mea, ce mai faci?

— Bine, am murmurat eu.

Mi-am dat seama că mă transformasem într-o prostănacă mormăitoare, mai ales într-o zi liberă, dar în care trebuia să port oricum uniforma școlii, inclusiv o pălărie Panama stupidă. Mă simțeam ca o tâmpită.

Ne-am așezat pe niște scaune cu tapițerie înflorată, în restaurantul dintr-un mare magazin din oraș, pe un fel de balcon de unde se putea vedea partea de jos a magazinului. Mă simțeam cam nelalocul meu, dar se presupunea că ieșirea asta era un răsfăț, așa că mi-am luat nasul la purtare și am început să studiez vitrinele decorate cu draperii franjurate din catifea roșie. Tapetul de pe pereți era romantic; cel din spatele nostru îl înfățișa pe Sfântul Gheorghe călare pe cal, înconjurat de zambile albastre. Din loc în loc, pe toată lungimea balconului, erau cinci lampadare înalte, cu abajururi în dungi albastre și aurii.

În fundal se auzea „Memories Are Made of This”¹. Mă îndoiam profund de adevărul acestor spuse, iar în minte mi-au năvălit amintirile frumoase cu mama. Le păstram în siguranță în inima mea, exact cum își ascunsese mami cele mai de preț mătăsuri în inima imensului ei cufăr chinezesc. Chelnerița ne-a adus un suport de prăjituri aurit; când ne-a fost adusă vesela, era una frumos decorată cu boboci de trandafir roz în jurul marginii farfurioarei și a cupei. Veronica tot învârtea cupa, vorbind neîncetat despre școală și întrebându-mă întruna cum mă simt.

Eram la jumătatea înghețatei când am aflat care era motivul.

— Eu și tatăl tău am fixat data, a zis ea pe un ton neutru, încercând să sune la fel de normal ca și când m-ar fi întrebat „Mai vrei o ceașcă de ceai?”

S-a îmbujorat puternic, obrajii colorându-i-se într-un roz-aprins. Am rămas cu înghețata scurgându-mi-se pe la colțurile gurii, furioasă.

— Am vrut să afli de la mine, s-a bâlbâit ea, privindu-mă cu ochii ei albaștri, perfect asortați cu fardul de pleoape.

M-am holbat la genele ei. Oare cum se făceau fardurile de pleoape așa de sclipitoare?

— Emma?

M-am șters la gură cu mâna cu care țineam lingurița și niște înghețată de ciocolată se scurse astfel pe mochetă albastră, cu roz în mijloc, care străbătea întregul etaj. Nu-mi venea să cred că-mi stătea gândul la mochetă într-un moment ca acela. Am aruncat o privire spre Veronica.

— Dar cu mami cum rămâne? am întrebat, fără să-mi pot controla tonul vocii.

Veronica a oftat, cu o expresie atât de tristă încât am avut impresia că o să izbucnească în lacrimi.

¹ Cea mai cunoscută melodie a cântărețului american Dean Martin, înregistrată în 1955 (n. tr.).

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, dar mama ta nu mai e, Emma. Credeam că te-ai împăcat cu gândul ăsta până acum.

Mi-am scos pălăria și am lăsat capul în jos, cu un nod în gât. Nu exista nicio cale de a accepta faptul că mama mea nu mai era în viață, deși îmi puteam da seama că tata și Veronica erau chiar potriviți unul pentru celălalt. Cumva, îl făcea să se simtă în siguranță, într-un fel în care mami nu reușise s-o facă vreodată.

— Emma, îl iubesc pe tatăl tău.

Mi-a venit să strig cât mă ținea gura: „Și eu o iubesc pe mami!“ Și nu a murit, doar a dispărut. Mi-am mușcat buzele și mi-am înghițit vorbele. Lumina soarelui cădea drept pe fața albă de masă, iar sunetele din magazin se contopeau într-un zumzet puternic.

Mi-a zâmbit larg.

— Nu crezi că e mai bine pentru voi două să aveți o mamă vi-tregă decât deloc?

— Poate pentru Fleur, am pufnit eu.

S-a așternut tăcerea. Am încercat să ridic cu lingurița înghețata topită în timp ce ea a rămas cu privirea în jos, spre mâinile pe care și le ținea în poală. La masa de alături, un bebeluș chiuia, iar undeva în depărtare se auzea o mașină claxonând iar și iar. Îmi venea să urlu la ei să se oprească.

— La ce te așteptai, Emma? a zis ea după o vreme. Tatăl tău e încă tânăr, la fel și eu. Ni s-a mai dat o șansă să fim fericiți. Ai vrea să ne iei asta?

S-a întins spre mine, încercând să mă ia de mână, dar mi-am smuls-o, zgâindu-mă la fața de masă, la înghețata topită, la ea, apoi din nou la oamenii care făceau cumpărături în spațiul imens de sub noi. Mi-aș fi dorit să fiu singură, să nu mai fiu acolo, dar școala era prea departe ca să mă pot duce pe jos până acolo, iar pentru autobuz nu aveam bani.

Am strâns din buze și m-am uitat fix la ea. Se juca nervos cu mânușile, scoțându-și degetele, apoi băgându-le înapoi. Când a vorbit din nou, continua să privească în jos. Părea supărată.

— Mi-am permis să sper că mă placi puțin.

M-am gândit la ce spusese. S-a lăsat tăcerea. Nu mă deranja, dar nu-mi doream o mamă vitregă.

— Mi-ar plăcea să fim prietene. Nu vreau să o înlocuiesc pe mama ta, dar ți-aș putea face viața un pic mai ușoară cu tatăl tău.

Am ridicat privirea.

— Nu e vreun sfânt și știu că uneori e cam dur cu tine.

— E cam puțin spus, am zis eu, cu o umbră de zâmbet.

Veronica s-a strâmbat și a înclinat din cap.

— Știi ce spui. Dacă-mi dai voie, pot să fiu de partea ta. Nu sunt obligată să-i spun totul tatălui tău.

M-am uitat din nou la ea, încă neconvinsă, dar în minte începuse să mi se înfiripeze o idee.

Veronica a privit în jur, apoi a zis:

— Nu îi prea place în Anglia, știi? Uneori, mă gândesc că ar prefera să se întoarcă în Malaya.

M-am înseninat, gândindu-mă la veverițe, la păuni și la liliaci.

— Serios?! am exclamat.

— Bine, nu cred că se va și întâmpla asta. E mai mult vorba despre nostalgie.

M-am dezumflat. Era visul meu să mă întorc în Malaya. Primul lucru pe care l-aș face ar fi să mă duc la casa noastră și să mă ascund sub ea așa cum obișnuiam să fac, apoi m-aș întinde în iarba înaltă, fără să mă gândesc la șerpi. După care aș începe să o caut pe mami.

Veronica s-a uitat lung la mine.

— Te simți bine, Emma?

— Mi-e dor de mami, i-am răspuns, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a întins din nou să mă ia de mână, dar de data asta i-am îngăduit.

— Îmi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie. Dar am putea fi aliate.

A urmat o tăcere lungă. M-am uitat o vreme pe fereastră, urmărindu-i pe muncitorii care se cățărau pe schelele de pe clădirea de peste drum. Gândurile mi se băteau cap în cap. Veronica nu a mai insistat, doar aștepta să vorbesc, ceea ce era emoționant, pentru că-mi dovedea astfel că nu era deloc ca tata, care nu asculta niciodată. De fapt, asta a și fost argumentul decisiv.

— Poți să mă ajuți cu ceva? Dar tata nu trebuie să știe nimic.

Nici nu terminasem bine cuvintele, că am simțit cum mi se strânge stomacul. Intram în bucluc dacă-i spunea, dar dacă nu o rugam pe ea, cine altcineva ar fi putut să mă ajute? Sora Ruth făcuse tot ce-i stătuse în putere.

— Arât timp cât nu e ceva ilegal... a zis Veronica.

Am căutat miniatura în geanta de școală. O clipă, am ținut-o la piept, nesigură încă, cu inima bătându-mi tare. Am privit-o apoi pe Veronica drept în ochi. Părea așa de sinceră, bunătatea ei era așa de reală, îmi venea greu să cred că m-ar fi trădat. Am întors portretul spre ea.

L-a luat, l-a cercetat, s-a uitat apoi la mine, studiindu-mi fața, apoi din nou la imagine.

— Nu are cum să fie ea. Hainele sunt prea demodate.

— Nu e mami, e bunica mea.

Veronica a zâmbit.

— E frumoasă. Dar Alec nu mi-a povestit nimic despre cealaltă bunică. Știam doar de bunica din partea lui, iar asta nu e ea.

— E mama mamei. Asta voiam să te rog... Am nevoie de ajutorul tău să o gălesc.

— Și tatăl tău nu trebuie să știe?

Mi-am ținut respirația, sperând că luasem decizia corectă. Era o loterie. Iar, dacă-i spunea tatei, acesta avea să-mi ia portretul, caz în care avea să-mi fie și mai greu să o gășesc.

— Până nu aflu unde e sau măcar ceva mai multe despre ea, nu aș vrea să se amestece.

— În cazul acesta, trebuie să ne facem un plan, a spus ea. Confidențial, desigur.

— Crezi că ai putea afla cine a făcut portretul? Uite, inițialele sunt în colțul din dreapta. C.L.P. Mai e și anul, 1923, anul dinainte să se nască mami.

— Mă duc destul de des la Londra să mă întâlnesc cu Freddy, avocatul meu. Stă în apartamentul meu și cum acesta e foarte aproape de muzeu și de galerii de artă, nu ar trebui să fie foarte greu să aflu.

Urechile îmi ardeau. Era șansa mea să întreb, ca din întâmplare:

— Deci avocatul tău nu e de la Johnson, Price&Co. din Kidderminster?

— Nu, draga mea.

— Și nici n-ai avut un alt avocat?

— Freddy e singurul de care am avut vreodată nevoie. În plus, mi-e și bun prieten. Îl cunosc de când era în Birmingham la facultate și chiar dinainte de prima lui slujbă în Worcester. Acum e un avocat important, desigur. Dar de ce întreb?

— Fără vreun motiv anume.

A încuviințat, apoi a zis:

— Totuși, ciudată întrebarea ta.

S-a dus să plătească nota, iar eu să gășesc toaleta. Mă hotărâsem să-i scriu domnului Johnson și să-l implor să-mi spună adevărul.

În toaleta doamnelor, am așteptat la coadă câteva minute, cu o durere înfiorătoare de burtă. Când s-a eliberat una, am descoperit și de ce. Sângerarea era ușoară, dar îmi pătase chiloții. Mi-au dat lacrimile și mi-am plâns o vreme de milă, dar suspinele exasperate

de afară m-au făcut să mă șterg la ochi. Mi-am îndesat apoi câteva bucăți de hârtie igienică în chiloți, am verificat să nu-mi fi pătat și fusta, am deschis ușa și am mers cu ochii în jos pe lângă coada care se formase. Mă simțeam umilită. Hârtia igienică era dintr-aceea tare, foșnind când mă mișcam.

Veronica mă aștepta la ieșire. Și-a dat seama totuși că nu era în ordine ceva.

— Ce s-a întâmplat, Emma? Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

— Nu o stafie, asta e sigur.

— Dar ce?

Cum nu voiam să-mi pătez fusta și nici scaunul din mașina ei, trebuia să îi spun. Am înghițit cu greu, apoi am reușit să îi zic în șoaptă:

— Mi-a venit. Știi tu.

— Ah, înțeleg, a zis ea roșind. E prima dată?

Am încuviințat, simțindu-mă jalnic.

— Ai la tine ce îți trebuie?

Am clătinat din cap.

— Of, draga mea, du-te înapoi la toaletă, e un automat acolo cu tot ce ai nevoie.

— L-am văzut, dar nu am niciun ban.

— Nu e nicio problemă.

A făcut o pauză, apoi m-a întrebat:

— Dar centură sanitară ai?

Am clătinat din cap, făcându-mă mov la față și dorindu-mi să se deschidă pământul și să mă înghită.

— Hai să luăm mai întâi un tampon din automat. De obicei, au ace de siguranță, așa că ar trebui să meargă. Măcar o să reușesc să te duc înapoi la școală.

Mi-au dat iar lacrimile și mi le-am șters cu încheietura mâinii.

— Apoi mergem până la Timothy Whites să luăm o centură și tot ce mai trebuie.

Nu mă simțeam mai mare, așa cum sperasem, ba dimpotrivă, mi se părea că sunt mică și singură. Eram recunoscătoare că o aveam cu mine pe Veronica, dar îmi doream din tot sufletul să fi fost mami aici.

Când m-a dus înapoi la școală, am coborât din mașină și am ținut portiera deschisă o clipă.

— Mulțumesc, Veronica!

Mi-a zâmbit.

— Cu plăcere.

— Nu mi-ai spus când e nunta.

— În vacanța de vară, ca să puteți veni amândouă. După, o să mergem o săptămână în Torquay.

— Și de noi cine o să aibă grijă în timpul ăsta?

— Sper ca fratele meu să poată rămâne, caz în care se va ocupa el de voi, a zis ea, apoi a văzut probabil cum îmi căzuse fața. El e problema? m-a întrebat ea.

Mi-am mușcat limba, balmăjind ceva și evitându-i privirea.

— Dacă-ți faci griji din cauza poveștii cu săgeata, să știi că te-a iertat.

Am clătinat din cap.

— Atunci, ce-i?

Nu puteam scoate un cuvânt, sperând doar ca domnul Oliver să pățească totuși ceva până atunci, ceva groaznic. I-am simțit din nou degetele pe mine, iar palmele mi s-au umezit și inima a început să-mi bată cu putere. Nu voiam să-l mai văd niciodată, dar și dacă avea să se întâmple asta și să mă pună în aceeași situație, știam ce aveam să-i spun.

CAPITOLUL 35

Ajunse înapoi la Cicely și se așează pe pat, urmărind cum apusul colorează cerul în violet. Ventilatorul îi răcorea pielea încinsă, iar ziua deveni noapte; când răsăriră luna și stelele, începu să se gândească la Jack. Îi simți prezența așa de clar, ca și cum ar fi fost acolo, strivindu-i stomacul cu umerii lui largi; simți mirosul de săpun cu gudron al pielii lui.

Își lăsă mintea să zboare. Văzu o femeie îmbrăcată în albastru ivindu-se din ocean cu mișcări grațioase; pielea aurie îi strălucea, deși era noapte. Când încercă să o atingă, viziunea dispăru, iar ea rămase cu gibbonii zgomotoși agățați de crengi. Se trezi, tremurând fără să se poată opri. Cicely stătea pe pat, lângă ea.

— Vino jos, să bem ceva!

— De când stai aici?

— Nu de mult. Ai auzit ce ți-am zis?

Lydia se șterse la ochi și se acoperi cu un cearșaf.

În salonul elegant al lui Cicely, în nuanțe pale, crem și bleu foarte deschis, Ralph le pregăti câte un G&T¹. Aruncă înăuntru și

¹ *Gin and tonic*, în lb. engleză, cocktail cu gin și apă tonică (n. tr.).

câteva cuburi de gheață, amestecând și făcându-le să se învârtă. Lydia se așază pe un scaun franțuzesc delicat, auriu, simțindu-se nelalocul ei.

— Ai slăbit, îi zise Ralph. Îți stă bine.

Lydia lăsă privirea în jos, gândindu-se la Jack.

— N-a fost ceva intenționat.

— Ralph, dragul meu, se pisici Cicely, cu o privire manipuloare, vino lângă noi. Avem nevoie de ajutorul tău... De fapt, Lydia are.

Ralph nu păru să-i bage în seamă privirea, dar își umflă obrajii și se prăbuși lângă soția lui.

Cicely îi zâmbi.

— Nu știm de ce, dar avem senzația că George Parrott ne ascunde ceva. Poate are ceva de-a face cu Jack sau cu locul unde s-ar putea afla un băiețel pe nume Maznan Chang, zise ea, întorcându-se spre Lydia, pentru confirmare.

— Da, a cam sărit ca ars când i-am cerut lista cu cei care au murit în incendiu, adăugă aceasta. Mi-a zis că e imposibil.

Ralph se încruntă.

— Probabil e și adevărat, zise el.

Cicely, grijulie și sigură de sine, îl bătu ușurel pe coapsă. Lui Ralph îi apărură imediat două pete roșii în obraji.

— Știu, dragul meu, ne întrebam doar dacă nu cumva ți-a ajuns ceva la ureche.

Lydia se uită afară, în întuneric, printre draperiile trase în lături, surprinsă de cât de bine se înțelegeau cei doi. În ciuda tuturor lucrurilor pe care i le spusese Cicely, între ei era o legătură strânsă. Chiar și dacă aveau un pact, nu părea să-l deranjeze interesul din spatele afecțiunii.

Ralph clătină din cap.

— Tot ce știu e că Alec a fost surprins de incendiu când se mutau din birourile din Ipoh și... ei bine, știi continuarea. Mulți oameni aduși în adăpost, aglomerație, nimic trecut în acte, toate documentele

arse, rămășițe neidentificabile. Deci nu avea cum să existe o listă completă. Îmi pare rău, Lydia, spuse el, zâmbindu-i compătitor.

— Da, dar Lydia crede totuși că George îi ascunde ceva.

Ralph ridică o sprânceană, surprins.

— Despre incendiu?

— Nu, zise Lydia. De fapt, poate și despre asta, dar poate și despre Jack sau Lili.

— Lili?

Lydiei i se tăie respirația.

— O fostă iubită a lui Jack. Cred că a fost implicată în uciderea lui.

Se lăsă o tăcere jenantă.

Cicely fu cea care o rupse:

— Ce ciudat, draga mea! Dar de ce nu ai spus nimic despre asta?

Lydia ridică din umeri.

Cicely se întoarse spre Ralph, îl sărută pe frunte și îi trecu un deget cu unghie roz peste un obraz.

— Ai putea intra în biroul lui George fără să știe? Fiind superiorul lui, adică?

Ralph se foi în scaun, nelalocul lui.

— Și ce să fac? Ar putea dura o vreme...

— Dar ai face-o? îl întrerupse Cicely.

Inima Lydiei o luă la goană când Ralph încuviință, dar tocmai când el începu să-i pună întrebări, se auzi o bătaie puternică în ușă. Era târziu, iar Ralph și Cicely se uitară unul la altul.

— Așteptai pe cineva? o întrebă el când ieși din salon.

Lydia o surprinse pe Cicely făcându-și de lucru cu colierul, căzută pe gânduri. Mintea o purtă din nou la Jack și la șirul de copaci frangipani care mărgineau cimitirul unde se afla trupul lui. Din hol se auziră voci, apoi Ralph intră înapoi, palid.

Se uită de la una la alta, apoi zise:

— Mi-e teamă că e imposibil acum să fac ceea ce m-ați rugat.
George Parrott s-a sinucis.

Mai târziu, în acea după-amiază, zgomotul orașului aproape o dărâma. Îl văzu așteptând la colțul străzii unde se afla casa lui Cicely; nu se putu preface că nu-l văzuse. Când se apropie, bărbatul ridică o sprânceană și încuviință din cap, cu o privire hotărâtă.

Lydia clătină din cap.

— Se pare că nu prea mai am de ales, nu?

Adil veni lângă ea și-i oferi brațul.

Îl împinse, spunându-i:

— Mă descurc singură.

— Cum vrei, dar hai să plecăm de aici.

Îl privi alarmată. El zâmbi, iar privirea i se mai îmblânzi.

— Arăți foarte bine azi, Lydia.

Niciodată nu-i mai spusese ceva atât de personal, iar ea descoperi că-i plăcea asta. Își ascunse zâmbetul ridicând ochii spre soarele strălucitor, tăind astfel calea unei ricșe. Adil o trase înapoi, privind-o drept în ochi, stând foarte aproape:

— De ce tot cauți neazuri?

— Mi-e greață, din cauza căldurii... De ce nu vii înăuntru, s-o cunoști pe Cicely?

— Nu e o idee bună, zise el dând din cap.

— Nici n-o cunoști, se încruntă Lydia.

— Ba dimpotrivă. Lucrez cu ea.

Lydia se dădu înapoi.

— Dar ai zis că lucrezi sub acoperire.

— Așa e.

— De acum înainte, nu și pentru George Parrott.

— Deci ai aflat...

Lydia încuviință.

— Dar pentru Cicely?

— Ce-ai zice dacă am merge la mine? Ne-am putea gândi liniștiți la toate acolo.

Lydia aruncă o privire înapoi, spre casa lui Cicely. Regulile se schimbau repede. Ar fi vrut să meargă cu el, știa că nu ar trebui s-o facă, dar cumva simțea nevoia să aibă încredere în bărbatul acesta.

Adil îi zâmbi.

— Doar puțin?

În stația de taxi de pe strada principală, alături de un magazin cu obloanele deschise plin de păsări exotice, un indian împlânzitor de șerpi stătea pe trotuar, suflând într-un fluier din lemn. Lydia se opri.

— Deci Cicely e...

Adil încuviință:

— Dar nu am cum să vorbesc despre asta.

Lydia oftă. „Deci de-asta e așa de relaxată“, se gândi ea, „de parcă nimic nu ar putea să o atingă.“

— Apartamentul meu e de cealaltă parte a cartierului chinezesc. O să-ți placă, sunt câteva locuri grozave unde se poate mânca. Dar tot uit că ai locuit într-o casă colonială în suburbii. Probabil n-ai văzut prea mulți șobolani pe acolo.

Lydia ridică din umeri.

— Tot trebuia să mă asigur, când mergeam la baie, că nu sunt șerpi sau păianjeni. Iar șobolani sunt peste tot!

Adil izbucni în râs.

Locuia pe strada Trei dragoni, aproape de cartierul roșu. Deși era o clădire veche, coșcovită, avea un farmec prăfuit, cu ferestrele sale arcuite și obloanele decolorate, acoperite de florile roșii, ca niște felinare, ale plantei de coral. Părea să fi avut și zile mai bune, dar nu era un loc urât. Ajunsă sus, se așeză la fereastră, pe un scaun din ratan, lăsându-se pe spate, pe o pernă din mătase neagră. Adil îi aduse un G&T.

Băutura îi încălzi treptat venele, iar ea privi mișcarea oceanului, lăsând precauția deoparte. O briză ușoară îi pișcă obrazii. Din stradă ajungeau până la ea acorduri muzicale și voci orientale, dar măcar acolo era departe de mirosuri. Apartamentul însuși era minimalist și elegant, asemenea lui Adil, își spuse ea, cu o măsuță de cafea din lemn de tec acoperită cu sticlă fumurie și un bol cu fructe de rambutan. Alte câteva perne negre din mătase erau aruncate pe covorul cu modele în formă de romburi ce acoperea o parte din podeaua ceruită. Într-un colț, niște ierburi uscate decorative se mișcau în bătaia ventilatorului. Îl privi printre genele strânse, întrebându-l:

— De ce mă așteptai?

Adil aprinse un arzător de tămâie, căzut pe gânduri, dar nu răspunse. Se duse apoi să se schimbe în camera lui, lăsând ușa întredeschisă. Din apartamentul de dedesubt se auzi sunetul unui pian. Muzică sud-americană. Își imaginează cum ar fi să danseze un tangou cu el sau o rumba, ea într-o rochie cu paiete, el — în smoking. Cum se uita spre clădirea de peste drum, o casă chinezească străveche, uimitoare, cerul luă repede culoarea cernelii, iar în apa de dedesubt începură să se reflecte lumini.

Când se întoarse, Adil purta o cămașă turcoaz cu mâneci lungi, proaspăt călcată, în contrast cu pielea închisă la culoare a feței, a gâtului și a mâinilor sale. Emană o masculinitate diferită de tot ceea ce simțise până atunci. Era athletic, subțire, puternic.

Îi aruncă o privire curioasă.

— Cine ești?

Adil zâmbi.

— Un prieten, spuse.

Lydia se luptă cu propriile sentimente, nesigură, deși își dorea să-l creadă.

Ieșiră să mănânce la un mic restaurant chinezesc aflat la vreo două străduțe de apartamentul lui. Ca să ajungă acolo, trecură pe

lângă templul Cheng Hoon. Stâlpii săi roșii erau acoperiți de cuvinte în chineză scrise cu negru, căpriorii – pictați cu lei și tigri, iar acoperișul, scufundat la mijloc, se arcuia în sus la capete. Pentru Lydia, era ceva complet nou.

— E locul meu preferat, spuse Adil la restaurant, zâmbind larg în timp ce studia meniul.

Câteva becuri cu lumină roșie, atârinate de o bârnă, erau singura sursă de lumină, deși de fiecare dată când apărea chelnerul, din bucătărie veneau o lumină puternică și un val de aburi fierbinți.

— Puiul cu alune e foarte bun, la fel și orezul cu șofran. Ce-ai zice de o supă de rechin pentru început?

— Alege tu, eu sunt prea obosită să mai pot gândi.

El ceru apă rece, iar ei îi turnă o bere Tiger. Bău cu înghițituri zgomotoase, apoi îi întinse paharul să-i mai pună.

— Ai grijă, îi zise el, e mai tare decât crezi.

— Pentru Dumnezeu, doar nu sunt copil! se răsti ea. Ești la fel ca soțul meu... mă rog, când încă era în viață.

Adil se încruntă.

Știa că n-ar trebui să o spună, dar nu se putu abține:

— Așa facem noi, alții, știi? Ne facem praștie.

Pe gâtul lui Adil se umflară câteva vene, iar privirea i se întunecă.

— Dacă ții neapărat, Lydia, n-ai decât, dar parcă aveam planuri de făcut...

Îl privi ursuză.

Când se uită drept în ochii ei, păru că trece prin ea.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să zic așa ceva.

Adil îi zâmbi.

— Nu te pierde cu firea, acum că am ajuns așa departe.

— Sunt așa de obosită...

— Ești bolnavă?

Lydia clătină din cap.

— Nu. Hai să vedem ce putem face.

— Bun. Pentru început, sper să-l pot găsi pe băiat.

— Crezi că o poți face?

Adil rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Da. Ca și Cicely, și eu cunosc multă lume.

Siguranța lui o surprinse. Își lăsă capul într-o parte și-l privi.

— Multe lucruri par atât de ciudate...

I se păru că-i evită privirea, întorcându-se spre chelner și comandând rapid în chineză pentru amândoi. Când el se uită în altă parte, profită de ocazie și îi cercetă profilul colțuros.

— Între tine și Cicely nu e doar muncă, nu-i așa?

Era doar o bănuială, dar ar fi putut jura după roșeața care-i apărură o clipă în obraji că atinsese un punct sensibil.

— Te înșeli, zise el, fără să o privească.

Lydia oftă, dezumflându-și obrazii, apoi îl privi. Simți miros de lămâie și de cardamom. Era cumsecade. Bun. Era sigură de asta. De încredere, asta era cuvântul cel mai potrivit.

— Ai fost vreodată căsătorit?

Buzele îi deveniră o linie subțire.

— Nu. Am putea să ne concentrăm pe ce avem de făcut?

În vocea lui se simțea o dezaprobare care o lovi; își dădu seama că fusese insensibilă și murmură câteva cuvinte de scuză.

— Nu-i nimic, oftă Adil.

După o scurtă tăcere, Lydia continuă:

— De unde vii? Nu-mi pot da seama.

— Chiar nu sunt într-o dispoziție prea potrivită pentru un astfel de interogatoriu.

Lydia se strâmbă ca un copil, iar el cedă:

— Bine, sunt parțial malaez, parțial portughez, cu ceva indonezian și restul chinez. Mă trag, probabil, din pirați. Ești mulțumită acum?

Lydia zâmbi.

— Exotic.

Adil nu mai avea expresia împietrită de mai devreme, iar ea se simți ușurată.

— Mă gândeam să mă duc în Singapore și la Johore, zise ea, să văd dacă găsesc vreo pistă.

— Nu poți să te tot duci de colo până colo. Trebuie să te odihnești.

— Nu pot, trebuie să-mi iau o slujbă.

Adil întinse brațele în lături.

— Lydia, ești foarte curajoasă, dar trebuie să-ți încarci bateriile mai întâi, altfel o să te îmbolnăvești. Pari extenuată.

Gândul că-l va găsi pe Maz o făcu să se dezmeticească.

— Tu ce vrei să faci? îl întrebă.

— Cum am spus, mai întâi copilul, apoi fata despre care mi-ai povestit.

— Lili.

— Nu avem prea multe, dar cineva va ști ceva. Întotdeauna e așa.

Lydia se scărpină în cap și căscă. Adil avea dreptate, trebuia să se odihnească.

— Știu pe cineva, un fost coleg de-ai lui George. O să văd ce pot face. Pornim de aici, zise el, apoi se uită la ceas. E târziu. Putem să căutăm un taxi, dacă vrei, dar să știi că poți rămâne la mine. Stai liniștită, nu trebuie să te îngrijorezi, o să dorm pe canapea.

Părea amuzat, dar cu siguranță nu grijă ar fi văzut pe fața ei.

— Mulțumesc, reuși ea să spună. Rămân.

CAPITOLUL 36

M-am trezit în zori. Pielea mă mânca, iar pătura mi-era înfășurată în jurul picioarelor. M-am ridicat și am scos scrisoarea de la Veronica. O știam deja pe dinafară, dar tot am ținut-o în lumină ca să citesc din nou cuvintele.

Draga mea Emma,

În timpul ultimei mele vizite la Londra, am descoperit numele pictorului. Charles Lloyd Patterson. Din nefericire, nu mai e printre noi, dar am adresa lui, unde acum este o mică galerie deschisă publicului. Mi-am permis să le scriu în numele tău și să-i întreb dacă le putem face o vizită. Am primit răspuns ieri.

Dacă ești de acord, o să vin să te iau foarte devreme ca să mergem la Cheltenham, unde se află casa. Iar după aceea putem merge la cinema, la Gaumont, dacă crezi că ți-ar plăcea.

Și cât tot suntem acolo, vreau să te duc la o probă pentru rochia de domnișoară de onoare. Sper că îți place galbenul. A lui Fleur deja e gata.

*Cu drag,
Veronica*

Era prea devreme să mă îmbrac, așa că m-am întins înapoi în pat, ascultând răsuflarea fetelor și primele triluri ale dimineții. Rebecca a plâns în somn de multe ori, iar din colțurile întunecate ale încăperii se auzeau sforăituri ușoare. Deși era mai, vântul bătea tare, șuierând în jurul clădirii. Pe sub ușă intra un curent rece.

Imediat ce a sunat clopoțelul, eram în picioare, îmbrăcată și încălțată. Am sărit peste micul dejun, am fugit să-mi iau haina și am ieșit în goană din clădire. Vântul îmi băga părul în ochi. Veronica mă aștepta deja, cu ochii strălucitori, stând dreaptă în automobilul ei Morris Minor. Arăta foarte drăguț într-o pereche de pantaloni negri și un pulover galben, strâmt.

— Emoționată? m-a întrebat ea.

— Mai întrebi?

Am străbătut un sat drăguț, apoi prin Kidderminster. Îi invidiam pe copiii murdari care jucau crichet în stradă, țipând unii la alții. Am deschis geamul să-i aud mai bine. Am trecut apoi pe lângă alții care atârnavă de niște căpriori într-o biserică distrusă. Aveam impresia că băieții se bucură de o libertate pe care eu nu o aveam.

O oră mai târziu, la intrare în Cheltenham, am trecut printre șiruri de case simple, în grădinile cărora se vedeau sârme de rufe, parcele de legume și cotețe de porci, urât mirositoare. Străduțele, cu excepția copiilor, erau strâmte și goale, dar pe măsură ce înaintam, locul le-a fost luat de străzi largi, mărginite de copaci și de clădiri mari de locuințe. În centru era foarte aglomerat, plin de mașini, biciclete și trecători.

Veronica a parcat, apoi am mers pe lângă cinematograful Gaumont, ale cărui steaguri fluturau peste stradă și unde un afiș uriaș făcea reclamă celui mai nou film al lui John Mills, *The Dambusters*¹.

¹ Film de război realizat la doar câțiva ani de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, bazat pe povestea reală a Operațiunii Chastise (n. tr.).

— Știu mai bine Birminghamul, dar îmi place mai mult în Cheltenham, mi-a spus Veronica, zâmbind cu gura până la urechi. E orașul meu preferat, după Londra.

— Unde o să locuiți? Tu și tata, adică.

— În sat. Tatăl tău nu se prea dă în vânt după Londra, deși eu încă am apartamentul de-acolo, o vechitură în Wandsworth. Ar trebui să-l vând sau să scap cumva de el, dar mi-e așa de util când ajung pe-acolo. O să te duc și pe tine cândva.

S-a oprit și mi-a zâmbit, apoi a spus:

— Am ajuns. Să-mi amintești să cumpăr înainte să plecăm niște brânză și șuncă feliată de la *Victoria Stores*.

Am urcat treptele din piatră ale unei clădiri potrivite ca mărime, ajungând pe o terasă mică. M-am uitat peste umăr la copacii care mărgineau ambele laturi ale străzii și ale căror rădăcini ridicaseră pavajul.

Femeia care ne-a deschis avea vreo șaiszeci de ani. Părul alb îi era prins neglijent în creștet, era palidă, purta niște ochelari aurii și avea o privire plină de importanță. Papucii roz, pufoși nu se prea potriveau însă cu restul înfățișării. De fapt, mi-o puteam ușor imagina cu bigudiuri în păr, parțial acoperite de un batic, fumând pe treptele uneia dintre casele pe care le văzusem în drum.

Ne-a întins o mână și a spus:

— Eu sunt Bonnie Butcher. Pofțiți în salon! Puteți întreba orice acolo. Era camera preferată a domnului Patterson. Iar acum a mea, desigur.

Nu aveam idee cine era. Mi-a trecut prin cap că putea fi soția pictorului, dar accentul disimulat și prima impresie pe care mi-o făcuse mi-au dat de înțeles că mă înșelam.

— Ce casă frumoasă! a remarcat Veronica.

— Simțiți-vă ca acasă. Pun imediat de un ceai. Doriți o prăjitură? Să știți că va trebui să o trec pe nota de plată, ca și intrarea.

Veronica a încuviințat politicos, iar stomacul meu dădea semne că suferă din cauză că sărisem peste micul dejun.

M-am uitat în jurul meu. Obiecte decorative peste tot, un tapet încărcat, cu sălcii galbene și păsări exotice, albastre. Canapeaua era acoperită cu o husă din catifea verde, plușată, cu un model hexagonal. Încăperea era luminată de trei lampadare clasice care aruncau umbre aurii. Ciucurii de pe marginile abajurilor se mișcau ușor. M-am aplecat, sprijinindu-mi palmele pe brațul din catifea al canapelei.

Bonnie Butcher a revenit cu o tavă delicată, pe care a lăsat-o pe măsuța rotundă dintre noi.

— Serviți, vă rog.

Erau două feluri de prăjituri. Am luat o felie din cea cu ciocolată, dar chiar atunci am văzut amprente pe care le lăsaseră mâinile mele transpirate pe catifea. Am mormăit neauzit și, luând prăjitura în cealaltă mână, am încercat să șterg cu atenție una dintre urme, însă nu am reușit decât să înrăutățesc lucrurile. M-am foit, sperând doar să nu fi observat cineva.

S-a lăsat o tăcere întreruptă doar de clinchetul ceștilor și de mine, deși încercam să mestec cât mai puțin zgomotos. Doamna își bea ceaiul privindu-mă fix, cu degetul mic ridicat. Când a terminat, și-a tamponat buzele cu un șervețel din hârtie și a tras aer în piept.

— Spuneți-mi, am înțeles că doriți să aflați numele unei persoane care a pozat pentru artist?

— Da, undeva prin anii '20. Am portretul aici, spuse Veronica, luându-mi-l și înmânându-i-l doamnei.

Aceasta a dat din cap.

— O, da, vă pot ajuta cu asta.

— Vă rog! am exclamat eu.

Femeia a ridicat o sprânceană.

Cu un zâmbet încrezător, speram eu, am încercat să-i explic ieșirea mea:

— E posibil să-mi fie rudă.

Nu știi dacă tot ce spusese o supăraseră sau nu, dar s-a încruntat și a mijit ochii, precaută. Mi-am ținut respirația și mi-am încrucișat degetele, cu mâinile la spate, pentru noroc.

— O știi pe femeia aceasta, a spus ea după o tăcere îndelungată. Mai sunt două picturi în care apare. Veniți cu mine!

M-am ridicat de pe canapea cât de încet eram în stare, iar ea ne-a condus la etaj, pe o scară în spirală, într-o încăpere cu ferestre mari, de la tavan până în podea. Dădeau spre o grădină cu copaci înalți care se clătinau sub rafalele de vânt. Deși nu era frig, în șemi-neul deschis, bogat ornamentat, fusese aprins focul.

Pereții erau acoperiți de portrete de diferite mărimi. Chipuri ale unor oameni în vârstă sau tineri, urâte sau frumoase; ochii lor te urmăreau oriunde te-ai fi uitat. Pe peretele opus ferestrelor, între portretele unor bărbați corpolenți, se reliefa cel al unui domn între două vârste, bărbos și misterios.

— Aceasta este galeria, a spus mândră femeia.

A arătat cu degetul peste umărul meu și a adăugat:

— Iar aceasta este femeia din portretul pe care mi l-ați arătat. Doamna Emma Rothwell.

M-am întors. O față luminoasă, ovală, cu obraji fini și sprâncene mândre, arcuite deasupra ochilor de culoarea alunei, deși stropii de nuanța apelor adânci îi duceau undeva între albastru și verde. Semăna chiar mai bine cu mami decât în miniportretul meu. Mi s-a tăiat respirația. Veronica a încuviințat zâmbind, dar pe mine m-a cuprins un val de căldură. Încăperea a început să se învârtă și m-am dat în spate, sprijinindu-mă de o masă.

Probabil că leșinasem, căci, când mi-am revenit eram întinsă pe spate pe o canapea imensă, moale, iar Veronica era aplecată deasupra mea. Bonnie Butcher dispăruse.

— Ești bine? m-a întrebat Veronica, părând îngrijorată.

— E din cauza căldurii.

Mi-a întins o mână. I-am luat-o, iar vorbele mi-au ieșit de pe buze fără să le pot opri:

— Numele de fată al mamei era Rothwell, dar nu a crezut niciodată că e real. Credea că era doar unul dat la întâmplare la mănăstire.

— Bine, măcar acum știm ce avem de făcut: să aflăm dacă Emma Rothwell mai e în viață.

Am încuviințat, rugându-mă să fie așa. „Te rog, Doamne, fă să fie în viață, te rog, ajută-ne să o găsim!“ Am coborât la parter. Veronica mă sprijinea de cot. La capătul scărilor, Bonnie Butcher ne-a dat un mic catalog.

— Niciuna dintre picturi nu e de vânzare. Mi-a lăsat mie casa, cât trăiesc, atâta tot, dar cu condiția de a ține galeria deschisă.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dacă doriți, vă pot arăta și restul casei.

Am profitat de ocazie. Gândul la Emma Rothwell nu-mi dădea pace. Cine era, ce căuta acolo, cum îl cunoscuse pe pictor. Speram să aflu mai multe de la Bonnie Butcher.

Parterul era de modă veche, trei camere cu lespezi inegale din piatră pe jos și ferestre înalte pe care ai fi putut vedea afară doar dacă te ridikai în vârful picioarelor. Cele două din spate dădeau spre o curte. A observat că picasem pe gânduri.

— Aici ținem cărbunele și, desigur, tot aici e și toaleta originală.

În camera strâmtă din față, o plită neagră cu o tigaie din aramă pe ea ocupau jumătate din perete, iar pe peretele opus se vedeau o chiuvetă din ceramică și un fier de călcat. De tavan atârna o mașinărie mare, cu roți și o frânghie, un scripete. Am presupus că era folosită pentru uscarea rufelor.

— Îi plăcea să păstreze lucrurile așa cum erau, a spus femeia.

Sus, ochii îi fugeau de colo până colo în timp ce ne-a arătat studioul, o încăpere cu tavan înalt, orientată spre nord, cu o fereastră neobișnuit de mare. În timp ce noi făceam turul, ea mângâia obiectele

din jur, ca și cum doar atingându-le putea să se asigure că vor continua să existe. Totul părea intact, de parcă artistul tocmai ar fi ieșit din încăperea – tuburi de vopsea în ulei, pensule, chiar și un iz de terebentină amestecat cu miros de dezinfectant Ibcoll. Nu era un fir de praf, deși nu-mi puteam imagina totuși cum arăta încăperea când lucra aici. Bonnie Butcher alesese să fie așa, mi-am spus. Era mai ușor să faci curat în studioul unui pictor mort.

— Probabil că aici a stat când i s-a făcut portretul, a spus ea.

M-am uitat spre scaunul decolorat de la fereastră. Scaunul acela. Emma Rothwell a stat pe el când nu era, probabil, mult mai mare decât mine.

— Pot să mă așez? am întrebat.

A încuviințat, așa că am luat loc. Aveam vedere spre o grădină de modă veche, cu o peluză pătrată înconjurată de un gard viu. În partea din spate era un gard din lemn acoperit de iederă, în fața căruia se vedeau câțiva plopini înalți. Bunica mea privise, probabil, aceiași copaci, trecând prin toate stările posibile, ascultând trilurile mierlelor și vocile ce veneau din grădina învecinată. O clipă, nici că aș fi putut să mă simt mai singură decât acum. Cerul era apăsător, acoperit de nori, dar poate când se uita ea afară, soarele își arunca razele pe iarba de sub copaci. Sau poate era iarnă, iar peluza și gardul erau acoperite de zăpadă.

M-am simțit atât de aproape de ea, că am alunecat în trecut. M-am întrebat dacă se parfuma și cum mirosea. Aș fi vrut să-i aflu povestea, deși nici chiar eu, care inventam povești de dimineața până seara, nu îmi puteam imagina vreun motiv care s-o facă să își abandoneze copilul în modul în care o făcuse.

Dintr-o grădină învecinată ajunsese până sus sunetul unui radio cu tranzistori. Era emisiunea *Housewife's Choice*¹. Se auzea unul

¹ „Alegerea gospodinelor”, emisiune foarte populară difuzată la radio BBC în fiecare dimineață în perioada 1946–1967, destinată în special gospodinelor care stăteau acasă (n. tr.).

dintre cântecele preferate ale mamei, „Que sera, sera“, al lui Doris Day. Am revenit în prezent.

— Îl cunoșteți de mult pe domnul Patterson? am întrebat-o pe Bonnie Butcher.

— Dintotdeauna. Nu a fost niciodată căsătorit, deși era un bărbat prezentabil. Am fost menajera dumnealui. A devenit cunoscut ca pictor de război, în Primul Război Mondial, desigur.

Nu știam asta. În galerie nu erau expuse decât portrete.

— Toate picturile sale de război au fost vândute. După război, s-a orientat către portrete, deși nu erau la fel de căutate. Am cunoscut-o și pe Emma Rothwell, de altfel.

M-a privit ciudat, apoi a continuat:

— Așa cum stai acum, îmi aduci aminte de ea.

Înima îmi bătea asurzitor când am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— O, draga mea, nu am de unde să știu. Nu am văzut-o decât de câteva ori, când a venit să pozeze. Iar asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

N-am mai mers în parc să vedem bărcile, nici la film. Veronica m-a dus însă la Bell View Hotel să luăm prânzul, apoi la cumpărături. Nu mi-a venit să cred când m-a lăsat să-mi iau niște pantaloni negri strâmți exact ca ai ei, o haină albastru-închis, cu găitane, pe care mi-o doream de secole, și o salopetă albastră, pe corp. Îmi venea să plâng de bucurie. Apoi mi-a spus că ea își făcea părul permanent și m-a întrebat dacă nu vreau să mi-l fac și eu. Am izbucnit în râs, arătându-i buclele mele sălbatice, dar i-am spus că aș vrea totuși să-l tund, iar ea m-a dus la coaforul ei. În timp ce buclele îmi aterizau pe podea, la radio se auzea „Sweet Sixteen“¹.

¹ Cântec foarte cunoscut scris de James Thornton în 1899, reluat de atunci de numeroși artiști, precum: Perry Como, The Mills Brothers, The Chordettes, Etta Jones, Barry Manilow etc. (n. tr.).

Veronica a scos o țigară subțire dintr-o tabacheră argintie și și-a aprins-o, iar eu mi-am dorit să *am* șaisprezece ani. Am plecat cu o tunsoare Pixie, scurtă, și simțindu-mă deodată mult mai mare. Am uitat de brânză și de șuncă, dar nu și de rochia galbenă de domnișoară de onoare, din păcate.

Fleur era mai înaltă acum, crescuse și ea. Păpușica grăsuță care fusese dispăruse de-acum, iar părul ei, cândva blond, era acum șaten-deschis și îl purta prins într-o coadă de cal. Când a intrat în camera mea, îmbrăcată în niște haine vechi de-ale bunicii – o fustă neagră, lungă, pe care o ridicase mult, și o bluză înflorată –, parcă o vedeam prima oară. Mi-am dat seama că era foarte frumoasă, cu nasul ei cârn și gropița din bărbie. Băieții ce își doreau o fată care să le soarbă fiecare cuvânt, în timp ce ei pot arăta ce puternici sunt, aveau să se bată pentru ea. Nu era deloc ca mine. Aveam prea multe păreri ca să fiu plăcută de vreun băiat.

— Vrei să ne costumăm? m-a întrebat ea. Am putea pune în scenă o poveste de-ale noastre, cum făceam înainte.

— De ce aș vrea să fac asta? E un joc pentru copii mici.

M-a privit ciudat.

— De ce te uiți așa la mine? m-am răstit eu.

— Fără motiv. Mă uitam la părul tău. Te-ai schimbat, Em, nu te mai joci deloc cu mine.

— În caz că nu ai observat încă, să știi că în cea mai mare parte a timpului nici nu sunt aici.

Mi-a aruncat o privire printre lacrimi.

— Dar nici atunci când ești nu o faci!

— Nu fi prostuță! Oricum, nu are legătură cu tine.

Nu era chiar adevărat ce-i spuseseam, ba dimpotrivă, dar, dacă îi mărturiseseam, m-ar fi dat de gol.

Am plecat să o caut pe Veronica. Tata era tot timpul acasă, deși primise un post de administrator la un lanț de hoteluri din Birmingham,

dar nu începuse încă munca. Era lipit de televizor, la știri, așa că i-am făcut semn Veronicăi să vină afară.

Se lăsase întunericul și ceața care începea să se ridice peste pajiște făcea copacii să pară niște stafii. Imaginea mi-a adus aminte de grădina din Malacca; m-am gândit la ea cu tristețea pe care mi-o inspira și cea de aici, care fusese mândria bunicului. Cândva, era plină de tufișuri de agrișe, un liliac, tufe de zmeură într-un colț și un măr noduros în spate; de-a lungul gardului, bunicul cultiva cei mai buni dovlecei și varză.

Imediat ce a apărut și Veronica, ceața s-a transformat în ploaie.

— M-am tot gândit la Emma Rothwell, a zis ea, acoperindu-și părul cu o mână ca să-l protejeze de ploaie.

— Și eu.

— Dacă trăiește și dacă reușesc să aflu unde stă, hai să-i facem împreună o vizită!

— Cam mulți dacă...

M-a bătut pe umăr, apoi a intrat în casă. Mă tot întrebam dacă puteam avea încredere în ea, iar acum chiar simțeam că o pot face. Oare era greșit? S-ar supăra mami să știe că mă ajuta chiar rivala ei? Am clătinat din cap. În inima mea, știam că Veronica nu era rivala ei, știam că mami nu-l iubea pe tati.

Când eram în Malaya, atunci când luna lumina balconul, mă ascundeam să trag cu urechea la discuțiile adulților și mă uitam la vulpile care zburau dintr-un copac într-altul. Când îi spusesei lui Billy că vulpile pot zbura, mă făcuse mincinoasă și nu mai vorbise cu mine o săptămână. Știam despre aventura mamei cu Jack, deși ea nu avea habar de asta. O dată, când Jack rămăsese peste noapte, m-am strecurat pe balcon și am tras cu ochiul prin fereastra deschisă la ei. Dormeau îmbrățișați, iar cearșaful subțire abia dacă le acoperea trupurile. Nu știam ce să fac. Eram furioasă, îmi venea să intru peste ei și să-l scot afară. Acolo era locul tatei, nu al lui. Dar apoi mami a zâmbit în somn, iar eu am plecat. Zile întregi m-am uitat la ea întrebându-mă ce să fac, dar totul a mers mai departe ca de obicei. Lumea nu s-a sfârșit, cel puțin nu atunci.

CAPITOLUL 37

O trezi mirosul acru al propriei transpirații, apoi auzi țârâitul telefonului. Își șterse sudoarea de pe frunte, se împiedică de propriile haine, apoi se așeză la capătul patului, masându-și glezna. Era târziu. Soarele strălucitor gonise deja ceața dimineții, iar ea se întreabă de ce-o fi rămas acolo. Sigur că știa motivul, dar încerca să se convingă că o făcuse pentru că fusese dezamăgită de Cicely, care nu-i dăduse niciun indiciu despre ceea ce făcea, nici măcar nu știuse că avea o slujbă. Și dacă asta era adevărat, nu se putea abține să se întrebe dacă nu-i ascunsese și altele.

Se auzi un ciocănit. Se ridică, împiedicându-se și ștergându-se la ochi, luă halatul lui Adil și deschise ușa.

În prag stătea Cicely, senină și responsabilă, într-o rochie din mătase gri-porumbel și o pereche de sandale roșii din piele, cu barete. Avea o geantă mare, un zâmbet plin de remușcări și mirosea, ca de obicei, a parfum scump. Nici că-ți puteai imagina pe cineva care să pară mai puțin spion decât ea, dacă nu luai în calcul capacitatea ei neobișnuită de a-și menține calmul.

— Ce Dumnezeu? zise Lydia.

— Îmi pare rău că deranjez, draga mea, dar nu am avut de ales, răspunse Cicely, punând piciorul în prag.

Lydia ridică o mână ca să o oprească.

— Cicely, știi totul despre lucrurile cu care te ocupi.

Cicely făcu ochii mari, apoi își lăsă capul într-o parte și zâmbi.

— În cazul ăsta, spuse ea, știi și că pragul ușii nu e cel mai bun loc să vorbim despre asta.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Of, draga mea, nu fi prostuță! Sigur că știam unde ești.

Lydia o lăsă să intre. Cicely se așeză în fața ferestrei, apoi își întoarse privirea spre ea.

— Văd că mi-ai ascultat sfatul, spuse ea.

Lydia se uită în jos, la halatul din mătase neagră al lui Adil. Noaptea trecută se trezise dintr-un coșmar cu Lili și se repezise la baie, auzindu-i respirația regulată când trecuse pe lângă el. Luna plină își arunca lumina argintie peste fruntea și pomeții lui, făcându-i scobiturile feței să pară și mai întunecate. Se mișcase în somn, făcând-o să fugă înapoi în pat.

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Te cred, deși alții nu ar face-o, spuse Cicely. Trebuie să recunosc însă că e foarte arătos, adăugă ea, ridicând o sprânceană și zâmbind. Oricum ar fi, permite-un sfat, stai departe de darul lui Dumnezeu. E periculos. Dar, stai, ție îți plac băieții răi, nu-i așa? Sunt mult mai buni la pat. Dar unde e Adil?

— El ți-a spus că sunt aici?

Cicely ridică din umeri.

Lydia se uită în altă parte și zise:

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Atunci, vino să-ți spun ce am auzit.

Lydia a rămas însă unde era, cu mâinile în șolduri.

— Stai puțin, zise ea, nu mi-ai spus niciodată cu ce te ocupi, nici că lucrezi cu Adil. De fapt, când ți-am povestit despre el, nici măcar nu ai pomenit că îl cunoști.

— Nu e vorba numai de Adil, draga mea, nici Ralph nu știe mare parte din adevăr. Ți-am spus, bărbații habar nu au ce se întâmplă în jurul lor.

— Încep să-ți dau dreptate.

Se uită dincolo de Cicely, spre cerul albastru, de dimineață tipică pentru Malacca. Unde era Adil? Îi promisese că o să-l sune pe un coleg de-ai lui George, dar nu-i spusese și cât va fi plecat. Se duse la frigider și își luă o bere.

Cicely își aprinse o țigară, dându-și după ureche părul blond, bine întins.

— S-a întâmplat ceva extraordinar, zise ea. Promite-mi că n-o să te superi.

Atmosfera se schimbă brusc.

— E vorba despre Lili, continuă ea.

Lydia se încordă.

În ochii lui Cicely se văzu o sclipire de amuzament.

— A fost ridicată de Poliția Portuară. Știi că trebuie să verifice bărcile de pescuit, să nu transporte suspecti. Deși eu aș zice că mai degrabă comuniștii trec ilegal prin strâmtoarea Johore, nu prin port. Dar, oricum, se pare că Lili a fost implicată în uciderea lui Jack. M-am gândit că ai vrea să știi asta. Să continui?

Lydia trase adânc aer în piept și încuviință scurt.

Cicely îi spuse întreaga poveste, apoi, când termină, se îndreptă spre ușă.

— Bine acum, te las să-ți revii. Întoarce-te la noi când te plictisești de iubitul tău.

Lydia se așeză pe canapea și se lăsă pe spate. Potrivit lui Cicely, se pare că unul dintre stăpânii portului anunțase poliția, care o găsisse pe Lili rătăcind pe docuri. Le spusese că era distrusă și că Jack ar fi violat-o. Insistase că nu vrusese decât să se răzbune. Lydia dădu ce-i mai rămăsese din bere pe gât ca să scape de gustul amar. Aducându-și

aminte de sticluța de parfum, Lydia știe că nu erau decât minciuni. Duplicitatea fetei o lăsă fără suflare. Își strânse pumnii, atât de furioasă că trebui să se abțină din greu să nu spargă ceva. Lili nu fusese violată, ci dimpotrivă. Iar moartea lui Jack fusese cauzată de gelozie și de nimic altceva. George avusese dreptate. Își lăsă capul în jos și își acoperi ochii, încercând cu disperare să-și șteargă din minte imaginea lui Jack plin de sânge.

Când fusese adusă la poliție și interogată, Lili recunoscuse că era încurcată cu comuniștii, dar își menținuse povestea conform căreia fugise ca să scape de Jack. Distrusă și cu inima frântă, se ascunsese în singurul loc unde știa că acesta n-o va găsi – în junglă. Când fusese găsită de comuniști, o convinsese pe mama lui Maznan că fiul ei era în pericol, așa că-i răscoliseră casa lui Jack, furaseră mâncare, dar nu și bani, și, cel mai important, găsiseră o cale să intre, iar a doua zi îl răpiseră pe Maz.

Lydia își aminti talia subțire și spatele suplu ale lui Lili, părul ei negru, care-i ajungea până la fesele tari. Și-l imaginează pe Jack culcându-se cu ea, noapte după noapte. Și-o imaginează pe Lili țipând, apoi îi văzu pe amândoi zăcând unul lângă celălalt, Jack fumând, cu mâinile sub cap, cu ochii albaștri ațintiți în tavan, cum făcea de obicei. Chiar și acum simți împunsătura geloziei. Pentru o clipă, se gândi la Alec și la viața lor împreună. Felul în care ea obișnuia să iasă din baie și să lase intenționat prosopul să cadă pe podea, apoi, complet goală, își ridică mâinile chiar în fața lui ca să-și prindă părul. Nici așa nu o băga în seamă. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că-și dorise să fie cineva și pentru că ignorase presentimentul dezastrului.

Ar fi vrut să dea vina pe Lili, dar nu putea să-și scoată din minte gândul că, dacă nu s-ar fi dus la plantație, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lili ar fi fost fericită ca amantă a lui Jack, iar el ar fi fost încă în viață. În schimb, după câteva luni, Maz fusese răpit,

iar unul dintre rebeli, dându-se drept Bert și profitând că linia se întrerupea, dăduse acel telefon care îi fusese fatal lui Jack.

Lydia se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos prin apartamentul lui Adil. Lua câte un obiect în mână, se uita la cărțile lui, încerca să înțeleagă ce îi dezvăluia locul. Alese un volum ilustrat despre Monet de pe rafturile înșesate cu discuri și cărți, majoritatea de filosofie și de artă, și îl frunzări. În absența lui Adil, descoperi că se gândea prea mult la el. Pe măsuța de cafea, câteva modele îngrijite aduceau la viață animalele din junglă, iar pe pereți, printre tablouri mari, abstracte erau intercalate imagini alb-negru ce înfățișau oameni.

Adil nu lăsase niciun indiciu despre când avea să se întoarcă și nici nu suna, așa că își pregăti ceva de mâncare – pâine prăjită și sardine din conservă. Pâinea era veche, iar cutia de sardine – singurul lucru pe care îl găsi în bufet, căci în frigider nu erau decât câteva sucuri și niște cutii de bere.

Se gândi să se întoarcă la Cicely, dar voia să-l revadă pe Adil, așa că se așeză la fereastră și începu să se uite la trecători, studiind cum erau îmbrăcați și cum mergeau. Când adormi, fu chinuită de coșmaruri în care Lili o târa de păr.

Adil ajunse după miezul nopții, găsimd-o stând în întuneric, paralizată de vină, cenușie la față.

— Lydia?

O clipă, abia dacă îl văzu așezându-se lângă ea. Adil o luă de mână și o mângâie ușor pe obraz. Din stradă se auzi zgomotul traficului și sunetul unui pian. Lydia își acoperi fața cu mâinile, iar când îi simți răsuflarea pe gât, izbucni în plâns.

Adil o strânse în brațe. Respirau la unison, dar un zgomot în stradă strică momentul.

El tuși, iar ea se trase într-o parte, simțindu-se jenată.

— Cine a pictat tablourile? îl întrebă ea, evitându-i privirea.

O clipă, niciunul nu mai zise nimic.

— O cunoștință, zise el după un timp.

Despărțirea noastră

Păru că îi cercetează fața în întuneric.

— Îmi pare rău că am stat atât de mult, dar am vești.

Reușise să-și controleze sentimentele, așa că se putu uita la el.

— Sunt bune?

— Așa sper...

CAPITOLUL 38

Veronica a băgat capul la mine în cameră să-mi spună că iese. Aș fi vrut să vorbesc cu ea înainte, dar m-am gândit o clipă. Dacă aflau cei de la școală cum scotocisem prin dosarele lor, acum mai bine de un an, aș fi intrat într-un mare bucluc.

Am tras aer în piept, mi-am încrucișat degetele pentru noroc și i-am zâmbit, apoi i-am povestit cum aflasem că taxa școlară îmi era plătită de un avocat.

— Așa că i-am scris, dar mi-a zis că nu-mi poate spune numele clientului său, din motive de confidențialitate sau ceva de genul ăsta.

M-am agitat puțin văzând-o consternată.

— N-o să-i spun tatălui tău, Emma, dacă de asta și-e teamă. Dar nu asta e problema, ci faptul că nu știam că nu plătește *el*.

— Și eu am crezut la fel, dar bunica mi-a zis că e falit.

Veronica și-a lăsat capul într-o parte, a mijit ochii și mi-a zâmbit.

— Ai crezut că eu îți plătesc, nu-i așa?

M-am înroșit.

— Deci de-asta mă tot întrebai atunci despre Freddy, avocatul meu, nu-i așa? Mi s-a părut mie cam ciudat interesul tău subit.

Am făcut o față lungă.

— Păi, draga mea, chiar nu e vorba despre mine, însă, data viitoare când mă întâlnesc cu Freddy, o să-l rog să vadă dacă nu poate afla el despre cine e vorba.

— Mulțumesc.

M-a strâns ușurel de un umăr și a ieșit.

Jumătate de oră mai târziu, am ieșit și eu, fredonând. Mi-am ridicat gulerul și am pornit zgâindu-mă la pavaj, numărând și încercând să ajung la o sută fără să calc pe vreo crăpătură și să deranjez ființele înfricoșătoare care se puteau ascunde acolo.

Îmi plăcea liniștea vacanței scurte din mai. Într-un fel, era plăcut să nu știi ce urmează să se întâmple, deși adevărul e că nu se întâmpla mai nimic. La școală, toate se desfășurau după un program, inclusiv pentru spălat pe dinți sau mers la toaletă, și să te ferească sfântul să nu poți face treaba mare, că primeai imediat o doză zdravănă de ulei din ficat de cod.

Vântul sufla sălbatic printre copacii care mărgineau drumul. Pentru că eram atentă la numărătoarea mea, nu l-am observat când a ieșit din umbre. Nu l-am văzut decât când am aruncat o privire spre o casă de unde venea miros de bacon afumat.

— Emma! m-a strigat el, venind lângă mine.

Abia atunci l-am descoperit. În spatele lui se vedeau norii dimineții, negri și zdrențuiți, iar din golurile dintre ei izbucneau raze argintii.

— Billy! Scuză-mă, nu te-am văzut!

Eram îndeajuns de aproape de el cât să pot simți mirosul șamponului pe care probabil tocmai îl folosise. Mentă. Și destul cât să-i văd gulerul ros al cămășii ce-i ieșea la spate.

— Credeam că mă ignori, a zis el cu privirea în pământ.

Vârfurile urechilor i s-au înroșit.

— Nu fi prostuț! Eram doar cu gândul departe, atâta tot.

Se foia de pe un picior pe altul.

— Cum e la școală? m-a întrebat.

O amintire s-a întors din trecut să mă rușineze. Cea a clipei când îmi scosesem hainele în fața lui. Poate că și el se gândea la același lucru, căci fața i s-a făcut ca sfecla. În tăcerea stânenitoare, Billy a izbucnit deodată în râs.

— Ce zici de un drum până la hambar? m-a întrebat el, deși vocea îi suna forțat. De dragul vremurilor trecute.

Cum stăteam așa, față în față, mi-am dat seama că o spusese doar ca să zică totuși ceva. Nu știam ce să răspund. Nu-l mai văzusem pe băiatul ăsta înalt și ciudat de secole, dar deodată un diavol m-a împuns să accept.

Picioarele mi s-au pus singure în mișcare și am pornit amândoi spre hambar, fără un cuvânt. Soarele a început să strălucească mai tare, iar de pe câmpul din spatele copacilor ne-a ajuns un miros de bălegar. Firele de iarbă aveau culoarea smaraldului, luminate din spate, ca în filme, iar între norii negri, cerul se vedea galben.

În timp ce mergeam, fiecare zgomot părea că sună mai apăsător — păsările, vântul, pașii noștri târșâiți, nesincronizați. Eram atât de emoționată, încât simțeam furnicături în degetele mari de la picioare.

Billy era tot ponosit, dar când soarele i-a atins fața, am văzut cu coada ochiului că avea totuși trăsături frumoase. Mai mult aluneca decât mergea, cu mâinile înfundate în buzunare și părul blond căzându-i în ochi. Îi crescuseră și dinții, albi și strălucitori. Mi-a povestit că mergea la școala gimnazială.

— Și cum e?

— Da, păi... bine, a zis el, apoi a făcut o pauză și mi-a atins mâna. Em...

Ceva din expresia lui m-a făcut să roșesc, iar spațiul dintre noi s-a micșorat brusc.

— Îmi pare rău pentru... știi tu. N-am avut de ales.

Inima a început să-mi bată mai tare. Se referea la ziua în care fusese silit să spună unde mă ascundeam.

— Nu fi prostănac, Billy! A fost acum o mie de ani.

Am mers mai departe, trâncănind ceva mai relaxat, deși cumva totul părea nelalocul lui. Când am ajuns la hambar, s-a oprit lângă ladă, s-a zgâit o clipă la propriile picioare, apoi m-a privit cu ochii strălucitori ca niște oglinzi și o expresie ciudată.

— Ești foarte frumoasă, Em, a zis el, pe jumătate zâmbind, dar foarte sincer.

Mi-am dat seama atunci de ce ne duseserăm acolo și în niciun caz nu era „de dragul vremurilor trecute“. Nu-mi păsa. Spusese că eram frumoasă, iar în clipa aceea asta îmi doream mai mult decât orice să fiu.

Am ocolit scândurile rupte și ne-am așezat pe margine, păstrând distanța între noi, cu picioarele atârându-ne în gol. Billy s-a înclinat spre mine să mă sărute, dar eu m-am ferit și mi-a nimerit nasul. S-a făcut roșu ca racul, dar eu am chicotit, așa că s-a dat mai aproape. M-a sărutat din nou, iar de data asta a ajuns unde trebuie. Și-a pus un braț în jurul meu, iar eu m-am sprijinit de el. Era cald, foarte cald, dar o voce din mintea mea a început să repete cuvintele pe care tata i le spunea mamei: „Sângele apă nu se face, Lydia. Emma nu poate fi stăpânită. O să-ți calce pe urme – și pe ale mamei tale – dacă nu încercăm să o controlăm.“

Trântise apoi ușa, dar eu rămăsesem în locul unde mă ascundeam. Oare ce făcuse mama și cum avea să se facă sângele apă?

Înainte să ne întoarcem, am stat o vreme întinși pe spate, ținându-ne de mână. Nu am mai făcut nimic după acel sărut. Mirosea a fum de țigară și, deși nu mai voia să se facă magician, mâinile încă-i erau magice. Știam asta pentru că, atunci când mă strângea de mână, furnicăturile îmi ajungeau până în piept. Parcă eram într-o altă lume, sigură și izolată.

Mă întorsesem la școală, era o zi de sâmbătă. Așteptam în hol, în fața biroului, să-mi iau scrisorile. Omul bun la toate a apărut cu

o ladă în brațe și mi-a aruncat o caramela. Două surori au trecut pe lângă mine, aplecându-și capetele una spre alta, foarte serioase. Au apărut și trei eleve, dintre care una mi-a făcut cu ochiul. Rebecca. Se pare că reușiserăm cumva să facem pace.

Podeaua era din plăci albe și negre de gresie, ciobite la margini, cu crăpături adânci, impregnate de mizerie. Pereții erau de un maro tern, iar într-un colț se chinuia să trăiască un arbore de cauciuc subțiratic, ce crescuse prea înalt și căruia îi lipseau mai bine de jumătate din frunze. Nu semăna deloc cu cei din Malaya.

Odată, tata mă luase cu el la o plimbare cu elicopterul, foarte devreme. În timp ce se lumina, m-am uitat în jos, spre casa noastră și spre școală, și am văzut ceața care acoperea bolovanii uriași din râu, apoi am zburat peste plantațiile de arbori de cauciuc și peste junglă. De sus, totul părea compact și înfricoșător. Tata mi-a spus că jungla are voce, o voce care vorbește în chineză. Am crezut că vorbește despre spirite și am izbucnit în râs. Nu mi-a spus că se referea la teroriști.

Mama și tata nici că puteau fi mai diferiți. Mi-a venit în minte o imagine a mamei, plină de viață, zâmbind larg. Tata nu râdea la fel de mult ca ea. Am încercat să-mi aduc aminte cu ce era îmbrăcată ultima oară când o văzusem, când ne dusesese cu mașina la școală. Mi-am amintit cum coborâsem din mașină și cum îi făcusem cu mâna, alergând cu spatele, dar nu și altceva. Mi s-au umezit ochii. Mă supăra foarte tare faptul că îmi pierdeam ușor-ușor amintirile.

În sfârșit, secretara a ieșit din birou și a rămas în prag, cu un teanc de plicuri în mâini.

— Un bănuț pentru gândurile voastre, a zis ea zâmbind.

M-am ridicat, în defensivă, ca și când chiar mi-ar fi putut citi gândurile. S-a întins spre mine, ținând un plic cu vârfurile unghiilor cu o manichiură perfectă, roz bombon. L-am luat și l-am băgat în buzunar, apoi m-am dus să mă așez pe bancă, în tufișuri. Cum se apropia vacanța de vară, mă gândeam că o să reușesc să vorbesc cu

tata. Lucra în Birmingham acum, se îmbrăca elegant și era mereu plecat în călătorii lungi.

Am pipăit mai întâi prin buzunar scrisoarea pe care o primisem de la el, apoi am desfăcut-o. Niciodată nu-mi scria mult și nici de data asta nu se schimbasese nimic, cu excepția unui amănunt de la final. Mai să țopăi de bucurie când am citit că domnul Oliver era bolnav.

Numai gândul la nuntă îmi provoca amețeli. Speram că, dacă Veronica reușea să o găsească pe Emma Rothwell, bine sănătoasă, o să putem locui la ea după nuntă. Nici nu voiam să mă gândesc că nu ar vrea să ne primească, sau să nu ne recunoască drept nepoate, sau că era posibil chiar să nu fie bunica noastră...

M-am dus în sala de lectură să-mi continui ultimele aventuri pe care începusem să le scriu. M-am pierdut în poveste.

Încăperea era spațioasă, cu ferestre înalte, ca să nu poți să te uiți afară; acolo ne dădeam temutele examene de sfârșit de an. Sâmbăta, eram supravegheate de eleve din clasa a șasea și oricine simțea nevoia putea veni aici să facă tot ce-și dorea. Era interzis să vorbești, așa că devenise singura ocazie pentru mine de a scrie neîntrerupt. Cele mai multe dintre fete o ocoleau ca pe ciumă; mie îmi plăcea. Mă gândeam să-mi continui povestea pe care o începusem, o melodramă în care noua mea eroină, Claris de la Costa, suferea profund din cauza bunicului său diabolic. Cufundată în tăcerea din jur, trebuia să ajung rapid la o concluzie, ceva care să-l facă pe cititor să rămână cu gura căscată de uimire. Dar nu reușeam să păstrez firul, căci scrisoarea de la tata îmi provocase o astfel de ușurare, încât nu mai reușeam să mă concentrez. Mi-am încrucișat degetele, rugându-mă ca domnul Oliver să fie bolnav multă vreme de acum încolo. Pentru totdeauna, dacă s-ar putea.

CAPITOLUL 39

Spitalul degradat, cândva reședința somptuoasă a ofițerilor districtuali, fusese luat în stăpânire de către japonezi în timpul războiului, fiind folosit ca închisoare. Clădirea sumbră, aflată la jumătatea dealului, era acum adăpost pentru cei cu boli mintale. Se intra pe o ușă din lemn sculptată cu modele complicate. Duhoarea dinăuntru o făcu pe Lydia să tresară. Lipsa luminii naturale și ușile încuiate de pe holul octogonal te lăsau să-ți imaginezi urletele victimelor torturate. Tresări când se gândi cât de multă durere trebuie să fi fost absorbită în pereții aceia.

Cu pumnii încleștați și o expresie aspră, Adil se îndreptă spre recepție. Nu mai rămăsese nicio urmă din blândețea de care dăduse dovadă seara trecută. La tejehea, își arătă cartea de identitate. Paznicul ezită, apoi încuviință, deschise una dintre uși și îi conduse de-a lungul clădirii. Dinspre etajul superior venea sunetul suferinței: râsete nefirești, plânsete interminabile și suspine. Chiar când se obișnuiră cu semiîntunericul, paznicul deschise o altă ușă și le făcu semn să intre.

— Sunați când vreți să ieșiți, mormăi el trântind ușa.

Lydia auzi cheia răsucindu-se în broască și se uită în jurul ei. O cămăruță mohorâtă, din care dispăruse orice culoare. Dintr-o găleată acoperită aflată într-un colț venea un miros de urină și dezinfectant,

iar de sub podea se auzea sunetul unei ape curgătoare. Odată cu umezeala, intrau și toate mirosurile junglei. I se întoarse stomacul pe dos.

Lili stătea pe un scaun din fier. Era zdrențăroasă și greu de recunoscut – tenul cândva luminos îi era acum cenușiu, era slabă, iar părul frumos și lung îi fusese tuns scurt. Ridică spre ei o față furioasă și acoperită de mușcături de țânțari.

— Se poartă rău cu tine? o întrebă Lydia, îngrozită.

Fata se ridică, se întoarse și aruncă scaunul spre ea, însă acesta nimeri în perete și se prăbuși apoi pe podea. Își ratase ținta. Lili se repezi apoi la Lydia, dar Adil o prinse de un braț și o forță să se dea în spate. Se luptă cu el, fără să-și ia privirea de la Lydia, zgâriindu-l și repezindu-se la fața lui și lovindu-l cu pumnii în piept. Când, într-un târziu, obosi, Adil îi dădu drumul.

— Mi l-a furat! șuieră ea, mijind ochii.

Un început de zâmbet îi schimbă trăsăturile.

— Doar eu știam ce îi plăcea cu adevărat.

Își ridică fusta, se întoarse cu spatele la ei și începu să miște din solduri și din fesele goale.

Lydia se dădu înapoi, reprimându-și senzația de vomă.

— Nu am făcut decât să o conving pe mama copilului că acesta e în pericol. Iar, în schimbul lui, au spus...

Făcu o pauză și lăsă capul în jos, apoi continuă:

— Nu am vrut să-l omoare.

— Continuă! spuse Adil rece.

Lili tresări.

— Au fost de acord să mi-l aducă.

Lydia își duse mâna la gură.

— Nu! Nu ca să-l omoare. Stabiliserăm ca eu să-i ajut să-l recupereze pe Maznan, în schimb, ei să-l ia pe Jack. De lângă tine. Târfă albă! Dar nu să-l ucidă, zise Lili, arătând cu degetul spre Lydia, apoi își sprijini corpul scheletic de perete și se lăsă să alunece pe podea.

Adil se duse la ea, o ridică și o ajută să se așeze pe scaun, apoi o întreabă:

— Vrei un pahar cu apă?

Fata se dădu înapoi și oftă. Se lăsă tăcerea. Lydia privi pătrățelul de lumină ce venea dinspre fereastra prevăzută cu gratii. Ar fi vrut să poată da vina pe fată, dar nu putea. O imagine pe care-o îngropase adânc reveni la suprafață: Jack întins în praf, cu sângele coagulându-i-se.

După moartea fetelor ei, sperase că dragostea pentru Jack o va salva. Își dăruiau unul altuia tot ce avuseseră vreodată nevoie. În schimb, asta provocase moartea lui, iar lui Lili – pierderea minților. Nimeni nu fusese salvat. Aerul stătut o amețea. Nu exista salvare în țara asta ca un iad, doar căldură, transpirație și violență.

Adil o luă și porniră spre ușă.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui Maznan? Au luat-o și pe ea? îl întreabă Lydia.

— Nu am vrut să moară. L-am iubit, suspină Lili.

Adil apăsă soneria și zise:

— Îți spun mai târziu.

— Am pictat peretele templului, zise fata aproape fredonând, aruncându-i Lydiei o privire periculoasă.

Lydia se uită la Adil. Acesta ridică din umeri.

— Am pictat patru dragoni galopând pe cer, dar le-am pictat pupilele întoarse înauntru. Mare greșală. Au zburat.

Cu un râs amar, fata se întinse apoi pe podeaua murdară.

Adil se uită înapoi, spre ea. Lili își duse un deget la gură, privindu-l feroce.

— Șșșș! Nu a mai rămas decât unul. Cel cu un ochi lipsit de viață... adăugă ea în șoaptă, încă privindu-l fix.

Părăsire încăperea și fură conduși la ieșirea din spate. Când ajunse afară, la aer curat, Lydia închise ochii și respiră în voie, ușurată. Adil pornise deja.

— Ai spus că o să-mi povestești despre mama lui Maz, îi zise ea, prinzându-l din urmă.

— Mama lui Maz este una dintre fetele care strâng bani pentru rebeli. Se deghizează în muncitor, cu haine albastru-închis și o eșarfă neagră pe cap.

Lydia se încruntă.

— Strânge bani de la angajați, așa a avut acces și la aceștia, dar și la muncitorii de pe plantație.

— Dar Lili cum a ajuns aici?

Adil ridică din umeri.

— După ce a fost prinsă de poliția portuară, s-a ajuns la concluzia că nu mai e în toate mințile.

Își continuă drumul sub un cer trandafiriu, pe o alee dintr-un mozaic cândva foarte frumos, acum spart și găurit, înconjurați de tufe de hibiscus înalte de mai bine de trei metri, care năpădiseră grădinile. Sunete fragmentate urcau din orașul aflat acum sub ei. Câteva păsări se ridicară în zbor și undeva, într-o altă parte a grădinii, se auzi o ușă trântită de un vânt stârnit brusc.

— E un foișor mai încolo, vrei să mergem? o întrebă el, pornind spre un pavilion degradat, ascuns într-o mică dăbravă, înconjurat de copaci înalți, ale căror crengi aplecate formau un baldachin înfrunzit.

Pe trunchiurile copacilor se alergau maimuțe gălăgioase, legănându-se de pe o creangă pe alta până în vârf. Prin ferestrele sparte își făceau loc flori de un roz intens și frunze brăzdate cu negru, iar cioburile rămase erau scăldate într-o lumină aurie, acum că soarele aluneca în spatele munților.

— Obişnuiam să vin aici la început, zise Adil. George îmi făcuse rost de o slujbă de chelner. Ah, minunatele vremuri dinainte de război, pline de extravagante sociale... Atunci am cunoscut-o pe Cicely. Cu mâinile acoperite până la coate de coliere și brățări cum-părate din piața de mirodenii. Avea doar nouăsprezece ani, era lefteră și zdrențăroasă.

Lydia îl privi drept în ochi. Simți că se încordează.

— Nu era ca acum, desigur. A fost o scenă de dragoste, Harriet Parrott a avut grijă de asta. Perne din mătase, lumânări parfumate, flori.

Adil scuipe în praf.

Lydia simți că i se face pielea de găină. Îl întrebă:

— Ce înseamnă Cicely pentru tine?

Și-a dres glasul:

— Ți-am mai spus că am lucrat împreună.

— Atâta tot?

Se lăsă tăcerea. Cumva, Lydia își dădu seama că totuși ceva nu era în regulă. Și nu-l credea.

Adil își trecu mâna peste capul proaspăt ras, neted.

— Cicely e o femeie periculoasă, zise el.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Hai să mergem. Urăsc locul ăsta.

— E vorba doar de loc? Îl întrebă ea, căutându-i privirea, dar el pufni și o evită.

Îi studie precaută profilul, apoi zise:

— Sau mai e și altceva?

— Nu mi-am dat seama că se vede.

— Ce anume?

— Ești sigură că vrei să știi?

Lydia încuviință, dar deja se obișnuise să caute indicii și simți că o cuprinde frica. Dacă tot ce avea să-i spună urma să facă lumină asupra celor întâmplare, nu era sigură că voia să afle.

Când începu să vorbească, fu destul de distant, iar ea își aminti brusc ce impresie îi făcuse prima dată când îl întâlnise. Aproape că uitase ce trufaș și detașat i se păruse. Îi întoarse spatele, dar ea continuă să-l privească.

— Niște japonezi veniți cu un jeep mi-au luat mama și au dus-o într-un loc foarte asemănător cu acesta. De obicei, preferau

chinezoaice tinere, dar, deși mama era mai în vârstă, avea totuși o prospețime și o anumită fragilitate, așa că a fost dată pe mâna celor neexperimentați, care au tratat-o cu brutalitate. A avut noroc că a scăpat cu viață, majoritatea erau bătute până la moarte, asta dacă nu li se tăia capul.

Lydia se uită prin geamul spart spre cerul care începuse să se întunece. Închise ochii și se concentrează pe tonul vocii lui.

— Au băgat-o în apă rece până la gât. Trebuia să reziste patruzeci și opt de ore... sau să se înece. Cum a supraviețuit...

Adil se opri, iar ea deschise ochii. Părea că era cu totul în altă parte, iar felul în care dădu neajutorat din umeri, cu palmele ridicate, îi frânse inima.

— Au ținut-o timp de șase luni acolo, până într-o zi, când au aruncat-o în stradă, goală, acoperită de fecale, de vomă și de rănille lăsate de țigările stinse pe pielea ei.

Trase o creangă cu frunze întunecate care se răsucise prin geamul spart. Rupse un trandafir de un roz intens, îl duse la nas, apoi îl lăsă să cadă și îl zdrobi cu călcâiul, făcându-l una cu pământul.

— Cum spuneam, a avut noroc, dacă poți să spui așa. Multe fete au fost obligate să-și sape propriul mormânt, apoi au fost arse de vii. Mama nu și-a mai revenit niciodată, nu cu adevărat. Mai târziu, când a avut cea mai mare nevoie, eu...

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Eu eram ocupat. Ultima dată când am văzut-o, abia dacă m-a recunoscut. Poți să-ți imaginezi cum e asta, Lydia? N-o să mi-o pot ierta niciodată. Niciodată.

Lydia nu zise nimic, iar tensiunea dintre ei creștea. Când termină de vorbit, îi simți pentru prima dată durerea, descoperind locul inaccesibil în care o ascunsese.

— Îmi pare foarte rău, Adil.

— Așa era lumea pe atunci, zise el, ridicând din umeri.

— Au mai rămas mulți japonezi?

— Nu știu decât că nu s-au născut prea mulți bastarzi, pentru că obișnuiau să leucidă pe femeile pe care le violau. Știu că bărbații pot fi foarte cruzi, dar din cauza mamei...

— Adil...

Bărbatul își încleștă pumnii.

— Războiul s-a terminat la mijlocul lui august, zise el, după atacul de la Hiroshima. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru bomba aia!

Lydia înghiți în sec, șocată de vorbele lui.

Adil își aprinse o țigară.

— Nu știam că fumezi, spuse ea, încercând să fie cumva de ajutor, dar neștiind cum să o facă.

— Foarte rar.

— Ce o să se întâmple cu Lili?

— O să se facă bine și îi vor da drumul. Poate o să intre în vreo trupă de actori... sau o să se prostitueze.

— Dar mama lui Maznan?

— Hai să mergem, zise el, am stat destul aici. O să-ți spun pe drum.

Ieșiră din foișor și făcură cale întoarsă prin grădinile pustii. O noapte malaeză întunecată se lăsa cu rapiditatea unei cortine, aducând bezna totală. Se ținu aproape de Adil. Nu voia nici să se împiedice, dar nici să-l atingă.

— O să apară și ea la un moment dat. Cel mai probabil e închisă deja, împreună cu fiul ei.

— Ce-o să se întâmple cu Maznan, o să fie bine?

— Așa cred.

— Dar nu va deveni oare mama lui o țintă pentru teroriști?

Adil ridică din umeri, apoi spuse:

— Să sperăm că nu, mai ales că tot mai mulți au început să se predea.

— De ce?

— E multă suferință acolo. De când a preluat conducerea Templer, în 1952, e doar o chestiune de timp.

Lydia știa asta. Alec spunea că Templer e un comisar dur și capabil care se folosea de propagandă și de orice putea ca să pună capăt terorismului.

— A fost ideea lui, nu-i așa? Să folosească trupele de actori și caravanele de filmare?

Adil încuviință.

— Și în sfârșit funcționează.

Doar vârful aprins al țigării le lumina calea, iar Lydia își pierdu echilibrul. Tocul i se înțepeni într-o crăpătură din pământ și se prăbuși în față. Adil o prinse, dar când se uită la pantof, își dădu seama că tocul înalt atârna nefolositor. Îl rupse de tot. Acum nu mai avea încotro, trebuia să se sprijine de el în timp ce șchiopăta spre intrarea unde parcaseră.

— Deci Maz e acum cu mama lui? îl întrebă ea când ajunseră la asfalt.

— Ți-am spus că am dat de cineva care știe. Asta e informația pe care am primit-o ieri, dar am vrut să venim mai întâi să vorbim cu Lili ca să știm sigur ce implicare a avut în toată treaba asta.

În noaptea aceea, era rândul ei să doarmă pe canapea. Se duse în bucătărie și își pregăti un gin mare, apoi ridică încet jaluzelele. O lună plină alunecă dintre nori, iar întinderea de apă deveni argintie, întreruptă doar din când în când de ambarcațiunile pescarilor. Își cercetă unghiile curate, lăcuite, mult mai frumoase decât când locuia cu Jack. Of, Jack, se gândi, oare te-am și uitat atât de repede? Nu se putu relaxa decât când ginul își făcu efectul și o ameți.

Acum că știa adevărul despre moartea lui Jack și despre ce se întâmplase cu Maz, ce o mai ținea aici? Până la urmă, doar asta vruse să afle. Cât despre Adil, nu-și putea permite să se apropie

mai mult de el. Lăsând la o parte faptul că nu era alb, era mult prea devreme, Jack era încă foarte prezent în mintea ei.

Cu gândul la Adil, cercetă cerul întunecat, încercând să nu și-l imagineze dormind în camera de alături. În ea se dădea o luptă, între neîncredere și dorință. Oare cine era omul ăsta cu adevărat? se întrebă. Făcuse tot ce-i promisese, dar, cu toate astea, era sigură că-i ascundea ceva.

CAPITOLUL 40

Autobuzul înainta zgomotos pe țărmul accidentat al Strâmtorii Malacca. Bărcuțele pescarilor împetrișau apa, iar în depărtare se zărea ruina singuratică a unui fort olandez. Lydia întredeschise geamul ca să simtă mireasma orhideelor sălbatice care se prăbușeau peste crengile aplecate ale smochinilor, amestecată cu mirosul sărat al aerului fierbinte. Lumina albă, puternică a soarelui brăzdă apa, iar ea, orbită, își trase capul înapoi, mutându-și privirea în față, spre norii care se desfăceau ca un evantai.

Tânjea să se simtă din nou fericită, să sere din nou sau măcar să fie în stare să înfrunte viitorul. Credea că se obișnuise deja cu gândul, dar când autobuzul prinse viteză pe șoseaua care lega Johore de Singapore, inima i se umplu de amintiri cu fetele ei. Povara pierderii lor se lăsă asupra ei cu toată greutatea. Oare va reuși vreodată să-i facă față?

Când ajunseră în Singapore, autobuzul o luă pe Connaught Drive, drumul sinuos care mergea paralel cu portul, apoi se opri lângă Cenotaph, la capătul Raffles Square.

Când autobuzul se îndepărtă, Lydia se uită spre est și în larg, încercând să reziste tristeții. Își îndreptă umerii și, fără să arunce nici măcar o privire spre terasele arcuite de pe Tanglin Road, ignoră

complet bulevardele umbrite de copaci ale cartierului european. Își întoarse fața spre soare, spunându-și că va fi bine. Pentru ea, ca pentru atâția alții, viața aceea nu mai exista; se îndreptă, în schimb, spre portul Victoria și spre fluviul aglomerat care împărțea orașul în două.

Câțiva englezi cu pălării albe, pantaloni scurți și șosete lungi zâmbiră când trecu pe lângă ei. Lydia dădu din cap, continuându-și drumul până nu mai putu căra valiza. Se opri să vadă cum erau încărcate și descărcate vasele vechi. Surprinsă să le vadă încă acolo, își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Începu să se simtă mai bine când văzu haosul – mașinile și ricșele ignorându-i pe polițiștii indieni cu capul acoperit de turbane, care dirijau traficul, mulțimile de oameni care traversau străzile fără să se asigure. Orașul nu se schimbasese deloc.

Urcă în alt autobuz. Pe măsură ce se apropia de Cartierul Chinezesc, din clădirile decorate se auzea muzică tradițională, iar hainele spălate atârnav ca steagurile de sârme aruncate la întâmplare în fața fiecărui apartament. Răscrucea de drumuri a estului, nu așa i se spunea orașului? Cel mai ieftin centru comercial din lume.

Cele mai multe hoteluri ieftine erau bordeluri, așa că avu noroc să dea peste Welcome Retreat, o clădire înaltă de trei etaje în care predomina, în mod cu totul neașteptat, mirosul de ceară de podele. Se clătină pe scara îngustă, târându-și bagajul spre una dintre cele trei camere de la etajul superior, cu baie comună.

După ce intră, se luptă cu încuietorea ferestrei. Voia să o deschidă ca să intre aer. Nu era hotelul Oceanview, dar măcar era curat și, cu toate că încăperea era prăfuită, nu mirosea a untură râncedă sau a parfum ieftin. Cercetă mobila sărăcăcioasă, apoi își numără bancnotele pe care se regăsea încă imaginea reginei. Mai avea foarte puțini bani și, cum avea nevoie de o slujbă, Singapore era locul cel mai potrivit. Apoi, când va avea destui bani, se putea întoarce în Anglia, să o ia de la capăt.

Afară se auzi scrâșnet de cauciucuri pe asfalt. La etajul de dedesubt se trânti o ușă. Dar se mai auzi ceva – șoapte încordate din apartamentul de lângă. Un cuplu purta o discuție aprinsă. Se așeză pe marginea patului, încercând să nu asculte. Timpul abia se târa cât se plimbă prin camera mică de hotel, dorindu-și să facă orice altceva. Își spuse că trebuise să ia decizia asta. Nu se putea baza mereu pe Adil și, oricum, era timpul să devină independentă. Puternică. Se gândi la fața lui hotărâtă, își aminti răsufierea lui pe gâtul ei când izbucnise în plâns.

Camera îi aduse aminte de dormitorul din capătul scării în spirală de la mănăstire. Îl împărțea cu încă două fete. Nu ajunsese prea departe, se gândi când se întinse pe pat și închise ochii. Încercă să-și amintească apoi cum era pe atunci, dar fata pe care o văzu cu ochii minții părea cu totul altcineva, cineva dintr-o cu totul altă viață.

Se văzu chiar înainte de aniversarea de 16 ani. Războiul începuse deja. Era o zi însorită de vară, cu un cer perfect albastru. Aștepta o vizită. Părul ei era roșu-aprins pe atunci și mult mai sălbatic, ca al Emmei, iar sora Patricia, cu mâinile în șolduri, insista să se tundă. Era singura care mai rămăsese la mănăstire, singura care nu avea unde să se ducă.

Își aminti cum așteptase pe bancă, în fața mănăstirii. Ora unsprezece venise și trecuse. Îi aduseseră limonadă, apoi, o oră mai târziu, sandviciuri cu pastă de pește. Nu putea mânca, așa că le aruncase pe jos, pentru păsări. Tresărea la auzul fiecărei mașini, dar nu se mișcase de pe bancă. Sora Patricia îi adusese *The Family on One End Street*¹, dar cuvintele pur și simplu nu voiau să stea liniștite pe pagini.

Persoana care trebuia să vină în vizită nu mai apăruse.

Lydia se frecă la ochi. Trecutul era dureros. Nevoia aceea dure-roasă de iubire era mai puternică decât orice. Se gândi la cât de mult

¹ Roman pentru copii (1937), aparținând scriitoarei și ilustratoarei Eve Garnett (n. tr.).

Își iubise *ea* copiii și cât de puțin, în schimb, și-o dorise pe ea mama sa. Se gândi la Em și la ultima competiție de costumație de la club. Emma avusese un costum de clovn. Nu o câștigase datorită acestuia, ci datorită dublului salt pe care-l făcuse când ajunsese la masa juriului. Privirea consternată când își îndoise pălăriuța îi făcuse să râdă, iar Em primise premiul întâi. Zâmbi amintindu-și cât de mult îi plăceau lui Fleur rochițele frumoase, apoi îi veni în minte pneumonia groaznică după care se recuperase atât de greu.

Își mai aminti cum stătuse cu Alec în fața oceanului, la Terengganu, în 1946, la șase luni după ce războiul din est se sfârșise. Malaya era dată peste cap de invazia japonezilor, dar rezistaseră, cu brațele încruciate, mâncând nuci braziliene și bând lapte de cocos direct din coajă. Era chiar înainte de prima sa plecare, Emma avea trei ani, iar Fleur era pe drum. Își aminti mirosul sărat al oceanului și pe cel seducător de orhidee care-i invada noaptea, când lăsau fereastra deschisă. Modul în care aceste mirosuri se împleteau cu cel de biscuiți Pimms și cu căldura trupurilor lor. Cum, după ce făcuseră dragoste, îl rugase să-i povestească mai multe despre copilăria lui. Nimic neobișnuit, îi spusese, cu excepția faptului că tatăl său dispăruse pentru o vreme când era doar un băiețel, dar așa căpătase imboldul de a călători.

Oftă. Totul se schimbase. Nu mai rămăsese nimic de atunci, iar acum, că nu mai avea decât foarte puțini bani de la Jack, trebuia să nu mai stea pe gânduri și să-și găsească o slujbă. Asta era cel mai important acum.

Prima pe care o găsi fu în cel mai mare magazin universal din Singapore, un spațiu vast, cu coloane din marmură și ghișee parfumate, unde se vorbea în șoaptă, iar clienții erau însoțiți de angajați excesiv de curtenitori.

La etajul la care lucra ea însă era foarte mult zgomot. Nu era liniște, nu se simțea niciun parfum. O sută de produse de curățenie

erau aranjate în rânduri perfecte, iar recipientele în culori vii erau șterse zilnic de praf. Ceainicele erau perfect lustruite, iar ustensilele de bucătărie – curate lună.

Pentru Lydia, platforma pe care demonstra calitățile noilor oale cu presiune era ca o mică scenă de teatru. Era plătită destul de bine și nici nu-i displăcea ce făcea, atât timp cât reușea să nu arunce în aer vreuna. Trebuia să facă o demonstrație pe oră, indiferent că erau sau nu oameni în jur, așa că stătea picior peste picior pe un scaun înalt pe platformă, cu tot magazinul sub ochii ei. De aici, prin fereastra imensă, își vedea trecutul – europene cu părul proaspăt coafat care-și dăduseră întâlnire la un cocktail la Raffles, printre palmieri, unde bonele chinezoaice cu accent puternic le spuneau copiilor europeni să nu alerge. Era uimitor cum toate astea continuau în același ritm și acum, că se întrevedea sfârșitul dominației și după ce războiul făcuse atâtea ravagii.

Într-o zi, reuși să-și găsească o a doua slujbă, ceea ce o umplu de speranță. Era ceva la care se pricepea, și încă bine. Emoționată de propria îndrăzneală, se strecură pe sub o arcadă într-un cort cu mătăsuri în diferite modele, unde ventilatoarele mișcau aerul, făcând voalurile să plutească precum niște fluturi. În rafturi ticsite care se ridicau de la podea până sus, la tavan, taftalele strălucitoare cu dragoni, păsări sau pagode se luptau pentru spațiu cu brocarturi bogate. Minte i se umplu de planuri, așa că se puse să croiască repede vreo două rochii, ajutându-se de o mașină de cusut pe care o împrumutase de la o chelneriță chinezoaică.

Deși munca o ținea ocupată și era încântată de transformarea materialelor în rochii de seară cu paiete, emoția începutului o părăsi repede. Trei luni mai târziu, în august 1957, când Malaya era foarte aproape de a-și proclama independența și la mai bine de doi ani și jumătate de la moartea fiicelor ei, Lydia termină de cântat, fără

să primească prea multe aplauze. Singapore nu-și pierduse strălucirea, dar azi era marți, ziua în care lumea nu voia decât să-și umfle burta cu pui prăjit și băutură.

Sora Patricia îi spunea mereu că are o voce frumoasă și ar trebui să profite de asta, dar nu se gândise vreodată că va ajunge să cânte la Traveller's Inn, în hotelul Oceanview. S-ar fi văzut mai degrabă într-un musical sau într-un cor, dar managerul hotelului era un bărbat corpulent pe care ea și Alec îl cunoșteau de ani buni, iar acesta îi propusese să cânte acolo, după ce o întrebase dacă are voce.

Îi ceru barmanului o bere rece, își netezi fusta și se așeză lângă o fereastră. Îi plăcea să privească luminile, iubea sunetul apei lovind stâlpii debarcaderului și nu putea rezista mirosului nopții, de ghimbir amestecat cu scorțișoară și cu izul sărat, de pește, al mării.

Managerul se apropie de ea, zâmbind.

— Te așteaptă un cocktail la bar, îi zise el, arătând spre celălalt capăt al barului lung, lucios.

De multe ori i se făcea cinste când cobora de pe scenă. O cuprinse deznădejdea, dar se sili să se miște. Ori asta, ori lăsa viața să o distrugă.

— Cine-i tipul? întrebă ea.

Era întuneric în acel capăt al barului, iar tejeaua fiind curbă, nu putea vedea acolo decât o siluetă fără trăsături.

El ridică din umeri.

— Habar n-am. Să ai o seară minunată! Eu plec mai devreme azi.

Porni spre bar, unde văzu două cocktailuri și două pahare cu whisky. O voce foarte politicoasă spuse din umbră:

— Mă bucur că ai putut să mi te alături.

— Cicely!

— Ce mai faci, draga mea? spuse Cicely cu o voce egală, ridicând spre ea o mână cu unghii roșii, încărcată cu brățări sclipitoare, din argint.

Lydia făcu un pas în spate.

— Te rog, nu pleca. Hai să bem ceva împreună, de dragul vremurilor de demult, zise Cicely, trăgând un scaun și făcându-i semn să se așeze.

— Ești beată.

— Puțintel.

Lydia se așeză. Nu era obișnuită să o vadă pe Cicely pierzându-și cumpătul.

— Ce faci aici? o întrebă.

Cicely zâmbi.

— Aici stau când vin în Singapore. Nu-mi place Raffles, completă ea, dând din mâini.

Un miros de Chanel amestecat cu transpirație se împrăștie în jur.

— Toți demodații ăia care trâncănesc întruna despre cum era înainte de război... Ce bucurie să te gălesc aici!

— Deci nu ai venit după mine?

— Nu, dar acum că te-am găsit... trebuie să-ți spun că Adil te caută.

Lydia își dădu băutura peste cap și se bucură de arsura ginului pe gât în jos. Se uită lung la Cicely, având în minte buzele lui șoptindu-i numele.

— Ca să înțeleg, el te-a trimis?

Cicely ridică din umeri.

— Draga mea, nu trebuie să fii așa suspicioasă. De ce ar fi făcut asta? Și oricum, ți-am spus deja, nu am venit aici ca să te caut.

— Ce vrea?

— Părea că are ceva să-ți spună. Doar știi cât de misterios poate fi, nu a vrut să-mi spună despre ce e vorba.

Cicely își clătină paharul și se foi pe scaun, apoi zise:

— E ceva ce am vrut mereu să te întreb, draga mea, l-ai iubit vreodată pe Alec? Păreați așa de nepotriviți unul pentru celălalt. Un om de nimic.

În mintea Lydiei se porni furtuna.

— Pentru Dumnezeu, Cicely, e mort!

— Ce enervantă ești!

Deodată, Lydia își simți inima grea. Gândurile pe care le ținuse ascunse până atunci despre adevăratul motiv pentru care se căsătorise cu el ieșiră la iveală. Oftă și spuse:

— Bine, uite, am crezut că-l iubesc. Te poți convinge singur de anumite lucruri, știi? Era un bărbat arătos, iar eu aveam nevoie de ceea ce îmi putea oferi el.

— Poate că era mai sensibil decât crezi.

— Poftim?

— Alec era de părere că nu l-ai iubit niciodată. Mi-a plâns pe umăr după ce... știi tu. Bărbații nu se prea laudă că nu sunt buni la pat, așa-i? rânji ea.

Lydia rămase șocată.

— După? Dar mi-ai spus că nu...

— Am mințit. Hai să mai luăm ceva de băut, zise ea, fluturând câțiva dolari către barman.

Lydia miji ochii. Cicely nu părea să aibă nici cea mai mică mustrare de conștiință, începuse deja să povestească noutățile din Malacca. Lydia era deja la al patrulea gin când subiectul discuției deveni Jack.

— Pe *el* l-ai iubit? o întrebă Cicely, apoi adăugă, prietenoasă, dar precaută: Mi se pare că avem aceleași gusturi la bărbați, nu crezi?

Lydia se încruntă.

— Nu și cu Jack! Nu-mi spune că...

Vocea i se frânse însă.

— Nu, dar nu pentru că nu aș fi încercat. Doar că nu avea ochi decât pentru Lydia Cartwright cea voluptuoasă.

Luă o înghițitură, apoi continuă:

— Deși acum ești ceva mai slabă. Dar hai, spune-mi, mor de curiozitate să știi cum era.

Se priviră o vreme în ochi.

— Am uitat, draga mea, că ești una dintre acele femei care nu pot trăi fără dragoste.

Lydia oftă.

— Nu e așa, dar fie, deși nu e treaba ta, am să-ți spun: la început, nici nu ne puteam lua mâinile unul de pe celălalt. Abia apoi ne-am implicat emoțional, deși nu ar fi trebuit. Eram căsătorită, aveam copii... Apoi, după incendiu, a fost minunat cu mine.

Nu-și dezvălui și cel mai ascuns gând, acela că, deși se iubiseră profund, exista totuși posibilitatea ca mariajul cu Jack să fi fost doar o încercare de a-și recrea familia pierdută. Un substitut. Cât de trist ar fi fost ca pasiunea să treacă și să descopere că, de fapt, nu fusese nimic mai mult...

— Înțeleg. Și iată-ne ajunse la Adil, asta dacă nu mai ascunzi alte povești. Mi-ar plăcea să știu că ai părăsit o groază de bărbați... sau femei, mârâi ea, privind-o pe Lydia pe sub gene.

Lydia clătină din cap.

— Deci, insistă Cicely, unde anume intră fostul meu iubit în povestea ta?

— Poftim?

— Draga mea, e în regulă, poți să-l ai, dacă asta vrei.

Lydia roși, dar, orice ar fi zis Cicely, îi surprinsese deja privirea alarmată.

— Vrei să spui că neastâmpăratul de Adil nu ți-a zis nimic? Da, scumpo, am fost împreună cu bărbatul ăsta superb.

— Când?

— L-am întâlnit la scurt timp după război, nu aveam nici nouăsprezece ani, înainte ca toate să se prăbușească, zise ea, trecându-și o mână peste sâni. E în regulă, draga mea, dacă poate cineva să te asigure că e de-a dreptul delicios, să știi că eu sunt aceea.

— Zici că vorbești despre cină, nu despre un om.

— Hmm, păi, și nu-l putem considera... un desert după care îți lasă gura apă, să zicem? Sau poate că așa a fost Jack pentru tine.

Își mușcă apoi buzele și se aplecă spre Lydia. Îndepărtă ceva inexistent de pe umărul ei, apoi își linse un deget și îl lăsă să alunece pe gâtul acesteia în jos, spre claviculă. Lydia îngheță, iar Cicely își încercă norocul, trăgând-o spre ea și sărutând-o cu putere pe buze.

O clipă, Lydia rămase fără reacție. Nu mai fusese sărutată niciodată de o femeie, nici măcar nu-și imaginase că ar putea fi. Clipi repede, își veni în fire, apoi o împinse la o parte pe Cicely, ținând-o la distanță.

— Ești beată, îi spuse.

— Nu-mi zice că nu ți-a plăcut nici măcar un pic. Ești delicioasă, Lydia, draga mea, și-mi doresc să fac dragoste cu tine. În mod foarte convenabil, stau chiar în hotelul ăsta. Ce spui?

Se lăsă tăcerea.

— Doar o noapte, draga mea?

Lydia clătină din cap, izbucnind în râs.

Cicely tresări, apoi zâmbi larg.

— Ce e așa de amuzant?

Lydia clătină iar din cap. Cicely, care de obicei atrăgea privirile tuturor, bărbați și femei deopotrivă, părea acum bătrână, demnă de milă, o regină a gheții în curs de topire. Urmă o altă tăcere lungă, iar Lydia își trecu degetele prin păr. Care era oare sursa durerii acestei femei? Își privi prietena mai îndeaproape, studiindu-i nările ușor dilatate, buzele rujate și ochii superbi, ca topazul.

— L-am iubit, să știi, pe Adil. Singurul bărbat care a fost vreodată al meu. Ceva din privirea lui... și, Doamne, corpul acela! exclamă Cicely. Dar ai grijă, nu trebuie să-l subestimezi. Adil e un bărbat periculos.

— Ciudat, a zis exact același lucru despre tine. Hai, zise Lydia, apucând-o de braț, te duc la culcare. De una singură.

Afară, începuse să bată vântul, iar Lydia simți că se lăsase răcoarea pe când o urca pe Cicely în lift. O auzi mormăind ceva și se hotărî să o ignore, dar Cicely repetă:

— George l-a plătit pe Adil să te facă să te duci la Jack, l-a plătit să-ți întârzie sosirea la Ipoh.

Decise să-i pună vorbele pe seama băuturii, dar în noaptea aceea visă că-i cad toți dinții. Imediat ce și-i refăcea, i se rupeau din nou, de parcă ar fi fost din cretă. Se trezi cu senzația că pășea pe cu totul altceva, dar nu pe pământ stabil.

CAPITOLUL 41

În vacanța de vară, m-am întâlnit des cu Billy. Era o metodă foarte bună de a nu mă mai gândi la nunta care se apropia, nemaivorbind că întâlnirile noastre erau și foarte amuzante. Ne plimbam prin sat sau ne întâlneam cu alți copii din zonă în stația de autobuz sau ne adunam la podul Thomas Telford ca să vedem ce a mai adus râul. De cele mai multe ori nu erau decât resturi, dar o dată am văzut și o oaie moartă. Desigur, eu și Billy așteptam clipa în care aveam să zărim un cadavru, umflat și zbârcit.

Ne adăposteam de ploaie în stație când Billy mi-a dat un cot și mi-a spus:

— Em, nu vrei să mergem la hambar? Doar dacă vrei, a adăugat, ridicând din umeri.

Parcă mi-ar fi citit gândurile. M-a privit drept în ochi, cu un zâmbet larg pe față, apoi și-a dat la o parte smocul de păr blond de pe ochi și s-a înroșit tot. A răsucit o țigară, ca să-și ascundă stinghereala, am socotit eu, apoi mi-a oferit-o mie. Deși voia să semene cu James Dean, era un tânăr drăguț, liniștit și foarte bun. Am refuzat țigara.

Pe drum spre hambar, m-am gândit la primul nostru sărut. De fiecare dată când încercam să mă gândesc la altceva, în minte îmi

reveneau buzele lui. Calde, dar nu umede. Cum un fior îmi traver-sase șira spinării când îmi spusese că sunt frumoasă. Felul în care mă simțisem, copilă încă, dar și adultă.

Aveam aproape cincisprezece ani – bine, paisprezece și jumătate, aproape – și eram bine dezvoltată; socoteam că eroinele poveștilor mele aveau nevoie de niște aventuri sexuale ca să fie cât mai reale. Deși nu eram cu adevărat îndrăgostită de Billy, era foarte drăguț, multe fete din sat umblau după el. Deși mi-era cam jenă de momentul în care aveam să-mi scot hainele, mă gândeam că ar cam fi momentul, chiar dacă îl vedeam mai mult ca pe un prieten, și nu ca iubit.

Hambarul urma să fie demolat de niște dezvoltatori imobiliari care voiau să construiască apartamente în locul lui, deci era cam ultima noastră șansă. Ne-am cocoțat pe scară. Am alunecat, iar el m-a sprijinit de fund, lăsându-și mâna acolo. Purtam o rochie sub-țire, din bumbac, iar mâna lui acolo mă făcea să mă simt ciudat, mă înfierbânta și-mi dădea furnicături.

Sus, mirosea a umezeală, a praf și a paie mucegăite. Acestea mă zgâriau, mă înțepau, pielea a început să mă mănânce și, în ciuda pieptului dobândit recent, mă simțeam plată ca o scândură și stân-gace. De unde eram acum nu vedeam prea multe, doar o fâșie verde de câmp în depărtare.

Când m-a sărutat, buzele îi erau reci și moi, nu umede sau pline de salivă, deși cu un iz ușor de tutun. Mi-a spus că mă place, cu un ușor accent local, ceea ce-l făcea chiar și mai interesant. Am mur-murat că și eu îl plac și, încântată de senzația pe care mi-o lăsau mâinile lui pe corp, m-am simțit la mii de kilometri de viața mea reală. Totul s-a încheșat. Trupul îi era atât de aproape de al meu, încât aveam senzația că inima mea bătea în el, iar când și-a strecurat mâna între coapsele mele, m-a cuprins fierbințeala și un fior m-a scuturat de sus până jos.

Nu m-am mai gândit la nimic, surprinsă de modul în care cor-pul meu știa ce să facă în momentul în care Billy s-a întins deasupra

mea, doar în chiloți. Cu toate că amândoi ne-o doream, nu am mers până la capăt, ci doar ne-am strâns în brațe. Ceva s-a întâmplat totuși, căci am continuat să ne mișcăm, lovindu-ne de scândurile inegale, până când el a început să tremure și s-a scuturat de câteva ori, apoi a spus încet „Doamne, Dumnezeu!“, cu nasul în gâtul meu.

Când și-a vârât limba în urechea mea, am privit peste capul lui, spre acoperișul hambarului. Căpriorii erau negri și putrezi, iar interiorul acoperișului era de un verde mucezit. Acolo unde lipseau țiglele, se vedeau pătrățele de cer de un albastru-deschis. Mi-am dat seama că nu mai ploua, ba chiar ieșise soarele.

— Îmi pare rău, am spus când mi-am dat seama că distanțarea mea l-a făcut să se încrunte.

— Nu-i nimic, a zis ridicând din umeri, dar știam că-l rănisem.

— Ar trebui să plec, mă întâlnesc cu Veronica la bibliotecă.

Nu voiam să înrăutățesc lucrurile, așa că i-am spus că rămâne pe data viitoare.

S-a întors spre mine cu un zâmbet larg.

— Serios?!

— Când o să fie dărâmat hambarul?

— La sfârșitul vacanței.

— Foarte bine.

Camera de lectură era la parter. Mirosea puternic a lemn lăcuit, iar lămpile înclinate de pe mese o umpleau de o lumină gălbuie. Aveam o idee pentru o poveste a cărei acțiune se petrecea pe continent și aveam nevoie de ceva informații despre istoria Europei. În timp ce o așteptam pe Veronica, am lăsat deoparte gândul la Billy și am deschis câteva cărți, bucuroasă că aveam toată încăperea numai pentru mine.

Furată de lectură, nu am auzit când a intrat, așa că, atunci când m-a strigat, am sărit de pe scaun.

— Iartă-mă, scumpa mea, nu am vrut să te sperii.

M-am apucat să-mi strâng lucrurile.

— Vrei să mergem acum?

Veronica a lăsat jos cumpărăturile și și-a tras un scaun lângă mine.

— Să fiu sinceră, mi-e atât de cald, nu vreau decât să stau jos o clipă. Ah, bietele mele picioare!

Am aruncat o privire spre pantofii ei cu tocuri înalte și am zâmbit.

— Știi, știi... Ce citeai?

Am întors cartea spre Veronica, iar ea a cercetat o clipă coperta, apoi a ridicat din nou capul, exclamând:

— Draga mea, nu e cam insipidă?

Am rânjit.

— Mai știi, și-am zis că o să-l întreb pe Freddy, prietenul meu avocat, dacă există vreo cale de a afla identitatea unui client. Ei bine, ne-am întâlnit săptămâna trecută, stă în apartamentul meu din Wandsworth, și-am mai zis.

Am privit-o cu speranță.

— Ce a zis?

— Din nefericire, se pare că niciun avocat nu va risca să dezvăluie identitatea clienților.

Am ridicat din umeri.

— Așa mă gândeam și eu.

— Cu toate astea, știa firma. Și-a amintit că la primul lui contract a trebuit să lucreze cu un avocat rival din Worcester, de la Johnson, Price & Co. Ceva referitor la transferul actelor funciare, se pare.

Mi-am strâns cărțile. Începuse să mi se facă foame. A prins ideea și și-a luat sacoșele, apoi am ieșit împreună.

— Mi-a zis că o să se intereseze, dar să nu-mi fac prea mari speranțe.

M-a lăsat acasă, apoi Veronica s-a dus la ea, dar s-a întors nu după multă vreme. Părea că plânse. Ne-a spus că primise o telegramă din străinătate, o notificare de la fratele ei. Era foarte bolnav și se părea că trebuia să amâne nunta. Eu și Fleur am ieșit după ea, să o conducem. Nu părea prea încântată că trebuia să plece, dar ne-a sărutat de rămas-bun, apoi s-a dus acasă, să-și împacheteze lucrurile, dat fiind că trebuia să se ducă să-și îngrijească fratele aflat în Africa. Am urmărit-o cu privirea, în timp ce Fleur sărea coarda lângă mine. Problema era că îmi plăcea Veronica și, fără ajutorul ei, habar nu aveam cum să o caut pe Emma Rothwell de una singură. Iar, până acum, nici Veronica nu aflase nimic.

— Toată lumea pleacă, a spus Fleur.

— Veronica o să se întoarcă.

Fleur a început să fredoneze în ritmul săriturilor:

Ursuleț, ursuleț, întoarce-te!

Ursuleț, ursuleț, țopăie!

Era neîntrecută la asta, cea mai bună din clasă, se încadra în timp, fără să rupă ritmul. Cum ea se concentra pe întoarceri și sărituri, m-am gândit că nu mai era atentă la ce-i spuneam, dar m-a întrebat deodată:

— Bunica se mai întoarce vreodată?

Am clătinat din cap.

Ursuleț, ursuleț, arată-mi piciorul!

— Hai să ne aducem aminte de lucrurile frumoase, i-am propus eu.

Nu s-a auzit decât sunetul săriturilor ritmate.

La ultimul vers, am intrat și eu în joc și am strigat împreună:

Ursuleț, ursuleț, e de ajuns!

Fleur a rămas nemișcată o clipă, apoi a zis:

— Îmi plăcea plăcinta ei cu mere.

— Da. Hai să ne amintim ce ne pregătea la cină.

Fleur a început din nou să sară:

Plăcintă cu carne dimineața, plăcintă cu carne la ceai,

Plăcintă cu carne la fiecare masă cât voi mai trăi!

— Dar despre ficatul cu ceapă ce spui?

— Brrrr!

— Friptură de porc duminica.

— Și plăcintă cu pește sâmbăta!

Mi-au dat lacrimile și mi s-a tăiat respirația. Of, bunico, îmi pare atât de rău că nu ești aici! Eram tristă nu doar pentru că nu mai era aici, cu noi, ci și pentru că mi-am adus aminte cum viața poate decurge normal o vreme, pentru ca apoi totul să se sfârșească.

Fleur a lăsat coarda, a venit lângă mine și m-a atins pe obraz.

— Nu-i nimic, Em, eu n-o să plec.

Am privit-o în ochi. Așa era. Mi-a zâmbit și mi-a spus că, poate, cândva, când vom fi amândouă mari, vom reuși să fim prietene adevărate. Aș fi vrut să-i povestesc ce făcusem cu Billy, dar era mult prea mică pentru asta, așa că am păstrat secretul doar pentru mine.

M-am uitat la trandafirul roz care creștea peste gardul din față, gândindu-mă la Billy. Nu eram sigură că-mi plăcuse cu adevărat ceea ce făcuserăm. Cât eram cu el, scriitoarea din mine preluase controlul, imaginându-și ce ar fi simțit Claris în situația asta. Era mult mai convenabil să mă gândesc că fusese ea în locul meu.

Nu-i puteam spune lui Billy că nu-l iubeam. Îmi plăcea mult și nu voiam să-l rănesc, dar mă simțeam mult mai în siguranță în poveștile mele, așa că, în timp ce Claris beneficia de experiențele

mele tandre, trebuia să fiu mai precaută decât oricând cu mâzgăliturile mele pline de senzațional. Tata m-ar fi ucis dacă le-ar fi citit. Ceea ce chiar îmi plăcuse fusese să stăm împreună sub salcia plângătoare, pe treptele de la Coal Quay, cu picioarele în apă, uitându-mă la libelule și simțindu-mă copil.

CAPITOLUL 42

Un miros puternic de mâncare, transpirație și patchouli o ajunse în timp ce aștepta în pragul ușii de pe strada Trei dragoni. Zugrăveala verde se cojea de pe clădire, iar locul părea chiar mai sordid decât înainte. Rămase cu ochii pe ușă. Înainte să plece din Singapore, își pusese o rochie chinezească din mătase, crăpată adânc pe o parte. Prea sugestiv. O scosese și își pusese în schimb o bluză simplă din bumbac și o fustă apretată. Prea plictisitor. Într-un final, alesese o rochie de un verde acvatic, care, fără să iasă deloc în evidență și venindu-i ca turnată, îi punea în valoare părul și ochii. Se machie la ochi ca o chinezoaică, se dădu cu un ruj aprins, apoi se adună și își reprimă sentimentele.

Nu voia să hoinărească precum o prostituată, dar se hotărî să-și facă apariția doar dacă va veni el să deschidă. Se lăsa în voia sortii. Dacă nu apărea, avea să ia primul autobuz înapoi și nimeni nu avea să afle.

Pe aleea de alături, în umbră, era o femeie, cu un băiețel slab care scâncea lângă ea. Legăna un bebeluș în brațe și cerșea mâncare în limba malaeză, cu ochii plini de tristețe: *Makan! Makan!* Striga și arăta către gura băiatului, întinzând apoi palmele în lături.

Lydia se simți neajutorată. Ce altceva ar fi putut face pentru ei decât să le dea niște bani și să spere că aveau să fie cheltuiți pe mâncare?

Când îl privi însă pe bebeluș, i se tăie respirația: fața lui cenușie îi dădu de înțeles că era prea târziu pentru mâncare.

Scotocind prin poșetă după câteva monede, fu cât pe ce să-l rateze. Speriată, își auzi numele și își dădu seama că, de fapt, *el* o văzuse pe ea. Porni repede în josul străzii.

Bărbatul traversă strada aglomerată și îi zâmbi, cu ochii de culoarea nisipului plini de curiozitate.

— Să înțeleg că veneai la mine? Au trecut câteva luni bune, așa-i?

— Îmi ții socoteala?

El ridică din umeri și îi dădu mâna.

O pală de vânt plină de praf o lovi drept în ochi, făcând-o să lăcrimeze.

— Urăsc vântul, zise ea, ștergându-și ochii cu o batistă.

O privi și izbucni în râs.

— Of, draga mea, nu am obiceiul de a le face pe femei să plângă!

— Așa am auzit.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Aș pune pariu că ai vorbit cu Cicely.

Lydia începu să-și roadă o pieleță de la degetul mare, simțind cum o cuprinde căldura.

— Ai niște pete negre, lasă-mă pe mine, spuse el, apoi îi luă batista, iar ea privi în jos cât el îi șterse urmele de fard.

Mormăi ceva mulțumiri.

— Se pare că am să-ți dau niște explicații. Ce-ai spune să intrăm mai întâi? Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva rece.

Jaluzelele erau trase. Le lăsă așa, aprinse două veioze, iar ventilatorul din tavan începu să miște leneș aerul din încăpere. O altă zi umedă, în care se simțea nevoia disperată a unei ploii care să răcoarească atmosfera.

— Îmi pare rău că am sunat așa, pe neașteptate. Sper să nu incomodez.

— Foarte englezește, Lydia, dar, dacă tot ai spus-o, să știi că nu mă incomodezi deloc.

Îi zâmbi, apoi îi arătă o portocală, cu o privire întrebătoare.

— Ți-ai amintit.

Adil desfăcu portocala și o stoarse, împreună cu o lămâie verde, într-un pahar înalt din sticlă. Mirosul de citrice umplu încăperea.

— M-ai mințit.

— N-am putea mai degrabă să spunem că am omis câte ceva?

Nu venise să se certe.

— Spune-i cum vrei. De ce ai făcut-o?

— Ce anume, să-ți spun despre Cicely? întrebă el. Îmi pare rău, aproape că am făcut-o, în ziua în care am fost la Lili, dar adevărul e că... în fine, e complicat.

Lydia rămase cu privirea îndreptată spre picioare, bucuroasă că își făcuse unghiile, dar evitând exact ceea ce voia să spună.

— Am și eu o întrebare pentru tine. De ce ai fugit așa, fără o vorbă?

Lydia oftă.

— La fel de complicat.

Cât puse sifon și gheață în pahar, se lăsă tăcerea.

— Ai fost plătit de George ca să nu ajung prea repede la Ipoh?

— Ah!

— Nu negi?

Adil își desfăcu larg brațele, ca și cum s-ar fi predat, apoi îi dădu paharul.

— George era șeful meu, iar tristul adevăr este că la vremea aceea nu te cunoșteam.

— Dar când ai făcut-o?

— Când am făcut-o, ai dispărut.

Adil o privi în ochi și zâmbi abia văzut.

Goli paharul. Venise să primească răspunsuri, dar nu putea să-și ascundă faptul că acum, că era acolo, se simțea mai vie decât tot

timpul cât fusese în Singapore, unde, deși încercase să o nege, gândul îi tot fugise la el.

— Uite, George m-a pus să te urmăresc și să te întârzii cât de mult pot. Cum reușeam să o fac ținea doar de mine.

— Dar de ce?

Adil ridică din umeri.

— Dar cu autobuzul cum a fost? Nu are sens.

— Știam că are aceeași rută ca și tine. Era doar o chestiune de timp până rămâneai fără combustibil.

— Dar *aveam* combustibil.

— Nu a fost prea greu să-l scot și să umblu la indicator, cât timp Suyin ți l-a adus pe Maz.

— Nu-mi vine să cred! Iar eu îmi spuseseam că sunt niște pisici pe afara!

Se gândi o secundă, apoi zise:

— Dar dacă șoferul nu m-ar fi lăsat în autobuz?

— Îl convinsesem să o facă.

— Și ambuscada?

— Nu. Nici măcar eu nu-i pot controla pe teroriști, deși îl cunoșteam pe unul dintre făptași. Fusese arestat cu ceva vreme înainte și devenise informatorul nostru.

— Dar nu vă spusese și despre ambuscadă.

Adil negă cu o mișcare din cap.

— Ce nebunie! Nu mi-ai spus însă de ce te-a pus George să mă ții pe loc, zise ea, după o scurtă pauză.

— Adevărul e că nu știu.

Îi cercetă pomeții înalți și largi, ochii adânci și alungiți, nasul lung și buzele pline, surprinzând însă și ceva vulnerabil pe fața lui. Nu așa trebuia să fie. Voia să fie supărată pe el, dar simțea că spune adevărul.

Adil o luă de mână.

— Uite, după ce te-am urmărit în călătoria spre Ipoh și după ce te-am lăsat în drum spre Jack, m-am întors și am făcut ceva cercetări. Nu am fost prea fericit de ce am aflat. Cum ți-am zis, George nu a vrut să-mi spună de ce m-a pus să te țin pe loc, iar eu aveam ceva indicii că era implicat într-o treabă neplăcută, o fraudă și niște afaceri cu arme. M-am întrebat dacă avea nevoie ca Alec să rezolve ceva înainte să ajungi tu în Ipoh și poate de-asta era necesar să fii întârziată. Era doar o bănuială, desigur. Cândva, George a avut legături strânse cu lumea interlopă din Singapore – contrabandă, crima organizată chinezească, lucruri din astea. Majoritatea înainte de război.

Lydia clătină din cap și își eliberă mâna.

— Mi-a fost dor de tine. Vorbesc serios, Lydia!

Gândurile îi fugiră care încotro. Și ei îi fusese dor de el, dar nimic nu părea să aibă sens. În plus, mai avea o întrebare pentru el.

— De ce te-ai despărțit de Cicely?

Ochii i se întunecară.

— Îi era rușine cu mine, cu trecutul meu. Când tata a murit, am rămas fără niciun ban. Nu numai că nu sunt alb, dar mama s-a prostituat. Cicely e o snoabă, a aflat despre asta.

Făcu o pauză. Se întoarse apoi cu fața spre fereastră și cu spatele la ea și continuă:

— Poate e greu de înțeles acum, dar eram tânăr, iar ea mă influența puternic, încet și otrăvitor, până când mi-a fost prea rușine cu mama ca să o mai vizitez măcar. Am lăsat-o să moară singură.

— Îmi pare rău.

— M-a chemat, dar eu am tras de timp. Când am ajuns, murise deja. Acum, rușinea...

Se întrerupse și rămase cu privirea în jos.

Îi privi pieptul ridicându-se și coborând, dându-și seama imediat că era imposibil să spună ceva care să nu sune absolut banal.

Adil ridică ochii și continuă:

— E ceva cu care va trebui să trăiesc toată viața.

Se lăsă tăcerea, iar Lydia se întrebă cum să reacționeze. Nu voia să pară prea băgăcioasă sau să-i provoace și mai multă durere.

— Cum ai ajuns să faci ceea ce faci? îl întrebă ea într-un târziu, simțind că ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— I-o datorez lui George Parrott.

Lydia ridică din sprâncene.

— Era clientul mamei, în perioada în care locuiam în baraca de lângă docuri. Mi-a oferit o cale să scap de acolo – o slujbă de chelner, pentru început. Apoi, am început să lucrez pentru el. M-a luat sub aripa lui.

— Înțeleg.

Adil se așeză lângă ea.

— Îmi pare rău că nu am fost cinstit cu tine în ceea ce privește trecutul meu. Iar acum... iată-l. Se bagă între noi și distruge prezentul.

— Nu vina e la mijloc? spuse ea, dar discuția o făcea să se simtă complet nelalocul ei.

Adil îi zâmbi trist.

— Sau frica. Tu nu ai vrea să te dezici de nimic din trecutul tău?

— Nu e așa simplu, spuse ea, gândindu-se la propriile greșeli și văzând cu ochii minții grădina zoologică unde obișnuia să le ducă pe fete și unde uneori se întâlnea cu Jack.

— Deci unde suntem acum, Lydia? o întrebă pe o voce scăzută.

Lydia lăsă capul în jos. Dispoziția lui o luase pe neașteptate.

— Totul se întoarce la George Parrott. Urâsc asta. Nimeni nu e așa cum pare.

— În ziua în care ai fost la el, când m-ai văzut, eram în camera de alături, așteptam. Nu era ușor să-i spun că eram pe urmele lui, după câte făcuse pentru mine. Ne-am certat.

— Vrei să spui că de asta s-a sinucis?

Adil zâmbi strâmb.

— Nu cât am fost eu acolo.

Lydia simți o strângere în piept. Cum se trezise în chestia asta? Se ridică.

— Și acum pentru cine lucrezi? îl întrebă ea.

Ochii lui Adil se întunecară.

— Pentru poliție, am crezut că știi asta.

— Bine. Mai am o întrebare.

— Spune.

— Ai iubit-o? spuse ea pe un ton cât putu de obișnuit.

Adil își drese vocea.

— E o persoană foarte greu de iubit.

— Dar ai iubit-o?

Adil încuviință.

Mai târziu, când ieșiră, cerul era roz. În câteva secunde, noaptea dădu drumul unei draperii negre. Nicio stea, nici lună. Brusc. În curând, aveau să răsară stelele. Dinspre alei se auziră strigăte, râsete, urletul singuratic al unui câine; îi ajunse apoi duhoarea latrinelor, niciodată prea departe. Încă îl simțea complet străin. Dintr-o clădire din spatele lor se auzi un vaiet prelung, o tânguire, mai mult decât un strigăt. Încercă să-și amintească incantația pe care fetele o învățaseră de la grădinar, cea care te ajută să ții demonii departe și să controlezi întunericul. În momente ca acesta, Malaya era imposibil de înțeles, o lume impenetrabilă de mituri și magie, un loc unde oficialii coloniști luptau cu rebelii chinezi, unde minciuna era la ordinea zilei, iar albi erau considerați diavoli cu părul roșu.

Rămase neclintită, dar căldura creștea în întuneric. Sperând să găsească o briză, se îndreptară spre docuri, dar vasele nu se mișcau; ceva mai departe, luminile bărcilor de pescuit despicau întunericul. Briza lipsea cu desăvârșire. Pe gât îi apărură petele care o mâncau. Începu să se scarpine, apoi văzu un vraci chinez care vindea unguente și ierburi la o tarabă improvizată. Se uită întrebător la Adil, care clătină din cap.

— Ai nevoie de încă o băutură rece, zise el și o trase sub o arcadă.

Se îndreptară spre o masă aflată într-un colț, în spatele barului acoperit de fum, unde se auzea o muzică lentă de la un radio, iar câteva cupluri dansau sub ventilator. Lydia urmări șopârlele verzi care fugeau pe pereții gri. Un bec aduna fluturi enormi care se loveau de el iar și iar până când ardeau, prăbușindu-se pe podea. Adil comandă pentru ea bere rece cu aromă de cardamom.

— Vrei să dansezi, Lydia?

Deschise gura, dar o închise la loc, fără să poată spune nimic.

Adil îi întinse o mână.

— Hai! îi spuse.

Le sosiră băuturile, iar ea luă o gură, apoi îl prinse de mână.

— Cicely mi-a zis că vrei să-mi spui ceva, spuse ea când el își puse o mână pe spatele ei și începură să se legene împreună.

— Nu.

— Mi-a spus că mă cauți.

— Am sperat că te vei întoarce, sper că știi asta, dar nu te căutam. Dacă veneai, trebuia să o faci pentru că asta îți doreai. Nu i-am spus nimic, nici măcar nu m-am întâlnit cu ea.

Respirația lui o gădila pe gât și se sili să se concentreze la ceea ce-i spunea, după care se hotărî să-l creadă. Închise ochii o clipă, înainte să vorbească din nou.

— Ești sigur că nu știi de ce te-a plătit George să-mi întârziîi sosirea la Ipoh?

— Chiar nu știu. Cel puțin, nu încă.

Lydia îl privi în ochi.

— Ce motiv aș avea să am încredere în tine?

— Cred că aș putea găsi o cale să te conving, spuse el, zâmbind cu tandrețe și conducând-o înapoi la masă.

Îi văzu mâinile puternice, bine conturate, cu câteva fire negre cărlionțate chiar deasupra încheieturilor.

Din partea cealaltă a barului îi privea un bărbat cu niște ochi siniștri, bulbucăți. Adil se duse să stea de vorbă cu el. Gesticula în tot acest timp. Avea avantajul de a vorbi dialectele locale, deși Lydia nu prinse decât intonația ciudată. Îl văzu strecurându-i apoi bărbatului câțiva dolari. Lydiei îi veni în minte imaginea lui Jack citind la lumina singurei veioze din birou. Își strânse pleoapele ca să blocheze amintirile și se întoarse spre Adil.

Venind spre ea, acesta îi zâmbi.

— Strângeam doar câteva informații de care vom avea nevoie mâine, spuse el.

Lydia nu mai știa ce să creadă. În continuare îi era străin, greu de pătruns.

Înapoi în noapte, o întindere de nori parcă pictați se deplasa cu repeziciune.

— O să fie mai răcoare de-acum, spuse el.

Avea dreptate. În jurul lor, firmele magazinelor începură să trosnească, hârtiile zburau, iar bărcile începură să se miște pe apă. Vântul aduse aer curat, dar, deși putea respira mai ușor acum, simți cum o apăsa emoția. Porniră repede spre casă, în timp ce din cerul din ce în ce mai plumburiu începură să cadă primii stropi de ploaie caldă.

CAPITOLUL 43

Iarba mirosea a rahat de pisică, iar aleile cândva îngrijite ale bu-
nicului fuseseră năpădite de mătrăgună și de pădăii. Aerul era plin
de miresmele verii târzii. Tata scosese vechea mașină de tuns, îi cer-
cetase lamele ruginite, dăduse din umeri și o abandonase. Dispăruse
apoi undeva, cu umerii lăsați și hainele în neorânduială. Probabil
că-i e dor de Veronica, m-am gândit. Și eu mă simțeam singură.
Fleur era mai tăcută decât oricând, iar Billy avea treabă cu tatăl său.

Îmi imaginam casa de la capătul oceanului unde avea să trăiască
următoarea mea eroină. O casă albă, în stil american, înconjurată
de apă. O dusesem până la marginea oceanului, când o voce m-a
întrerupt.

— E cineva?

Vocea îi era schimbată, ca atunci când încerci să ți-o controlezi ca
să nu-i lași pe ceilalți să își dea seama ce simți cu adevărat. Am ridicat
privirea și am văzut-o venind dinspre cealaltă parte a casei. Arăta
îngrozitor, fața altădată fără cusur îi era acum roșie și plină de pete,
iar părul în dezordine. Am tras un scaun și s-a așezat. Tremurând, a
cotrobăit prin poșetă după un șervețel.

O clipă, niciuna nu a scos un cuvânt. Veronica a înghițit zgo-
motos, apoi și-a tras nasul, sughițând. Mă holbam la ea, neobișnuită

cu așa o manifestare a emoțiilor. Am sperat o clipă că murise domnul Oliver, dar apoi m-am scuturat de gândul ăsta.

— Credeam că ești în Africa, am spus eu.

— E vorba despre Sidney.

S-a uitat la mine, apoi a izbucnit în plâns.

Mi-am mușcat buzele când am văzut panica din ochii ei. A înghițit din nou cu greu, iar fața i s-a schimonosit. De obicei, Veronica părea fericită, calmă, calculată. Era îngrozitor să o vezi așa. Într-un final, și-a suflat nasul și a reușit să-și controleze lacrimile.

— Nu era deloc bolnav, fusese arestat, de fapt.

Am rămas nemișcată, fără să clipesc măcar, neîndrăznind să întreb, dar știind deja totul.

— Pentru...

S-a lăsat tăcerea. M-a privit cu ochii ei albaștri plini de lacrimi, făcându-mă să-mi sară inima din piept.

— Pentru că a molestat un copil, a continuat ea cu greu, atât de încet încât abia am auzit-o.

A oftat și s-a șters la ochi.

— Gata, am spus-o. Îmi pare rău, voiam să vorbesc cu Alec.

— Nu e acasă, am spus eu, cu capul plecat.

— Emma?

Am clătinat din cap, nu mă puteam uita la ea.

— Emma, a insistat ea, punându-și o mână caldă pe brațul meu.

Draga mea, aș vrea tare mult să-mi spui adevărul acum.

Am clătinat din nou din cap, de data asta acoperindu-mi urechile cu palmele. Nu voiam să mă atingă, nu voiam să o aud. Mă simțeam ca o floare de *malu-malu*, nu-mi doream decât să mă pliez cumva în jurul meu, ca nimeni să nu mă poată atinge vreodată.

S-a aplecat spre mine, mi-a dat mâinile la o parte de pe urechi și mi-a ridicat bărbia. După cum s-a albit la față, mi-am dat seama că intuiuse adevărul.

— Din cauza asta l-ai înjunghiat? m-a întrebat ea în șoaptă.

Am încuviințat, cuprinzându-mi mijlocul cu brațele.

— O, nu, Doamne, nu tu, draga mea! Ce ți-a făcut?

M-am ridicat brusc, vrând să țin totul în mine. Nimic nu m-ar fi făcut să spun cuvintele acelea. Nimic.

— De ce nu ne-ai spus, Emma?

Grădina a început să se învârtă. Copacii din capăt se zguduiau. Amețeam. Mă simțeam prinsă în capcană. Capul parcă îmi era cuprins de o căldură intensă de care nu puteam scăpa. Vocea îmi pierise. Dacă vorbeam, cuvintele acelea îngrozitoare aveau să mi se lipească de buze, fără să mă mai pot opri, toate secretele mele aveau să fie aflate de tata. Tot ce gândeam despre el, despre ce credeam că i se întâmplase mamei, despre lucrurile păcătoase pe care le făcusem cu Billy. Toate planurile mele, totul avea să se reverse din mine.

— Nu m-ar fi crezut nimeni, am reușit să zic într-un târziu.

— Dar nici nu ne-ai lăsat să încercăm!

M-am dat un pas în spate, spunând:

— M-a făcut să mă simt murdară.

M-am întors atunci pe călcâie și am fugit în baie, încuindu-mă înăuntru. M-am așezat pe podea, suspinând. Când, într-un târziu, am încetat, m-am uitat în oglindă, cercetându-mi ochii umflați. În ei se vedea toată durerea pierderii mamei mele. Și suferința că nu aveam să o mai văd niciodată pe cea pe care o iubeam mai mult decât pe oricine altcineva. Nu-i putusem povesti despre domnul Oliver sau să o întreb ce să fac. Credeam că reușisem să-mi ascund durerea, dar oare era încă vizibilă în ochii mei? Am umplut chiuveta cu apă, stropind peste tot, apoi m-am spălat pe față și m-am așezat pe podea cu genunchii la gură și brațele adunate în jurul lor. Mă strângeam tare ca să nu mai simt că mă rup în bucăți.

Dinspre scări s-au auzit voci. Era tata, se întorsese acasă; vorbea cu Veronica. Nu puteam auzi ce-și spuneau, doar un suspin zgomotos, urmat de vocea liniștitoare și tandră a tatei. O latură a tatălui meu pe care nu o descoperisem niciodată.

Au mai discutat o vreme, apoi cineva a urcat treptele. Speram să fie Veronica, și nu tata.

— Emma?

Ea era, dar eu încă nu puteam vorbi, iar inima îmi bătea atât de tare, că nu puteam să respir.

A bătut la ușă, apoi a zis:

— Emma, draga mea, îmi pare atât de rău! O să fac tot ce-mi stă în putință să...

O undă de furie m-a ridicat de pe podea și m-a făcut să dau cu ușa de perete, urlând:

— Știi! Ai știut-o tot timpul ăsta!

Veronica s-a retras în spate de parcă aş fi lovit-o, dând din cap și prinzându-se de balustrada din spatele ei.

— Nu am știut nimic, îți jur!

Mă privea șocată. L-am auzit apoi pe tata apropiindu-se. Am rămas toți în spațiul strâmt din capul scării, chiar în fața ușii de la baie. Voiam să fug, dar când am văzut ochii umezi ai tatei și fața sa schimonosită, am înmărmurit. Nimeni nu a scos o vorbă. Mă uitam dincolo de tata, la tapetul ponosit, cu trandafiri roz și flori albastre de nu-mă-uita. Alegerea bunicii. Mi s-a pus un nod în gât, iar tăcerea a devenit și mai apăsătoare. Lumea părea că se oprișe cu totul. Deodată, tata și-a întins brațele spre mine, iar eu m-am dus spre el, înghițind în sec. Pentru prima dată de când îmi puteam aminti, m-a luat în brațe și m-a mângâiat încet pe cap, spunându-mi:

— Iartă-mă, copilă.

Am rămas așa îmbrățișați câteva minute, apoi am suspinat, m-am șters la ochi și m-am îndepărtat. Nu putea să se uite la mine. Nu știa cum s-o facă. Am tras aer în piept și i-am întins o mână. S-a încruntat, ca și cum nu putea înțelege gestul. Părea fragil și obosit. Am dat încet drumul aerului pe care-l ținusem în piept, iar Veronica și-a pus un braț în jurul meu și m-a condus în jos pe scări. Fleur, albă la față, stătea la masa din bucătărie.

— E totul bine acum, așa-i? a întrebat ea în șoaptă.

CAPITOLUL 44

Se treziră devreme, în zgomotul obloanelor metalice ridicate de negustori și al ușilor care aveau să rămână deschise toată ziua. Ceața plutea peste apă, lăsând să se ridice cu greu zorii străvezii, cu nori subțiri ce se întindeau peste un cer surprinzător de curat. Dincolo de oraș, copacii se ascundeau în umbre.

Lydia închise ochii, iar imaginea reveni, mereu aceeași: o femeie într-o rochie albastru-deschis, cu albastrele pe poale și la gât. De data asta însă, se schimbă ceva: femeia se întoarse spre ea și îi vorbi. Lydia nu-i putea vedea fața, însă îi simți căldura mâinilor, moi ca de copil, apoi o auzi. „Spune-i că voi veni.“ Asta fu tot.

Deschise ochii, fără să-și dea seama că ațipise. Când ajunseră la adăpost, soarele strălucea atât de tare, că nici nu se mai puteau distinge culorile.

Era o perioadă foarte neliniștită pentru administrația colonială. La sfârșitul lunii august, Malaya devenise independentă. Lydia apucase să vadă noile bancnote de zece dolari pe care regina fusese înlocuită cu un fermier și un bivol arând un câmp cultivat cu orez. Mai rămăseseră doar câțiva angajați englezi, ca Ralph, care aveau să se îngrijească în continuare ca trecerea să se facă treptat. Ceilalți plecaseră deja. Noul prim-ministru instalase un Inspectorat General

al Poliției care era responsabil de siguranță, deși mai rămăseseră și câteva efective britanice. Lydia nu știa cât de mult aveau să-i afecteze schimbările astea viața, dar își dădea seama că se simțea mai puțin confortabil odată ieșită din casă. Era urmărită de ochi curioși, ceea ce nu se mai întâmplase până acum, și începuse să-și țină mai strâns poșeta.

Adil o privi intens, cu ochii lui alungiți, înclinându-și capul într-o parte, apoi o întrebă:

— Ce vezi când închizi ochii?

— Amintiri. Imagini. Lucruri pe care vreau să mi le amintesc... și câteodată lucruri pe care aș vrea să le uit.

— Vrei să-ți spun ce văd eu? o întrebă el, după care făcu o pauză. Zâmbi apoi și spuse:

— Dar poate ar fi mai bine să nu-ți spun.

— Spune-mi, îl încurajă ea cu un surâs.

— Văd o femeie care nici nu-și dă seama cât e de puternică.

— Nu știu ce să zic... Câteodată mi se pare că sunt depășită.

— Nu-ți pierde curajul, uite cât de departe ai ajuns, zise el, gesticulând larg. După tot ce ai îndurat, ești încă aici, făcând în continuare tot ce îți stă în putință.

Vorbele lui îi aduseră lacrimi în ochi.

— Cum te simți, Lydia? Sincer. Uneori chiar nu-mi pot da seama. Ridică din umeri.

— Ai zile bune și zile rele, nu-i așa?

— Probabil.

— Bine, în cazul ăsta, sper ca azi să fie una bună. Cred că întâlnirea pe care o avem o să te facă fericită.

Lydia băgă de seamă că el ținea în mână un pachet înfășurat în hârtie maro.

— Ce ai acolo?

Adil nu zise nimic, doar își atinse nasul cu un deget.

Cu un gest autoritar și fluturându-și actele, o conduse pe poarta de acces în sat, printre polițiști. Apăru o mașină blindată, plină de polițiști malaezi înarmați, lăsând în urmă miros de gaze de eșapament.

Surprinzându-i privirea, Adil îi zise:

— Au fost arestate niște femei pentru... ei bine, pentru coabitare cu teroriștii, deși, evident, nu locuiau cu ei, iar acum poliția le folosește pe post de capcană. Uite, vezi camionul ăla? E plin de femei și de PIP. Personal inamic care s-a predat.

— De ce s-au predat?

— Din cauză că viața pe care o duceau devenise un calvar. Pe de altă parte, aici primesc un adăpost, mâncare și îngrijiri medicale.

Lydia cercetă colibe.

— Am fost cândva cu Jack într-un sat asemănător, dar acesta e parcă mai puțin macabru.

— Inițial, trebuia să fie doar ceva temporar, dar acum e mult mai curat, au și apă curentă.

Lydia urmări camionul care începuse să se învârtă prin sat, cercetându-i lateralele acoperite cu pânză.

— Sunt niște deschideri în laterale, le vezi? o întrebă el.

Lydia încuviință. Vreo doi polițiști malaezi mergeau alături de camion, îmbrăcați în uniforme kaki, cu insigne argintii în piept.

— Bărbații și femeile din camion vor fi puși să-i arate pe cei care au vreo legătură cu rebelii.

Oamenii se adunară într-o linie șerpuită, așteptând să fie priviți. Păreau calmi, deși simți vreo două perechi de ochi urmărind-o.

— Sunt câțiva care nu par prea fericiți, zise ea.

Adil ridică din umeri.

— Deși a fost proclamată independența, încă sunt rebeli în junglă. Acum, adăposturile astea sunt sub conducere malaeză, iar oamenii încep să fie împrăștiți cu câte o bucată de pământ, ceea ce e de mare ajutor.

Norii nopții se îndepărtaseră de mult, iar acum căldura pusese stăpânire peste tot. Deși adăpostul părea mai curat decât altele, pe cărări se strecurau pisici slăbănoage, iar mirosul de hazna și de fructe stricate îi întoarse stomacul pe dos. Auzi strigătul puternic al unei păsări aflate în colivie, simți mirosul de piper și de tamarind când trecură pe lângă femeile care aprindeau focuri și pe cel greșos al țigărilor chinezești care venea dinspre bărbații adunați în grupuri mici.

Cotiră pe o alee, printre coji de banană și de ananas, îi depășiră pe cei care forfoteau de colo până colo, apoi se opriră în capăt, acolo unde cărarea dădea într-un luminiș. Doi copii, cu părul negru, strălucitor, un băiat și o fată, se jucau cu pietre în stratul gros de praf, întrecându-se cine aruncă mai departe.

Fata se uită spre cei care îi întrerupseseră, țipând indignată. Băiatul slăbănog, cu membre lungi, îi urmări privirea, rămânând cu gura căscată pentru o clipă. Sări apoi, alergând spre ei.

— Doamna Lydia!

Se opri chiar în fața ei, timid deodată. Ea întinse brațele spre băiat.

— Maz! Nici nu știi cât de bucuroasă sunt că te văd! îi zise, trăgându-l spre ea, îmbrățișându-l și cercetându-i fața.

Arăta bine, iar în ochi i se citea inteligența. Se priviră îndelung.

— Da, doamnă, zise el.

Lydia se uită spre luminiș, apoi îl întrebă:

— Maz, unde e mama ta?

Deodată abătut, băiatul îi spuse:

— Acum stau tot cu mătușa mea, doamnă. Mama a plecat.

— Maz, ăsta e pentru tine, spuse Adil, dându-i pachetul.

Copilul făcu ochii mari.

— Serios? Pentru mine?

Adil încuviință.

Maz se așeză pe pământ, luptându-se să-l deschidă. Mai întâi se ivi o coardă ondulantă, apoi o minge albastră se rostogoli în praf.

— Trebuie să vorbesc cu doamna acum, îi spuse Adil băiatului, iar acesta încuviință, îi dădu fetei coarda, iar el luă mingea și o porni spre luminiș.

Adil o prinse pe Lydia de braț și făcură câțiva pași înapoi. Deasupra lor, începuseră să se adune din nou nori zdrențuiți, iar vântul zgâlțâia zgomotos un acoperiș din metal undeva în apropiere.

— Voiam să vezi că e în siguranță.

— Bine...

— Și să-ți explic de ce a trebuit să-l duci în nord.

Lydia rămase nemișcată.

— Maz ți-a fost adus de Suyin, mătușa lui, la ordinul lui George Parrott, care spera că, dacă mama lui va afla că a dispărut, avea să iasă la iveală unde se ascundea.

Lydia începu să clipească rapid, șocată dincolo de cuvinte.

— Lasă-mă să-ți explic...

Ea îl întrerupse însă.

— Iar tu, desigur, știai că sunt cu Suyin când mi-ai golit rezervorul. Nu m-am gândit până acum cum de știai că e acolo.

Dintr-o colibă se auzi un strigăt, apoi o femeie ieși afară, iar Adil se puse în mișcare, gata să intervină, dar aceasta se mulțumi să-și agite pumnul în aer, apoi aruncă mingea albastră spre luminiș. Adil alergă după ea, dar Maz ajunse primul și i-o pasă fetei, care se îndepărtă cu ea pe cărare. Maz rămase încruntat, având doar coarda în mână.

Lydia i-o luă și îi spuse:

— Uite, e foarte ușor, o să te prinzi repede.

Îi arată cum să facă, apoi se întoarse la Adil.

— Deci, continuă ea, ca să înțeleg, vrei să spui că George m-a folosit *pe mine* ca să o facă pe mama lui Maz să iasă din junglă?

— Mama lui știa prea multe, pe lângă faptul că devenise apropiată de unul dintre capii rebelilor. George Parrott voia să o oprească.

— Adică să dea informații guvernului?

Adil dădu din cap în semn că da, apoi adăugă:

— A lucrat timp de șase luni cu Alec, dar a plecat când a rămas însărcinată.

— De ce li s-a alăturat rebelilor?

— Cumnatul ei era în interior. A fost împușcat în timpul unei ambuscade eșuate, într-un tren, iar trupul i-a fost adus în oraș, ca exemplu pentru cei care voiau să-l urmeze. Mama lui Maznan l-a văzut zăcând în noroi, găurit de gloanțe, și a jurat să-l răzbune. Maz a văzut și el scena. Era unchiul lui.

— Bietul băiat! spuse ea. Mi-a spus că-l iubea foarte mult pe unchiul său, dar că acesta a murit. Nu mi-a zis niciodată de ce.

— L-a lăsat în grija surorii ei, dar, cu cei trei copii ai ei, încă unul pe drum și soțul mort, aceasta n-a mai putut.

— Încă o gură de hrănit, spuse încet Lydia.

— Exact. Mama lui Maznan i-a trimis vorbă surorii ei să-i ceară bani tatălui acestuia.

— Dar de ce trebuia să o trimită pe sora ei?

— Odată ce li se alăturase rebelilor, nu mai putea risca să fie văzută de una singură.

Adil rămase tăcut, încruntându-și sprâncenele dese. Stătu o vreme cu privirea în pământ, apoi ridică ochii.

Lydia urmărea încercările băiatului de a stăpâni coarda. Era evident că nu mai avusese una, dar, deși aceasta se tot încurca, Maz nu se dădea bătut. Deși i se întâmplaseră atâtea lucruri rele, rămăsese neschimbat, același copil cu suflet bun.

Adil îi povesti că nu fusese de acord să-l ia cu ea, chiar se certase cu George din pricina asta. Îi spusese că nu numai că era periculos, dar și că era posibil să nu funcționeze.

— Iar George te-a plătit ca să se asigure că mă opresc la Jack.

— Asta era singura parte mai șubredă a planului. Ai fi fost mai în siguranță dacă Jack avea să se ocupe de restul călătoriei. Și, desigur, era posibil ca mama lui Maz să apară acolo, ceea ce, repet,

ar fi fost mult mai sigur pentru tine decât oriunde pe drum. Eram siguri că Jack o să te ducă el însuși la Ipoh. Între timp, Bert a fost pus la curent cu planul și a început să o pândească pe mama lui Maz.

Adil se opri brusc și o prinse de braț, spunându-i:

— Uite, Lydia, îmi pare rău că nu ți-am spus tot adevărul.

Părea sincer, privirea îi era încărcată de regrete. Lydia ridică însă din umeri. De fiecare dată când credea că nu mai există secrete, mai afla unul.

— Dar incendiul?

— Ne-a dat toate planurile peste cap.

— Jack știa despre toate acestea?

— Nu.

Lydia încercă să-i descifreze privirea.

— Ziceai că nu știi de ce te-a pus George să-mi întârzi sosirea la Ipoh?

— Chiar nu știu.

— N-a avut nimic de-a face cu incendiul?

Adil clătină din cap.

— Până la urmă, cine l-a luat pe Maz de la Jack? Mama lui?

— Cu sprijinul rebelilor și al lui Lili.

— Dar eu am crezut că Maz și mama lui sunt în închisoare împreună!

Adil clătină din nou din cap.

— Așa ar fi trebuit să se întâmple. Dar chiar și cele mai bune planuri...

— Uite! strigă Maz, întrerupându-l. Am reușit!

Se întoarseră amândoi spre el. Învățase să sară coarda.

— Bravo, Maz! exclamă ea, alergând spre copil și luându-l în brațe, însă amintirea lui Fleur sărind coarda și cântând îi rupse inima.

Îi luară pe Maz și pe verișoara lui la o prăjitură. Lydia izbucni în râs când îl văzu plin de gem pe la gură și le mai luă câte una, dar,

când se așeză, Adil îi arătă cerul care începuse să se întunece. Cu un punct roșu în mijloc, devenea din ce în ce mai amenințător.

— Mai bine ne-am întoarce, o să vină o furtună strașnică.

Lydia se aplecă spre Maznan să-l sărute pe obraz, zicându-i:

— O să ne revedem, îți promit!

Se îndepărtară. Lydia îi făcu semn cu mâna, iar Maz o flutură pe a lui până când nu-i mai văzu.

— De ce faci promisiuni pe care nu le poți ține? o întrebă Adil.

Cortine de ploaie explodară în praf, iar pe picioare începură să-i apară pete de noroi. Alergă spre mașină, prea confuză ca să poată spune ceva.

În mașină, nu s-ar fi auzit nici dacă ar fi vorbit. Ploaia era chiar mai puternică decât tunetele. Bucuria întâlnirii cu Maz îi fusese umbrită de remarca lui Adil. Acesta se concentra pe șofat; acolo unde drumul se umpluse de noroi roșu, mașina derapa iar și iar. Ploaia obtura vederea, iar în cale nu le ieșiră alte faruri. Lydia trase adânc aer în piept, dându-și părul după urechi și împreunându-și mâinile în poală. Afară, vântul lovea copacii *tualang* înalți de mai bine de șaiszeci de metri, aproape doborându-i la pământ. La marginea orașului, smulse acoperișurile din frunze de palmier și lua pe sus colibe de parcă erau niște jucării. Nu se vedea nicio pâlpare de lumină nicăieri.

Furtuna fu scurtă, dar intensă. Nici asfințitul nu fu unul obișnuit, cerul luând o culoare ciudată, portocaliu-maronie. În fața dezastrului, Lydia începu să-și schimbe perspectiva, așa încât, când ajunseră la apartamentul lui Adil, se calmase. Fusese folosită de George, ce să mai, iar Adil, vrând-nevrând, făcuse parte din asta. Dar întrebarea era dacă îi spusese totul.

Când ajunseră sus, îl văzu luând un exemplar din *The Straits Times* și frunzărindu-l. Ezită o clipă, apoi îndoii ziarul și i-l dădu, spunându-i:

— O să fie o slujbă de pomenire, Lydia, pentru cei care au murit sau au fost uciși în timpul stării de urgență.

Făcu o pauză, să-i vadă reacția, apoi continuă:

— Vrei să mergi? Te însoțesc dacă tu crezi că ți-aș putea fi de ajutor.

Lydia clătină din cap și îi dădu ziarul înapoi. Nu voia nici milă, nici condoleanțe, fie ele sincere sau nu.

Se uită la casele desperecheate de dedesubt, la magazinele care-și schimbau culoarea în lumina portocalie și la conacul chinezesc strălucitor de peste drum. O sporovăială liniștită urca din stradă, acum că ploaia se oprise.

— Povestește-mi despre George, îi zise ea când Adil mai aduse câte o cafea.

— Aproape toate ziarele și înregistrările guvernamentale au fost distruse de japonezi, dar am reușit să păstrez câteva articole din presa de atunci. Înainte de război a existat un zvon de scandal, nimic concret însă.

— Nu aveai încredere în el?

— Aveam motivele mele să nu mă încred.

— Cu toate astea, ai lucrat pentru el.

— Da, recunosc, am avut sentimente amestecate legate de asta. S-o luăm așa: chiar înainte de invazia japonezilor, familia Parrott a reușit să se facă nevăzută. Au plecat în Australia, luând-o și pe Cicely cu ei, și orice urmă de nereguli a pierit în haosul de după război.

— Dar tu ai continuat să faci săpături.

— Exact.

Făcu o pauză, iar ea simți un junghi de oboseală.

— Uite, hai să terminăm cu asta, spuse Adil, nu-mi place să te văd atât de tristă.

Lydia negă însă din cap.

— Nu sunt, poate doar singură uneori. Fără ele, adică.

— Înțeleg.

Adil căzu pe gânduri, apoi continuă:

— Poate avem nevoie de o schimbare. Hai să ieșim la un film sau altceva, ce spui?

Lydia își ținu respirația o clipă, căci ceva din trecut îi reveni în minte – una dintre ieșirile cu fetele și cu Alec. Poate că ar fi drăguț să o facă din nou, ar fi ca și cum ar face-o în locul lor.

— Ce-ai zice dacă am merge la circul chinezesc? zise ea, respirând iute.

— Dacă vrei tu.

Se bucura că merge cu Adil, vor fi mai puține asocieri, nemai-vorbind că era în continuare atrasă de el ca un șarpe vrăjit de fluierul dresorului. Că-i spusese sau nu totul, ea oricum simțea că nu are de ales. Nu era pasiunea de ordin fizic pe care o împărtășise cu Jack, nici siguranța pe care cândva i se păruse că i-o oferă Alec. Încă nu avea un nume pentru ce simțea acum.

— Mă bucur că te-am cunoscut în ambuscada aia, zise ea, luându-și geanta.

Adil se încruntă.

— Ai recomanda și altora, așa-i?

— Nu, doar că și pe Alec, și pe Jack i-am cunoscut la petreceri. Și uite ce a ieșit.

Adil era exotic și intens, exact ca Malaya. Se duse spre el și îi puse o mână pe umăr, simțindu-i mușchii tensionându-se sub atingerea ei și mirosul de ploaie din păr. Adil o luă în brațe și îi zâmbi, iar ea își dădu seama că, de câte ori o făcea, simțea că deschide tot mai mult ușa spre el.

— Nu ești supărată?

— Nu mai sunt, îi răspunse ea.

Cui îi mai păsa de clasa socială sau de culoarea pielii acum? Lydia se gândi la cum fusese înainte, la femeia care nu-și dorea decât rochiile elegante de petrecere, ieșiri la club, jocuri de bridge și să se îmbete crișă. Și, în ciuda tuturor îndoielilor ei, descoperirea că tot ce conta acum era să fie cu Adil și să privească împreună luna plină care arunca umbre printr-o deschizătură în nori.

CAPITOLUL 45

Un miros de ars pătrundea pe fereastră. Încercam să scriu povestea venirii noastre în Anglia, dar pierdusem firul, ajungând să scriu despre mine și Billy. Vrusesem să încerc lucruri noi tocmai pentru ca poveștile mele să pară cât mai reale, dar, cu toate astea, cuvintele erau plictisitoare, iar mirosul de ars m-a scos imediat din ritm.

Purtam niște pantaloni scurți găuriți și un tricou vechi. Nu mă deranjasem să mă pieptăn. Părul meu tuns „pixie“ crescuse și se sălbăticea din nou în timpul vacanței de vară, devenind de un roșu-aprins. Tata insistase să merg să mă tund, dar eu voiam să arăt ca Bertha Manson în *Jane Eyre*¹, cartea mea preferată. Eram diferită de celelalte fete, deși, când le vedeam cu coafurile lor țepene și cu hainele și mai apretate, îmi dădeam seama că erau toate la fel. Probabil că viața în Malaya mă făcuse diferită, mi-am spus în timp ce coboram treptele.

Afară, din foc se ridicau nori de fum. La început, nu mi-am dat seama cine era cel care îl ațâța cu un băț. Când m-am apropiat

¹ În celebrul roman al lui Charlotte Brontë, Bertha Mason este prima soție, bolnavă mintal, a lui Edward Rochester, închisă de acesta într-o cameră a conacului în care locuia și despre care Jane nu știe inițial nimic (n. tr.).

suficient cât să mă usture ochii de la fum, Billy a ridicat ochii spre mine. Îmi auzise pașii prin trosniturile focului. Ne-am uitat unul la altul, ascultându-i pe vecinii care bârfeau lângă gard. El a fost cel care a rupt primul tăcerea jenantă.

— Credeam că nu mai e nimeni acasă, spuse el, scurmând iar prin foc. Nu te-am mai văzut în ultima vreme, Emma.

— Ai fost ocupat cu tatăl tău...

— Doar o săptămână, Em.

— Au ieșit cu toții, dar eu nu am avut chef să merg cu ei, i-am zis, cu ochii plecați.

Billy s-a întors și a făcut un pas spre mine:

— Am venit zilele trecute pe aici. L-am văzut pe tatăl tău. Fleur mi-a zis că-ți va spune, dar nu ai mai venit.

Am rămas cu privirea la molozul de care tata tot încerca să scape de câteva săptămâni.

Billy a ridicat din umeri, apoi a spus:

— Am făcut ceva greșit?

Am clătinat din cap.

— Nu, sigur că nu... Ce mai faci?

Nu a răspuns nimic, mulțumindu-se să ofteze doar.

— Ce faci?

— Nu se vede? Nu-ți face griji, n-am venit aici ca să dau foc, dacă asta te frământă...

Vocea i s-a pierdut.

— Sigur că nu.

A ațâțat din nou focul.

— Tatăl tău mă plătește să fac una-alta prin grădină, să curăț locul în câteva luni, până vine iarna. Vrea să vândă cât mai repede.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu ți-a zis?

Am clătinat din cap, atentă la trosnetul focului, la zumzetul insectelor și al vântului. Sunetele și mirosurile toamnei erau deja

instalate, iar acum, când noul an școlar se apropia cu repeziciune, iată că tata voia să vândă casa.

— Nu-mi oferi o cafea?

Nu aveam cum să refuz. Cândva, în zilele când construiam împreună carturi din lăzi vechi, nu era nimic să nu ne putem spune, dar acum nu mai eram prieteni și parcă aveam limba legată. Era rezervat și știam că e așa din cauza mea.

— Dacă vrei.

Cât am făcut cafeaua, Billy s-a plimbat prin bucătăria micuță, părând complet nelalocul lui. A scos o pungă de chipsuri din buzunarul de la spate, împrăștiind sarea când a deschis-o. Mi-a întins-o, dar i-am făcut semn că nu vreau.

— Hai să bem cafeaua în camera mea, i-am propus, punând două cești pe o tavă, alături de câțiva biscuiți cu cremă.

M-am îndreptat spre scări. Pe la jumătatea drumului, am ezitat o clipă, sperând că nu o va lua drept o invitație.

Mirosul de fum al hainelor lui ne-a însoțit sus. Ne-am așezat pe pat, la mai bine de un metru unul de celălalt, vorbind lucruri fără importanță, ca atunci când ai ceva important de spus, dar nu știi cum să începi. Dinspre Billy nu se auzea decât ronțăitul biscuiților.

A pus ceașca jos și a venit mai aproape.

— Nu vrei să mergem la magazinul de muzică? Caut un album nou. Am putea să-l ascultăm împreună într-o cabină, fiecare la câte o cască.

Înainte să-i pot răspunde, și-a dat la o parte smocul blond de păr de pe frunte și m-a sărutat.

I-am simțit sarea de pe buze și m-am tras la o parte. Am văzut cum i se încleștează maxilarul.

— Ce s-a întâmplat, Em? Înainte îți plăcea. Dai înapoi sau ce e? Am oftat.

— Billy, nu pot să o fac.

Nu-mi trecea prin cap ce aş fi putut să-i spun. M-am uitat prin cameră, apoi am lăsat privirea în jos. Caietul meu de povestiri căzuse pe covor, sub birou. Billy l-a observat în același timp cu mine și probabil mi-a văzut neliniștea din privire, căci l-a ridicat imediat. Am încercat să i-l iau, dar deja începuse să citească, ținându-l în așa fel încât să nu-l pot ajunge. Fața i-a devenit imobilă. După o vreme, a citit cu voce tare:

Ca să scriu bine, trebuie să am mai multă experiență; până acum, doar imaginația mi-a fost sfetnic. Iar când vine vorba despre sex, nimic nu e mai elocvent decât experiența în sine. După prima încercare, sunt nesigură și neliniștită, dar pot să-mi dau seama câte îmi poate oferi povestea cu Billy, ce ocazie perfectă de a dobândi profunzime pentru personajele mele.

Am lăsat capul în jos și mi-am mușcat interiorul obrazilor.

— Deci? Nu ai de gând să spui nimic? m-a întrebat Billy, încându-se practic cu vorbele, apoi s-a ridicat brusc. Fir-ar să fie, Emma, cum ai putut?!

Am clătinat din cap, încercând să-mi ascund fața în flăcări, dar am reușit să-i arunc o privire.

— Îmi pare rău...

— Asta a fost? Doar o ocazie de a dobândi profunzimea necesară personajelor tale?

Aproape că scuipa vorbele.

— Nu, am bălmăjit eu. Mi-a plăcut.

Nu am reușit însă să o fac să sune ca și cum asta aş fi simțit cu adevărat.

S-a așezat la capătul patului, foarte supărat. Doamne, sper că nu va începe să plângă, mi-am spus. Motivația mea era complicată, ba chiar nici mie nu-mi era prea clară, deci cum aş fi putut să-i explic? Băieții nu pot înțelege cum îți poți dori ceva, iar, în momentul în

care devine realitate, îți dai seama că nici măcar nu ți-o doreai cu adevărat. În general, nu făceau decât să-și susțină echipa de fotbal favorită și să meargă la meciuri cu tații lor. Și Billy făcea asta, dar era totuși diferit de ceilalți sau, cel puțin, așa credeam eu.

— Billy, am început eu, într-o încercare de a mă apăra, deși felul în care m-a privit, atât de neîncrezător, aproape că m-a redus la tăcere. Să știi că eu chiar îmi doresc să devin scriitoare. De asta, tot ceea ce fac are două fețe.

M-a privit fix, cu durerea citindu-i-se în ochi.

— Nu așa merg lucrurile, Em.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să-ți trăiești viața, pur și simplu, pentru tine. Poți să scrii mai târziu. Nu poți trăi doar ca să scrii, nu merge așa.

— De ce nu le pot face pe amândouă?

A ridicat din umeri.

— M-ai folosit, Emma... și m-ai făcut să cred că ții la mine.

— Dar am... țin...

Billy a pufnit și a clătinat din cap, și mai distant, ca și cum ar fi luat deja o decizie.

— Nu poți să te porți așa cu oamenii. Nu a fost cinstit ce ai făcut.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră.

— Ar fi mai bine să mă duc să am grijă de foc. Nu trebuie să mă conduci, știi drumul.

Avea o expresie atât de ostilă, încât nu mi-am putut reține lacrimile.

— Nu mă impresionezi, Em. Nu m-aș fi gândit că ești așa o scorpie calculată. Spune-i tatălui tău să-și găsească alt grădinar.

După ce a plecat din cameră, m-am dus la fereastră. A înăbușit focul până când abia dacă mai fumea, apoi a ieșit din grădină și din viața mea cu capul sus.

M-am privit în oglindă: ochii de culoare turcoaz înroșiți de plâns, pielea palidă, pătată – mai Bertha Mason decât oricând și nicidecum vreo frumusețe orbitoare. Billy fusese singurul prieten pe care puteam conta când mă întorceam de la internat, iar acum îl făcusem să mă urască. Îmi era rușine și nici nu mă puteam gândi la vreo cale de a repara lucrurile. Nu-mi plăcea deloc de mine, mă simțeam foarte prost, de parcă, după ce-mi vârașem nasul în viața celor mari, stârnisem niște emoții pe care nu le puteam controla. Să nu mai vorbim că lucrurile pe care le scriam nici măcar nu erau adevărate. Îmi plăcea să fiu cu Billy, dar pur și simplu nu eram pregătită pentru mai mult și eram mult prea prostuță ca să-i spun asta.

Trebuia să fac ceva să mă simt mai bine, să-mi revin – un jeleu de fructe sau o budincă pentru Fleur, poate să fac curat în bucătărie, pentru tata. Nu era mare lucru și m-aș fi simțit mai bine, dar, de fiecare dată când mă gândeam la Billy, îmi dădeau lacrimile. Nu puteam să îndur faptul că îl rănisem. Dar, pe lângă toate astea, mă întrebam în cât timp se vinde o casă și dacă voi avea vreme să mă împac cu el înainte de a fi prea târziu.

CAPITOLUL 46

Slujba comemorativă se ținu în parc. Lydia, respirând sacadat, nervoasă, bătea darabana cu degetele pe pervaz. Oare cine spusese că a încerca să rămâi în viață în Malaya era ca și cum ai fi încercat să o faci într-o mlaștină? Cu cât te luptai mai mult, cu atât erai înghițit mai repede; cu cât te încăpățânaai să rezisti, cu atât era mai sigur că vei fi răpus de căldură și de deshidratare. Oare de la Alec auzise asta? Sau de la Jack? Închise ochii. Iadul verde-închis al Malayei încă o îngrozea; cu toate astea, frumusețea ei îi ajunsese la inimă: oamenii care mergeau prin foc, dresorii de șerpi, sătucurile ascunse, ceața de peste junglă.

Cafeaua i se răci cât privi pe fereastră praful și gunoaietele duse de vânt. Cândva, avusese nevoie de Alec și de Jack, dar vremurile se schimbaseră. Ea se schimbase. Se uită la ceas. Era timpul să plece; se hotărâse să se ducă singură. Iar, când se va termina, va trebui să-și caute altă slujbă, precum și o casă doar a ei, dar în Malacca, nu în Singapore. Voia să fie lângă el, dar nu putea locui la Adil pentru totdeauna.

În parc, rămase la distanță de femeile îmbrăcate în haine cernite, adunate în grupuri de câte trei sau patru. Își făceau vânt cu pălăriile de paie cu boruri largi, aplecate una spre alta, vorbind în șoaptă, cu

măinile duse la gură. Bărbații se adunaseră deja în jurul lui Ralph, care, mândru în costumul țeapăn din in, le făcu semn să tacă.

În calitate de administrator-șef în noua Malaya, acesta începu un discurs pătimaș despre viețile sacrificate în atrocitățile teroriste din anii stării de urgență. Aruncă o privire spre Lydia, însă ea îi evită ochii. Nu-și dorea să fie acolo, dar cum aceasta era ultima piesă din povestea incendiului, simțea că le-o datorează Emmei și lui Fleur. După discursurile tuturor, îi salută cu o mișcare din cap pe cei pe care-i cunoștea, trecând peste privirile pline de milă, fără să stea să asculte platitudinile care îi provocau furie. O ocoli pe Cicely, dând mâna doar cu Ralph. Nu simțea nevoia să-i fie prezentate condoleanțe.

Ceremonia se desfășurase fără incidente, iar acum se îndrepta ușurată spre ieșire, când o văzu pe Cicely venind spre ea cu o privire hotărâtă. Își dădu seama că nu are scăpare.

— Știi că nu-ți dorești câtuși de puțin să vorbești cu mine, dar trebuie neapărat să te întâlnești cu cineva. Nu te opune, draga mea. Lydia oftă.

— Pentru Dumnezeu, Cicely, chiar nu renunți niciodată?

Cicely nu o băgă în seamă, ci o prinse de cot și o conduse la o femeie înaltă, blondă, care fuma, singură. Făcu repede prezentările. Femeia se numea Clara și era din America. Împreună cu sora ei, se afla în Malaya când începuse războiul; amândouă lucrau pentru administrația britanică. Veniseră să-l caute pe soțul surorii, care dispăruse în război, apoi rămăseseră aici. Din păcate, sora geamănă a Clarei era una dintre secretarele care se aflau în adăpost în momentul incendiului. După ce făcu prezentările, Cicely se îndepărtă, strângând-o de braț în semn de rămas-bun.

— Locuiești aici? o întrebă femeia, trăgându-i vorbele în felul celor de pe Coasta de Vest și privind-o îndeaproape pe Lydia.

— Acum da. Am stat în Singapore.

— Vrei o țigară?

Lydia refuză, apoi zise:

— Uite, nu vreau să fiu nepoliticoasă...

Femeia o prinse de mână.

— O să trec la subiect. Ai poze cu fetele tale?

Lydia trase aer în piept.

— Da, spuse, dar nu văd ce...

— Te rog, nu durează decât un minut.

Își scoase medalionul și îl deschise, dând la iveală chipurile fetelor. Femeia le studie, apoi întoarse privirea spre ea.

— Spui că fetele tale erau acolo în noaptea incendiului?

— Toate documentele au fost distruse, dar da.

Clara făcu o pauză și se uită din nou la poze, apoi spuse:

— Am fost și eu acolo în noaptea aceea.

— Deci le-ai văzut, zise Lydia, mușcându-și buza.

Urmă o tăcere lungă.

De ce insistase oare Cicely să le facă totuși cunoștință? Ca să poată sta de vorbă cu cineva care fusese acolo, care o putea apropia puțin de fetele ei, împărtășindu-i ultimele lor zile? Reuși să-și găsească vocea.

— Cum erau? Păreau fericite? o întrebă pe femeie.

Clara ezită o clipă.

— Chestia e că nu le recunosc, zise, apoi se opri brusc.

Lydia se uită dincolo de ea, încruntându-se. Sunetele din parc deveniră deodată mai puternice. Insectele zumzăiau, traficul se aglomeră, iar când murmurul constant al vocilor celor din jur se încolăci în jurul ei, își dori să fie oriunde altundeva.

— Îmi pare rău, spuse ea, întinzând mâna după medalion, nu pot face asta. Trebuie să plec.

Clara mai aruncă o privire la poze, dădu din cap și îi înapoie medalionul.

— Înainte de incendiu, în adăpost a fost o familie cu doi copii, dar s-au mutat cu o săptămână înainte. Mai rămăseseră doar doi copii.

Lydia se opri.

— Fete? întrebă ea.

— Nu, doi băieți.

Se lăsă tăcerea. Lydia își duse o mână la inimă, apoi zise:

— Ești sigură că familia cu cele două fete s-a mutat de acolo?

Femeia zâmbi.

— Absolut. Lucrurile au luat-o razna în seara aceea. Sora mea locuia acolo de trei luni, dar au fost destui cei care au plecat imediat ce au fost avertizați că birourile din Ipoh erau amenințate. Din fericire, adăpostul aproape s-a golit până să se întâmple asta.

Ce nebunie! Pământul începu să i se clatine sub picioare.

— Și nu mai erau alte fete? întrebă ea.

Clara clătină din cap.

— Povestește-mi despre familia cu cele două fete.

— Era doar un bărbat... cu două fete, zise femeia, făcând apoi o pauză și părând că face eforturi să-și amintească.

Lydia își încrucieșă mâinile pe piept, simțind cum i se pune un nod în gât, mai agitată decât fusese vreodată până acum.

Deodată, ochii Clarei se luminară.

— Îmi amintesc acum, spuse ea. Soția era însărcinată în ultimele luni. De asta s-au și mutat, de altfel, ca să fie la casa lor înainte să se nască bebelușul. Ca și sora mea, erau în adăpost de două-trei luni. Ah, da, și soțul era la fel de mare ca soția, îmi amintesc că mi-am spus că nu doar ea mănâncă pentru doi.

Lydia se gândi la Alec, ca bățul de slab.

— Spui deci că nu mai erau alte fete?

— Era trecut de miezul nopții când am plecat. Când am semnat de plecare, îmi amintesc că ultimii veniseră pe la ora șase, dar era vorba despre un cuplu între două vârste, fără copii. Petrecerea s-a încheiat, toată lumea era beată, se culcaseră pe paturile de companie din camera de zi. Portarul a încuiat după mine.

Făcu o pauză.

— Te rog, continuă, spuse Lydia.

— Teroriștii au pus explozibil peste tot în jurul clădirii, știi, au blocat ieșirile. Fiind din lemn, a ars instantaneu. Atunci a fost ultima oară când am văzut-o pe sora mea, oftă ea, însă nu-și coborî privirea.

Lydia îi atinse brațul în semn de consolare, apoi zise:

— Deci fetele mele nu puteau fi acolo decât dacă ar fi sosit în toiul nopții.

— Nimeni n-a venit noaptea, era stare de asediu, ar fi fost mult prea riscant. Eu am reușit să plec doar pentru că era un loc într-o mașină de poliție. Iar incendiul se presupune că a început între unu și două dimineața.

— Și dacă erau acolo, ar fi trebuit să fie deja de vreo două săptămâni, zise Lydia, amintindu-și ce-i spusese George despre cum plecaseră înaintea tuturor, iar asta era înainte ca ea să fi plecat din Malacca. Era imposibil să nu-i fi văzut.

— Mi-am vizitat sora în fiecare zi în acele trei luni, dar în afară de familia despre care ți-am povestit, în perioada aceea nu au mai fost alte fete în adăpost. Chiar obișnuiam să vorbim despre cei care locuiau acolo.

— În cazul ăsta...

Lydiei i se înmuiară genunchii. Ridică mâinile, iar Clara o prinse, ținând-o strâns, însă Lydia nu mai reuși să-și termine propoziția din cauza nodului care i se puse în gât.

Clara deveni serioasă.

— Știi că e un șoc, dar sunt sigură că fetele tale nu au fost nici măcar în preajma adăpostului în noaptea incendiului.

Lydia închise ochii, simțind cum rămâne fără aer. Simțea bătaile inimii în urechi, distorsionând sunetele din parc, care dispăreau în fundal. Clara o îmbrățișă, bătând-o pe umăr. Lydia încercă să-și recapete respirația, se îndreptă și o sărută pe obraz. Clara zâmbi.

— Mulțumesc, nu vei ști niciodată cât îți sunt de recunoscătoare, reuși Lydia să-i spună, apoi porni spre Malacca, cu mii de gânduri în minte.

În oraș, copiii plâneau, bărbații își strigau marfa, iar femeile mergeau braț la braț, bârfind. Cu toate astea, nu reușea să înregistreze sunetele lumii din jur: soneria ricșelor, copiii care se jucau în șanțuri, melodiile care se revărsau prin ferestrele deschise. Nu auzea decât pulsul răsunându-i în urechi în timp ce-și făcea loc prin valul continuu de pietoni, cu mâinile întinse, gata să-și strângă fetele la piept, gata să le simtă din nou bătaile inimii. Bătăile inimilor lor! Trupurile lor moi, vii. Vocile fetelor ei îi veniră în minte, apoi se îndepărtară. O văzu pe Emma la biroul ei din casa din Malacca, scriind în jurnal și zâmbind în felul acela special. Și atât de practică, chiar și atunci când Fleur căzuse în șanțul de scurgere. Draga de Fleur.

Ori de câte ori își amintea câte ceva, ochii i se umpleau de lacrimi. Cum să-ți vină să crezi că fuseseră vii în tot timpul ăsta! Se obișnuise atât de mult cu gândul că erau moarte, că acum îi era imposibil să înțeleagă că nu era așa – că *era posibil* să nu fie. Își avuseseră întotdeauna locul lor în inima ei, însă era unul prea dureros. Iar ea se obișnuise să creadă că fiecare zi era un pas mai departe de ele, așa încât acum nu putea pricepe schimbarea, faptul că fiecare zi le aducea puțin mai aproape. Își înfipse o unghie în carne. Nu visa. Era chiar foarte trează, iar ploaia argintie o udase până la piele.

Când se stârni vântul, se gândi la Emma, care, pe la trei ani, într-o zi vântoasă, începuse să se învârtă tare, apoi o întrebă: „De unde vine vântul, mami?” Ea îi răspunsese că era răsuflarea unui uriaș. Emma o privise cu ochii mari și capul înclinat într-o parte, după care spusese: „Nu fi prostuță, mami, nu există uriași!”

Când, în sfârșit, reuși să priceapă toate astea, îi veni să se ducă în mijlocul străzii și să urle. Să lase explozia de bucurie să-i elibereze tensiunea din inimă și lacrimile să curgă în voia lor. Se simți cuprinsă de nebunie și în același timp de extaz, transportată într-un

loc în care nimic nu mai era ca până atunci, iar viața se transformase într-un mod greu de imaginat. Un loc unde copiii au murit și au înviat. Doar la început ar mai fi putut crede că așa ceva e posibil, atunci când se trezea dintr-un vis și, pentru o clipă care îi rupea inima, avea impresia că fetele ei sunt încă în viață. Când mirosul focului îi semănase nebunie în minte. Dar acum, că lucrurile astea chiar se întâmplau, trebuia să-l vadă pe Adil. Avea nevoie să o convingă că totul era real.

Se întoarse în apartamentul lui doar în clipa în care orașul fu cuprins de întuneric și pe străzi se aprinseră felinarele. Măinile îi tremurau când își făcu o cafea. Dacă erau în viață, așa cum susținea Clara, atunci unde erau și ce pusese Alec la cale în tot timpul ăsta? Nu avea sens. De ce să-i fi luat fetele și să dispară? Nu avea cum să aibă legătură cu Jack, îi spusese doar că se terminase și Alec păruse că înțelege și acceptă asta. Nu-și dorise decât să nu mai simtă atâta tristețe și iată că acum se putea întâmpla asta, chiar era cu putință. Dar bucuria nu-i era completă, căci exista dubiul să se fi înșelat Clara. Sau, dacă avea dreptate, cum ar fi să nu reușească să le găsească?

Puse cafeaua jos, neputând să o bea. Oare Alec era încă în Malaya, poate chiar dincolo de jungla clocotitoare?

Clădirea în care locuia Adil trosnea și gemea, la fel de neliniștită ca ea. Deschise o fereastră și încercă să-și ocupe mintea cu imaginea bătrânei care își târșâia picioarele pe trotuarul de vizavi, dar încăperea începu să se micșoreze, pielea să o mănânce, iar capul să-i bubuie. Se așeză pe podea, cu genunchii la piept, privind cele trei fâșii de nori rozalii care acoperiseră cerul. Se gândi la păsările maelaeze în culori vii, la peștii lucioși, la insectele strălucitoare. Oare fetele ei erau pe acolo pe undeva? Undeva în Malaya? În spațiul dintre nori apăru o lumină aurie, iar ea o luă ca pe un semn. Erau aici. Era sigură de asta. Se ridică și se uită în oglindă. Văzu teamă și emoție. Își puse o mână pe inimă și inspiră adânc de câteva ori.

Adil va ști ce e de făcut, își spuse ea, apoi se puse pe așteptat, mai calmă de-acum.

O oră mai târziu, ușa se deschise, iar ea se întoarse. Adil veni să se așeze lângă ea, o luă de mână și o lăsă să suspine. Când încercă să vorbească, vocea îi era înăbușită de lacrimile care nu voiau să se mai oprească. Dar după ce reuși, într-un final, să-i povestească, se uită în ochii lui și își văzu reflexia în ei.

Adil o trase mai aproape de el și îi spuse:

— O să fac tot ce îmi stă în putință să te ajut să le găsești.

— Ce m-aș face fără tine?

— Te-ai descurca, dar nu e cazul. O să reușim, îți promit, spuse, apoi își lăsă capul în jos și o sărută pe buze, pentru prima dată.

Când își puse brațele în jurul ei, singurătatea pe care o simțea de atât de multă vreme dispăru. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, își dădu seama că aceasta fusese înlocuită de o senzație de apartenență. Pentru prima dată din acea zi îngrozitoare când crezuse că fetele ei nu mai erau în viață, se simți în siguranță.

CAPITOLUL 47

Începu ziua următoare plină de speranță, deși obosită. Nu reușise să doarmă. Odată ce Adil îi spusese că era de părere că fetele ei nu ar mai fi în Malaya, nu mai știu ce să creadă. El era sigur că ar fi auzit ceva dacă ar fi fost încă acolo, ea însăși nu prea. Privi pe geam cum erau încărcate vapoarele cu marfă direct din depozitele uriașe: cauciuc, lemn, mătase. Mai încolo, pe ocean, vasele de linie îndepărtate alunecau ca niște balene uriașe. Oare unul dintre aceste vase le dusesese și pe fetele ei? În drum spre biroul de transport maritim, își imagină cum ar fi arătat viața lor pe un vas de linie. Emoția, fiorii de încântare noaptea, la vederea luminilor pâlpâind reflectate în apă, mirosul de pește al oceanului ce se ținea peste tot după tine în timp ce apa lovea carena.

Nu exista însă niciun document care să ateste imbarcarea lor. Transpirația i se răci pe piele. Nu apăreau pe nicio navă cu destinația Australia, Borneo, Anglia sau altceva. Se întoarse încet pe doc, încercând să nu plângă. Nici măcar bărcile joase din Sumatra care se legănau pe valurile albe nu reușiră să-i smulgă un zâmbet.

Se îndreptă spre birourile *The Straits Times*, unde un ziarist aștepta să-i ia un interviu pentru pagina dedicată femeilor. Telefoanele sunau, dactilografele tastau zgomotos, iar radioul era prea tare.

Câțiva bărbați care fumau țigară de la țigară, cu degetele pătate de nicotină, fluierară și se zgâiră fără rușine la picioarele ei. Le simți ochii pe spate, dar își ținu capul sus, reușind să spere din nou. Erau slabe șanse, dar dacă Adil se înșela, iar fetele ei *erau* încă în Malaya, poate cineva reușea să-și amintească totuși ceva. O femeie care credea că fetele ei muriseră descoperirea acum că erau, de fapt, în viață, dar nu și unde se aflau; „cititoarele noastre o să iubească povestea asta“, îi spuse jurnalistul, aprinzându-și altă țigară.

După acest popas, Lydia se opri să trimită o telegramă. Stătu vreo jumătate de oră la coadă, iar bine-cunoscuta mâncărime de pe piept și de pe gât începu să-și facă simțită prezența. Alec susținuse mereu că, orice s-ar întâmpla, nu s-ar întoarce niciodată în Anglia și, deși știa că nu ținuse legătura cu ei, se întrebă dacă nu exista oare o șansă ca părinții lui să știe ceva. Tatăl lui Alec refuzase să-și instaleze telefon, dar ea se interesase oricum, însă nici acum nu aveau, așa că trebuia să le scrie. O telegramă era însă mai rapidă decât o scrisoare. Vru să pună numele părinților lui Alec, însă o intuiție de ultim moment o făcu să treacă numele Emmei. Inima i-o luă la goană când își imaginează că Emma putea să o citească.

Adil veni cu ideea să meargă la lacul de acumulare ca să vadă oceanul luând culoarea safirului. Tocmai ce pusese telefonul jos după ce sunase la poliție în Anglia și în Australia. Era o seară plină de umezeală, iar Lydia trebui să-și ștergă în repetate rânduri transpirația de pe frunte în timp ce se îndreptară spre mașină.

— Deci ce ți-au spus exact? îl întrebă ea.

— Că nu au cum să fi dispărut dacă nu există nicio dovadă că ar fi fost vreodată acolo.

— Nu pot începe o cercetare penală?

— Doar dacă e vorba despre o crimă comisă în țara respectivă. Poliția britanică mi-a sugerat să încerc și la Departamentul de Taxe și Impozite sau la Ministerul Pensiilor și Asigurărilor sociale.

— O să fac asta imediat ce ne întoarcem, ca să prind poșta de dimineață.

— Vrei să ne întoarcem?

Lydia ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu, ori acum, ori peste câteva ore, e același lucru. Hai să mergem!

— Nu stăm mult. M-am gândit însă că-ți va face bine.

— Știu.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Aș putea să mă duc direct în Anglia, la părinții lui Alec. Oricum tu nu crezi că mai sunt aici.

— Așa e, dar chiar tu ai zis că nu s-ar întoarce niciodată acolo, așa că nu are sens să faci înconjurul lumii degeaba. O să te coste o avere, iar ei ar putea fi oriunde altundeva. Hai să vedem înainte dacă nu reușim să găsim un indiciu.

— Oare să angajăm un detectiv particular?

Adil se strâmbă.

— Din experiența mea, nu sunt prea cinstiți, îți iau banii și te lasă cu buza umflată. Poate ar merita însă să contactăm Somerset House¹ – dacă s-a recăsătorit între timp, ar trebui să existe un certificat.

— Ce zici de Interpol?

— Greu de crezut, zâmbi el, dar, dacă vrei, pot să contactez Secretariatul general. Numai că ei se ocupă de crima organizată.

Lydia oftă, apoi, legănându-se în ritmul mașinii, se pierdu în gânduri, compunând în minte tot felul de scrisori.

Fu distrasă doar în momentul în care Adil ieși de pe strada principală, intrând pe un drum care se încolăcea în jurul muntelui. Se opri aproape de vârf. Vântul proaspăt venea direct dinspre ocean, iar ei porniră pe o cărare sufocată de ferigi, prin aerul parfumat al serii.

¹ În perioada respectivă, sediul Registrului național al nașterilor, căsătoriilor și deceselor (n. tr.).

Adil o ajută să ocolească bolovanii uriași, iar, când mâna lui o atinse pe a ei, simți ceva ce nu putea explica în cuvinte. Ceva ce o ducea cu gândul la soartă. Chinezii îi spuneau *Yuanfen*, un fel de forță care trebuie ascultată. Lydia nu putea spune încă dacă le era menit să fie împreună, dar ceea ce știa sigur era că el o ajutase să-și descopere puterea. Printre crestele munților se cernea o lumină mov, întinzând întunericul asupra prăpăstiilor. Adil o privi zâmbind. Odată ce lăsase garda jos, era complet deschis față de ea, iar căldura pe care o văzuse prima dată pe fața lui în ziua în care luaseră trenul împreună era acum la locul ei.

— Uite, îi spuse el, făcând un pas în spate, se vede casa soților Parrott.

— Ce aproape pare!

— În linie dreaptă, poate, dar e o distanță considerabilă.

Adil privi cerul întunecat și spuse:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, se strică vremea.

— Mulțumesc pentru experiența asta, a fost minunat.

El căpătă o expresie căreia nu ar fi putut să-i dea un nume. Când îi atinse mâna, se simți ca și cum ar fi știut de la bun început, dar voia să-l audă pe el spunând-o. Fără o vorbă însă, el veni în fața ei, îi coborî bretelele rochiei și își puse mâinile pe umerii ei. Lydia își lăsă capul pe un umăr și se ridică să-i atingă fața.

Niciunul din ei nu scoase un cuvânt.

— Poate nu e momentul acum, spuse el într-un târziu.

Îi ridică apoi bretelele la loc și aruncă o privire spre cer.

— N-ar fi minunat ca măcar o dată viața să nu fie complicată?

Adil izbucni în râs.

— Poate, dar am totuși senzația că ar fi extrem de plictisitor.

— După tot ce am îndurat, aș zice mulțumesc pentru o clipă de plictiseală.

Adil zâmbi, o luă de mână și coborâră în fugă la mașină, încercând să evite ploaia și capcanele întunericului.

Când ajunseră în dreptul casei lui Harriet, stropii mari de ploaie se striveau pe pământ. Intrară pe verandă să se adăpostească, dar din crengile smochinului cățăror care cucerise acoperișul de sticlă, apa li se scurgea pe păr și pe față.

Când servitorul zvelt al lui Harriet le deschise ușa, se încruntă și le aruncă o privire suspicioasă. Adil îl convinse totuși să-i lase să intre în holul spațios, însă băiatul rămase în gardă. Câteva minute mai târziu, auziră voci, iar Harriet apărură în prag, într-un chimonos de un galben-aprins. Rujul portocaliu i se întinsese pe dinți și în ridurile de deasupra buzei de sus. Își plimbă ochii de la unul la altul, în mod evident neplăcut surprinsă, și roși. Rubinele de la gât sclipiră, aproape pierdute între pliurile de grăsime.

Lydia se întrebă dacă era beată sau doar precaută.

— Aș fi crezut că mă veți vizita mai devreme, zise Harriet.

Adil încuviință.

— Pentru Dumnezeu, hai să ne așezăm!

Lydia o privi și i se păru că îmbătrânise de la ultima lor întâlnire. I se vedeau rădăcinile albe ale părului, colțurile ochilor i se lăsaseră și se îngrășase și mai mult. Poate de vină era moartea lui George sau poate efortul de a menține aparențele unei vieți coloniale perimate.

— Mă privești ciudat, draga mea. Să înțeleg că nu-ți place ce vezi? o întrebă Harriet pe un ton tăios pe care nu-l mai avusese înainte.

Lydia murmură ceva ininteligibil.

— Iată-ne, începu Adil, privind-o fix.

— Da, iată-vă, i-o tăie Harriet. Să nu ne împiedicăm de cuvinte. Bănuiesc că ați venit ca să aflați adevărul despre George, așa e?

Adil stătea pe marginea scaunului, cu o expresie impenetrabilă, fără să clipească.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Harriet izbucni într-un râs nefiresc.

— Ce bine ar fi fost dacă George nu s-ar fi lăsat iar pradă tentației! Te-ai apropiat foarte mult, Adil, dar până au sosit polițiștii tăi, am reușit să distrugem toate dovezile.

— Despre ce e vorba? Întrebă Lydia.

— Comerț ilegal cu arme, draga mea. Alec știa, desigur, doar a făcut și el parte din asta o vreme. George nu mi-a spus cu ce anume s-a ocupat exact, dar ăsta e motivul pentru care l-a ajutat să fugă. I-a obținut un pașaport fals, pe tine te-a pus pe o pistă greșită. Îmi pare atât de rău, draga mea.

— Pașaport fals? Pistă greșită? Stai așa, înseamnă că *în mod sigur* le-a scos pe fete din țară.

O cuprinse panica. Se întoarse spre Adil, care dădu din cap aprobator. Vru să spună ceva, dar trebui să inspire adânc de câteva ori ca să-și alunge spaima.

În timp ce Lydia încerca să își revină, Harriet își drese vocea și privi în altă parte.

Într-un târziu, Lydia reuși să îngaima:

— Nu înțeleg. De ce a trebuit să plece așa? Motivul nu poate fi povestea mea cu Jack, cu siguranță.

— A cântărit mult și asta. Niciodată să nu subestimezi mândria bărbaților, draga mea.

Lydia o privi furioasă.

— Fii serioasă, mi-a luat copiii!

— Într-adevăr... dar ai dreptate. George s-a lăcomit, a început să bage mâna în fondurile guvernamentale. Bănuiesc că aici a intrat în ecuație Alec, doar făcea parte din administrația financiară.

Lydiei îi stătu inima în loc.

— Vrei să spui că erau împreună în asta?

Harriet ridică din umeri.

— Mi-e teamă că nu-ți pot spune exact în ce măsură.

— Ce să zic, l-am făcut în multe feluri pe Alec, dar niciodată nu m-am gândit că nu e cinstit.

— O, dar nu trebuie să-ți faci griji...

— Să-mi fac griji? Pentru Alec? E ultimul lucru pentru care-mi fac griji în momentul ăsta!

— În fine, nu a mai rămas nimic care să poată dovedi toate astea, cu excepția unui singur document incriminator, zise Harriet, aruncându-i lui Adil o privire întrebătoare.

Acesta clatină din cap și spuse:

— Bănuiesc că acesta este în posesia lui Alec. E greu de crezut că îl va folosi ca să se dea în vileag.

— Și numele? întrebă Adil, aruncându-i Lydiei o privire prin care îi cerea să nu sufle o vorbă. Sub ce nume a călătorit?

— Îmi pare rău, dar nu-mi aduc aminte.

Lydia n-o crezu și probabil i se citi asta pe față.

— ăsta e adevărul, zise Harriet, nu l-am auzit decât o dată. Ceva destul de asemănător cu al lui, oricum. Lydia, trebuie să mă crezi, am aflat toate astea exact înainte ca George să moară.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Adil.

— Când am dat foc la toate actele, George a băgat de seamă că lipsea acel document. Nu știa cine l-a luat, tu sau Alec, dar, oricum ar fi fost, nu-și putea permite să se afle totul. Vă dați seama, un om în poziția lui... Atunci mi-a mărturisit.

Harriet lăsă privirea în podea, apoi își ridică fața spre ei, ascunzându-și zâmbetul din ochi.

Lydia trase aer în piept, strângându-și buzele într-o încercare de a-și controla furia. Îi trecu prin minte că era posibil ca Harriet să știe mai multe decât le spunea.

— Dacă n-aș fi aflat eu că fetele mele sunt în viață, mi-ai fi spus vreodată sau m-ai fi lăsat să cred în continuare că au murit?

— Draga mea, dar chiar ți-am spus, în felul meu. Eu am descoperit-o pe Clara și tot eu am pus-o pe Cicely să-ți facă negreșit cunoștință cu ea.

— Dar cum ai putut să-mi faci așa ceva? Cum ai putut fi atât de crudă? Când mi-am dat seama că lipsesc, ai fost prima persoană pe care am căutat-o!

— Îți jur că atunci nu știam nimic.

— Poate nu atunci, dar știi de câteva luni bune.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să gădesc o cale să-ți spun totul fără să-l implic pe soțul meu. L-am iubit, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, chiar și după ce am aflat ce ți-a făcut ție.

Se lăsă tăcerea. Lydia se ridică și, cu inima bătându-i tare, făcu câțiva pași înainte să se întoarcă spre Harriet.

— Dumnezeu mare, zise ea, nu-mi vine să cred! Vrei să zici că George a încercat să mă facă să ajung cât mai târziu în Ipoh ca să-i dea un avantaj lui Alec? Deci m-a mințit în absolut toate privințele?

Harriet încuviință.

— Iar tu m-ai lăsat să cred că fetele mele au murit.

— Îmi pare rău. Dar nu a fost chiar așa.

— Ce vrei să spui?

— Din câte am înțeles de la George, am impresia că lui Alec i-a luat mai mult să-și organizeze plecarea decât prevăzuse.

Lydia își duse mâna la gură.

— Doamne sfinte, nu-mi vine să cred! Vrei să spui că doar ce-i ratasem?

Harriet își dresе vocea, dar nu mai scoase o vorbă.

— Dar de ce a trebuit să facă una ca asta? Nu putea să mă ia și pe mine?

Harriet oftă, apoi zise:

— Doar știi răspunsul. Credea că tu și Jack sunteți împreună.

Lydia simți că-i explodează capul.

— Dar ce naiba ați fi făcut dacă nu avea loc incendiul ăla? Dacă ajungeam în Ipoh și descopeream că Alec nici măcar nu trecuse pe acolo?

— Îmi imaginez că era pregătit să te pună pe o altă pistă greșită, zise Harriet.

— Bun, dar până la urmă cum aveau să se sfârșească toate astea? Harriet căpătă o expresie vinovată.

— Îmi pare rău, zise ea.

Nu se mai auziră decât ploaia și tunetele.

— Ai măcar idee ce mi-ai făcut? Știi că o parte din mine a murit în momentul în care am aflat că fetele mele nu mai sunt în viață?

Harriet trase aer în piept și lăsă privirea în pământ.

— Dar nu, nu cred că știi. Tu nu ai avut copii, nu-i așa?

Vocea îi pieri. Nu-i venea să creadă cum o putuseră înșela, era groaznic de decepționată. Nu-i venea să creadă. Cât încercă să se liniștească, vocea lui Adil sparse tăcerea:

— O să rămâi aici? o întrebă pe Harriet. S-au schimbat multe de când cu proclamarea independenței.

— Așa cred, răspunse Harriet, cu vocea deodată mai însuflețită. Unde m-aș putea duce? Asta e tristețea bătrâneții – nu ai decât ceea ce vezi. Nu mai primești o a doua șansă. Dar nu mă plâng. Am știut dintotdeauna de pasiunile sordide ale lui George. În mod surprinzător, m-am putut împăca totuși cu ideea. Nu și cu comerțul de arme, însă.

Lydia o privi fix.

— Așa se pare, zise ea.

Tăcură cu toții, apoi Harriet spuse, cu un zâmbet abia văzut:

— Îmi place Malaya. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă întorc în Surrey. Viața și moartea chiar par nedespărțite aici, nu-i așa? Peste tot sunt așa, dar aici chiar o știi. Jack, prietenul tău, era convins de asta.

Lydia tresări.

— Ca la ruleta rusească, doar știi cum merge. Desigur, s-a întâmplat înainte să te cunoască, eu cred că inutilitatea vieții de după război i-a provocat depresia. După ce te-a întâlnit, a reușit să iasă din ea, dar știi cum e, în cazurile astea e doar o chestiune de timp...

Vocea i se pierdu.

— Uite, cred că am auzit destule, spuse Lydia. Jack e mort, iar eu nu văd de ce trebuie să răscolim trecutul. Mai bine am pleca, nu, Adil?

Harriet n-o băgă însă în seamă.

— O singură dată am plecat din Malaya, în timpul războiului, în 1941. Tot ceva legat de treburile lui George, chiar înainte de primul raid aerian al japonezilor în Singapore.

Cât Harriet continuă povestea, Lydia și Adil se priviră cu subînțeles. Încă furioasă, ea îl întrebă abia auzit:

— Ce facem acum?

El clătină din cap discret. Afară, ploaia continua să cadă cu putere, răpăind ca o mitralieră. Se simți prizonieră, nu voia decât să plece, având senzația că, dacă mai rămâne fie și numai o clipă, o să-și piardă cumpătul.

— Îi datorez viața mea lui George, zise Harriet. Când Malaya a capitulat, în 1942, mulți prieteni dragi au murit. Viața are doar suișuri și coborâșuri, o să vedeți.

— Putem să încheiem aici, te rog? strigă Lydia. Aș prefera să nu mai răscolim trecutul.

— Ai dreptate, draga mea. Sper că vom putea uita și de nefericitele afaceri ascunse ale lui George, zise Harriet, privindu-l pe Adil.

Acesta îi susținu privirea fără să lase nimic să se vadă pe fața lui. Lydia avea nevoie de timp să se gândească. Cât Adil și Harriet mai stătură de vorbă, ea se concentră pe o vază cu trandafiri de un roz strălucitor, aflată pe o măsuță în fața ferestrei. Mirosul lor era atât de puternic, că ajungea până la ea.

— Rămâneți aici peste noapte, le propuse Harriet. Vă pot oferi o cameră cu două paturi de o persoană, ce spuneți? Mai am și alte camere, dar în niciuna nu am așternuturi pregătite, mai zise ea. Furtuna e prea puternică să puteți conduce înapoi.

— Poate, zise Adil, cerându-i Lydiei confirmarea din priviri.

Ea se uită afară și ridică din umeri.

Harriet le arată pe unde să o ia, dar, tocmai când ieșeau din cameră, Lydia se întoarce și o întrebă:

— Ai cumva niște hârtie pentru scrisori și un stilou?

— Hârtie de scrisori? Desigur. O să-ți trimit în cameră.

În cămăruța de oaspeți aflată în partea din spate a casei, Lydia întredeschise fereastra și stinse lumina. Într-un colț, o veioză mică, de masă, răspândea o lumină slabă. Se așeză pe unul din paturi. Adil veni spre ea, se opri, apoi făcu un pas în spate să-i poată vedea fața.

— Ești bine? o întrebă el.

— Sunt al naibii de furioasă!

Șocul confesiunii lui Harriet îi lăsase sentimentul că totul era ireal, amplificat acum de faptul că împărțea camera cu Adil, acasă la Harriet. Totul se întâmpla atât de repede, încât fu surprinsă de puterea furiei ei, mai întâi, apoi de explozia din piept.

— Hai să ne întindem împreună pe pat, spuse el. Doar până te simți mai bine.

Se așezară amândoi pe spate, complet îmbrăcați, direct pe cuvertură, cu degetele împreunate. Lydia se întoarce pe o parte, cu fața spre el și o mână pe coapsa lui, privind lumina reflectată în ochii lui. Adil o strânse de mână. Gândurile continuau să vină și să plece, în timp ce își reamintea tot ce le povestise Harriet.

— Te-ai mai liniștit? o întrebă el.

— Da.

Devenind deodată timidă, îi atinse fața încet, iar între ei se întâmplă ceva. Adil se întoarce încet, își descheie cămașa, apoi, sprijinindu-se în cot, se întinse spre ea și îi desfăcu fermoarul de pe lateralul rochiei. Apoi așteptă. Lydia își strecură mâna pe sub cămașa lui, simțindu-i răceala pielii în timp ce își plimbă palma de-a lungul spatelui său.

— Hai să ne băgăm în pat, zise ea.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de cămașa aia!

El ridică ochii și zâmbi. Lydia îl privi o clipă, apoi își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Adil îi dădu părul după urechi, apoi se ridică să-și scoată cămașa. Ea își trase rochia peste cap, apoi se strecură sub cuvertură, împotmolindu-se în cearșafuri. El smulse cuvertura de pe pat, aruncând-o pe podea. Lydia inspiră încet și închise ochii.

Fusese o vreme când nu crezuse că va mai simți vreodată ce înseamnă pacea. Cu toate că arăta la fel, viața o îmbătrânise, îi furase inocența, înlocuind-o cu o înțelepciune pe care nu și-o dorise neapărat. O izolase; cu toate astea, așa reușise să-l găsească pe Adil. Deschise ochii, clipi și îi zâmbi.

Făcură dragoste ca după o așteptare care-i arsese, parcă nevenindu-le să creadă și simțind fiori necunoscuți până atunci. Adil fu tandru, perfect conectat cu ea, într-atât încât uneori abia dacă își mai aminti să respire.

După ce terminară, el trase un cearșaf peste trupurile lor goale. Lydia se ghemui lângă el în patul strâmt de o persoană. Adil îi sărută genele, apoi se dovedi unul dintre pușinii norocoși care adorm instantaneu. Începu să sforăie ușor. Ea se bucură de apropierea lui. În lumina lunii, îl vedea zâmbind în somn, iar sforăitul i se uea cu sunetul ploii pe acoperiș. Nu voia să-l părăsească, dar nu putea să adoarmă, așa că, dată peste cap de evenimentele zilei, se desprinse încet și se hotărî să se apuce de scrisori.

Scrise una către Departamentul de Taxe și Impozite, una pentru Ministerul Pensiilor și încă una pentru Registrul Căsătoriilor, apoi stinse lumina și se băgă în așternuturile celui de-al doilea pat. Adil avea să facă rost de adrese de dimineață. Întinse o mână spre celălalt pat, simțindu-i căldura. În liniștea nopții, după ce toate cuvintele și faptele zilei se încheiaseră, corpul i se relaxă, dar nu și mintea.

Noaptea venise pe neașteptate, iar gândurile continuau să i se învârtă. Gândul că încă nu știau unde erau Emma și Fleur era greu de suportat. Îi veniră în minte fețele lor, le simți mânuțele într-ale ei și se întrebă de ce nu găsisese nicio dovadă a plecării lor. Dacă Alec ar fi fost încă în Malaya, cu siguranță s-ar fi aflat cineva care să știe ceva, mai ales când Adil cunoștea atâta lume. Dar nu exista niciun semn, nicio înregistrare a lor nicăieri, ca să nu mai spunem că un pașaport fals nu poate avea decât un singur scop, acela de a trece granița. Se gândi din nou la părinții lui Alec, dar era sigură că acesta nu s-ar fi întors acolo. De câte ori nu-i spusese cât de mult îi ura? Se întrebă dacă nu cumva își luase o altă mașină și pornise prin Thailanda. Adil îi spusese însă că existau controale la fiecare graniță.

Dar de ce o puseseră totuși pe o pistă greșită? Doar ca să-i provoace suferință? Și George, să o dezamăgească în felul în care o făcuse... Clătină din cap. Probabil că povestea ei cu Jack îl rănise pe Alec mai mult decât își imaginase. Când zorii se ridicau și nori subțiri și roșiatici se împrăștiau pe cer, auzi un plânset. Harriet, se gândi, apoi genele i se îngreunară și adormi, în sfârșit.

CAPITOLUL 48

Era vacanța de toamnă a anului 1957. Gândul mi-a zburat la primul nostru februarie în Anglia, când abia ajunseserăm, în 1955. Am început să scriu despre șocul înghețului care ne înflorea la ferestre și despre cât de nou era pentru noi să vedem fumul de cărbune rămas cumva prins în aer, când ne întorceam de la școală. Mi s-au trezit însă mult prea multe amintiri despre mama și cum o părăsiserăm.

Veronica și-a băgat capul pe ușă. Încă nu se căsătoriseră, ca urmare a întârzierii ivite din cauza vizitei sale în Africa. A venit la mine, mi-a pus o mână pe umăr și a aruncat o privire peste caietul meu.

— O povestire nouă?

— Nimic serios.

— Uite, Emma, mă grăbesc teribil, dar am trecut să-ți zic totuși că am niște vești incredibile.

Am ridicat privirea. Pielea începuse să mă furnice.

— A găsit-o cineva pe mami?

S-a posomorât ușor și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Nu, draga mea, îmi pare rău. Am mai vorbit despre asta, probabil că știi că nu are cum să se întâmple așa ceva, dar tot sunt vești bune.

Exact atunci Fleur a dat buzna în camera mea, trântind ușa după ea.

M-am întors și m-am uitat urât la ea, supărată că ne întrerupsese.

— Vorbeam, Fleur, am apostrofat-o.

— Ia ghici, a continuat ea, ignorându-mă, fără să poată sta locului, cu ochii strălucindu-i și cu obrajii de un roz-aprins. N-ai văzut, nu-i așa?

— Ce să văd?

Se așezat pe patul meu, lângă Veronica, și s-a pus pe sărit, apoi a zis:

— L-am văzut pe băiat când a adus-o, era îmbrăcat așa de elegant, într-o uniformă bleumarin cu dungii roșii. Avea și o pălărioară. M-a fluierat!

— Fleur, despre ce Dumnezeu mormăi acolo? a întrebat-o Veronica, luându-și geanta.

— Despre telegramă. Era pentru Em. A luat-o tati.

— Când a fost asta?

— Acum scurtă vreme. Părea să vină din străinătate. Tati a luat-o sus.

În ciuda oricărui lucru, loialitatea lui Fleur pentru tata rămăsese neclintită, așa că eram surprinsă că îmi spunea asta.

— M-am gândit că o să ți-o dea, dar tu nu văzuseși nimic și voiam să-ți povestesc cum a fost. Ești sigură că nu ți-a dat-o?

Am clătinat din cap. Păstraseram distanța încă din ziua în care mă îmbrățișase, prea rușinați să discutăm despre ceea ce se întâmplase.

— Te rog, nu-i spune că ți-am zis, m-a implorat Fleur, cu ochii mari.

— Păi, cum altfel aș putea să-l întreb?

Fleur s-a întristat.

— Și eu cred că ar fi bine să-l întrebi, a întărit Veronica. Îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Ne vedem mâine, Emma, bine?

Am dat din cap, dar eram prea furioasă pe Fleur. Acum trebuia să aștept până a doua zi ca să aflu ce voia să-mi spună Veronica.

— Nu rămâi la masă? a întrebat-o Fleur.

Veronica i-a făcut semn că nu.

După plecarea ei, noi am coborât la parter.

Tata era în bucătărie, încălzea supa. Era preferata lui Fleur, deși mie îmi plăcea mai mult cea de mazăre a bunicii. Mi s-a pus din nou un nod în gât, ceea ce se întâmpla ori de câte ori mă gândeam la bunica, și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Poți să-mi dai telegrama, te rog? l-am întrebat, încercând să par cât mai calmă.

M-a privit cu o expresie severă. Am rămas neclintită.

— Cea care îmi era adresată.

Am văzut cum i s-au lăsat umerii, apoi a spus:

— Nu încercam decât să te protejez.

L-am țintuit cu privirea.

— Dar, tată, îmi era adresată, Fleur a văzut-o.

Fleur rămăsese cu ochii lipiți de fața de masă, complet absorbită de imaginile cu cratițe, morcovi și feluri de mâncare.

Mi-a venit altceva în minte.

— De ce nu ne-ai spus că vrei să vinzi casa? Am aflat de la Billy.

— Știi că s-a discutat despre asta, a zis el, stând cu spatele la mine și amestecând în supă.

A început să mă mănânce pielea, dar m-am controlat.

— Nu, tată, nu știam. De altfel, nu știu absolut nimic, pentru că nu-mi spui.

S-a lăsat tăcerea, nemaiauzindu-se decât supa bolborosind pe plită și lingura din lemn amestecând și zgâriind fundul oalei.

— Și, oricum, eu nu vreau să mă mut.

Tata s-a întors spre mine.

— Asta nu e o decizie care să țină de tine.

Am întins mâna spre el, spunându-i:

— Îmi dai telegrama, te rog?

— Fleur s-a înșelat, nu era pentru tine.

Sora mea a făcut ochii mari, surprinsă.

— Atunci, despre ce era vorba?

— Ai întrecut măsura, Emma. Telegrama nu are legătură cu tine, a mai zis el, apoi a părut că lasă tot aerul să iasă din el și a coborât ochii în podea. Hai, mâncați-vă supa! Mă întorc imediat.

În bucătărie, stourile noi erau lăsate, așa că în încăpere nu intrau decât câteva raze de lumină. Am pus supa în farfurii și am mâncat în tăcere.

Tata nu s-a mai întors. Fleur s-a dus afară, să facă roata, iar eu am urcat în vârful picioarelor în camera lui. Dar nu era acolo. Și nici urmă de telegramă. Nu puteam să înțeleg de ce nu mi-o arătase, măcar să-mi demonstreze că nu era pentru mine. Trebuie să fi fost ceva despre mama. Sigur așa era. Mi-am văzut reflexia în oglinda de la masa de toaletă, o față palidă, cu cearcăne adânci sub ochi. Afară s-a auzit fluieratul unui stol de grauri, care s-au învârtit o vreme pe cer, apoi și-au luat zborul spre sat.

Nu mă simțeam bine. Am auzit șuieratul șerpilor din junglă, venind încet prin iarba înaltă. M-am smuls din visare. Eram în Anglia acum. Nu era niciun șarpe, nicio junglă.

În dormitor, Veronica îmi lăsase un bilet:

Ne vedem mâine la Town Hall, la zece fix. Ia cu tine scrisoarea de la Johnson, Price & Co. Pupici.

CAPITOLUL 49

Articolul fu publicat într-un sfârșit, la câteva săptămâni de la interviu. Cum nu primise niciun răspuns la telegrama pe care i-o trimisese Emmei și nici din listele pasagerilor de pe vapoare nu aflase nimic, Lydia era confuză. Se duse la oficiul poștal, ceru un timbru pentru poșta aeriană, împături pagina cu articolul în patru, apoi o puse într-un plic mare, maro. Cu o durere tot mai puternică de cap, își masă puțin fruntea, apoi își deschise agenda să caute adresa. Nu credea că Alec e în Anglia și nici că le-ar fi spus părinților unde se stabilise, dar trebuia să o facă și pe asta.

Primise o scrisoare foarte amabilă de la Somerset House, însă, din păcate, fără vești bune pentru ea – nu avusese loc nicio căsătorie. Cei de la Taxe și Impozite din Anglia nu-i puteau divulga astfel de informații, iar de la Ministerul Penșilor nu primise încă niciun răspuns. Adil își încercase norocul și la noua Ambasadă a Angliei din Kuala Lumpur, care, deși își avea sediul într-o clădire impresionantă, cu numeroase verande susținute de coloane și o grădină luxuriantă, era într-o totală debandadă. „Reveniți în câteva luni“, li se spusese. Împreună cu Adil, hotărâse să ia fiecare țară la rând, în mod sistematic, până când se va ivi ceva. Dar dura o veșnicie să ajungă scrisorile, chiar trimise prin poșta aeriană, cum avea să facă

rost de bani? Economii pe care le făcuse în Singapore îi mai ajungeau o lună, poate două, inclusiv pentru o călătorie lungă, dar nu mai mult de atât, așa că acum își căuta din nou de lucru, de data asta în Malacca.

Se întoarse în apartamentul lui Adil, luă o gură de cafea neagră, amară, urmărindu-i neliniștită pe vânzătorii ambulanți. Zgomotele vieții orașului se amestecau până când deveneau un sunet indescrisibil. Chineză și japoneză. Muzică tradițională malaeză. O mișcare pe trotuarul de vizavi îi atrase deodată atenția. În umbra unei clădiri văzu o femeie care se uita în sus, cu ochii mișiți din cauza luminii.

Lydia se uită mai bine și femeia îi făcu semn. Clipi. Persoana care stătea în pragul clădirii purta o rochie albastru-deschis, cu flori albastre pe poale – nu, nu avea cum să fie ea. Simți că o ia amețea și începu să-și maseze tâmplele. Să fie efectele secundare ale pastilelor pentru dureri de cap pe care i le dăduse Adil? Își luă repede geanta și coborî scările, luând în fugă plicul pe care-l găsi pe covorașul de la ușă și îndesându-și-l în poșetă. Afară, căldura o lovi ca un zid. Se uită în stânga și în dreapta, pregătindu-se să traverseze strada aglomerată, plină de ricșe și de negustori. Dar femeia dispăruse. Se întoarse și zări chiar atunci rochia albastră la colțul străzii. Femeia îi făcu din nou semn, iar Lydia nu se putu stăpâni. Se luă după ea, simțind cum îi curge transpirația pe sub rochie.

Femeia înaintă adânc în labirintul de străduțe care se încolăceau până în vechiul cartier chinezesc de lângă docuri. În jurul ei se loveau tot felul de sunete – sunau clopote, lătrau câini, păsări cântau în colivii. O ceată de copii sălbatici urmărea niște malaezi slăbănogi care mergeau pe biciclete. Se dădu din calea lor. Localnicii scăpară, dar copiii, țipând și gesticulând, o înconjură. Se panică și inima îi bătu mai tare. Femeia în rochie albastră auzi, se întoarse și strigă la ei ceva în chineză. Copiii se făcură nevăzuți.

Într-o intersecție în care afișe rupte înfățișând acrobați se întreceau în a atrage atenția cu broșurile de propagandă ale vechii

administrații britanice, străzile se îngustară, iar ea se încurcă între frânghiile cu rufe puse la uscat. Ezită. Teama de a fi atacată o paraliză. Femeia, la doar câțiva pași în față, trecu peste un pod și se întoarse să o cheme cu gesturi repezi. Era miezul zilei, iar ușile deschise ale clădirilor lăsau să se reverse în stradă mirosuri de chilly și rață crocantă, tamarind și coriandru.

Aici, casele erau înguste și înghesuite. Lydia își încleștă mâna pe poșetă și și-o lipi de piept. Capul i se umplu de zgomote. Nu se așteptase la atâta lume, parcă nici nu mai putea respira în mulțime, dar își șterse fruntea cu mâna și iuți ritmul. Femeia era acum mult prea în față, nici nu o mai vedea limpede, dar Lydia se ținu după fiecare străfulgerare albastră, înaintând tot mai adânc în cartier. Când mulțimea se mai rări, trecu în goană pe lângă tarabe cu plante medicinale, bijuterii și magazine unde se vindeau tot felul de obiecte din hârtie care erau arse la mormintele din Cimitirul Chinezesc. Zări cu coada ochiului o chitară, o pagodă și o bărcuță, toate din hârtie.

Se opri să-și tragă răsuflarea o clipă pe unul dintre podurile înguste care treceau peste canale. Când privi în jos, zări câteva bancuri de pești argintii. Nu avea nici cea mai mică idee unde se află, nu mai văzuse un taxi de nu știu când și abia acum își dădu seama că nu mai știa să se întoarcă. Dar chiar atunci o zări pe femeie, care se oprise la marginea unui canal de scurgere.

Mirosul era groaznic, iar acum, că o putea vedea mai bine, își dădu seama că nu arăta deloc bine. Pielea îi era galbenă și era foarte slabă. Cât o așteptă, în ochi i se citi neplăcerea, apoi se întoarse și deschise niște porți în formă de dragon care dădeau chiar pe docuri. Făcu câțiva pași spre stânga, intră pe un culoar strâmt, apoi se opri în fața unei colibe mici și dărăpănate aflate chiar la marginea apei.

Femeia intră și se întinse pe o saltea uzată. Lydia o urmă, uitându-se în jur după un scaun. Nu era niciunul. Camera mică mirosea a parfum ieftin și a ananas trecut, iar tavanul era negru de muște. Cu excepția unui felinar chior, cu parafină, aflat într-un colț, și a unei

perechi de pantaloni agățate într-un cui, încăperea era complet goală. Câteva scânduri acoperite cu un covor alcătuiau un pat, care se clătină când Lydia se așază pe o margine. Cât se acomodă cu lumina slabă, cercetă fața femeii și văzu că, în ciuda aspectului ponosit, avea o atitudine mândră.

Când femeia reîncepu să vorbească, o făcu intenționat pe un ton scăzut.

— Nu mă recunoști?

Lydia dădu din cap că nu.

— Ar trebui? întrebă ea.

Femeia o privi exasperată, apoi scuipă pe podea și zise:

— Nu. Cei de teapa ta nu ne recunosc niciodată.

— Cei de teapa mea?

— Da, femeile albe, răsfățate, ca tine. *Doamnele*.

Rosti ultimul cuvânt pe un ton disprețuitor.

Lydia fu surprinsă de dușmănia ei fățișă.

— Ce vrei? o întrebă.

Femeia miji ochii.

— Ai citit-o?

Lydia se încruntă.

— Nu ai citit-o?

Lydia stătu o clipă pe gânduri, apoi se scotoci prin poșetă.

— La asta te referi? o întrebă ea.

Femeia încuviință când rupse plicul. O bucată de hârtie ateriză pe podea. Se aplecă și o ridică. Era un cec. Nu putu desluși numele, dar cineva primise un cec de la Alec, în valoare de câteva sute de dolari.

Era siderată.

— Atât valorează tăcerea mea, zise femeia, fără să-și ia ochii de la ea.

— Tăcerea ta?!

— Nu poți fi chiar atât de proastă!

Lydia sări în picioare.

— Nu am nici cea mai vagă idee pentru ce este.

Cercetă cecul. Fusese datat cu trei săptămâni înainte de dispariția lui Alec și, în mod evident, nu fusese încasat. Îl întoarse, dar nu scria nimic pe dosul lui.

— Soțul tău m-a plătit să-mi țin gura. Mi-a dat cecul ăsta.

Scuipă pe pământ, apoi continuă:

— Ce să fac eu cu un cec? i-am zis. Bani. Nu cec. S-a întors cu bani până la urmă și mi l-a cerut înapoi. I-am zis că o să-l arunc.

— Te-a crezut?

— Nu știu, dar ce era să facă? A fost asigurarea mea, adăugă femeia, izbucnind în râs, dar era un râs amar, doar din buze, nu și din ochi.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu despre ce, despre cine!

Lydia se încruntă iar.

— Despre Maznan. Tăcerea mea. Nu trebuia să spun cine e tatăl lui.

Lydia rămase holbându-se la femeie. Oare era cu putință așa ceva? Cercetă din nou pământul de pe jos, pereții dărăpânați, muștele de pe tavan. Nu, Alec nu ar fi venit aici. Așa ceva era de neconceput.

Femeia o privi satisfăcută, încuviințând din cap.

— Lasă-mă să înțeleg, zise Lydia. Ești sigură că asta vrei să spui — că Maznan e fiul lui Alec?

— A-ha, deci înțelegi. Dar asta nu e decât prima parte.

Lydia crezu că o să-i ceară bani, dar nu fu așa.

— Du-l pe Maznan la tatăl lui.

Surprinsă, Lydia clătină din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde e Alec... și, oricum, Maznan e fericit în sat?

— În sat! pufni femeia. Sora mea n-o să-l țină, dacă nu are bani. Iar eu nu am și mai sunt și bolnavă. Voi muri în curând.

— De ce ar trebui să cred că Maz e fiul lui Alec?

Femeia scoase un teanc de poze dintr-un săculeț pe care îl ținea la brâu. I le dădu. În fiecare era Alec, gol, cu femeia din fața ei, una mai compromițătoare decât alta.

— Nu știa că e fotografiat?

Femeia zâmbi.

— Sigur că nu.

— Dar de ce?

— O asigurare, cum ți-am zis.

Lydia clătină din cap, dezaprobat.

— Ce mod de a-ți duce viața! exclamă ea.

— Nu putem avea toate o viață confortabilă ca a ta, *doamnă*.

Lydia frunzări și celelalte poze. În patru dintre ele, Alec ținea în poală un băiețel care se ghemuia lângă el, cu o mână în jurul gâtului său.

— Ce frumos! zise ea, mai încrezătoare decât se simțea, de fapt. Dar asta nu dovedește nimic.

Aruncă pozele spre femeia care rămăsese în așteptare, privindu-le căzând pe podea. Femeia le strânse cu grijă și le puse înapoi în săculețul de la brâu.

— Dar bunicii lui Maznan? Nu pot avea ei grijă de el?

— Sunt prea bătrâni, zise femeia.

— Chiar dacă te-aș crede, de ce te-aș ajuta?

Femeia își alese cu grijă cuvintele:

— Nu pe mine mă ajuți, ci pe Maznan.

— Dar pe Jack cine l-a ajutat? Nimeni!

— Voiau să te ucidă și pe tine. Eu i-am oprit.

Ar fi putut să mintă. Ce dovezi avea? Cecul putea fi pentru orice altceva, iar copilul acela putea foarte bine să nici nu fie Maz. Stătu pe gânduri o clipă. Nu, nu era așa. Într-una dintre poze era evident el, și oricum Alec nu ar fi lăsat vreodată un copil de rasă mixtă să se apropie așa de mult de el.

Femeia își încrucișă brațele peste piept.

— Nu te-ai întrebat niciodată de unde are ochii aceia atât de deschiși la culoare, aproape albaștri?

Lydia își ținu respirația, zguduită. Dumnezeu, decepția era groaznică, dar el abandonase pur și simplu un copil. Era mult mai rău.

— Deci de-asta v-ați spus că eu sunt cea mai potrivită pentru a-l însoți. Făceam parte din familie, ca să zic așa.

Nu mai zise niciuna nimic. Lydia își masă tâmplele, pe care durerea de cap le făcea să zvâcnească. Își aminti zâmbetul disprețuitor al lui Alec din momentul când îi mărturisise despre Jack. Cu toate astea, iată că el se culcase cu Cicely și, dacă toate astea erau adevărate, avea și un copil cu fata șoferului. În minte îi mai răsări un gând: dacă Adil știusese totul, dar nu-i spusese? Oare de-asta încercase să o facă să renunțe la el, când vorbiseră prima dată, călătorind spre Ipoh?

Se gândi apoi la ziua în care îl cunoscuse pe Maznan.

— Maz era rănit când mi l-a adus sora ta. Ce i se întâmplase?

— A fost un accident, dar se pare că te-a făcut să nu stai pe gânduri, zise femeia zâmbind.

Se auzi un zgomot dinspre intrare. O femeie în vârstă, cu bărbia acoperită de peri albi, împinse un copil înăuntru, le zâmbi, descoperind o gură fără dinți, apoi plecă.

— Maz! strigă Lydia, sărind în picioare.

Mama băiatului se ridică, își puse un braț peste umerii lui și făcu un pas în față. Zâmbetul plin de dispreț îi dispăru.

— Deci, îl iei cu tine? o întrebă ea.

Lydia fu zguduită de tristețea din ochii săi.

— Dar e fiul tău, zise ea.

— Nu pot să-i asigur o viață bună. Dar soțul tău o poate face.

Lydia era răvășită. Ținea mult la Maz, dar asta era o nebunie. Își aminti că Adil îi spusese că mama lui Maz va sfârși moartă, iar apoi ce avea să se întâmple cu copilul?

Maz îi zâmbi, se duse spre ea și o luă de mână. Lydia știu că fusese învinsă și îi zâmbi înapoi.

Femeia îi conduse înapoi prin încâlceala de străduțe până în cartierul lui Adil. Lydia avu senzația că jonglează cu viața însăși, sperând că va reuși să afle unde le dusesese Alec pe fete. Iar acum că soarta i-l scosese pe Maz în cale pentru a doua oară, trebuia să-l găsească pe Alec și pentru binele băiatului.

Femeia îl sărută pe Maz pe frunte, apoi îi întinse Lydiei o bucată de hârtie subțire, împăturită.

— O să ai nevoie de asta pentru pașaport, îi zise ea.

Lydia o desfăcu. „Dumnezeule“, își spuse, „e certificatul de naștere.“ În spațiul unde trebuia trecut numele tatălui scria Alec Cartwright, mare și clar. De ce Dumnezeu nu i-l arătase de la bun început?

În timp ce se îndepărtau, se gândi la sărăcia la care fusese mar-toră. Își aminti de fostul ei grădinar, care abia câștiga cât să trăiască de pe o zi pe alta. Cum le speria pe fete cu poveștile lui despre spirite, șerpi care îi înghițeau de vii pe copiii mici și vrăjitoare care nu puteau fi zărite decât noaptea, când ieșeau la vânătoare de oa-meni. Emma venise o dată în fugă, povestindu-i ceva despre o broască urâtă care arăta ca un demon și care omorâse o pisică sia-meză în curtea din spate.

Fleur insistase să-i ia un prinzător de demoni, așa că Lydiei îi venise ideea de a folosi o păpușă veche, pe care o îmbrăcaseră în alb și o puseseră la fereastra fetelor. A doua zi, grădinarul le adusesse o păpușă zdrențăroasă, făcută de soția lui. De atunci, avuseseră două, iar grădi-narul îi ceruse bani, bineînțeles, făcând-o să se simtă păcălită.

Dar viața era grea, nu doar în satele noi, ci și în lumea din afara lor. Văzuse acum de aproape în ce condiții erau siliți să trăiască și cum trebuiau să facă orice pentru un ban. Adevărul era că grădina-rul ei se dovedise chiar creativ.

Despărțirea noastră

Maz trăncănea fericit, în ciuda faptului că își părăsise mama. Era prea mic să înțeleagă cu adevărat ce se întâmplase. Îl strânse de mână și, chiar înainte să intre pe străduța lui Adil, se întoarse și văzu o rochie albastră dispărând în mulțime. Ce ciudat, își spuse, dacă femeia n-ar fi fost îmbrăcată în albastru, nu i-ar fi trecut prin cap să o urmărească.

CAPITOLUL 50

Era vineri, ultima zi din vacanța de toamnă. Mă întâlnisem cu Veronica la Town Hall, așa cum mă rugase; ceruse registrul electoral. Ținea în mână stângă scrisoarea mea de la domnul Johnson, fluturând-o spre mine.

— Uite, Emma, mi-a zis, arătându-mi codul din colțul din dreapta sus al acesteia.

Am citit cu voce tare:

— E C-Mb/0557/002/.

— Bun, prima parte, E C-Mb, sunt inițialele.

— Și restul?

— 0557 înseamnă luna a cincea, anul 1957, iar 002 are legătură cu numărul de scrisori trimise în acel an pentru proprietarul unui anumit dosar. În cazul acesta, e vorba despre E C-Mb.

— Am înțeles. Deci?

— Îmi confirmă ceea ce am vrut să-ți spun ieri, dar nu am apucat.

— Dar mi-ai zis să nu-mi pun prea mari speranțe...

— Așa a și fost, doar că, acum vreo două săptămâni, când am ajuns în oraș, l-am invitat pe Freddy la prânz și l-am implorat să intervină în numele tău.

Nu înțelegeam unde bate.

Veronica ridică mâna.

— O să devină mai clar, o să vezi. Freddy s-a hotărât să întrebe chiar la firmă dacă ar putea să-l contacteze pe clientul lor ca să-i expună cazul tău. Cum domnul Johnson deja primise scrisoarea ta, știa despre ce era vorba.

— Și a făcut-o?

— La început nu a fost prea încântat, dar Freddy poate fi foarte convingător. Într-un final, a acceptat. Ideea era să vedem dacă aveam vreo șansă ca ea să permită dezvoltarea.

Inima mi-a sărit din piept.

— Ea?

Veronica a încuviințat.

— S-a gândit o vreme, dar în cele din urmă a fost de acord. E vorba despre doamna E. Cooper-Montbéliard. Ce nume neobișnuit, nu? Ia uită-te acum la cod.

Am aruncat o privire în jos și am scos un strigăt.

— Exact, zise ea zâmbind.

— C-Mb vine de la Cooper-Montbéliard.

— Exact. Indiciul a fost sub nasul nostru în tot acest timp, dar, cu toate astea, ne-ar fi fost imposibil să ne dăm seama. Iar acum ne uităm în registru să vedem dacă adresa pe care a primit-o Freddy este cea bună.

— Dar e ultima zi de vacanță, m-am văicărit eu. Mai e ziua de mâine, iar duminică după-amiază trebuie să fiu înapoi la școală.

Veronica m-a mângâiat pe mână, apoi a zis:

— Dar poți să scrii, nu-i așa?

A doua zi, după ce redactasem scrisoarea, așteptând să se oprească ploaia, m-am reapucat de povestirea mea. Aveam bătaii de cap cu personajul principal. Eroul, un bărbat înalt de origine spaniolă pe nume Pedro Gonzalez Montes, tocmai se cățara pe o scară ca să o

salveze pe Claris de diabolicul ei bunic, însă, tocmai când se apropia de capăt, scara alunecă, iar el căzu. Nu murise, dar orbise și rămăsese invalid – ce fapte de eroism să mai facă? Desigur, doar dacă nu era domnul Rochester¹.

Nu era deloc ușor să scii, așa cum credeam când eram mai mică. Personajele mele obișnuiau să facă tot ce le spuneam, însă acum cădeau de pe scări, spuneau lucruri neașteptate și, în general, nu se purtau prea frumos. Am abandonat-o pe Claris pufnind dezaprobat, lăsând-o întinsă în așternuturile pline de sânge, în zgomotul făcut de șobolani în spatele unui perete despărțitor subțire.

Era o zi ploioasă de toamnă, un cer plin de nori gheboși, una dintre acele zile în care nu ai nevoie de umbrelă, dar tot te uzi. După ce am lăsat scrisoarea la poștă, când aproape ajunsesem la poartă, Fleur a dat buzna din casă, cu obrajii plini de lacrimi. Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept, mângâind-o pe spate până s-a oprit din plâns.

— Hai să facem câțiva pași, apoi îmi spui ce s-a întâmplat.

S-a uitat la mine cu ochii roșii de plâns, apoi a aruncat o privire peste umăr către ușa de la intrare. A clătinat din cap, apoi a reușit să spună printre suspine:

— I-am auzit certându-se.

Am întrebat-o de ce, dar nu putea vorbi din cauza suspinelor. Ar fi fost chiar amuzant dacă nu era atât de serioasă. Am pornit încet la vale și am lăsat-o să se descarce.

A încercat din nou:

— A fost îngrozitor, Emma, a început ea, dar s-a oprit și s-a frecat la ochi. A sosit prin poștă imediat după ce ai plecat tu. Eu și Veronica stăteam la masa din bucătărie când tati s-a întors cu un plic mare, maro. Când l-a deschis, din el a căzut un ziar. *The Straits Times* se numea, am văzut eu.

¹ Personajul masculin principal din *Jane Eyre*, romanul lui Charlotte Brontë (n. tr.).

A podidit-o din nou plânsul. Până acum, nu avea nicio noimă.

— Veronica l-a ridicat... și atunci am văzut-o, Em. O poză cu mami și cu noi, când eram mai mici. Veronica s-a albit la față. Tata a încercat să i-l ia, dar i-a ținut piept și a citit cu voce tare.

Mi-am mușcat buzele cât am putut de tare.

— Mi-a fost așa de frică!

Mă privea cu ochii ei mari și umezi, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe lângă nas. Am mângâiat-o din nou pe spate.

— Mami nu a murit. Nu ne-a abandonat. Nici măcar nu a fost dată dispărută.

A vorbit atât de încet, încât nici măcar nu-mi puteam da seama dacă auzisem bine.

— Fleur, dacă asta e cumva o glumă de-ale tale, să știi că nu e deloc amuzantă!

— Nu e, Em, chiar nu e! Ne caută. Nu știe unde suntem. A crezut că am murit, dar a aflat că nu e așa, iar acum a pornit în căutarea noastră.

Am tras aer în piept. Îmi era atât de cald, că aveam senzația că o să-mi ia foc capul. Copacii goi au început să se clatine și să se scuture, aerul liniștit a prins viață, iar lumea s-a întors cu susul în jos. Zeci de întrebări se băteau în mintea mea, dar nu puteam găsi un răspuns care să aibă sens.

— Mami e încă în Malaya. Tati m-a trimis în camera mea, dar eu am tras cu urechea în continuare de pe hol.

M-am așezat pe bordură, încercând să opresc vertijul.

— Poate era vechi ziarul, am reușit să zic, dar limba parcă mi se dublase, pronunțam ciudat cuvintele.

— Era recent, Veronica a citit data cu voce tare. De ce ne-a zis tati că ne-a abandonat?

M-am aplecat, punându-mi capul între genunchi. Fleur s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână.

— Veronica a început să plângă. L-am auzit pe tati spunându-i încet ceva, dar nu s-a oprit din plâns și l-a făcut în toate felurile. Urla că vrea să o facă bigamă și îl tot întreba cum de a putut face ceva atât de rău. Și ce-o să se întâmple cu fetele. Em, ce e un bigam?

Am închis strâns ochii.

— Of, Viermilica, e cineva care se căsătorește cu două persoane.

— Dar, în cazul ăsta, nu Veronica ar fi unul din ăștia?

— Nu, în schimb, tata ar fi.

Deși nu crezusem o iotă din ce-mi spusese despre mami, să aflu lucrurile astea... eram rănită, ca și cum cineva m-ar fi lovit pe la spate.

— Nu ai crezut niciodată ce spunea, așa e?

Am încuviințat.

— Îmi pare rău, Em. Îmi pare rău că am fost rea cu tine când am vorbit despre mami. Îmi doream mult să fiu domnișoară de onoare.

— Of, Viermilica!

Am tras-o spre mine și ne-am îmbrățișat, tremurând amândouă. A trecut o mașină, dar nu-mi păsa ce credeau oamenii. După o vreme, am deschis ochii și am inspirat de câteva ori, apoi am ridicat-o. Ne-am întors și am pornit spre ce ne aștepta acasă, orice-ar fi fost. Acum eram sigură că telegrama avea ceva de-a face cu mami, poate era chiar de la ea.

Veronica a trecut pe lângă noi în mașina ei, cu fața atât de roșie de plâns, încât nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atât de supărat. I-am făcut cu mâna, încercând să zâmbesc, dar nici măcar nu m-a văzut.

Durerea despărțirii de mama nu mă părăsise nicio clipă, însă în momentul acela îmi venea să urlu că mami e în viață. Când am intrat însă în casă, loviturile și bubuiturile care veneau dinspre bucătărie ne-au făcut să alergăm sus. Fleur m-a luat de mână și m-a implorat să mergem în camera mea.

— Em, ce îți amintești despre mami?

— Multe.

— Povestește-mi.

— Părul ei, felul în care și-l prindea în creștet. Cum cânta în fiecare dimineață.

— Parcul! Ne ducea în parc.

— Da, și la Zoo. Îi plăceau leii.

S-a uitat în jos, înghițind cu greu.

— Asta nu-mi amintesc.

— Nu plânge, Fleur!

— Cred că-mi amintesc tigrii. Dar mami nu ne iubea, Em?

Mi-am pus un braț în jurul ei și am întors-o spre mine.

— Asta ai crezut tot timpul ăsta? Că nu ne-a iubit?

Fleur a încuviințat.

— Ascultă-mă. Ne iubea mai mult decât orice. Mai mult decât orice pe lume!

Îmi venea să-l zgâlțâi pe tata până îi săreau dinții din gură, dar am încercat să stau liniștită și să aștept să văd ce avea de gând.

I-am citit lui Fleur una dintre povestirile mele, nu pe cea cu scara care se prăbușește, ci una mai de început, în care Claris fuge cu o trupă de actori pentru a scăpa de cel care o ținea prizonieră. Citindu-i, mintea mi s-a limpezit, dar pe de altă parte mă întrebam cum o să-l înfrunt pe tata. Ajunsesem la partea în care Claris își dă seama cum se poate salva, când tata s-a ivit în prag, cu mâinile în șolduri și picioarele depărtate.

— De ce mă privești așa? m-a întrebat el.

Avea un ton sfidător, dar eram sigură că nu încerca decât să mă impresioneze.

— Știu cum pare, dar am făcut-o pentru binele nostru.

Fleur ținea privirea în covor, dar eu mă uitam peste capul ei, privindu-l în ochi.

— Ce-o să se întâmple acum? l-am întrebat cât de calm am putut, deși resentimentele clocoteau în mine.

Nici n-a stat pe gânduri.

— Ne mutăm, ce să se întâmple?

Eu și Fleur ne-am uitat una la alta. Nu ne venea să credem. N-avea cum să facă asta. Cu siguranță nu putea să o facă. Fleur mi-a făcut semn că e alături de mine, așa că m-am hotărât să îl înfrunt.

— Dar, tată, cum rămâne cu mami? l-am întrebat, încercând să fiu în continuare politicoasă. Cum o să ne găsească dacă ne mutăm?

— Te îndoiești de mine, Emma?

Bineînțeles că mă îndoiam, doar că privirea lui m-a redus la tăcere. Am înghițit nodul din gât și am încercat să mă stăpânesc.

— Bine. Mă bucur că sunteți înțelegătoare.

Nu știi dacă ușurarea de pe fața lui, de parcă ar fi obținut ceea ce voia de la mine, m-a făcut să explodez, dar acela a fost momentul în care nu m-am mai putut controla. Ceva s-a rupt în mine, iar vorbele mamei mi s-au ivit pe buze:

— Nenorocitul! Nenorocit ticălos ce ești!

Fleur a rămas cu gura căscată. În clipa în care tata a ridicat mâna la mine, l-am privit drept în ochi. Am rămas nemișcați. Am așteptat să reînceapă să respire, iar, când a făcut-o, fața i-a devenit roșie ca racul, iar mărul lui Adam i s-a mișcat tot mai repede în sus și în jos. Am auzit-o pe Fleur zicând încet:

— Tati, te rog, nu!

L-a cuprins deznădejdea și parcă s-a micșorat deodată. Nu a spus decât:

— Îmi pare rău. O, Doamne!

S-a întors apoi pe călcâie și a ieșit, lăsând ușa deschisă.

Noi ne-am uitat una la alta, șocate amândouă de cuvintele pe care le folosisem, dar și de răspunsul lui. Aproape mi se făcuse milă de el când îl văzusem gârbovindu-se.

— De ce a făcut asta, Em?

Nu-mi găseam cuvintele, dar nu puteam să las lucrurile așa.

— Nu știu, dar voi afla.

Nemaifiindu-mi teamă de furia lui, m-am dus să-l caut. Era în vechea seră a bunicului. Veronica încercase să o țină în viață, dar nu mai rămăseseră decât vreo câteva roșii și un castravete. Veronica era foarte mândră de ele și tot insista să ne pună feliile amare de castravete în sandviциurile cu carne de vită, deși eu și Fleur le sco-team și le aruncam când nu era atentă. Biata Veronica!

Nu a băgat de seamă când am deschis ușa. A trecut chiar pe lângă vatră, cu privirea ațintită în față. Un fir de fum se ridica din mormanul de vreascuri și frunze, deși nu se vedea nicio flacără.

— Tată, nu sunt cam ude?

S-a întors și i-am zărit fața tristă. Era zguduit. Nu-l mai văzusem niciodată așa. Nodul din gât care-mi oprea lacrimile mă împiedica și să vorbesc. Părea bătrân și speriat. Mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Tată, de ce ne-ai spus că mama ne-a părăsit și că a murit? l-am întrebat pe un ton cât mai blând.

Spirale subțiri de fum albăstrui se ridicau în aer. Tata clătină din cap și bâigui ceva despre lipsa de aer. Împungea și ridica frunzele cu un fier lung ca să lase aerul să intre în ele. A apărut un nor de fum închis la culoare, iar o clipă am avut senzația că halucinez și nimic din toate astea nu e real.

— Vezi? E cum am crezut, a zis, fără să mă privească. Era nevoie de puțin aer.

— Tată, de ce nu a venit mama cu noi în Anglia?

A făcut vreo doi pași dincolo de foc și s-a uitat la mine prin fum, cu ochii roșii.

— Sunt lucruri pe care nu le poți înțelege, Emma, decizii de oameni mari. O să înțelegi când vei mai crește.

— Nu mai sunt un copil, am răspuns, ridicând din sprâncene așa cum făcea și mama.

A băgat și el de seamă asta. S-a lăsat tăcerea. O pasăre a zburat la doar câțiva centimetri deasupra focului.

— L-am sărutat pe Billy, știi?

— O, Doamne! zise el încet. Exact ca maică-sa.

— Vreau să-mi dai adresa lui George Parrott. Trebuie să aflu unde e mama.

De data asta mi-a susținut privirea.

— George Parrott nu-ți mai poate fi de ajutor, a zis, apoi s-a căutat prin buzunare, a scos portofelul, din care a extras un articol tăiat dintr-un ziar.

Am citit cuvintele de două ori până să îmi dau seama ce înseamnă. Domnul Parrott murise.

În tăcerea care s-a lăsat, am fost tentată să pretind că nu era nimic adevărat, că eram afară cu un tată care chiar mă iubea, în timp ce mama rămăsese în bucătărie ca să se ocupe de cină.

Tata a încercat să vorbească pe un ton normal, ca și cum n-ar fi fost un zid între noi. A spus că nu avea cum să ia în calcul întoarcerea în Malaya ca să o căutăm pe mama, din moment ce scosese casa la vânzare și trebuia să fie aici, să o poată prezenta doritorilor. Poate când voi fi mai mare, a adăugat el, ca și când ar fi vrut să mă împace.

— Pot să văd articolul? I-aș putea scrie celui care i-a luat interviul, e posibil să știe unde e.

A arătat spre focul care în sfârșit se aprinsese, făcând fumul să umple grădina.

Am alergat spre el și am reușit să salvez un colț de hârtie înnegrită de ziar. Lacrimile au început să-mi șiroiască în timp ce l-am lăsat să cadă și s-a făcut bucăți pe pământ.

A venit spre mine și m-a îmbrățișat.

— E mai bine să o uiți, Emma, crede-mă. Pe bărbatul acela la care s-a dus îl voia, nu pe mine.

Am rămas ca de piatră.

— Nu pe *noi*, adică.

L-am respins, furioasă. Încă nu îmi dădeam seama dacă chiar voia să mă protejeze de o dezamăgire sau dacă încerca să se disculpe.

— Mai bine pentru cine? Pentru noi sau pentru tine?

S-a înroșit. Transpirase și i-am simțit mirosul când a vrut să mă îmbrățișeze din nou. Părea singur, ca și cum nu știa unde îi era locul. Dar era prea târziu.

— Haide, Em, ești supărată acum. Hai să bandajăm mâna!

— Ai dreptate, chiar sunt supărată... Te urăsc!

Fața i s-a împietrit.

— Emma, ascultă-mă.

— Nu, nu te cred! Nu cred nici ce mi-ai spus despre telegramă. Mama mi-a trimis-o, știu asta și n-o să încetez niciodată să o caut. Niciodată!

M-am întors și am luat-o la fugă. Mama ne căuta. În timp ce alergam, i-am simțit atingerea și mirosul. Gura mi se uscaseră și mi s-a făcut greață. Nu mai conta însă decât să o găsim pe mama. Nu-mi păsa dacă se dusesse la Jack. Era mama mea și o iubeam.

Cum fugeam pe pajiște, am văzut fumul ridicându-se dinspre casele de la capătul satului, unde locuia Billy. Mi s-a pus din nou un nod în gât, iar când am dat peste el, în sat, am reușit să-i spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce făcusem. Am izbucnit în plâns, apoi niciunul nu a mai zis nimic, dar el mă privea furios. Mă jucam cu părul, așteptând să spună ceva. Deodată, m-a sărutat pe frunte, mi-a dat o batistă să-mi șterg lacrimile și mi-a zâmbit.

— Stai liniștită, Em, hai să uităm de toate astea!

— Rămânem prieteni, deci?

— Bineînțeles, a zis el și mi-a făcut cu ochiul.

I-am povestit despre articolul din *The Straits Times*.

— Acum, că tata i-a dat foc, nu mai am ce să fac. Uite, am încercat să-l scot din foc și m-am ars la mână.

— Vino, mama o să te dea cu ceva.

Am încuviințat.

M-a privit ciudat și a zâmbit.

— Ești o proastă, Emma.

M-am încruntat.

— Ți-am spus deja că îmi pare rău, credeam că ne-am împăcat!

— Nu despre asta vorbeam, nu înțelegi?

Am clătinat din cap.

— Em, există o cale. Hai, să mergem la mine, îți povestesc pe drum.

CAPITOLUL 51

Lydia și Maz se îndreptau spre apartamentul lui Adil, încărcăți cu mâncare. Apăru și Adil, care se întorcea după un drum lung la Oficiul Naval din Singapore, unde verificase fiecare pasager îmbarcat în ultimii trei ani, inclusiv pe cei problematici. De data asta, avea autorizație oficială. Cu răsuflarea tăiată și obrajii roșii, îi cuprinse pe Lydia cu un braț și pe Maz cu celălalt, apoi se aplecă de spate să-și tragă răsuflarea.

Lydia îi văzu emoția din privire și inima începu să-i bată mai tare.

— Încet, îi spuse, trage-ți sufletul mai întâi.

Adil inspiră adânc, apoi spuse:

— Am aflat că a fost văzut un bărbat a cărui descriere corespunde înfățișării lui Alec.

— În Malaysia?

Adil ridică mâna s-o oprească.

— A fost văzut îmbarcându-se pe un vapor cu destinația Anglia, împreună cu două fete care corespund ca vârstă. Unul dintre funcționari și-a amintit lucrul ăsta, chiar spunea că i-a rămas în minte tocmai pentru că nu vezi prea des un bărbat călătorind singur cu două fete.

Lydia rămase complet nemișcată, parcă suspendată în timp.

— Verificasem deja de două ori toți pasagerii, dar îmi scăpase tocmai esențialul – vapoarele tip cargo care plecau din Singapore, cele care nu iau decât câțiva pasageri. Am obținut aprobare să verific listele cu pasagerii din anul ăla.

— Și?

— Nicio mențiune despre Alec Cartwright.

Lydia se posomorî, dar Adil îi puse repede o mână pe braț.

— Nu, stai! zise el. Îți mai amintești că Harriet spunea ceva despre un nume asemănător, mai puțin dificil de falsificat?

Amețișe, abia dacă mai îndrăznea să respire. Oare asta să fie...?

— Am verificat toate numele care începeau cu C, dar fără niciun succes. Am dat însă peste Alec Wainwright, care s-a îmbarcat în Singapore pe un cargobot cu destinația Liverpool.

— Dumnezeu! Wainwright în loc de Cartwright! Doar trei litere schimbate!

— Exact!

— Dar Alec jura că nu s-ar întoarce niciodată în Anglia! Ești sigur că el e?

— Una din fete avea în jur de opt, iar cealaltă, vreo nouă. Numele sub care au fost înregistrate sunt Fleur și Emma. Ei sunt, Lydia, chiar ei!

Lydia își duse mâna la inimă. Fusese furioasă pe el că nu-i spusese nimic despre circumstanțele nașterii lui Maznan, dar acum nu-i mai păsa. Fetele erau în Anglia, iar ea avea să le găsească.

— Mulțumesc, Adil! O, Doamne, mulțumesc!

Îl sărută pe obraz. Își zâmbiră, în timp ce Maz țipa și făcea niște mișcări amuzante de dans.

Lydia izbucni în râs. Un vis imposibil devenea realitate. În tot timpul ăsta, fetele fuseseră vii în mintea ei. Un fel de a spune, căci, cu timpul, nici nu mai trebuise să facă eforturi pentru asta, pentru că ele îi populau toate gândurile. Chiar și în perioada când le credea

moarte, ele continuaseră să trăiască în ea, niște ființe însoțite cu ochii plini de lumină. Îi veni în minte Fleur, cu ochii ei albaștri strălucitori, stând cu picioarele adunate sub ea sub baldachinul imens alcătuit de frunzișul unui copac *banyan*, cu tălpile ascunse sub un covor de fructe roz. O întrebase atunci, sub corul de ciripituri de deasupra ei și cu ochii plini de dorință: „Mami, cum arată zăpada?”

Iar acum, după toate aparențele, era foarte posibil ca fetița ei să fi primit deja răspuns la această întrebare.

CAPITOLUL 52

Tapetul ales de bunica, înțesat de pui și purcei galbeni și maro, dispăruse de mult, fiind înlocuit de o vopsea modernă în culoarea gălbenușului de ou. Stăteam împreună cu Fleur la masa din bucătărie, așteptând prânzul. Vacanța de iarnă era pe sfârșite, începea anul 1958, iar eu eram plină de speranță. Speram să o revăd pe mami anul acesta. Vacanța trecută, când fusesem cu Veronica la Town Hall să verificăm adresa, îi scrisesem doamnei E. Cooper-Montbéliard din Kingsland Hall.

Îi explicasem cine sunt și o rugasem să-mi trimită răspunsul acasă, dar nu înainte de vacanța de iarnă. Acum însă m-a lovit un gând teribil. Dacă nu știa când se termină vacanța și scrisoarea avea să ajungă abia după ce plecam la școală? Nu se mai vorbise despre articolul din *The Straits Times*, iar tata își recăpătase autocontrolul. Scrisesem la ziar, vă imaginați. Nu avusesem nevoie de numele celui care îi luase interviul lui mami, căci, așa cum îmi sugerase Billy, îi scrisesem direct editorului. Avusese dreptate, fusesem o proastă că nu mă gândisem singură la asta. Nu promisem deocamdată niciun răspuns.

Ne puseserăm și noi telefon, în sfârșit. Tata îi trimisese o scrisoare Veronicăi în care îi menționase numărul, dar de trei zile nu

sunase nimeni. Când a făcut-o, în sfârșit, în timp ce noi ascultam *The Goon Show* în bucătărie, am sărit toți ca arși, iar tata a ieșit pe hol. Am dat radioul mai încet, cât să-l aud vorbind pe un ton foarte spăsit. Un tată pe care nu-l cunoșteam. Când s-a întors, ne-a spus că Veronica avea să ne viziteze. Fleur a bătut din palme de bucurie, iar eu am zâmbit.

Înainte de primirea articolului și de a afla că mama nu dispăruse, nu am reușit să dăm de urma Emmei Rothwell. Fusesem dezamăgită, deși Veronica făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Acum, bucuroasă că aveam să o revăd, mă gândeam că mă voi putea sfătui cu ea ce să fac ca să o găsesc pe mama. Speram să avem mai mult noroc de data asta.

Încă dinainte de Crăciun, poșta sosea de două ori pe zi. De fiecare dată, fugeam să ajung înaintea tatei. Încă era perioada sărbătorilor, dar în curând avea să înceapă din nou școala. Azi, poșta sosise în timpul prânzului. Tata începuse deja să-și împingă scaunul în spate, dar eu am sărit în picioare și am luat-o la fugă pe hol.

— Stai liniștit, mă duc eu, i-am zis în treacăt.

— Aștepți ceva, Emma? a strigat el din bucătărie.

— Nu, nimic, i-am răspuns eu, ascunzând repede plicul în pantaloni, voiam doar să văd dacă nu cumva e tot o felicitare întârziată.

Prânzul a durat mult. Poate părea ciudat, dar după toate cele întâmplate, viața revenise la normal. Nimic nu se schimbase. Tata gătea la fel de rău ca înainte – azi ne făcuse cartofi și varză cu carne de vită. Era înecăcioasă și greu de înghițit.

După ce am terminat de mâncat, am luat-o la fugă pe scări și m-am oprit în baia de sus, am încuiat ușa, mi-am lipit spatele de ea și am tras adânc aer în piept. Abia apoi am deschis scrisoarea.

Dragă Emma,

Nu am fost deloc surprinsă când am primit scrisoarea ta, după ce, gândindu-mă mult, am luat hotărârea de a-i permite avocatului meu

să-mi divulge identitatea. Mi-ar plăcea foarte mult să te cunosc. Sper să putem lua ceaiul împreună mâine, aici, la Kingsland Hall, ce spui? Înainte să te întorci la școală. Dacă nu poți, nu e nevoie să mă anunți. Eu voi fi aici oricum, iau întotdeauna ceaiul la ora patru. Doar trimite-mi un rând să-mi propui o altă dată, dacă nu reușești să vii acum.

*Cu sinceritate,
Emmeline Cooper-Montbéliard*

Minunat! Mâine la ora patru iau ceaiul cu E. C.-Mb. la Kingsland. Era singura mea șansă de a afla cine e și de ce îmi plătește taxele școlare. Am ascuns scrisoarea sub saltea, apoi m-am gândit să o implor pe Veronica după-amiază, când o să vină să ia ceaiul la noi, să mă ducă ea cu mașina la Kingsland.

A doua zi după-amiază, pe la trei, Veronica și-a făcut apariția. Zăpada transformase complet grădina, înghețând gardul din față și ascunzând pajiștea. Afară, în fața ușii de la intrare, pânza unui păianjen era solidificată de ger. Îmi plăcea să mă uit cum își construiesc păianjenii pânzele, fir cu fir. M-am întrebat ce se întâmplă cu ei iarna. Oare îngheață și ei?

Tata a părut surprins să o vadă pe Veronica din nou după atât de puțină vreme, dar nu ne auzise făcându-ne planuri în șoaptă cu o zi în urmă. Nici când mă sărutase pe obraz și îmi spusese ce dor îi fusese de mine. Draga de Veronica! Îi spuse tatei că trebuia să-mi ia măsuri pentru o pereche nouă de pantofi. Nu știi dacă o crezuse, dar nu era oricum în poziția de a se împotrivi.

Am trecut pe străduțele înguste din Kidderminster, înconjurate de case din cărămidă de un roșu murdar, apoi am ieșit în câmp deschis. Zăpada acoperise totul. În ciuda drumurilor înghețate, am reușit să ajungem la timp în fața unor porți înalte din fier, deschise larg.

La capătul aleii acoperite cu pietriș și împrejmuite de ambele părți de copaci cu crengile acum goale, se ridica impunătoare reședința Kingsland Hall. Nu era locuința sumbră la care mă așteptam, ci mai degrabă un conac de o mărime potrivită, o clădire din cărămidă de un roșu-deschis, fără stâlpi sau coloane. Judecând după ferestre, avea trei etaje. M-am uitat la una de la parter, unde o femeie își lipise fața de geam și privea afară. Nu s-a întors când m-a văzut, așa că mi-am ridicat bărbia, sperând să par cât mai responsabilă.

Răsuflarea mi se ridica în nori albi în timp ce am făcut câțiva pași. Veronica a sunat la clopoțelul de modă veche. Ușa solidă din stejar, ale cărei colțuri erau înfrumusețate cu ghinde sculptate și heruvimi zburători în partea de sus, s-a deschis. Deși eram emoționată, m-am străduit să zâmbesc și am aruncat o privire peste umărul bărbatului între două vârste care ne-a întâmpinat.

În holul lambrizat, entuziasmul m-a părăsit. Pereții erau acoperiți cu picturi în ulei în rame aurii și mobilă din lemn masiv bogat ornamentată. În imagini erau domni cu aspect sever și mustați zbârlite, dar și doamne cu sâni albi. Deasupra lambriurilor, pereții erau zugrăviți într-un verde-închis. M-am gândit că, dacă era vreo organizație caritabilă, o să fiu groaznic de rușinată. Acele unei pendule au înaintat, făcând să răsune mai mulți clopoței.

Același bărbat care ne deschisese a revenit în hol și ne-a poftit să-l urmăm. Ne-a condus într-o cameră de zi lungă, cu trei ferestre înalte care dădeau spre grădina din față și spre aleea pe care veniserăm. La una dintre ele stătea femeia pe care o văzusem mai devreme. Spre deosebire de hol, camera era foarte aerisită, iar ea stătea în fața unui foc care trosnea în cel mai mare șemineu pe care îl văzusem vreodată.

Era înaltă și zveltă, purta un costum bleu și o bluză albă, iar părul complet alb îi era tuns scurt, modern. Ne-a invitat să ne așezăm, privindu-ne stăruitor.

— Acum, că am scăpat de formalități, a spus ea, hai să ne bem ceaiul!

Secretarul ei a încuviințat și a ieșit, închizând ușa în urma lui.

Femeia m-a privit, făcându-mă să mă foiesc în scaun. A sunat telefonul. Femeia a răspuns cu reticență, dându-mi însă ocazia de a arunca o privire în jur. Mirosea a parfum și a foc. Pereții erau acoperiți cu un tapet deschis la culoare, pe jos erau covoare în stil oriental, iar pe pervazuri, din loc în loc, se vedeau animale din lemn lăcuit.

Conversația s-a încheiat, iar ea s-a întors spre noi cu o privire prietenoasă.

— Văd că îți plac animăluțele mele. Sunt din Africa.

Am zâmbit nesigură.

— Mă bucur că ai venit. Bănuiesc că vrei să știi de ce îți plătesc taxa, nu-i așa?

Era greu să-mi dau seama cum ar trebui să mă port, atmosfera mă făcea să mă simt nelalocul meu, dar am reușit cumva să încuviințez, apoi, fiindcă-mi revenise vocea, am zis:

— Da, vă rog.

Femeia a oftat, ca apăsată de o greutate. Eu și Veronica ne-am uitat repede una la alta.

După câteva clipe, femeia a continuat.

— Când asistentul meu mi-a spus că a auzit că tatăl tău s-a întors, dar fără mama ta, am fost uimită.

— Cum a aflat asta? a întrebat-o Veronica.

— Bârfele locale. În locurile astea uitate de lume, totul devine rapid subiect de discuție.

M-am încruntat.

— Dar de ce era important pentru dumneavoastră lucrul ăsta? am întrebat.

S-a lăsat tăcerea.

— Cred că Emma vrea să știe de ce vă interesează familia ei, a spus Veronica.

Vocea femeii a tremurat abia simțit când a răspuns:

— Mi-e teamă că nu e decât un singur fel de a o spune și sper să nu mă urăști când o să afli.

— Nu, am murmurat eu, fără să înțeleg nimic.

Camera s-a adâncit în tăcere, dar am auzit clopotele unei biserici bătând undeva în depărtare, motorul unei mașini, precum și vântul care începuse să bată.

— Vezi tu, a început femeia, adevărul e că Lydia Cartwright este fiica mea.

Am înghițit în sec și am luat-o pe Veronica de mână.

— Asta înseamnă că sunteți... a zis Veronica, apoi vocea i-a pierit.

— Da. Sunt Emmeline Cooper-Montbéliard, bunica Emmei.

M-am ridicat de pe scaun, sperând să nu mă lase picioarele.

— Dar nu se poate! am exclamat. Pe mama mamei o cheamă Emma Rothwell!

— Așa e, a încuviințat ea. Rothwell era numele de familie al strămătușii mele. A murit acum mulți ani, fără să aibă moștenitori. Cum acea ramură a familiei noastre ajunsese astfel la final, când am născut, i-am luat numele, iar prenumele mi l-am scurtat la Emma.

Am privit-o mai îndeaproape, am scos miniportretul, i l-am înmânat și am continuat să o analizez. Am dat să spun ceva, dar gura îmi era atât de uscată, încât nu puteam scoate un cuvânt.

— Da, așa arătam cândva, a spus ea, dându-mi portretul înapoi, apoi s-a înclinat înainte, cu mâinile încrucișate la piept.

M-am așezat la loc. Aveam senzația că mă strânge cineva de gât și îmi venea și mai greu să vorbesc.

Femeia a ridicat privirea.

— Avocatul meu a făcut câteva cercetări discrete, aflând astfel unde stați și că Lydia nu e cu voi, dar că nici în fosta voastră casă din Malacca nu mai locuiește.

— Vechea noastră casă? am îngânat-o, recăpătându-mi vocea.

— Da. Știam, desigur, unde e casa părinților lui Alec, iar avocatul mi-a spus unde stă Lydia, chiar înainte de a pleca în Malaya. Am luat legătura cu tatăl tău, iar, când a aflat cine sunt, a vrut să ne întâlnim. Vezi tu, era foarte important pentru mine să fac asta, dat fiind că părea că dispăruse, și nu puteam păstra tăcerea. Desigur, tatăl tău nu avea idee cine sunt, ba chiar a părut șocat să afle.

„Cu toate astea, nouă nu ne-a suflat o vorbă“, m-am gândit.

— Mi-a spus că mama voastră v-a abandonat și că acesta a fost motivul pentru care s-a întors în Anglia fără voi. Totuși, după ce i s-a întâmplat în copilărie, îmi venea greu să cred că și-ar abandona copiii.

— Nici eu nu am crezut asta nicio clipă, am spus repede.

— Oricum, am făcut o înțelegere cu tatăl tău. Cum avea probleme financiare, ne-am înțeles ca eu să vă plătesc facturile, iar *el* să mă ajute să aflu unde e mama ta. Ne-am întâlnit cam în perioada în care căuta o școală pentru tine. A insistat însă să ținem toate lucrurile astea doar pentru noi și, deși îmi doream foarte mult să vă cunosc, atunci mi-a interzis acest lucru. A zis că ar fi prea mult pentru voi. Cum nu vă cunoșteam, a trebuit să accept.

— Ce a aflat? a întrebat-o atunci Veronica.

— Nu mare lucru, doar că dispăruse.

— Asta ne-a zis și nouă, că a dispărut și că se presupune că a murit.

— Da, dar, vezi tu, mie mi s-a părut o prostie, așa că mi-am continuat cercetările pe cont propriu. La început nu am aflat mare lucru, dar de curând am dat peste adresa unei prietene într-un articol dintr-un ziar din Malaya și i-am trimis o telegramă.

Femeia a rămas cu privirea în jos.

Articolul din ziar. Deodată, camera a devenit insuportabil de încinsă. M-am agățat de marginile scaunului și m-am aplecat, privind-o fix, înlemnită. Și-a dus mâna la gât, căutând ceva. A scos de sub gulerul bogat o șopârlă cu ochii de smarald, prinsă de un colier.

— N-am primit niciun răspuns până acum.

Inima a început să-mi bată cu putere, dar m-am străduit să respir încet.

— Te rog, Emma, povestește-mi despre mama ta, a spus ea abia auzit.

Mâinile îi tremurau și părea că se stăpânește cu greu să nu plângă.

— Poftim?

— Mama ta.

Aveam senzația că merg cu spatele pe un hol lung. Cred că mă albisem la față, căci Veronica m-a sfătuit să-mi sprijin puțin capul de genunchi.

După o vreme, am ridicat privirea.

— Mama avea șopârle... I-au dat cerceii. E tot ce avea, am îngăimat.

— Da, au fost ai mei, a confirmat femeia, apoi a făcut o scurtă pauză. Nu mai sunt cea care eram atunci. Oamenii se schimbă. Viața ne schimbă.

Cu coada ochiului, am văzut că Veronica încuviințează.

— Am fost obligată să o dau spre adopție, nici măcar nu mi s-a permis să o văd. Mi-au smuls-o din brațe, căzusem deja în dizgrație. Nu-ți poți imagina ce rușine eram pentru familia mea.

Am privit-o din nou, cercetându-i fața, pielea fină, delicată și ridurile adânci de pe frunte. Durerea din ochii ei era mai mult decât puteam să îndur.

— Se întâmpla în 1924, iar părinții mei îmi interziseseră complet să iau legătura cu oricine, dar am reușit să o conving pe o călugăriță să mă lase să o văd pe Lydia, măcar o dată. Plecau într-o excursie la mare, la Weston-super-Mare. M-am întâlnit acolo cu ele, ne-am uitat cum cineva făcea un leu din nisip. Încă mai cred că aceea a fost cea mai fericită zi din viața mea. Îmi amintesc chiar și cu ce eram

îmbrăcată, o rochie cu flori de un albastru-închis pe poale. Am mai avut o ocazie, dar până la urmă am fost împiedicată să ajung.

Am aruncat o privire spre pajiștea pe care vântul făcea zăpada să se vâlurească. Mi se rupea inima și pentru mama, dar și pentru femeia care o abandonase, însă nu-mi puteam stăpâni furia când mă gândeam la copilăria singuratică a mamei mele. Îmi era atât de dor de brațele ei, că nu mi-am putut opri lacrimile. Mi le-am șters repede cu dosul palmelor.

— Când mi-am luat rămas-bun de la ea, mi-am pierdut o bucată din inimă, a spus femeia. Nu mi-au mai permis niciodată să o văd. Fusesem silită să renunț la orice drept asupra ei, în plus, mi-au tot zis că nu aş face decât să o supăr. Lucrurile erau foarte diferite pe atunci.

— Dar tatăl Lydiei? a întrebat deodată Veronica.

M-am sucit să-i văd reacția. Bărbia îi tremura și a părut gata să izbucnească în lacrimi, apoi ne-a întors spatele, a pus un lemn pe foc și a scurmat prin el până când au izbucnit din nou flăcările. Când a revenit spre noi, și-a reluat expresia dinainte.

— Charles Lloyd Patterson, pictorul... Nu trebuie să-l învinovățiți, nu a știut nimic, iar eu nu am putut să o țin pe Lydia. În vremurile acelea, așa ceva nu era cu putință. Nu aveam niciun ban și niciun sprijin de la nimeni, așa că am făcut ceea ce mi-au spus părinții.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Veronica.

Și eu ardeam de nerăbdare să aflu, dar franchețea ei m-a luat prin surprindere.

Bunica mea, căci asta era, s-a ridicat și a început să se plimbe de colo-colo prin fața focului.

— Părinții mei l-au angajat pe Charles să-mi facă portretul. Ne-am îndrăgostit, ceea ce ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Eu eram foarte tânără, el – nu prea.

— Ce s-a întâmplat după ce ați născut?

— Mi-aș fi dorit să mă întorc acasă, dar tata mi-a cumpărat un apartament în Londra. Cred că i-am frânt inima. M-am angajat la British Museum, nu m-am mai întors acasă decât după moartea lui, când am plecat din Londra și m-am stabilit aici. Mama a murit și ea cinci ani mai târziu.

— Și pictorul?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Nu a știut nimic despre Lydia.

— Am văzut două tablouri cu dumneata, de când erai tânără.

S-a oprit din mers și m-a privit.

— Ai fost acolo? m-a întrebat.

Am încuviințat. Mi-aș fi dorit să fiu supărată pe ea, dar mi-am dat seama că nu puteam. S-a lăsat o lungă tăcere. Nici eu, nici Veronica nu am mai putut spune nimic.

— Și acum? Cât de tare mă judeci? m-a întrebat ea. Trăsăturile i s-au schimbat ușor și am surprins o străfulgerare de teamă pe fața ei, altfel liniștită.

M-am jucat o vreme cu părul. Mai degrabă îmi stârnea mila. Să fii forțată să renunți așa la copilul tău... Am încercat să o judec, dar nu am reușit.

— Nu o fac, am șoptit eu.

Fața i s-a luminat și a întins brațele spre mine. M-am dus la ea fără să stau spre gânduri și am luat-o în brațe. Parfumul pielii ei mi-a umplut nările. M-a sărutat pe obraji, cel mai diafan sărut pe care și-l poate imagina cineva.

Veronica ne privea cu ochii plini de lacrimi. M-am așezat din nou lângă ea.

— Dar de unde știai dumneata că Alec e soțul Lydiei?

— Vino să-ți arăt!

Emmeline ne-a condus pe un hol lung până în partea din spate a casei, a scos o cheie de la gât și a descuiat ușa unei camere unde lumina soarelui era împlânzită de cerul acoperit de nori de zăpadă.

Pereții erau complet acoperiți – poze cu doi copii, două fete, și o femeie frumoasă cu părul de foc, tăieturi din ziare prinse pe un panou uriaș din plută. Am făcut un pas în față. Nunta mamei. Anunțul nașterii mele. Scrisoarea tatei care anunța dispariția mamei. Articole despre Malaya și frumusețea ei, dar și despre teroarea care pândește din junglă.

Mi s-a scurs tot sângele din obraji. Abia dacă mai puteam să respir. Imaginile m-au copleșit. Amintiri de care abia îmi mai aminteam, ieșiri, sentimente, drumurile la mare, soarele sclipind pe acoperișurile portocalii ale bungalourilor. Și, mai presus de toate, mirosul de *lemongrass* și parfumul mamei mele.

— Așadar, știi totul despre noi, am zis, întorcându-mă spre ea. Despre Fleur, despre mine și despre mami.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu chiar tot. Încă nu știu unde e mama ta. Cum ți-am spus, am urmărit-o cât am putut prin intermediul avocatului meu, care m-a ținut mereu la curent cu tot ce făcea. Așa am aflat că s-a căsătorit și că nu s-a întors în Anglia odată cu voi. L-am pus să continue să o caute, orice ar fi.

Și-a dus o mână la gât și a rămas așa.

— Continuă, te rog, am zis eu.

— La un moment dat, am dat de o pistă și am plecat în străinătate, să aflu mai multe. Speram să vizitez Malaya, dar nu am ajuns mai departe de Australia, din cauza sănătății.

— Dar trebuie să o găsești, am izbucnit eu.

M-a privit cu seninătate.

— Așa vom face. Sper că ne vei ajuta, Veronica.

Aceasta a încuviințat.

Emmeline ne-a condus la ușă, iar eu am luat-o de mână. Era rece ca gheața. Am aruncat o privire înapoi, peste umărul ei, la picturile de pe pereți, întrebându-mă dacă nu cumva erau strămoșii mei.

— De ce nu i-ai spus nimic după ce a crescut, când te-ai stabilit aici? am întrebat.

— Asta am și vrut, dar, vezi tu, cu cât am așteptat...

Vocea i s-a frânt o clipă, apoi a continuat:

— S-au întâmplat multe lucruri care m-au împiedicat să o fac. A venit războiul, apoi au plecat brusc în Malaya. Îmi pare atât de rău...

— Dar avocatul te-a întrebat dacă ești de acord să se știe cine îmi plătește taxele... de ce ai acceptat abia acum?

— Îmi doream foarte mult să vă cunosc, pe tine și pe sora ta, așa că, dat fiind că Alec nu mă ajuta deloc să aflu ceva despre Lydia, am simțit că e momentul să-mi arăt interesul față de voi, indiferent ce părere are tatăl vostru.

A făcut o pauză. I se citea suferința pe față. Am sărutat-o pe amândoi obraji, reci și ei.

— Întoarce-te în vacanța din februarie, o să vedem ce pot afla până atunci, a continuat ea. Și, dacă va fi nevoie să mergem în Malaya să o găsim, o s-o facem împreună.

M-am îndepărtat zâmbind și făcându-i cu mâna, reintrând, alături de Veronica, în peisajul de iarnă cu un cer lăptos. Deși era un frig tăios, inima îmi era în flăcări. Știam acum cine îmi plătea taxa, deși nici că-mi mai păsa de asta. Important era că o găsisem pe Emma Rothwell. Îmi găsisem bunica.

Mă întrebam dacă Veronica se gândea la tata și la motivul pentru care ascunsese adevărul. Eu, una, asta făceam.

— Ce-i spunem tatei? am întrebat-o eu.

— Poate ar fi mai bine să nu-i zicem nimic până nu aflăm unde e mama ta.

— Dar vrea să vândă casa!

— Nu-ți face griji, o să gălesc eu o cale să încetinesc lucrurile. Când începe vacanța, trec să te iau și venim din nou împreună la bunica ta.

— Îl mai iubești, după toate astea?

Veronica a dat din cap.

— Dragostea nu e deloc simplă, a spus. Știu că e greu de înțeles, dar cred că încă îl iubesc. E un bărbat complicat și are nevoie de mine.

Avea dreptate, îmi venea greu să înțeleg.

CAPITOLUL 53

Cum nu putea să doarmă de emoție, Lydia luă două somnifere, rămase de pe vremea când credea că fiicele ei muriseră în incendiu. Dormi bine; se trezi întinsă peste tot patul. Soarele, pătrunzând prin obloanele de la fereastra dormitorului, umplea încăperea cu benzi de lumină, iar ea se întrebă ce simțise oare Adil când stătuse întins lângă ea. Dimineața, când se trezea, nu se gândea decât la el, în schimb, seara, când se ducea la culcare, dar și peste zi, mintea îi era ocupată doar de gândul la fetele ei.

Auzi voci în sufragerie, așa că se ridică și se duse, poticnindu-se la ușă.

Cicely își ridică fața perfect machiată spre ea.

— Bună, draga mea! Să înțeleg că ai avut o noapte grea? râse aceasta, făcându-i cu ochiul lui Adil. Bei o cafea cu noi?

Lydia se simțea ciudat. Cicely știa cum s-o scoată din sărite. Se încruntă și se duse la fereastră, evitându-i șicanările din privire. Își studie mâinile, ca și cum oja roșie proaspătă ar fi absorbit-o complet, apoi se uită pe fereastră. În mod neașteptat, bătea vântul. Neștiind cum să se poarte, urmări cum vântul gonea norii pufoși, dar își aminti deodată că-i datora cel puțin mulțumiri lui Cicely.

Se întoarse.

— Nu ți-am mulțumit niciodată pentru că mi-ai făcut cunoștință cu Clara. Dacă nu aș fi întâlnit-o... Nici nu pot suporta gândul ăsta.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, draga mea.

Lydia îi studie chipul în lumina crudă a soarelui. I se făcu milă. Țesătura de riduri din jurul ochilor părea să i se fi adâncit. Își arăta vârsta.

— Ar trebui să plec. Mult noroc, dragilor! le ură Cicely, izbucnind în râs și dând încet din cap către Adil. Bucurați-vă unul de altul!

Dispăru apoi, ridicând o sprânceană și fluturând o mână cu încheietura acoperită de brățări.

Lydia se schimbă la față.

Adil îi făcu cu ochiul. Era îmbrăcat în roșu-închis și albastru, culori care îi accentuau nuanța de căprui a irișilor.

— N-o lăsa să te supere.

Maz, învârtindu-se cu scaunul, cojea o portocală, iar mirosul de citrice umplu încăperea.

— Ce voia, în afară de a mă face pe mine să mă simt prost?

Adil dădu din cap și îi arătă un plic.

— Prea ușor te simți prost, dar nu de asta a venit, ci să aducă telegrama.

Lydia clipi des.

— De la cine e?

Adil ridică din umeri și i-o dădu, fără să-și poată ascunde curiozitatea.

Lydia o citi și se încruntă.

— Deci?

— Nu înțeleg. O femeie vrea să știe unde sunt.

— Cine?

— Numele de familie este Cooper-Montbéliard. Spune că e din partea familiei mele. E și un număr de casuță poștală din Worcestershire, pentru răspuns.

— De ce i-a scris lui Cicely?

— Mă caută. Dar ce vrea să spună oare?

Se uită din nou la telegramă.

— *Din partea familiei mele.* Se referă la Emma și la Fleur, probabil.

O clipă, nu mai zise niciunul nimic. Lydia mai citi cuvintele de câteva ori înainte să ridice din nou privirea. Adil îi întinse mâna, iar ea se duse la el și își îngropă fața în pieptul lui. Maz sări pe măsuta de cafea, țipând și dând din mâini.

— Maz, o s-o strici, zise Adil, întinzându-i mâna, iar băiatul se dădu jos. Hai, strânge-ți patul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce mai așteptăm? zise atunci Lydia, îndepărtându-se.

Mâzgăli repede numărul căsuței poștale pe o bucată de hârtie.

— O cunoști pe femeia asta?

Lydia dădu din umeri și ridică mâinile.

— Nu-mi pasă, dar o să-i răspund chiar azi.

— O să pleci imediat? În Anglia, vreau să zic.

Lydia încuviință. Pulsul i se înteeți, făcându-i o venă să i se zbată pe frunte. Voia să-l simtă din nou, inima i se zbătea când își lăsă din nou capul pe pieptul lui, dar vocile fetelor ei o făcură să se îndrepte.

— Ți-a spus cineva vreodată că ai niște ochi minunați? îi zise el zâmbind.

— Credeam că nu mai observi, răspunse ea, lăsându-și capul într-o parte.

Izbucni apoi în râs, dar vocea îi tremură. I se mai spusese și până atunci că e frumoasă, dar suna altfel când venea de la Adil.

Rămaseră tăcuți; nimeni nu mai făcu nicio mișcare. Sentimentele ei pentru el se amplificaseră încet și, odată cu ele, senzația stranie că, orice ar fi simțit ea, era reciproc. Simți o strângere în piept. Incapabilă să mai poată respira, se întoarse cu spatele la el și se duse să spele

vasele. Îndurerată că trebuia să-l părăsească, avea multe să-i spună, dar vorbele se încăpățâneau să o ocolească.

— Trebuie să vorbim, reuși să zică deodată, cu vocea înecată de lacrimi.

Stăteau față în față, de-o parte și de alta a camerei. Adil o asculta complet nemișcat, ca și cum corpul său ar fi fost absorbit cu totul de privirea Lydiei.

— Mi-am dezamăgit soțul și fetele.

— Dacă ai făcut-o, nu a fost numai vina ta.

— Poate că nu. Dar trebuie să fac asta singură. Să-mi văd fetele din nou. Îmi pare rău, vreau să spun că...

Adil făcu un pas spre ea. Lydia spera că sentimentele lui pentru ea sunt la fel de puternice ca ale ei, că nu se convinsese singură că ține la ea. Un val de emoție îi încheștă gâtul. Îl goni cu șervetul de vase.

— Trebuie să-mi pun fetele pe primul loc, îi mai spuse. Dacă aș fi făcut-o de la început, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat... Ce vezi tu la mine?

— O văd pe femeia cu care vreau să fiu.

Se lăsă tăcerea. Chiar și Maz încetă să se mai învârtă cu scaunul.

— Chiar și după tot ce știi despre mine, după povestea cu Jack și fetele?

Adil veni spre ea, o luă de mijloc și o sărută tandru pe frunte, apoi zise:

— Lydia, pune șervetul jos și du-te să te îmbraci.

Îl privi, emoționată de expresia lui. Chiar ținea la ea.

După drumul până la oficiul poștal, se întoarseră în apartament. Adil zâmbea, relaxat.

— Ești sigură că nu vei avea nevoie de mine?

Lydia avea senzația că o să-i sară inima din piept. Zâmbi și clipi ca să-și alunge lacrimile.

— Am deja un mic însoțitor.

Maz îi privi zâmbind.

— O să merg cu vaporul!

— Bine că nu e blocat Canalul Suez, spuse Adil, altfel v-ar fi luat o lună.

Nu se gândise la asta. Se bucura că avea certificatul de naștere al lui Maz, așa reușise Adil să obțină documentele necesare pentru drum. Nu plecase imediat, sperând să primească un răspuns din Anglia înainte. Spera să afle astfel unde să se ducă.

— O să-ți placă să călătorești cu un vapor mare, nu-i așa, iubitele? îi spuse ea lui Maz, ciufulindu-i părul. O să am eu grijă de tine, stai liniștit.

Se uită peste umărul lui Adil, la ceața de peste ocean și la norii care începuseră să-l acopere. Își întoarse apoi privirea spre pomeții lui înalți și ochii depărtați, după care îi urmări mersul legănat când se îndepărtă.

— Îmi pare rău, zise ea, abia auzit.

Adil își trecu mâna peste frunte, fără să i se clinească un mușchi. Lydia aștepta ceva mai mult, poate să întrevadă o mică schimbare de expresie sau poate doar spera să poată înțelege, nu ar fi putut spune cu exactitate. O ușoară mișcare în priviri, o anume căldură a zâmbetului, greu de observat, dar suficient cât să-i arate că sentimentele lui erau reale. Știind asta, putea respira mai ușor, ca și cum nodul durerii care o sufoca începea să se slăbească. Zâmbi, luă o cutie de curmale zaharisite și se duse la fereastră. Maz și Adil i se alăturară și rămaseră împreună, mâncând curmale și urmărind zborul pescărușilor pe cerul dintr-odată senin.

— Fără regrete, spuse Adil.

— Niciunul.

— O să-mi scrii, să-mi dai de știre? Curând?

— Foarte curând.

Mirosul dulce al pepenilor urcă până la ei din stradă, iar un ciripit o făcu să se uite din nou afară. În mod ciudat, o să-i pară rău că pleacă din Malaya.

— Tot timpul ăsta ai fost ceea ce ai promis că vei fi – un prieten adevărat. Dar pentru mine ești mult mai mult de atât. Nu știu cum ai reușit, dar m-ai făcut să mă văd mult mai limpede.

— O să fiu aici când vei fi pregătită, spuse el. E suficient să-mi spui doar un cuvânt și iau primul vapor spre tine. Imediat ce te liniștești, vom decide ce avem de făcut, nimic nu va schimba asta.

Lydia încuviință și duse un deget la buze. Dragostea asta era una matură, era o certitudine care nu avea nevoie de nicio explicație. Își aminti ceva ce îi spusese odată Emma. Un cuplu dintre cunoscuții lor se afla în divorț, iar Emma își lăsase capul într-o parte și spusese cu tristețe: „Se întâmplă asta pentru că nu sunt cu persoana *potrivită*.”

Gândul o făcu să zâmbescă.

— Ce e atât de amuzant? o întrebă Adil.

— Tu. Tu ești persoana *potrivită* pentru mine. Sper că n-o să te deranjeze frigul din Anglia.

Adil izbucni în râs.

— Sunt puternic, Lydia.

Nu-și mai putea imagina viața fără el. Viitorul se întindea înaintea ei, dar, oriunde se vedea pe ea, era și el. Nici de ar fi vrut nu l-ar fi putut da la o parte. O să fie bine. Se vor vedea din nou, nu peste multă vreme. Soarele se ivi din spatele norilor, aerul se limpezi, iar ea închise ochii și zâmbi în sinea ei, simțindu-se foarte ușoară. Pe țărnișă, o femeie în rochie albastră îi făcea cu mâna. Fantoma care plutise în tot acest timp peste viața ei se estompa, iar Lydia se întorcea spre viitor. Cu voia lui Dumnezeu, avea să-și revadă fetele în curând. Viața îi mai dăduse o șansă și doar asta mai conta acum.

CAPITOLUL 54

La mult așteptatul început al vacanței de iarnă, Veronica trebuia să vină să mă ia ca să mergem împreună la Kingsland Hall. Era frig și atât de devreme, încât pământul era încă acoperit de o ceață albă. Parcase la capătul clădirii, acolo unde vremurile aspre făcuseră pe-rețele să crape.

Abia când am urcat în mașină mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Când am întrebat-o despre ce e vorba, abia dacă s-a uitat la mine, iar când am vrut să aflu dacă mergem direct la Kingsland Hall, s-a întors puțin spre mine, cu un zâmbet trist.

— Nu, îmi pare rău. O să mergem drept acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a aflat tot.

M-am încruntat.

— Știe că l-am dezamăgit, că te-am dus la Kingsland Hall fără să-i spun. E furios. Mi-a zis că nu i-am fost credincioasă.

— Cum poate să spună asta, după tot ce a făcut?!

Veronica a dat încet din cap, aproape izbucnind în lacrimi.

— Dar cum a aflat?

— M-a auzit vorbind la telefon aseară cu bunica ta despre bilete.

Spusese asta pe un ton neutru, dar am înțeles imediat despre ce vorbea. În ciuda tristeții ei, nu s-a putut stăpâni să zâmbescă. Era ca un vis. Nu-mi venea să cred, m-am cuprins cu brațele, tremurând de emoție. Bilete spre Malaya!

— Știi că, după ce bunica ta a văzut articolul din ziar despre mama ta, a aflat adresa prietenei ei, Cicely, de la ziaristul care a scris articolul.

— Mi-o amintesc pe Cicely.

Eu nu primisem niciun răspuns la scrisoarea mea, dar mă bucuram nespun că bunica avusese mai mult succes.

— I-a trimis o telegramă acesteia, dar nu a primit niciun răspuns, așa că acum va trimite o scrisoare prin poșta aeriană, ca să-i spună că vă duceți amândouă în Malaya.

Un gând oribil mi-a trecut atunci prin minte.

— Dar dacă încearcă să mă oprească?

— Atunci, bunica ta se va duce singură, a spus Veronica. Oricum, de-asta ne și ducem direct acasă. Tatăl tău e într-o dispoziție groaznică, vreau să văd dacă-l pot domoli cumva. Trebuie să-ți facem un pașaport nou și nu am cum să reușesc fără ajutorul lui. Nu vreau să aibă prea mult timp la dispoziție ca să se gândească.

Acasă, atmosfera era sumbră. Fleur era la o prietenă de la școală, unde rămânea și peste noapte, iar eu m-am dus în camera mea, lăsând ușa întredeschisă. Auzeam vocea tatei de aici și, deși nu puteam înțelege tot ce spunea, mi-am dat seama că nu se lăsa ușor.

Într-un târziu, Veronica a urcat la mine. Avea ochii roșii și era chiar mai palidă decât de obicei.

— O să ieșim puțin. L-am convins să facem o plimbare cu mașina până la Cotswolds și să luăm prânzul la Chipping Camden. O să te descurci singură?

I-am zâmbit în loc de răspuns.

Cât timp o aveam pe bunica, ce putea tata să facă? Bunica. Am spus cuvântul iar și iar, pișcându-mă singură să văd că nu visez. Nu puteam însă să nu mă întreb cum se va împăca totuși cu vremea din Malaya și cum se va rezolva cu pașaportul meu.

După-amiaza a trecut încet. Eram plină de speranță, visam la căldura din Malaya, când am auzit un sunet afară. M-am încruntat. Oare se întorsese Fleur mai devreme? Am coborât scările și am aruncat o privire pe fereastra din bucătărie. Soarele era la apus și strălucea în spatele crengilor goale ale copacului din fundul grădinii. Se lăsa seara și era cineva în grădină. Am deschis ușa din spate.

— O să scrii despre asta cândva, a zis Billy dând buzna pe ușă, apoi m-a sărutat pe obraz.

Nu eram așa de sigură. Scrisesem foarte puțin de când o abandonasem în voia sorții pe Claris.

— Despre ce?

— Despre cum îți trece vântul prin păr, Em. Am luat motocicletă tatei. Unde vrei să mergi?

În drum spre Kingsland Hall, m-am uitat la râul negru și rece, amintindu-mi ziua în care stătusem pe mal cu Billy, cu picioarele în apă. În timp ce intram pe drumul lung spre casă, o lună nouă se ridica asupra acesteia. Am respirat adânc. Lună nouă. Viață nouă.

La ușă ne-a întâmpinat asistentul bunicii.

— Nu este aici, a zis el, tulburat.

— Dar unde e? am întrebat repede, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Bunica ta e la spital. Îmi pare rău.

M-am întors spre Billy.

— Poți să mă duci acolo?

Asistentul m-a întrerupt:

— Mi-e teamă că este foarte bolnavă. Cu toate emoțiile astea, eram sigur că se va întâmpla ceva. Tocmai am vorbit la spital, nu lasă pe nimeni să intre la ea până mâine-dimineață.

— Billy?

— Hai, Em! O să mergem dimineață, cum a spus.

Picioarele îmi erau ca de vară când am ajuns la recepție. Cineva ne-a îndreptat spre etajul cel mai de sus al clădirii principale. Era devreme, dar în spital era deja agitație, iar mirosul puternic de eter ne urmărea pretutindeni. Portarii trăgeau după ei valize și trebuia să avem grijă să nu ne ciocnim de medicii în halate albe care umblau în grupuri, vorbind în șoaptă. Am deschis o ușă batantă și m-am trezit într-o secție zgomotoasă, unde toată lumea părea să alege, un telefon suna încontinuu și voci tremurânde cereau ajutor. Pe indicatorul de deasupra ușii scria *Terapie intensivă*. Tocmai se servea micul dejun, așa că m-am dat mai în spate, ciocnindu-mă de o asistentă plinuță.

— Nu e ora de vizite, a spus ea, încruntându-se. Suntem foarte stricți în privința asta.

— Vă rog! Am venit să o văd pe bunica, doamna Cooper-Montbéliard.

A stat pe gânduri o clipă, apoi ne-a condus pe un hol lung până la o ușă deasupra căreia clipea o lumină roșie. S-a uitat la mine și a spus:

— Este singura încăpere ocupată de la etajul ăsta. Poți intra, dar te rog să nu o agiți. Este foarte bolnavă.

Am tras aer în piept.

— Mă aștepți, Billy?

Acesta a încuviințat, așa că am deschis ușa și am aruncat o privire înăuntru. Draperiile erau trase, iar lumina – foarte slabă. Pe măsura din metal de lângă pat erau o sticlă de Lucozade, încă în ambalajul său portocaliu, o cutie de Ovaltine și una nedeschisă încă

de ciocolată Black Magic. La început nu am văzut-o, căci fața și părul alb i se pierdeau între perne și așternuturi. Părea că nu e nimeni în încăpere, însă un șuierat ușor mi-a dat de înțeles că nu sunt singură. I-am ascultat respirația, apoi m-am apropiat și m-am așezat pe scaunul tare cu spătar de lângă patul ei.

Era conectată la o perfuzie. M-am lăsat pe spate pe scaun și am închis ochii. Nu mă mai rugasem vreodată așa de tare pentru ceva. L-am rugat pe Dumnezeu să o facă bine, să o țină în viață ca să o cunoască și mama. Era de la sine înțeles că ieșea din discuție acum călătoria noastră în Malaya, dar nici nu mai conta, nu-mi mai doream decât să supraviețuiască. Ar fi fost atât de nedrept să o găsec doar ca să o pierd atât de repede! Mi-am șters lacrimile, dar nu conteneau să se ivească altele.

După o vreme, bunica a deschis ochii. M-a privit ciudat, dar nu a părut să mă recunoască, apoi a închis din nou ochii. A intrat o asistentă îngrijorată, a dat din cap spre mine și a ieșit. Am rămas acolo ore întregi, cu spatele înțepenit din cauza scaunului tare. Billy mi-a adus o ciocolată caldă și o chiflă, apoi s-a dus să aștepte la cantină.

A apărut un doctor.

— O să se facă bine? l-am întrebat, tensionată.

Și-a dres vocea.

— Are pneumonie, a zis pe un ton lipsit de emoție.

— E bunica mea. Vă rog să-mi spuneți.

A părut că stă pe gânduri o clipă.

— E greu de spus. Are astm, iar asta complică serios lucrurile.

O supraveghem însă îndeaproape. Poți aștepta aici, dar cred că ar fi mai bine să te duci la cantină.

— O să aștept.

Medicul a tras draperia la perete, apoi s-a întors pe călcâie.

Lumina m-a făcut să clilesc. Fereastra dădea spre o parcare. M-am uitat în jos, la oamenii care intrau și ieșeau, fiecare cu supărările și angoasele sale. Mi-am tras scaunul mai aproape de bunica

și am închis ochii, gândindu-mă la tot ce se întâmplase în ultimii trei ani. Eram încă un copil când plecasem din Malaya, iar acum, stând aici și ascultând respirația bunicii mele, am realizat cât de departe ajunsesem. Am rămas așa nu se știe cât, secole întregi, cu ochii la podeaua acoperită cu linoleum gri, gândindu-mă.

M-a trezit din visare vocea ei.

— Emma?

Mi s-a tăiat răsuflarea – i-am văzut ochii plini de viață, perfect conștienți.

— O să te faci bine.

Mi-a zâmbit, apoi a spus pe nerăsuflate:

— Copilă, ascultă-mă, am făcut un nou testament. Este la avocatul meu, iar asistentul meu știe ce are de făcut. Dacă se întâmplă ceva cu mine, tot ce am va fi al tău și al lui Fleur, când veți împlini vârsta potrivită.

— Dar nimic nu...

Bunica m-a oprit cu o mână tremurândă.

— Până atunci, am aranjat să puteți dispune de orice aveți nevoie între timp. Când veți crește, veți putea locui în casa mea, dacă asta vă veți dori. Abia aștept să-mi cunosc și cealaltă nepoată!

— Și pe mami?

— Da. Dacă mă va putea ierta. Voiam să vin să te iau de la școală când s-a întâmplat asta, să-ți fac o surpriză cu biletele spre Malaya, dar...

A oftat și a ridicat încet din umeri.

Am luat-o de mână.

— Ce o să facem în privința mamei? Să-i scriu din nou prietenei ei?

— Am făcut-o eu deja. Va dura ceva până ajunge, chiar și cu poșta aeriană, dar ar trebui să primim vești în curând. Desigur, există și posibilitatea ca această Cicely să nu știe unde e mama ta, dar măcar e un punct de plecare. Asistentul meu a anulat biletele oricum, dar o să mergem cu siguranță când o să mă fac bine.

Inima îmi bătea cu putere. Am lăsat capul pe cuvertură, iar ea mi-a mângâiat părul.

— Nu te teme, draga mea, o să-ți reîntâlnești mama. O să aveți atâtea de povestit...

M-am uitat la ea.

— Și dumneata, am adăugat.

— Și eu.

A închis ochii.

Am înghițit în sec. Mi se pusese un nod în gât. Am încercat să-i iau pulsul.

— Nu-ți face griji, a zis ea, deschizând din nou ochii, o să-mi revin cât ai zice pește. Am pentru ce să trăiesc acum. Mult mai multe decât aș merita.

Gâtul mi se încheștase și nu mai puteam rosti niciun cuvânt. Se va face bine, iar într-o bună zi vom locui împreună la Kingsland Hall.

Mi-au venit în minte tavanele înalte și scara din lemn ceruită. Oare chiar e cu putință? Nici în cele mai nebunești scenarii nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva. Eram atât de fericită, că-mi venea să sar, dar, în același timp, o voce îmi șoptea: „De ce nu i-a răspuns Cicely? Dacă mama ta nu vrea să mai audă de voi?“ Am scuturat din cap ca să o fac să dispară. Îmi era atât de dor de mama, îmi doream atât de mult să o văd din nou... Nici nu-mi puteam imagina că nu voi reuși.

CAPITOLUL 55

Pe docurile din Liverpool, oamenii stăteau în grupuri vânzolate. Ziua liniștită era într-un contrast bine-venit cu norii negri și furtunile tropicale din Malaya. Bărbați mirosind a ulei de mașină, cu șepci pe cap și îmbrăcați în salopete albastre pline de pete se luptau cu frânghiile și lanțurile grele. Totul era acoperit de un strat de funingine, dar, în ciuda agitației și a prafului, se simțea totuși liniștea tipic englezească. Abia dacă îndrăznea să se gândească la fetele ei și la cei trei ani lungi de când nu le mai văzuse. Timpul în care le crezuse moarte îi părea acum un vis.

Nu mai primise nicio telegramă de la doamna Cooper-Montbéliard, iar asta o surprinsese. Sperase să știe unde să se ducă, dar apoi se hotărâse să meargă direct acasă la părinții lui Alec. Cu Maz de mână, își imagină deja câmpurile verzi care se întindeau înainte. Câțiva oameni se întoarseră spre ea când își lăsă capul într-o parte și își întinse mâinile, cu palmele în sus. Broboane de transpirație îi acoperiseră pielea.

Taxiul mergea încet. Îi spuse șoferului să parcheze aproape de casă și să aștepte. Îl mângâie apoi pe băiat pe creștet și îi zise:

— Maz, rămâi în mașină, nu stau mult.

De la distanță, casa părinților lui Alec era neschimbată, dar când se apropie, văzu grădina neîngrijită și își dădu seama că nu era în regulă ceva. Tatăl lui Alec nu ar fi lăsat-o așa. Îi sări în ochi afișul pe care scria *De vânzare*, abandonat în iarba crescută peste măsură pe lângă gardul din față. I se strânse inima.

Se uită în jur. Alături, un vecin grebla gazonul. Se duse spre el și tuși, să-i atragă atenția. Bărbatul ridică privirea.

— Iertați-mă că vă deranjez, îi caut pe Eric Cartwright și pe soția sa, oare ați putea să-mi spuneți unde sunt?

Bărbatul se ridică, îndreptându-și spatele. Își duse o mână la ureche.

— Ce spui?

— Îl caut pe Eric Cartwright, zise ea ceva mai tare.

— A, nu, nu mai sunt, spuse bărbatul, clătînând din cap. Îmi pare rău, draga mea, adăugă el, apoi își luă grebla și porni înapoi, spre garaj.

— Știți cumva unde s-au dus? strigă ea în urma lui, dar bărbatul nu o auzi și închise ușa după el.

La oficiul poștal, se opri la biroul telegrafului, unde o femeie cu părul cărunt stătea în spatele unui grilaj metalic. Când aceasta se holbă fără reținere la Maz, Lydia îl strânse și mai tare de mână și încercă să zâmbească apoi cât mai convingător.

— Am primit o telegramă de la doamna Cooper-Montbéliard, dar ca adresă mi-a lăsat numărul unei cutii poștale. I-am scris înapoi și așteptam vești, dar nu am mai primit nimic.

— Ce număr aveți la căsuța poștală?

— Nu am una.

— Dar tocmai mi-ați spus că așteptați o scrisoare.

— Îmi pare rău, e o confuzie la mijloc. Am nevoie de adresa persoanei care mi-a trimis o telegramă lăsându-mi acest număr de cutie poștală. Uitați, acesta este, l-am notat.

Femeia strânse din buze și zise:

— A, nu, nu dăm niciodată adresa cuiva, asta e și ideea de a avea un post restant.

— Dar e foarte important!

— Întotdeauna e, draga mea, izbucni femeia. Bun, dacă asta e tot...

Lydia clătină din cap. Nu bătuse atâta drum ca să fie dată afară.

— Nu, nu e tot. Uitați, acesta este numărul, ați putea verifica dacă mi-a fost trimisă vreo telegramă? Numele meu este Lydia Cartwright.

— Da, pot face asta, zise femeia, apoi se uită la număr și se încruntă. Ești sigură că e scris corect?

Lydia încuviință.

— Se întâmplă să ai cumva și telegrama?

Lydia cotrobăi prin geantă, din ce în ce mai agitată. Oare nu cumva o lăsase în apartamentul lui Adil? Își amintea cum scrisese numărul pe o bucată de hârtie, iar telegrama o pusese într-un loc sigur, să nu o piardă, apoi se dusese doar cu hârtia la oficiul poștal. Aceași hârtie pe care o avea acum în mână.

— Îmi pare rău, draga mea, dar ăsta nu e un număr de-ale noastre. Acoperim o arie destul de largă, dar niciunul dintre numerele noastre nu începe cu șapte-cinci. Îți doresc o zi bună!

Lydia se întoarse, încercând să nu-și piardă cumpătul. Făcea eforturi mari să-și amintească. Trebuia să o fi luat cu ea. Își amintea că făcuse câte un bagaj pentru ea și pentru Maz, dar nu și să mai fi umblat cu telegrama. Nu-și amintea deloc să o fi pus în bagaj. Cum putuse fi atât de dezorganizată? În graba ei, probabil notase greșit numărul și, în emoția plecării, uitase telegrama.

Era clar că doamna Cooper-Montbéliard nu primise răspunsul ei.

Pe stradă, cu Maz de mână, moralul îi ajunsese la pământ. Și-acum ce-o să facă? Lucrurile nu mergeau deloc așa cum sperase, iar teama că, după toate astea, era posibil să nu-și găsească fetele îi provocă o asemenea durere în piept, încât uită până să și respire.

— Mi-e frig, doamnă, zise Maz, cu dinții clănțănindu-i.

Îl trase lângă ea, învelindu-l în haina ei din mohair.

— Bietul de tine, am uitat de asta. Trebuie să-ți iau o haină mai groasă.

După ce-i cumpără o haină groasă din molton, se așezară într-o cafenea, la adăpost de frigul de afară. Maz stătea cu ochii pe ea, cu o mulțime de întrebări.

— Unde vom merge acum?

— Chiar la asta mă gândeam, zise ea.

Maz se întoarse spre fereastra aburită, urmărind trecătorii.

— Mereu e așa frig?

— Nu și vara.

— Atunci e cald, ca în Malaya?

— Nu, dragul meu.

Lydia zâmbi, dându-și seama deodată că știa ce are de făcut. Desigur, agentul imobiliar! Sări imediat de pe scaun și îi întinse mâna băiatului.

Maz își băgă mâinile în buzunarele hainei bleumarin și rămase în taxi, la scurtă distanță de casă.

— Îmi pare rău, dragul meu, dar nu durează mult.

Se întorseseră acasă la părinții lui Alec. Vântul apleca la pământ iarba înaltă. Găsi prin geantă un creion și o bucată de hârtie, deschise poarta și trase de semnul pe care scria *De vânzare*. Copie cu grijă numele, adresa și numărul de telefon ale agentului imobiliar, fără să-și dea seama că o mașină oprise lângă ea.

Un bărbat începu să strige:

— Era și timpul! Mai bine l-ai așezat cum trebuie de data asta. Nici nu e de mirare că n-am avut noroc până acum!

Lydia recunoscuse vocea instantaneu. Se îndreptă, își șterse mâinile pe haină, apoi se întoarse spre el.

Bărbatul se dădu un pas în spate.

— Lydia! exclamă el.

Se lăsă apoi tăcerea.

Fu surprinsă să-și dea seama că, dintre toate sentimentele care ar fi putut-o încerca în acel moment, îi fu milă de el. Părea scurs, ca și cum viața l-ar fi scuturat până nu ar mai fi rămas nimic în el. Purta o haină închisă la culoare, părul i se împuținase, în jurul ochilor avea cearcăne albastrui. Părea mult mai în vârstă. Dincolo de el, în mașină, o fată se uita spre ei, pe fereastră. Inima Lydiei începu să bubuie, iar ochii îi ieșiră din orbite când fata coborî din mașină, rămânând lângă ea.

Nu mai era fetița ei cu păr blond și o fundiță prinsă într-o parte. Această Fleur avea părul șaten-deschis, prins într-o împletitură lungă la spate, și purta ochelari.

— Fleur? întrebă ea.

I se puse un nod în gât. Stătea acolo, în grădina din fața casei, încercând să spună ceva, dar nu reușea să rostească niciun cuvânt. Deschise poarta și porni spre fată, cu lacrimile încețoșându-i vederea. Se opri. Fata nu se mișcase din loc. Lydia își deschise brațele.

— Fleur, sunt eu, mami, nu mă recunoști?

Lydia își șterse lacrimile. Deodată, din mașină coborî o femeie blondă, înaltă, care-i șopti lui Fleur ceva la ureche, o mângâie pe umăr, apoi o împinse ușor spre Lydia. Fleur făcu câțiva pași spre ea, ca o păpușă întoarsă cu cheia. Lydia înaintă și ea. Se uitau una la cealaltă, Fleur fără să scoată o vorbă, albă la față. Când îngenunche în fața fiicei ei, Lydia avea gâtul încleștat. Nu putea scoate o vorbă, nici măcar nu putea să respire.

Simți mirosul părului lui Fleur și întinse mâna, aproape atingându-i-l.

Fleur se întoarse spre femeia blondă, așteptând o confirmare. Aceasta încuviință, dar Fleur nu făcu nicio mișcare. Confuză, Lydia se uită și ea spre femeie, care încuviință din nou.

Între Lydia și fata ei nu era decât un pas, însă nu se atingeau. Deodată, Fleur se înclină ușor spre mama ei. Ca la un semnal, Lydia mângâie ușor părul fiicei sale.

— Uită-te la tine! Ce păr lung ai! Îți stă minunat!

Își luă apoi fata în brațe. Își imaginase momentul ăsta de atâtea ori, le îmbrățișase fantoma în vise, căutându-le lumina din ochi, dar acum se întâmpla cu adevărat. Fiica ei, mai prețioasă decât viața însăși, îi fusese dată înapoi.

— Nu putem sta aici, în frig. Hai mai bine să intrăm! le întrepruse Alec.

Lydia rămase unde era.

— Lydia? zise el.

Ținând-o pe Fleur de mână, se ridică și îl privi drept în ochi.

— Unde au plecat părinții tăi?

— Nu au plecat nicăieri.

— Vecinul tău așa mi-a spus.

— Îmi pare rău, dar Eric a murit, iar mama lui Alec e la un cămin de bătrâni, zise atunci femeia cea blondă, făcând un pas înainte și întinzându-i mâna. Eu sunt Veronica.

Lydia îi strânse mâna, dar mintea îi era în continuare la fetele ei. Se uită în jur, pe stradă.

— Unde e Emma?

Alec arătă undeva la vreo cincizeci de metri în fața lor. O fată înaltă tocmai se dădea jos de pe locul din spate al unei motociclete. Lydia o văzu dându-și jos casca și scuturându-și părul, apoi ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe băiatul din față pe obraz.

— Parchează acolo ca să nu-i vedem, zise Veronica. Desigur, noi știm asta.

Fata se întoarse spre ei și rămase nemișcată. O fată înaltă, în haine moderne, pantaloni trei sferturi, deși era frig, ghetete până la gleznă, cu părul tuns scurt. Lydia o sărută pe Fleur pe frunte, iar apoi, după ce Veronica îi puse fetei o mână pe umăr, o luă la fugă

spre fata cea înaltă. Alunecă pe iarbă însă și se opri. Fata nu se mișcase din loc. Să fie oare adolescenta asta fiica ei? Aceeași copilă care se îmbrăca în costume de clovn și venea în goană de la școală țipând: „Mami?”

Emma începu să se legene.

Lydia se duse la ea și o prinse de umeri.

Fetei începu să-i tremure bărbia când spuse:

— Mami?

Lydia îi cerceta fața, trăsăturile schimbate, ochii turcoaz plini de lacrimi.

— O, Doamne, fata mea dragă, mi-a fost atât de teamă că n-o să te mai găsesc niciodată!

— Ți-am lăsat o scrisoare, mami, în care îți spuneam unde mergem.

Respirând iute, Lydia întoarse capul și aruncă o privire spre Alec, fără să-i dea însă drumul fetei. Acesta lăasă privirea în jos.

— Când am ajuns acasă, nu mai era nimeni. Nu am găsit nicio scrisoare, zise Lydia.

Făcu apoi o pauză și își înghiți lacrimile când văzu durerea din ochii fiicei sale.

Avea senzația că toată lumea le privește. Nu doar Alec, Veronica și Fleur, ci ochii întregii lumi erau asupra lor.

— O, mami! șopti Emma.

Lydia își luă fiica în brațe, simțindu-i inima cum se lovește de propriul piept. Niciodată nu își putuse imagina ceva mai prețios decât momentul acela. Emma începu să suspine și îi șterse lacrimile cu degetele.

Când se dezlipiră, se priviră lung, căutând schimbările – un rid aici, un contur schimbat, o rotunjire sau o subțiere.

Emma se dădu înapoi.

— Ai mai multe fire albe de păr. Arăți altfel, zise ea.

— Și tu.

Emma roși, încercând să mai spună ceva înainte să o apuce iar plânsul. Lydia o mângâie pe spate, văzându-i pieptul ridicându-i-se și coborând la fiecare răsuflare. Fleur veni lângă ele, cele două fete așezându-se una lângă cealaltă. Lydia se uită la ele, atât de mândră, încât simțea că o să-i explodeze pieptul.

— Sunteți atât de frumoase! exclamă ea.

Fleur zâmbi, iar Em se înroși.

Alec și Veronica rămăseseră la o mică distanță de ele.

— E drăguță, îi spuse Fleur încet Lydiei la ureche. L-a iertat, deși tata era cât pe ce să o transforme într-o bigamă.

Într-adevăr, își spuse Lydia, apoi făcu vreo câțiva pași spre Alec, ținându-și fetele de mână.

— Cred că ar fi mai bine să intrăm, zise el din nou.

— Da, te rog, să intrăm, zise și Veronica. O să fac un ceai și veți putea vorbi liniștiți.

O clipă, nimeni nu făcu nicio mișcare, apoi băiatul care o adusesse pe Emma se retrase, spunând:

— Sunt lucruri care vă privesc. Ne vedem mai târziu, Em.

— Nu poate veni și Billy? întrebă Emma.

— Poate ar fi mai bine să nu rămână, spuse Lydia, avem multe de vorbit. De ce nu intrați voi, cât mai stau eu de vorbă o clipă cu tatăl vostru?

Fleur aruncă o privire întrebătoare spre Veronica, iar aceasta îi zâmbi.

Fleur și Veronica intrară pe poartă, Emma îl sărută în semn de rămas-bun pe băiat, iar Lydia și Alec se priviră fix.

Când ceilalți se îndepărtară, fața lui Alec se schimonosi.

— Te-am iubit, Lydia. Toate prostiile alea despre prietena bolnavă... M-ai părăsit.

— Te-am ales pe tine.

Alec o privi lung.

— Nu mă mai alegeai de multă vreme. Le aleseseși deja pe fete.

Lydia îi cercetă fața, observând o tăietură de lamă pe obraz și gulerul ros într-o parte al puloverului. Nu mai era așa de imaculat ca pe vremuri. Dar când îl privi în ochi, o făcu sperând să descopere în ei măcar o urmă a bărbatului pe care îl iubise cândva.

În tăcerea nesigură care urmă, Alec își încrucișă brațele pe piept.

După ce se despărțise de băiat, Emma se dusese după Fleur și Veronica. Acestea ajunseseră deja la ușa din față. Lydia auzi sunet de pași și o voce care o strigă încet din direcția taxiului:

— Doamnă Lydia? Doamnă?

Se întoarse și dădu cu ochii de Maz, care alerga spre ea.

— O, Doamne, am uitat!

Îl luă de mână pe băiețel, apoi se întoarse spre fetele ei.

— Fetelor, vă rog, veniți puțin înainte să intrați!

Fleur porni spre Emma.

Lydia îl mângâie pe Maz pe spate.

— Maz, spuse ea, e timpul să le saluți pe surorile tale vitrege.

O văzu pe Emma albindu-se și clătină din cap.

— Nu, draga mea, nu e fiul meu, spuse, apoi se uită la Alec, care se holba la Maz.

Se lăsă o tăcere lungă.

Lydia observă că se stârnise iar vântul, auzi foșnetul ierbii răscolite. Ultimii ani îi trecură prin fața ochilor. Suferința. Durerea pe care i-o provocase. Nu putea face nimic ca să schimbe asta. De fapt, poate că era ceva.

Alec îi susținu o clipă privirea, apoi, auzind-o pe Veronica, se întoarse spre ea, încercând să-i zâmbească. Ea însă dădu din cap și urcă treptele spre ușa de la intrare. Alec le privi pe fete, apoi, într-un final, se întoarse spre Maznan Chang.

Băiatul îi zâmbi, recunoscându-l.

Toți ochii se pironiră asupra lui când se aplecă spre băiat și îl luă în brațe.

Băiețelul îl îmbrățișă și îi zâmbi larg Lydiei.

— Doamnă, mama mi-a zis să nu spun niciodată. El e tatăl meu. Fleur îngھیți în sec, iar Emma îi puse o mână pe umăr, să o liniștească. Veronica descuie ușa.

— Cred că am auzit destule, zise ea pe un ton aspru. Aș zice să intrăm cu toții. Nu am pretenția să înțeleg toate astea, dar e clar că sunt niște explicații de dat.

Epilog

1958, trei luni mai târziu, Anglia

Am trăit trei ani fără mama. Acum, când vorbim despre acei ani pierduți, încercăm să ne facem curaj și spunem că măcar ne-au făcut mai puternice.

Mami ne supraveghează constant, nu-și permite niciun moment de neatenție. Într-un pandantiv pe care nu și-l scoate de la gât decât la baie are o poză cu mine și cu sora mea. Când mă uit la mine, cea din fotografie, văd un copil atent, cu un zâmbet strâmb și o pată pe nas. Mi-e greu să-mi amintesc cine eram pe atunci, deși câteodată am senzația că pot privi în trecut, să-i dau din nou viață. Iar acolo am fi din nou noi trei, mami, eu și Fleur, în 1955, și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Când am intrat în casa tatălui meu în acea zi în care s-a întors mama, mi-am dat seama că nu o mai văzusem niciodată atât de furioasă. Chiar acolo, în fața noastră, îl amenințase pe tata cu poliția – pentru fraudă și răpire, spunea. Fleur a izbucnit în lacrimi, dar Veronica, albă la față, a reușit să o liniștească. Tata i-a spus că nu poate dovedi nimic, dar mama a refuzat să ne lase să rămânem acolo peste noapte, cu el. Cred că doar voia să o intimideze când i-a spus că nu are nicio dovadă, căci a fost de acord ca mama să ne ia cu ea la hotel, dar, în schimb, să nu se ducă la poliție. Cu Fleur a mai

trebuie dusă muncă de lămurire, în special Veronica s-a ocupat de asta, dar eu și băiatul abia așteptam. Mama are custodie completă pentru mine și Fleur, iar Maz a ales să locuiască tot cu noi. Adevărul e că mama nu avea de gând să se ducă la poliție. Trecuserăm prin prea multe, mi-a zis mai târziu, iar pentru Fleur ar fi fost îngrozitor să-l vadă pe tatăl ei în pușcărie.

Nu le arătăm niciunui furia care ne cuprinde pe amândouă când se duc să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu el. Nu-l pot ierta pe tata pentru ceea ce a făcut, și nici mama. Ea e politicoasă, dar rece când tata vine să-i aducă înapoi pe Fleur și pe Maz. Am senzația că el ar vrea să spună ceva, dar ea nu. Cel mai trist e că Veronica a plecat, chiar în ziua în care noi ne-am reîntâlnit. Au trecut deja trei luni și nimeni nu a mai auzit nimic despre ea. Să fi fost Maz ultima picătură? Oricum, acum tata e singur – și poate că e o pedeapsă suficientă.

Când mami a cunoscut-o în sfârșit pe mama ei, s-a întors la hotel cu ochii roșii, dar și cu un zâmbet uriaș pe față, precum și cu cheile de la Kingsland.

O privesc când face focul în camera de zi uriașă a bunicii – mototolește hârtia de ziar, apoi pune conuri de brad și surcele. E încă frumoasă, chiar mai frumoasă decât înainte, dar nu mai are aceeași strălucire. Nici părul, pe care și-l prinde cu o agrafă mare, nu i se mai desface să-i cadă pe umeri. E deja luna mai, dar mamei îi e frig.

Se ridică din fața căminului, cu obraji roșii, și dă cu ochii de noi.

— Mami, el e Billy. L-ai cunoscut la rata.

— Îmi amintesc. Bună, Billy! Să mă scuzi, dar nu-ți pot strânge mâna, spune mama, ștergându-și mâinile murdare pe o cârpă.

— Formația lui cântă sâmbătă la Mecca Ballroom, în Birmingham.

— A, da?

— Mergem doar pentru susținere, dar tot e o oportunitate grozavă, zice Billy.

— Sunt convinsă.

— În fine, mami, ideea e că Billy m-a rugat să merg cu el.

— Nu vă gândiți că mergem cu motocicletă, doamnă Cartwright.

O să meargă în camionetă, cu mine.

— Nu prea cred, spune mami, îndreptându-se spre bucătărie, unde Fleur pregătea o prăjitură. E mult prea tânără pentru asta.

— Mamă!

— Emma?

Ne privim fix, fără să schițăm un gest. Nu era prima dată când uita. Mă strâmb și spun:

— Mami, am *cincisprezece* ani.

Îmi aruncă o privire în care nu se putea citi nimic, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte ceva, apoi dă din cap și ochii i se umplu de lacrimi.

— Așa e, zice.

— Deci pot să merg?

— Cincisprezece ani nu înseamnă chiar așa de mult, știi?

— În caz că ajută, să știți că tata va conduce camioneta.

— Bine, fie. Dar nu vreau să se întoarcă târziu.

Eu și Billy ne privim zâmbind, iar mami se duce să o ajute pe Fleur. Sunt atât de bucuroasă, că încep să țopăi ca un copil de zece ani.

— Parcă aveai *cincisprezece* ani, zice Billy, imitându-mi tonul de mai devreme și privindu-mă în ochi.

Îi trag una.

Nimic nu poate șterge acele zile pline de speranță. E minunat să fii tânăr, să poți merge la Mecca Ballroom cu Billy și să o ai pe mama din nou lângă tine. Firul invizibil care avea un capăt legat de inima mamei, iar pe celălalt de a mea nu s-a rupt. Știusem dintotdeauna că nu o va face. Iar asta era mai presus de orice, chiar și de faptul că-mi găsisem bunica și locuiam la Kingsland Hall.

Numai când mă întind pe podea reușesc să mă întorc în timp, pe vremea când aveam unsprezece ani. Închid ochii și iată-mă din nou în dormitorul nostru din Malacca, întinsă pe burtă și numărând găurile din podea. Malaya rămăsese foarte departe și ca distanță, dar și în timp, însă tot îmi aminteam clar norii care arătau ca niște vârtejuri de șerbet de lămâie și mirosul care învăluia copacii din spatele grădinii.

Oriunde m-ar duce viața, chiar dacă într-o bună zi nu voi mai auzi sunetele ei, știu în sinea mea că Malaya va rămâne mereu în sufletul meu, în inima mea. Perioada aceea face parte din copilăria mea, înainte să aflu că viața se poate schimba atât de mult. Mirosul de *lemongrass* pe care l-am simțit acolo mă va însoți toată viața, la fel ca amintirea mamei cântând dimineața și a păsării paradisului prinsă în părul ei ruginiu.

Nota autoarei

Despărțirea noastră este un roman de ficțiune a cărui acțiune se petrece în timpul Insurecției comuniste din Malaya, din anii '50. Deși personajele sunt imaginare și orice asemănare cu persoane în viață sau decedate este neintenționată, în carte există totuși ecouri ale copilăriei mele, petrecute în Malaya în perioada respectivă.

Anumite părți ale romanului au fost inspirate de întâmplări din familie – spre exemplu, chiar m-am împiedicat într-un muzeu cu figuri de ceară, precum personajul meu Emma, și am văzut ceea ce vede ea; la fel, mama mea chiar a cântat într-un hotel din Singapore. Printre alte amintiri din copilăria mea în Malaya, îmi amintesc că înotam într-o piscină naturală dintr-o plantație de arbori de cauciuc din Johore și că armele tuturor erau strânse grămadă pe o masă în hol când cei de pe plantații veneau în oraș la vreo petrecere, tot așa cum îmi amintesc culorile și sunetele Cartierului Chinezesc, unde mă ducea bona mea chinezoaică, Ah Moi. Îmi amintesc casele pe piloni, șopârlele care își lăsau în urmă coada și nenumărate mi-resme, sunete și priveliști din Malaya.

Amintirile mamei mele, biografia ei și minunatele sale albume de fotografii mi-au servit drept inspirație pentru multe locuri din roman, mai ales în ceea ce privește plantația lui Jack, casele lui Harriet Parrott și Cicely sau Spitalul de boli nervoase. YouTube mi-a fost de mare ajutor pentru a putea

descrie casele vechi în stil colonial, detaliile extrem de folositoare despre viața de zi cu zi pe o plantație de cauciuc și mi-a oferit informații despre viața de familie din Singapore și Malacca. Catalogul Filmelor Coloniale mi-a pus la dispoziție o bogăție de imagini despre Imperiul Britanic.

Tatăl meu a lucrat pentru dezvoltarea și restaurarea sistemului poștal și a trebuit să ne mutăm de opt ori în tot atâția ani. Nu vorbea prea mult despre munca sa, dar a iubit Malaya, iar amintirile lui mi-au făcut o impresie puternică, fiind, în mare măsură, răspunzătoare pentru imaginea pe care mi-am făcut-o despre junglă, despre satele malaeze și despre satele noi.

Amazon și Google mi-au oferit acces, în aceeași măsură ca internetul, la o lume întreagă de cărți, bloguri și memorii, cărora le sunt recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care le-am aflat despre țara care a fost Malaya și despre Malacca în mod deosebit, căci aici m-am născut. Mă simt norocoasă că m-am născut într-un loc atât de minunat și într-o perioadă atât de importantă. Sunt sigură că și-au pus amprenta asupra mea. Multe dintre informațiile despre Malacca, așa cum este înfățișată în roman, se bazează pe ceea ce am reușit să-mi amintesc, așa că, dacă sunt greșeli, acestea se datorează doar versiunii mele încețoșate a trecutului. Am simțit nevoia de a o prezenta astfel, acesta fiind și motivul pentru care nu am vrut să merg să descopăr Melaka zilelor noastre. Am păstrat, după cum se vede, și denumirile exact ca în 1950.

Povestea Lydiei, a lui Alec, a Emmei și a lui Fleur nu este însă povestea familiei mele. Noi nu am fost niciodată despărțiți, dar ne-am întors cu toții în Anglia pe un vas ca acela care a purtat-o și pe Emma, deși călătoria noastră a avut loc în 1957, când Canalul Suez era încă blocat. Scenele de pe vapor se bazează, în mare măsură, pe amintirea mea despre rezistența la răul de mare în timpul unei furtuni din acea călătorie.

Poveștile cu fantome pe care și le amintește Emma au fost inspirate pe de o parte din poveștile pe care le-am găsit pe internet, pe de altă parte, din următoarele cărți: *Malay Magic*, de Walter Skeat (MacMillan, Londra, 1900), *Shaman, Shaiva and Sufi*, de R.O. Windstedt (publicată pentru prima dată în Singapore, în 1925; reeditată de Forgotten Books, în 2007)

și *The Book of Chinese Beliefs*, de Frena Bloomfield (Arrow Books, Londra, 1983).

În ceea ce o privește pe Lydia și felul în care trebuie să facă față la tot ce îi e dat să trăiască, m-am lăsat condusă de experiența mea de părinte care a trebuit să accepte moartea unui copil. Este un sentiment ce nu dispare niciodată. Acesta este motivul pentru care am vrut să includ aici un poem scris de cel care pe atunci era cumnatul meu. Dintre toate scrisorile și biletele pline de vorbe deosebit de calde pe care le-am primit atunci, cuvintele acestui poem încă îmi umplu ochii de lacrimi. Sper ca și unele cuvinte din acest roman să aibă aceeași putere:

Lui Dinah, la moartea fiului său

*Data viitoare când vei veni,
șchiopătând ca și cum nu ai avea un picior,
o să ne uităm cu toții
după membrul care îți lipsește.*

*Zâmbind,
aproape să izbucnim în râs,
data viitoare când vii,
o să-i căutăm cu toții zâmbetul.*

*Dar când o să te auzim vorbind –
mândră, ca și cum nu ai avea un picior,
neacceptând să te împiedici,
noi vom fi cei care vom șchiopăta cu durerea ta,*

*Și nu va fi pace
decât când vom vedea,
adunându-ne repede în jurul tău –
omul nostru fără de picior –,*

*gata să te prindem
când vei cădea.*

*Nu va fi pace
decât când vom vedea,
adunându-ne în jurul tău,
cele paisprezece umbre
ale luminii anilor lui.*

Dick Holdsworth, 1985

Mulțumiri

Țin foarte mult să le mulțumesc următoarelor persoane, al căror ajutor a fost de neprețuit pentru publicarea acestei cărți.

Vechii mele prietene, autoarea Gillian White, pentru încurajările generoase pe care mi le-a oferit încă de la început. Vanesei Neuling, prima cititoare, pentru părerea inteligentă și profundă. Agentului meu, Caroline Hardman, de la Hardman & Swainson, pentru entuziasmul și responsabilitatea cu care a primit cartea și pentru sfaturile avizate. Întregii echipe de la Viking/Penguin și, în mod special, editorului Venetia Butterfield și editorului meu, Elspeth Sinclair, amândouă ați fost minunate. Lui Nicole Wotherspoon, pentru că mi-a împărtășit amintirile despre viața în Malaysia în 1950 și despre viața într-un internat englezesc. Lui Sophie Endersby, pentru informațiile despre legea moștenirii din acele vremuri și despre ce trebuie să faci ca să obții un certificat de deces atunci când trupul persoanei respective nu este găsit.

Mamei mele, pentru amintirile și albumele sale de fotografii.

Și, nu în ultimul rând, familiei mele iubitoare, care m-a susținut de la mic la mare, în special, răbdătorului meu soț Richard, care a crezut mereu în această carte și căruia i-a făcut plăcere să mă ajute cu cercetările. Vă mulțumesc tuturor!